DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

THE GRUMP I MARRIED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LESLIE NORTH

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

BRAEBURN UÇURUMLARI

Evlendiğim Huysuz

Yattığım Huysuz

Sıkışıp Kaldığım Huysuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

RELAY PUBLISHING BASKISI, HAZİRAN 2026
Telif Hakkı © 2026 Relay Publishing Ltd.

Tüm hakları saklıdır. Birleşik Krallık'ta Relay Publishing tarafından yayınlanmıştır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Leslie North, Relay Publishing tarafından ortak yazılmış romantik projeler için yaratılmış bir takma addır. Relay Publishing, okuyucularımız için en iyi hikayeleri yaratmak üzere inanılmaz yazar ve editör ekipleriyle birlikte çalışır.

Kapak tasarımı: Book Brander

www.relaypub.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THE GRUMP I MARRIED

ABD BUGÜN ENÇOKSATAN YAZAR

LESLIE NORTH

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖZET

***The Hating Game* ile *The Proposal'ın* birleşimi, üzerine bir tutam *The Fine Print* eklenmiş hali... Huysuz bir milyarder ve asistanının İskoçya'nın dağlık bölgelerinde rol yaptıkları bir hikaye.**

Weston Kincaid için çalışmak, tehlike primi ve belki de bir terapist ile birlikte gelmelidir.

Bu adam, tasarımcı takım elbiseli bir şirket buzdağı; kibirli, buz gibi ve iş-yaşam dengesi gibi bir şeye alerjisi var. Asistanı olarak, temelde onun imparatorluğunu, programını ve kafein tedarikini yönetiyorum. Tatiller dahil.

Sonra büyükbabasının vasiyeti nükleer düzeyde bir sürpriz getirir: Weston, İskoçya'nın Highlands bölgesindeki bir masaldan çıkmış gibi görünen, nefes kesici bir malikaneyi miras almak için bir an önce evlenmek zorundadır.

Kimi seçiyor? Beni.

Nitelikler: kadın, nefes alan, kahve siparişini bilen.

Romantizm sadece ölmedi, Weston onu iki metre derinlikte gömdü ve üzerine tuz serpti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İstifa ettim. Sonra bir kafeye kaçıp en yakın arkadaşıma öfkeyle telefon ettim, ancak (çok geç) Weston'ın psikopat eski sevgilisinin arkamdaki masada oturup, bilet almış gibi dinlediğini fark ettim.

Birkaç saat içinde, onu düşünebilecek her kadın, bir kale için bile olsa ona dokunmayı reddeder.

Oops. Benim hatam.

Köşeye sıkışan Weston bana bir anlaşma teklif etti: banka uygulamamın çökmesine yetecek kadar çok para, hayallerimin peşinden koşma şansı ve (en iyisi de) dünyadaki en büyük pislikten uzak kalma fırsatı. Tek yapmam gereken, birkaç ay boyunca Highlands'ta onun karısı olarak yaşamak.

Yorgunluktan mı, delilikten mi bilmiyorum ama evet diyorum.

Doğal olarak, evren şakalar yapmayı sever, çünkü havaalanı ile kale arasındaki bir yerde, beynim takım elbiseli Şeytan'a aşık olmaya karar verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

POSTALAMA LİSTESİ

"The Grump I Married"i okuduğunuz için teşekkürler
(Braeburn Cliffs Kitabı 1)

Kahramanlarınızın seksi, huysuz ve karşı konulmaz olmasını sever misiniz? Ve yavaş yavaş gelişen bir hikaye, sevimli yan karakterler ve gerçekten hak edilmiş bir "Sonsuza Dek Mutlu" sonunu?
O zaman *"Her Billionaire Boss"u* seveceksiniz!

Posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ milyarder kitabınızı alın:
https://leslienorthbooks.com/sign-up-for-free-book/

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

1. Lena
2. Weston
3. Lena
4. Lena
5. Weston
6. Weston
7. Lena
8. Weston
9. Lena
10. Weston
11. Lena
12. Lena
13. Weston
14. Weston
15. Lena
16. Weston
17. Lena
18. Weston
19. Lena
20. Weston
21. Lena
22. Weston
23. Lena
24. Weston
25. Lena
26. Weston
27. Lena
28. Weston
29. Lena
30. Weston
31. Lena
32. Lena

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

33. Weston

Evlendiğim Huysuzun Sonu
Ücretsiz Kitap Teklifi
Teşekkürler!
Leslie'ye Özel Bir Yazar
Günü Düzenleyin
Ön İzleme: Yattığım Huysuz
Ön İzleme: Beni Yakaladın
Leslie'nin Diğer Eserleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

LENA

“Shite!”

Yedi yıl boyunca Weston Kincaid için yedi yıl çalıştıktan sonra öğrendiğim bir şey varsa, o da bu adamın küfürlerine *“bloody”* kelimesini eklemeye başladığında ondan uzak durmam gerektiğiydi. “Shite” sorun değildi. Birine “bawbag” demek… Şey, Teksas’ta bunun ne anlama geldiğini bilen kimse yoktu, o yüzden sorun değildi. Bir toplantının “saf pish” olduğunu söylemek… İnsanlar bunun ne anlama geldiğini tahmin edebilirdi, ama kimse umursamıyor gibiydi çünkü Weston bunu söylediğinde hiç de kızgın görünmüyordu. Ama bir keresinde—

"Lanet olası bok!"

Evet, bir kez “lanet olası” kelimesi ağzından çıkmaya başladığında, imzalanması gereken dosyalar, İK talepleri ya da yaklaşan iznimle ilgili hatırlatma ile ona yaklaşmanın sırası değildi. Sorunları çözme, acil olmayan işleri başka yönlere yönlendirme ve masum vatandaşları onun savaş yolundan uzaklaştırma zamanıydı — bu becerileri bir sanat formuna dönüştürmüştüm.

E-postamı imzaladım — *Lena Harp, kişisel asistan* — tam da yan odanın kapısı açıldığında, masamdan başımı kaldırdım. Weston ofisinin kapısında duruyordu, gergin parmaklarıyla dağınık hale getirilmiş siyah saçları, keskin çenesi gergin, burun delikleri genişlemiş.

"Toplantı iyi geçmedi sanırım?" dedim, not almaya hazırlanarak.

“Avukatlardan nefret ediyorum!” Kincaid Energy’nin Houston ofisinin en üst katında hızla yürüyerek yazıcıdan bir kağıt aldı. “Her şey berbat. Her şey lanet olası bir karmaşa! Büyükbabamın vasiyet bırakması hayatımı kolaylaştırması gerekmiyor muydu?”

"Genel olarak öyle," dedim, yüzündeki somurtkan ifadenin

daha da koyulaştığını izlerken. "Hayır, değil!" diye bağırdı.

“Avukat ne dedi?” diye sordum sabırla. Genelde bağırıp çağıran bir patron değildi. İnsanları sindirmeye çalışırken sert ve yoğun bir bakış atmayı tercih ederdi. Ama büyükbaba Pete’i kaybettiğinden beri anlaşılır bir şekilde keyifsiz ve gergindi. “Büyükbaban, seni ve Jasper’ı Lochbrae’yi paylaşmaya mı zorluyor?”

Weston, nefret ettiği kuzeninin adını duyunca tısladı. “O neredeyse daha kolay olurdu. Hayır, mülk benim—koşullu olarak.”

“Peki, şartın ne?” “Evlenmem

gerekiyor.”

Karamsar İskoç milyarder ne dedi? Gözlerimi kırpıştırdım, alnında sıkıca kıvrılmış kalın kaşlarından çenesindeki titreyen kaslara doğru bakışlarımı gezdirdim, onu yanlış duyduğumdan emindim. “Anlamadım? Sen...

“Evlenmek,” diye tekrarladı. Sanki bu tamamen normal bir Salı sabahıymış gibi, elinde kağıtla masama doğru büyük adımlarla yürüdü. Kağıdı bana doğru uzattı.

O kadar hazırlıksız yakalandım ki kuralımı unuttum ve nefesimi içime çektim, her zaman kafamı karıştıran o lanet parfümün kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Baharatlı ve dumanlı bir kokuydu ve kafama türlü türlü düşünceler soktu. *Lanet* olsun. Kendime gelmek için kolumu çimdikledim ve kağıdı aldım, Peter Kincaid’in vasiyetnamesi gibi görünen belgeye gözlerimi kırpıştırarak baktım. Hukuk dili yoğundu, ama Weston’ın gelen kutusuna gelen sözleşmeleri yıllarca okuduktan sonra bunları çözümlemede ustalaşmıştım. Sayfayı taradım, gözlerim kelimelerin üzerinde tekrar tekrar gezindi. Her şey siyah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. *Weston Kincaid'in ölümümden sonraki 30 gün içinde yasal olarak evlenmesi şartıyla*... Kahretsin.

"Büyükbaba bana bunu halletmem için bir ay süre vermişti..."

"Artık o kadar bile yok. Ölümünden itibaren otuz gün," diye işaret ettim. İkimiz de birkaç günün geçtiğini biliyorduk.

"Aynen öyle!" diye homurdandı. "Bu süre içinde bir eş bulup Braeburn'daki avukatlık bürosuna evlilik cüzdanını teslim edemezsem, İskoçya'daki tüm mülkü kaybedeceğim. Lochbrae'nin tamamı Jasper'a kalacak."

Başımın yanını ovuşturdum, başıma bir yığın işin geleceğini hissediyordum bile. Zaten vaktim olmayan işler! *Ughhhh*. Gelecek haftaki iznimden önce Weston için her şeyi düzgünce halletmeye çalışıyordum. Büyükbabasının vefatı şok edici olmuştu—Pete Kincaid'i çoğunlukla telefon görüşmelerinden tanıdığım halde ben bile hissetmiştim—ama bunun üstesinden geliyorduk ve onun cenazeye katılmak için İskoçya'ya dönmesi için her şeyi ayarlamayı başarmıştım.

Ama bu! Bu sadece küçük bir sorun değildi. Tam olarak ne zaman ona bir eş bulmam gerekiyordu? Tamam, yıllar boyunca Weston için yaptıklarım göz önüne alındığında bu kulağa saçma geliyordu, ama onun bunu kendi başına halledeceğini düşünecek kadar naif değildim.

"Dediğin zaman..." Weston'ın gömlek kollarını aşağı sıyırması, sözlerimi kesintiye uğrattı ve beni o kaslı ön kollarının manzarasından mahrum bıraktı. Onun açısından kötü bir hamleydi; onun gibi dahi bir zekaya sahip birinin, o ön kollar görünürdeyken ona karşı dik durmamın çok daha zor olduğunu fark etmiş olması gerekirdi.

Ama kafamı net tutmamı kolaylaştırmak istiyorsa, benim için sorun yoktu. Belki de manşetleri düğmeli ve ceketini giymiş haliyle daha otoriter ve kontrolü elinde tutan biri gibi göründüğünü düşünmüştü; eğer öyle düşünüyorsa, tamamen haksız da sayılmazdı. Ama ceketini giydiğinde – büyükbabasının ölüm haberini aldığından beri giydiği tüm takım elbiseler gibi siyah olan – tam da olduğu gibi, dokunulmaz bir milyarder gibi görünüyordu.

Benim zaafım, özel dikim takım elbisenin altındaki, çok az kişinin görebildiği adamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

1,88 metrelik boyuyla dik durdu ve keskin, delici gözleriyle beni yerinde sabitledi.

“Evlenmek zorundayız,” dedi.

Aklım karıştı. Ne haltlardan bahsediyordu bu adam? Onunla

evlenmeyecektim ki!

"Weston..."

"Evet," diye bağırdı. "Sen ve ben. Evleneceğiz. Bugün."

Masamın önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı—bu onun stres tepkilerinden biriydi—benim dudaklarımdan ise mizahsız bir kahkaha kaçtı. “Tamam, Çılgın Fikirler CEO’su, bunu bir emir gibi söylemediğini biliyorum.”

“Cenazeden önce her şeyin yoluna girmesi gerekiyor,” diye devam etti. “İskoçya’da evlilik cüzdanlarını aramak için vaktim yok, o yüzden acele etmeliyiz.”

Weston’a sanki kafasında üç tane baş çıkmış gibi baktım. Bu denklemde *“biz” diye* bir şey yoktu.

"Helikopter ne zaman burada olacak?" diye sordu, saatine bakarak. "Otuz

dakika," diye cevapladım.

"Peki o zaman, belediyeye ulaşıp bugün düğünü gerçekleştirmek için hangi engelleri aşmamız gerektiğini öğrenebilir misin?" Dedi ve ofisine doğru yola çıktı.

Ayağa fırladım ve onu, Houston şehir merkezine bakan cam duvarlı köşe odasına kadar takip ettim. Onun sorunu buydu: çok hızlı yürür, çok hızlı konuşur, kararlarını çok hızlı verirdi — ve bu kararların etkileyeceği insanlarla *konuşma* zahmetine bile girmezdi. "Bir saniye bekle," dedim, Milo, onun sevimli ve yaramaz golden retriever'ı, dizlerime hafifçe çarptığında sendeleyerek. Weston, bugün havaalanına direkt gidebilmek için Milo'yu ofise getirmişti. Milo'nun kafasını okşadım ve onu uzaklaştırdım. "Bunu konuşmamız lazım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Neyi konuşacağız?” diye sordu Weston, masasının arkasında durmuş, gözleri telefonuna yapışmış halde.

Cidden mi? Adam benden hiçbir uyarıda bulunmadan onunla *evlenmemi* bekliyordu ve bunun biraz tartışılmayı hak ettiğini düşünmüyor muydu? Ya da belki, bilmiyorum, tüm bunları atlayıp rızamı hafife almak yerine, gerçek bir evlilik teklifiyle başlaması gerekmez miydi?

Yüksek sesle inleme dürtüsüne direndim ve Weston’ın daha saçma talepleriyle uğraşırken sık sık yaptığım gibi, sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Çünkü bir gün yüksek lisans yapmayı hayal edebiliyorsam, maaşıma *ihtiyacım vardı*. Bunun için pek çok şeye hazırdım. Ama sözleşmemde patronumla evlenmekle ilgili hiçbir şey yoktu ve ben de bunu böyle tutmayı planlıyordum.

"Milo!" Weston, köpek masasında imzalaması için bıraktığım bir yığın dosyayı kemirmeye başlayınca sertçe seslendi. "Çekil oradan, seni küçük baş belası!"

Milo başını okşatmak için yanıma koştu.

Telefonum aniden yeni bir görev bildirimi ile çaldı: *Düğün Hazırlıkları*. Weston’a öfkeyle bakarken ensemde bir rahatsızlık hissettim. “Şu anda ciddi olamazsın.”

“Bunun bugün halledilmesi gerekiyor ve mantıklı seçim sensin,” diye ısrar etti, sanki tüm hayatımı altüst etmek yerine öğle yemeği siparişi veriyormuş gibi telefonunda gezinerek. “En fazla altı ay. Mirasın vasiyetname işlemleri tamamlandığında boşanma davası açacağız.” Telefonunu kaldırdı. “Web sitesinde, bunu bugün halletmek istiyorsak feragatnameye ihtiyacımız olduğu yazıyor,” dedi. “Bunu halledebilir misin? Sabah lisans, öğleden sonra tören."

Gözlerimi devirdim, Milo’ya bakarak bugün hangi noktada bu garip duruma düştüğümüzü merak ettim. “Tabii, bir de e-posta imzamı ‘geçici eş’ olarak güncelleyeyim,” dedim alaycı bir sesle. “Bunu ‘kişisel asistan’ın üstüne mi altına mı yazayım?”

Weston, yüz ifademi görünce kaşlarını çattı. “Bu bir şaka değil.”

“Güzel, bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim,” diye tırmaladım, hala patronumun, yani bana kuru temizlemesini almamı söyleyen aynı adamın, sanki o kadar önemsiz bir şeymiş gibi günlük görevler listeme düğün işini de eklediğini sindirmeye çalışıyordum. Tamam, belki de evlilik fikrinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benim için hassas bir konu olduğunu bilmiyordu, ama bu yine de tüm bu konuya bu kadar umursamaz davranması için bir mazeret olamazdı.

"Ne dediğinin farkında mısın?" Onu yakalayıp, o gülünç derecede yakışıklı kafasına biraz akıl sokmak için içimdeki dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldım. "Bu gerçek bir evlilik gibi. Yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma..."

"Geçici evlilik," diye düzeltti, sanki bu her şeyi yoluna koyacakmış gibi. Masasındaki bazı dosyaları alıp çantasına tıkıştırmaya başladı. "Bunu sözleşmenin *ek görevler ve sorumluluklar* kısmına dahil edeceğiz."

Masasına eğilip o dosyalarla ona vurmak istedim. “Hayır, o bölüm Milo’nun köpek mamalarını almak gibi şeyler için.”

Beni eliyle uzaklaştırdı ve tekrar telefonuna bakmaya başladı. “Tabii ki bu rahatsızlıktan dolayı sana tazminat ödeyeceğim. Şartları konuşabiliriz...”

Ellerimi belime koydum. “Koşulları tartışmaya gerek yok, Weston. Cevabım hayır.”

Hâlen bana bakmaya bile tenezzül etmeden homurdandı. “Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?”

"Kendi sözlerini duyuyor musun?" dedim, sesim yükselmeye başlamıştı. "Az önce bana seninle evlenmemi *söyledin*. Sormadın. Söyledin. SENİNLE EVLENMEMİ, Weston!"

Şaşkın bir şekilde bana baktı. “Burada bir sorun göremiyorum.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “İnan bana, ben anlıyorum.”

“Sen en uygun seçeneksin,” dedi, sanki Milo’ya hangi köpek mamasını alacağını sayar gibi. “İkimiz de bunu biliyoruz. Buradasın, bekarsın ve zaten tüm vaktini benimle geçiriyorsun.”

“Çünkü bu benim işim,” dedim, o kalın kafasına farkı anlatmaya çalışarak. “Senin geçici karın olmak benim işim *değil*.” Bu sadece evrak işleri, poz vermek ve kutuları işaretlemek değildi. Benim için değil. Eğer birinin yanında durup o tür sözler verecek olsaydım, bunun bir anlamı olmasını isterdim. Evlilik birini seçmek olmalıydı, ama Weston beni seçmiyordu, beni *kullanıyordu*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Sanki ofis dışında bir hayatın yokmuş gibi.”

Sözleri göğsüme bir yumruk gibi indi. Nefesimi toparlamam bir saniye sürdü. “Anlamadım?”

Weston elini koyu renkli saçlarının arasından geçirdi. “Ciddiyim. En son ne zaman biriyle çıktın, Lena? En son ne zaman burada çalışmayan biriyle iletişim kurdun?”

Yüzüm kızardı. “Bu seni ilgilendirmez.”

Gözlerini devirdi. “Oh, o kibirli tavırlarını bir kenara bırak. Sabahın ikisinde seni aradım ve *her seferinde* cevap verdin—ve arka planda hiç bir erkeğin sesini duymadım. Dürüst olalım. Sanki başka tekliflerle boğuluyormuşsun gibi değil.”

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum, ama bunun utançtan mı yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyordum. Ya da her ikisinden. Muhtemelen her ikisinden.

“Bana teklif ettin çünkü hayır diyemeyecek *kadar çaresiz* olduğumu düşündün mü?”

Bunun üzerine, sonunda bir hata yaptığını fark etmiş gibi göründü. “Çaresiz demedim,” diye kaçamak cevap verdi.

"Hayır, ama kastettiğin buydu," diye öfkeyle karşılık verdim.

Buna cevap vermek yerine, konuyu değiştirmeyi tercih etti. “Şartları konuşalım. Süre, mali düzenlemeler, geçiş dönemi boyunca yaşam koşulları.”

Oh, şuna bakın. Meğer daha da sinirlenebilirdim.

“Mali düzenlemeler mi, Weston? Ciddi misin? Beni gelinin olarak mı *satın alıyorsun*? Gerçekten buna evet dememi mi bekliyorsun? Hayır, dur, evet diyemem çünkü henüz teklif etmedin. Sanki buna razı olacağım kesinmiş gibi davranıyorsun.”

Benim tepkime karşısında şaşkın görünme cüretini gösterdi. “Elbette kabul edeceksin. Her zaman edersin. Şimdi tek gereken şartları belirlememiz. İşler böyle yürür, Lena. Müzakere ederiz, anlaşırız, uygularız. Bunu biliyorsun.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Göğsümün içinde bir şey fay hattı gibi çatladı. Yedi yıl. Haftada altmış saat çalışılan, tatillerin iptal edildiği, doğum günlerinin kaçırıldığı yedi lanet yıl, çünkü o beni ofiste kesinlikle *istiyordu*. Houston'daki en verimli asistan bendim ve Weston Kincaid bana böyle mi davranabileceğini düşünüyordu?

Hayatta olmaz, onun geçici olarak karısı olarak yeniden markalayabileceği bir ofis ekipmanı olmayacaktım.

"Biliyor musun?" dedim, o dizüstü bilgisayarına uzanırken ben de onu sertçe kapattım. Milo, ikimizin arasında bakışlarını gezdirirken kuyruğunu deli gibi sallıyordu. "Kesinlikle haklısın. Bunu biliyorum. O halde bırak da pazarlık yapayım."

Avuç içlerimi masasına dayadım ve ona doğru eğildim, yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri görebilecek kadar yaklaştım. "Şartlarım şunlar," dedim, yedi yıldır içime attığım sözler boğazımdan çıkmaya çalışırken. "Defol. Siktir git."

Bakışları, ağzımdan çıkan sözlere inanamıyormuş gibi bir anlığına ağzıma indi, sonra hemen geri çekildi.

"Paslı bir kaşıkla," diye ekledim yardımcı olmak için. "Yanlamasına."

Onu tanıdığım yedi yıl boyunca ilk kez, Weston Kincaid gerçekten nutku tutulmuş gibiydi.

"Müzakere ederken," diye devam ettim, sesim yükseliyordu, "beni sanki yerini değiştireceğin bir ev bitkisiymişim gibi yaşam koşullarımı tartışma konusundaki 'cömert' teklifini de reddediyorum. Ve kayıtlara geçsin diye?"

Masaya doğru eğilirken dudakları kıvrıldı. O kadar yakındı ki, vücudundan yayılan ısıyı neredeyse hissedebiliyordum. "Lena," diye uyarıcı bir şekilde homurdandı.

O kadar sinirliydim ki umursamadım. "Çalışanına seninle evleneceğini söylemek pazarlık değildir. Bu çaresizliktir!"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Çaresiz *değilim*."

"Gerçekten mi? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, 'bir eşe ihtiyacım var' diye düşünmüş ve hemen nabzı atan en yakın kadına bakmış bir adama benziyorsun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nabzı atan ve geçerli bir kimliği olan kadına bakmış gibi görünüyorsun."

"Bu, bir iş sorununa iş dünyası çözümüdür." Sesinde, insanlar onun mantığını takip edemediğinde ortaya çıkan o keskin ton vardı. "Her şeyin..." Elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Duygusal olması gerekmez."

Gülümseyerek, keskin ve biraz da çılgın bir ses çıkardım. "Şey, bunu söylemekten nefret ediyorum ama işletme diploması olan bir şişme bebek gibi muamele görmemek konusunda *son derece* duygusal bir yatırımım var."

Çenesi seğirdi. "Bu öyle değil…"

"Yoksa belki de şişme eş modelini tercih edersin? O modelde otomatik 'evet efendim' özelliği var ve asla tatil günü istemiyor."

"Lanet olsun! Ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bir dizimin üzerine çökmüş, duygusal, klişeleşmiş bir sahne mi? Bu her şeyi kolaylaştırır mı?"

"Hayır, diz çökmeni istemiyorum!" Onun hiçbir pozisyonda olmasını istemiyordum, özellikle de *o* pozisyonda.

"O zaman benden ne istiyorsun?" diye homurdandı, sesindeki gerginlikte bir şeyler kaynıyordu. Tüylerimi diken diken eden bir şey.

"Neden, benim başka hiçbir şeyim yokmuş gibi ima etmekten vazgeçerek başlamıyorsun?" dedim, sesimde sinirlilik vardı. "Ve hayatımdaki tek amacımın, senin sahte karın olmaya hazır olmam olduğu gibi."

"Sadece bunun sana rahatsızlık vermemesi gerektiğini belirtiyordum," dedi dişlerinin arasından.

"Tabii, elbette," dedim alaycı bir şekilde. "Patronumla evlenmek neden bana rahatsızlık versin ki? Özellikle de tüm dünyam senin etrafında dönüyorken, Majesteleri Ahmak."

Sinirlendi, omuzları kulaklarına kadar yükseldi, ama ben bitirmemiştim.

"Vay canına," diye devam ettim. "Sabırsızlanıyorum. Karı olarak terfi ettiğimde diş sigortası da alacak mıyım? Bayan Kincaid olmak için bir kıyafet kuralı var mı? Dur tahmin edeyim, bol bol tartan, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yeter artık!" diye bağırdı. "Adliyeyi ara."

Kollarımı kavuşturdum. “Hayır. Seninle evlenmeyeceğim!”

Gözleri parladı, derinliklerinde buz gibi ve keskin bir şey vardı. “Bu bir seçenek değil, Lena. Bugün evleniyoruz. Benimle İskoçya’ya gelip avukat için biraz şarkı söyleyip dans edeceksin ve sonra...”

Elimi kaldırdım. “Orada durabilirsin. İçimdeki hayalperest bir parça bunu düşünmek istese bile, gelecek haftanın sonundan itibaren tatildeyim. Yoksa unuttun mu? Ne diyorum ben—tabii ki unutmuşsundur. Ben izin aldığımda ya da tatil taleplerimi reddettiğinde her zaman uygun bir şekilde ‘unutuyorsun’, çünkü benim hayatımın tek bir parçasının bile senin etrafında dönmemesi fikrini kavrayamıyorsun.”

Bana alaycı bir şekilde baktı. “Başka bir haftaya ertelemek zorunda kalacaksın.”

Çenemi o kadar sıkı sıktım ki başım zonkladı. Öfkemin sıcaklığıyla onu boğmak isterken, sanki kafam patlayacakmış gibi hissettim. “Ve en iyi arkadaşımın bekarlığa veda partisini kaçırayım mı? Senin zaten saçma sapan zaman taleplerine uyum sağlamak için aylarca özenle planladığım partiyi mi? Sana *geçen* yıl haber verdiğim partiyi mi?” Aklını kaçırmıştı. “Evet, hayır. Bu benim için kesinlikle kabul edilemez.”

“Tess anlayacaktır,” dedi küçümseyici bir tavırla. “Ve sana cömert bir fazla mesai ücreti vereceğim. Ona pahalı bir hediye gönderebilir ve İskoçya’dan onu arayabilirsin.”

“*Bah!*” Yeter artık. Bardağı taşıran son damla buydu. İçimdeki bir şey, onun bu küstahlığına, Tess adına konuşmasına, *benim* adıma konuşmasına, çocukluktan beri en yakın arkadaşımı, *gerçek bir* evlilik hazırlığı yaparken Weston’la rol yapması için bir kenara atmamın benim için sorun olmayacağını varsaymasına tepki gösterdi. Sanki herhangi bir hediye, yokluğumu telafi edebilecekmiş gibi.

“Eğer bir şey ödeyeceksen, sana katlanmak zorunda kaldığım için bana tehlike primi ödemelisin! Tess’in bekarlığa veda partisini kaçırmayacağım için bir hafta daha kalamam. Ve sen cehenneme gidebilirsin!”

Masasının etrafından dolaşarak bana doğru geldi. Aramızda elektrikli ve tehlikeli, sinirlilik, öfke ve adını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adını koyamadığım bir şeyle karışık bir sessizlik uzanıyordu. Tek bildiğim, birbirimize çok yakın durduğumuz, çok hızlı nefes aldığımız ve onu boğazlamak istediğimdi.

“Bu kadar dramatik olmasına gerek yok,” diye hırladı.

“Dramatik davranmıyorum. Yapmaya hakkın olmayan varsayımlarda bulunuyorsun,” diye tısladım, dilimde ateşin tadını alırken, “ve herkesin senin için lanet hayatlarını askıya almasını bekliyorsun. Tanrım, Weston, bu cüretkarlığı nereden buluyorsun bilmiyorum. Belki de ilk milyonunu kazandığında faiz ödemelerinle birlikte sana postayla göndermeye başlarlar!”

"Aslında otomatik olarak yatırılıyor!" diye tersledi.

"Hak iddia etme, devasa ego ve o kendini beğenmiş küçük sırıtışınla birlikte mi?"

Gözleri parladı. “Eğer yetenekli, *profesyonel* asistanımı herhangi bir yerde görürsen, ona, şu anda uğraştığım,” bana işaret etti, “delilik yerine onu geri istediğimi söyle.”

“Neden biraz daha para saçmayı denemiyorsun! Bu her zaman işe yarar, değil mi?” Bekarlığa veda partisini kaçırmaya değecek bir para miktarı olduğunu ima etmesi bile en aşağılayıcı kısmıydı. Sanki en iyi arkadaşımla kaçıracağım tüm yaşam deneyimlerinin yerini başka bir şey alabilirmiş gibi.

Siktir et. Ve *onu* da siktir et.

“Buraya gelip, zavallı, acınası Lena’nın seninle evlenme fırsatı için minnettar olacağına karar verdin, çünkü onun bir hayatı, bir geleceği ve elinde olan tek şeyin boş olması dışında sunabileceği hiçbir şeyi olmadığını varsayıyorsun!” Neredeyse titriyordum. “Şey, seni temin ederim ki, bu işin dışında hayatımda pek çok şey var. Ve gelecek hafta en iyi arkadaşımla bir plajda margarita içerek mutlu *bekar* hayatımın tadını çıkaracağım ve fikrimi değiştirecek tek bir şey bile söyleyemezsin.”

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü, burun delikleri genişledi. Ama buna verecek bir cevabı yok gibiydi. Bir özür bile. Kafamı salladım, bu konuşmaya devam etme isteğim bedenimden tamamen kaybolmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Biliyor musun? Miras krizinin tadını çıkar.” Yapılacaklar listeme “iğrenç patronu öldürmek”i eklemeden önce buradan bir an önce gitmem gerekiyordu. “Eminim bir yerlerde sorunlarını çözebilecek bir posta siparişi gelin kataloğu vardır.”

Ondan uzaklaşarak ofis kapısına doğru kararlı adımlarla yürüdüm.

"Lena!" diye seslendi. "Büyükbabanın vasiyetine bir çözüm bulmalıyız!"

"Hiçbir şey çözmeyeceğiz," dedim ve kapıyı sertçe açtım. "Eminim bu, senin kendi başına halledebileceğin basit bir iş sorunudur. Zaten bu konuda çok iyisin."

Çıkarken kapıyı çarptım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu çünkü yedi uzun yıldır hiç yaşamadığım bir şey hissediyordum: Weston Kincaid'in bana en çok ihtiyaç duyduğu anda, ona kesinlikle ve tamamen ulaşılmaz olmanın o muhteşem tatmini.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

WESTON

“Lena!” diye bağırdım, ofis kapısını açıp resepsiyon bölgesine doğru yürüdüm. Milo zıpladı yanımdan beni kuyruğunu sallayarak, havlayarak heyecanla havlayarak. Ama onun düşündüğünün aksine, bu bir oyundan çok uzaktı.

“Benimle konuşma. Moladayım,” diye masasından ters bir şekilde cevap verdi, eşyalarını hızla çantasına tıkıştırırken.

Mola mı? O asla böyle molalar vermezdi. Bir işin ortasındayken değil. Bana ihtiyacı olduğunda değil. “Şu anda oyalanacak vaktimiz yok...”

“Bana işimi dikte etmeye kalkma!” dedi Lena, dizüstü bilgisayarını çantasına tıkıştırarak. Gözlerini kısarak bana baktı. “Çünkü açıkçası, senin için yaptığım şeylerin yarısından bile haberin yok.”

"Peki, 'patronuna migren yaptırmak'ı yapılacaklar listenden silebilirsin."

Derin bir nefes aldı ve yanakları kızardı; o pembe renk çenesinden boynuna doğru uzanıyordu. Özellikle sinirlendiğinde hep böyle kızarırdı ve her seferinde, bakışlarımın o rengin kaybolduğu göğsüne doğru gitmesini engellemek için kendimi zor tutardım.

Aslında, bu şekilde sınanmam pek sık olmazdı. Lena nadiren soğukkanlılığını yitirirdi. O, sağduyulu, dengeli ve inanılmaz derecede verimli biriydi. Ama nadiren sinirini kaybettiği anlarda, vücudunun tepki verme şekline hayran kalırdım: minyon vücudu saldırmak üzere olan bir yılan gibi kıvrılır, narin, kırılgan yüz hatları birdenbire keskin açılara bürünür, o mavi gözleri bir uyarı gibi parlar, dalgalı, koyu saçları sıkı topuzundan kayardı.

Birini azarlarken hiç bu kadar canlandırıcı olmamıştı.

Sadece genellikle o kişi ben değildim. Belki de bu yüzden aniden uzanıp o koyu renkli saç tellerinden birini parmaklarımın arasına dolamak istedim. Ama onu tanıyorsam, elimi çekmeye çalışırdı.

Lena kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzündeki hoşnutsuz ifade beni gerçeğe geri döndürdü. "Sana sadece bunu verdiğim için şanslısın! Milo'nun senden daha iyi davranışları olduğuna inanamıyorum."

Milo, adını duyunca havladı ve Lena'nın yanına koştu, övgü ya da atıştırmalık ya da her ikisini de beklerken kuyruğunu sallıyordu.

Lena onu hızlıca okşadıktan sonra çantasını koluna astı. “Ama biliyor musun? Belki de şaşırmamalıyım. Çünkü Milo itaat eğitimini geçti. Temel insanlık kuralları dersini açıkça asan senden farklı olarak.”

Milo doldurulmuş oyuncaklarından birini buldu ve havaya fırlattı; oyuncak aramızdaki masanın üzerine düştü.

"Lena..."

İnce, narin parmağını bana doğru kaldırdı, sonra bir yığın dosyayı alıp kollarımın arasına sıkıştırdı. “Uçağa binmeden önce bunları imzala.”

“Peki sen nereye gidiyorsun?”

“Gidiyorum.”

Hayal kırıklığım benzinle beslenen bir alev gibi parladı. “Bugün için seni işten çıkarmadım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözleri parladı, derinliklerinde tehlikeli bir şey vardı. “Senin için o kadar çok şeye katlandım ki,” dedi, başını sallayarak. “Gecenin bir yarısı lanet telefonlarına cevap vermek. Elli kez birini gücendirdiğinde yönetim kuruluyla ortalığı yatıştırmak. Tek gecelik ilişkilerin biraz fazla yapışkan olmaya başladığında onları kapı dışarı etmek. Herkese, lanet eski sevgilinin ısrarla söylediği gibi ‘hayır, Weston kesinlikle egzotik bir İskoç cinsel yolla bulaşan hastalığına sahip değil’ diye güvence vermek.”

Sesi gergindi, sözleri titriyordu. “Ama bu kibir… bu hak iddia etme… bu… GAH! Bu artık haddini aşıyor! Seninle evlenmeyeceğim, seninle İskoçya’ya gitmeyeceğim ve bugün de kuru temizlemeciden kıyafetlerini almayacağım! O yüzden keyfine bak.”

Asansör aniden çaldı ve kapı açıldı. Bakmadım, gözlerim hâlâ Lena’ya kilitlenmişti, ama biri çıkmış olmalıydı çünkü Milo yeni gelen kişiyi karşılamak için koştu.

"Patronun bana bir dakikası var mı?" Sürdürülebilirlik uyum sorumlusu Arnie FitzPatrick'in sesini duydum. İçimden inledim.

Milo heyecanla yanıma atladı ve Lena’nın masasından bir dosyayı kaptı. Onu yakasından yakaladım ve dosyayı elinden almaya çalıştım. “Bırak onu!”

"Şimdi sana vakti var, Arnie," dedi Lena, o çekilmez adamı bana doğru yönlendirerek.

"Harika," dedi Arnie, buraya doğru süzülerek. "Şirketin karbon dengeleme projeleri hakkında konuşmak istiyordum."

Lena bana alaycı bir gülümseme attı, sonra asansöre doğru döndü. Gözlerimi ovuşturdum. Ağaç dikme, toprak yenileme ya da Arnie'nin aklına gelen diğer saçmalıklar hakkında konuşacak vaktim yoktu.

"Lena!" diye seslendim. "İşimiz bitmedi."

"Bana bir iyilik yap Weston, şu lanet helikoptere bin!" dedi, parmağını asansör düğmesine bastırarak.

Lanet olsun!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Dinle patron,” dedi Arnie, kolunu omuzlarıma dolayarak. “Bolivya’nın kırsalında metan gazını yakalayan bir alpaka çiftliği hakkında bir ipucu buldum.”

"Arnie, bununla uğraşacak vaktim yok," diye tersledim, Milo ile dosya için mücadeleye devam ederken. Ama yeterince hızlı olamadım. Milo başını yukarı kaldırdı, dosyayı elimden çekip aldı ve havaya fırlattı. Kağıtlar her yere dağıldı, Lena'nın öfkeli ifadesiyle asansör kapısının kapanışını izlerken yere düşüp uçuşuyordu.

“Pahalı ve biraz da belirsiz,” diye itiraf etti Arnie, “ama her şey yolunda giderse, sektörün liderleri oluruz...”

“Arnie,” diye homurdandım, Milo kağıtları ezmeden önce yerden toplarken adamı itmeye çalışıyordum. Şu anda alpaka hakkında bir şey duymak istemiyordum. Ve Lena bunu çok iyi biliyordu. Arnie'yi içeri alıp kulaklarımı çınlatmasına izin vermek, beni kızdırdığımda bana bunu göstermek için en sevdiği yöntemlerden biriydi, ama bugün zamanlama daha kötü olamazdı. Asansör tekrar çaldı.

Hızla döndüm ve Lena’nın aklı başına gelmiş olması için Tanrı’ya dua ettim.

Ama Lena'nın yerine, orta yaşlı, sıkı perma saçlı başka bir kadın, eşyalarını sıkıca tutarak dışarı çıktı. Yanıma geldi, dağınıklığa bir göz attı, iç geçirdi ve Lena'nın yerine oturdu.

O şirket tarafından verilen dizüstü bilgisayarını açarken ona göz kırptım.

Milo sızlandı ve Lena'nın ortadan kaybolup bu kadını geride bırakmasının benim suçummuş gibi büyük, aptal gözlerini bana çevirdi.

"Sen de kimsin?" diye sordum, istemeden sert bir ses tonuyla.

Tel çerçeveli gözlüklerinin altından bana baktı. “Nancy Clarence, efendim.”

"Weston," dedi Arnie, dikkatimi tekrar çekmeye çalışarak. "Eğer bu işe gireceksak, şimdi girmeliyiz. Bence sadece halkla ilişkiler açısından bile..."

“Peki sen *burada* ne arıyorsun?” diye sordum Nancy’ye, Arnie’yi susturmak için elimi kaldırarak.

Nancy'nin gözleri şaşkınlık ve şaşkınlıkla büyüdü. “Şey, şey... Ben sekreterlik ekibindenim. Lena arayıp, acil bir durum için dışarı çıkması gerektiği için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

acil bir durum nedeniyle dışarı çıkması gerektiği için bugün yerine bakacak birine ihtiyacın olduğunu söyledi.”

Acil bir durum mu? Tek yaptığım ona evlenme teklif etmekti. Bu nasıl acil bir durum olabilirdi ki? Bütün bu olay saçmalıktı ve o geri döndüğünde ona bunu söyleyecektim. Sinirli bir nefes verdim. “Ne zaman döneceğini söyledi mi?”

"Başka bir şey bilmiyorum. Üzgünüm efendim," dedi Nancy. "Ben sadece bana söyleneni yaparım."

Tabii ki öyle yapar.

Arkamı dönüp ofisime geri yürüdüm ve Arnie peşimden gelemeden kapıyı çarptım. Masamdan telefonumu kaptım ve hemen Lena’nın numarasını çevirdim. Bugün gibi bir günde bunu yapması ne cüret.

Telefon bağlanınca kulaklığı kulağıma dayadım. “Lena Harp’ı aradınız…” diye homurdandım ve sesli mesaj çalmaya başlayınca telefonu kapattım. Lena beni hiç sesli mesaja yönlendirmemişti. Noel sabahı Milo burnunu sürekli kaşıyordu ve yine bir yaban arısı yuvasına girmiş olmasından endişelendiğim için ona acil bir veteriner bulmasını söylediğimde bile.

Eh, her şey harika gidiyordu. O telefonu açana kadar aramaya devam etmem gerekecekti. Başparmağım adının üzerinde durmuş, tekrar aramaya hazırlanırken telefonum çalmaya başladı.

Lachlan Fraser.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, ben telefonu açtığımda.

"Sonunda aramaya karar verdin, değil mi?" Locke'u, yirmi yıldan fazla bir süre önce büyükbabamın Highland Macera Kampı'nda tanıştığımızdan beri tanıyordum.

"Sinyalimin berbat olduğunu söylemiştim," dedi Locke. Ve öyleydi. Bu yüzden seyahat ederken ona dedemle ilgili haberleri vermek için e-posta göndermiştim. "Ama az önce İngiltere'ye indim."

Tedirgin bir nefes verdim.

"Cidden mi?" dedi endişeyle. "Durum nasıl?"

"Dürüst olmak gerekirse, daha iyi olabilirdi. Bugün pek iyi başlamadı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Locke iç geçirdi. "Hâlâ onun öldüğüne inanamıyorum. E-postanı aldığımda..."

"Biliyorum," dedim, göğsümde keskin bir keder dalgası yükseldi. Kalp krizi haberini aldığımdan beri işleri halletmekle o kadar meşguldüm ki, büyükbabamın kaybının ağırlığını hissetmek için neredeyse hiç zaman ayırmamıştım. "Gerçekmiş gibi gelmiyor," itiraf ettim. "Bir parçam hâlâ Lochbrae'ye gidip onu ava çıkarken bulacağımı düşünüyor."

Locke yumuşakça güldü. “Tweed giysileriyle.”

"Çizmeleriyle." Geyik avına pek meraklı değildim ama bu, özellikle Highlands'ta çok geleneksel bir üst sınıf eğlencesiydi. Ve dedem geleneklerini çok severdi.

“İyi bir adamdı,” dedi Locke.

“Öyleydi.” Ve ikimiz için de çok önemliydi. Lochbrae, annemle babamın boşanmasından sonra sığınabileceğim güvenli bir yerdi ve her şey belirsizken büyükbabam her zaman yanımda olmuştu. Duygularımın kabarmasını bastırdım. Göğsümde rahatsız edici bir his vardı ve kaburgalarımın arasındaki boşluğu yumruklarımla ovuşturdum.

"Cenaze ne zaman?" diye sordu Locke.

"Hala birkaç gün var. Cenaze müdürüyle ayarlamam gerekiyor. Ama eğer işin varsa kendini zorlama..."

“Saçmalama,” dedi Locke, sözümü keserek. “Alistair ve ben ikimiz de orada olacağız. Bunu kaçırmayız. Büyükbaba Pete’in ikimiz için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

Zorlukla yutkundum, zamanın, mesafenin ve işleri yürütmenin getirdiği sorumlulukların, çocukken kurduğumuz üçlü arasındaki sarsılmaz dostluğu yıpratmamış olmasına sevindim.

“Onu toprağa vereceğiz,” dedi Locke. “Sonra da Braeburn’daki pub’a gideceğiz. Bir bardak birayla onu uğurlayacağız.”

“Evet,” dedim. “Her zaman istediği şey buydu.”

“Seni bu kadar bitkin gösteren sadece cenaze mi?” diye sordu Locke.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi ovuşturdum. “Hayır… Az önce dedemin avukatıyla telefonda konuştum.”

"Vasiyet hakkında mı

konuştunuz?" "Evet, tam bir

kabus."

"O kadar da kötü olamaz," dedi Locke.

Gülmekten uzak bir kahkaha attım. "Görünüşe göre, mirasımı alabilmek için evlenmem gerekiyor."

"Vay canına," dedi Locke. "Şaka mı yapıyorsun?"

“Bir eş, inanabiliyor musun?” Elimi yüzümde gezdirdim. “Aklıma gelen her türlü çözümü denedim ama avukat, evlenmem gerektiği konusunda ısrarcı, yoksa Lochbrae’yi kaybedeceğim.”

"Ne kadar zamanın var?" diye sordu Locke. "Bir aydan biraz az."

Locke güldü. “Vay canına. Evet, bu tam da büyükbabanın yapacağı bir şey. Müdahaleciliğinde hiç de incelikli biri değildi.”

İnledim. Yüksek sesle her söylediğimde durum daha da kötü

geliyordu. “Peki ne yapacaksın?”

“Bir gelin bulacağım, sanırım. Başka seçeneğim var mı ki? *Jasper’ın* mülkü almasına izin vermeyeceğim. Çünkü şartları yerine getirmezsem, mülk ona geçecek.”

“Eğer o alırsa, rüzgâr santraline ne olacak?” diye sordu Locke.

“Rüzgâr santrali kalmayacak,” dedim. “Onun nasıl biri olduğunu

bilirsin.” “Evet, küçük bir sinsi,” diye onayladı Locke.

“Arkasını dönüp mülkü parçalara ayırır ve en yüksek teklifi verene satar.” İçimi bir rahatsızlık sardı. Lochbrae’yi kuzenime kaptıramazdım. Bu, dedemle birlikte üzerinde çalıştığımız her şeye tam bir ihanet olurdu. Bana emanet ettiği her şeye.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Jasper her zaman iyi şeyleri mahvetmeyi bilirdi."

Derin bir nefes aldım, kederin ağırlığı içimi kemiriyordu. “Keşke büyükbabam hayattayken bu projeye daha fazla ağırlık versemdi. Şirkette o kadar çok başka iş vardı ki.” Kincaid Energy yenilenebilir enerjiye yöneldiğinde, dedem arazide bir rüzgar santrali kurma fikrini ortaya atmıştı. Tutkulu olduğu iki şey varsa, o da gelecek nesillere daha iyi bir miras bırakmak ve memleketi Braeburn’un parlak bir geleceğini güvence altına almaktı.

Büyükbabam, kasabanın giderek kötüye giden durumunu defalarca düşünmüştü: küçük işletmeler zorlanıyordu, gençler iş aramak için Edinburgh, Glasgow veya Aberdeen’e taşınıyordu ve Braeburn, her zaman onu tanımlayan özelliği olan topluluk duygusunu yitiriyordu. Onun tanıdığı, benim yazlarımı geçirdiğim kasaba yavaş yavaş yok oluyordu ve bunun dedemin kalbini kırdığını biliyordum. Rüzgar santralinin getireceği imkânlar konusunda çok heyecanlıydı.

İkimiz de rüzgar santralinin inşası ve bakımının Braeburn için ne kadar çok iş yaratacağını biliyorduk. Bu, kasabanın tüm ekonomik durumunu değiştirebilecek bir potansiyele sahipti. Ancak planı henüz hayata geçiremeden o vefat etti. Henüz saha fizibilite değerlendirmesi için ölçümcüleri çağırmamıştım bile. Büyükbabam bu hayalin gerçekleştiğini asla göremeyecekti.

Ama ne pahasına olursa olsun, onu onurlandırmak için bu hayali onun adına gerçekleştirecektim.

"Onunla daha fazla zaman geçiremeyeceğini bilemezdin," dedi Locke.

Pişmanlık dalgasıyla mücadele ederken çenem sıkıldı. "Daha fazlasını yapmalıydım. Çünkü artık bu, büyükbabamın deniz yatağı haklarını Kincaid Energy'ye satması gibi basit bir mesele değil."

Locke iç geçirdi. "Hayır, şimdi önce evlilikle ilgili bir engeli aşman gerekiyor."

Lochbrae olmadan deniz yatağı haklarına erişemezdim. Ve bu haklar olmadan inşaatı başlatamazdık.

"Bak, bunun senin için önemli olduğunu biliyorum," dedi Locke. "Yani ne tür bir yardımda bulunabilirsem, söylemen yeter. Cidden," diye devam etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Sana bir eş bulabileceğimden emin değilim, ama bir deneyeceğim."

Kıkırdadım. “Teşekkürler dostum.”

“Evet, görüşürüz.”

Telefonu kapattım ve Lena'yı tekrar aradım. “Lena Harp’ı aradınız…” Dişlerimi gıcırdatarak bip sesini bekledim. “Beni geri ara!” diye bağırdım, sonra telefonu kapattım, doğruca dizüstü bilgisayarıma gidip öfkeyle ona bir e-posta yazmaya başladım.

Eğer benimle evlenme fikrine bu kadar karşıysan, peki o zaman! Bana bir eş bulmayı sen *üstlenebilirsin.* Koluma takılıp ortalıkta dolaşmak zorunda kalacağım bilinmeyen biriyle düşüncesi bile yüzümü buruşturdu. Doğru şeyleri yapar mıydı? Doğru sözleri söyler miydi? Bana daha fazla baş ağrısı çıkarmadan rolünü oynayabilir miydi? En azından Lena ile birlikteyken endişelenmeme gerek kalmazdı. Onu tanıyordum. Ona *güveniyordum*. *Arkadaşlarımdan kadınlara ulaş ve kimlerin sağlam bir evlilik sözleşmesi ile evlilik teklifine açık olabileceğini nazikçe test et.*

Gönder tuşuna bastım. Beş dakika sonra ofisimin kapısı birden açıldı. Lena orada duruyordu, dudakları dişlerinin üzerine kıvrılmış, omuzları kulaklarına kadar kalkmıştı. Ateş püskürecek kadar kızgın görünüyordu.

"Bu kadar, Weston. Benden bu

kadar." "Ne demek benden bu kadar?"

"Senin çıkar evliliği gelinin olmayacağım ve kesinlikle senin pezevengin de olmayacağım. Bana bunu sormuş olman bile bardağı taşıran son damla oldu. Artık yapılacaklar listene yeni bir asistan bulmayı da ekleyebilirsin." Dizüstü bilgisayarını, ajandasını ve Kincaid Energy kimlik kartını masama attı. "İSTİFA EDİYORUM!"

“İstifa edemezsin,” diye karşılık verdim. Nabzım tehlikeli bir şekilde hızlandı. Boynumda attığını hissedebiliyordum. “Bir sözleşmen var.”

“Bunu iki haftalık ihbar sürem *ve* bana ayrılan iki haftalık tatilimi hemen kullanacağım konusunda sana bildirim olarak kabul et.”

Onun sözlerini anlamaya çalışırken başımın bir tarafında bir ağrı hissettim. Ciddi olamazdı. Tam da asistanım olmadan kalacağım bir zamanda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Masadan öne doğru eğildim. “Senin. Bir. Sözleşmen. Var,” diye

hırladım. “Beni dava et.”

Kaşlarımı çatarak yüzümü asmaya başladım. “Belki de dava

ederim,” diye bağırdım. “Keyfine bak,” diye bağırdı o da.

Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. İçimi ateşli bir sıcaklık kaplarken ellerim masanın üzerinde titriyordu. “Sen benim için çalışıyorsun!”

"ARTIK DEĞİL!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

LENA

“*Ne* yaptın?” diye bağırdı Tess.

İşten ayrılmamı kutlamak için içtiğim buzlu latte'mi yudumlarken, uzun en iyi arkadaşım, video görüşmemizin diğer ucundan bana hayretle bakarken, işten ayrılmamı kutlamak için içtiğim buzlu latte'mi yudumladım. “O kendini beğenmiş herifin yanından çekip gittim.”

“Sonra da istifa mı ettin?”

“Sonra istifa ettim,” diye onayladım, göğsümde gergin ama keyifli bir heyecan kabarıyordu. Midemin düğümlenmemesine şaşırmıştım. Stresi içime atıp en kötü şekillerde dışa vurmamla ünlüydüm. Henüz belirleyemediğim bir nedenden dolayı, midem sakin kalmaktan memnundu. *Yaşasın ben*.

Houston'daki en sevdiğim New Orleans esintili fırın ve kafe olan Let It Dough'daki ödeme kasasından uzaklaştım. Taze beignetler için ölünür, ve bugün özellikle o sıcak, yumuşacık, şekerli lezzeti *ihtiyacım olduğu* için ağzım şimdiden sulanmıştı.

"Kızım..."

"*Biliyorum*." Tess bana göz kırptı ve ben kulaklığımı düzelttim. Kablosuz kulaklığım bozulmuştu. Ama ne önemi vardı ki? Spor salonundayken, market poşetlerini dengede tutmaya çalışırken ya da uzun bir günün ardından banyoda rahatlamaya çalışırken Weston'dan gelen uygunsuz zamanlamalı aramaları cevaplamak için artık onlara ihtiyacım yoktu.

spor salonundayken, market poşetleriyle uğraşırken ya da uzun bir günün ardından banyoda dinlenmeye çalışırken

“Vay canına,” diye mırıldandı Tess. “Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. İnanamıyorum. Bunu binlerce kez hayal ettiğini biliyorum, ama gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. Ve kesinlikle *bu* şekilde değil.”

“Bir anlık bir şeydi,” itiraf ettim. Elbette, içimde her zaman onun saçma taleplerinden birinin ortasında çıkıp gitmeyi, tüm hayatını tekrar kucağına bırakmayı hayal eden bir yanım vardı. Ama içimdeki daha mantıklı yanım, bunu asla yapmayacağıma inanmıştı… bugüne kadar. “Sadece çok… kızgındım. Ya istifa edecektim ya da onu öldürecektim. Ve açıkça sözlerim ona ulaşmıyordu, bu yüzden bunun daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm. Ayrıca, bu şekilde, yanlış anlaşılma ihtimali de yoktu. Dizüstü bilgisayarımı ve kimlik kartımı geri verirken gözlerinin içine baktım ve ona işimin bittiğini söyledim.”

Tess burnunu çektirdi. “Adam yedi yıldır seni sinirlendiriyor. Bugün seni çileden çıkaran ne oldu?”

“Taze beignetler!” tezgahın arkasındaki çocuklardan biri seslendi.

“Teşekkürler,” dedim ve sevimli, süslü tabağı aldım.

“Yine beignet moduna mı geçtin?”

Tabağı telefon ekranımın yönüne doğru gösterdim. “Bugün sıcak, kızarmış hamur kareleri hak ettim.”

Boş bir masa bulup koltuğa çöktüğümde Tess sırıttı. “Sen *her* gün pudra şekeri

kaplı her şeyi seversin.”

"Doğru," dedim. "Ama bunlar çok özel." Her iki kulağımda da bir ses duyuldu. *"Kahretsin*," diye mırıldandım, kulaklıklarımın şarjı bitmişti.

"Ne?" diye sordu Tess.

“Kulaklıklarım bozuldu.” Tess’in sesi telefonumun hoparlöründen duyulurken ses seviyesini ayarladım. Weston’ın asistanı olarak yoğun programım ve Tess’in Montana’da yoğun bir güzellik kliniği işletmesi arasında —kadın sürekli birine ağda yapıyor, cımbızla tüy alıyordu ya da mikroblading yapıyordu— bazen uzun mesafeli latte sohbetlerimiz için zaman bulmakta zorlanıyorduk. Bunlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok önceden planlanmalıydı ve ben hiçbirini asla kaçırmazdım — bugün bu görüşmeyi yapmak, ofiste değil de bir kafede yapmak anlamına gelse bile. Bu, yeni boş zamanlarımın bir başka iyi yanıydı: haberleşmek artık çok daha kolay olacaktı. Ve en iyi arkadaşımla içimi dökmek için iyi bir seansa ihtiyacım varsa, o gün bugündü.

"Şarj aletin var mı?"

Çantamı karıştırdım. “Hayır, aceleyle çıkarken masamda bırakmış olmalıyım.” Gözlerimi devirdim. “Eh, artık işime yaramaz. Sonra yenisini alırım.” Homurdandım ve ağzıma bir beignet tıkıştırdım.

"Lezzetli mi?" diye

sordu Tess. "Çok

lezzetli," diye

mırıldandım.

Tess kahvesini yudumladı. “Tamam, bana anlat,” dedi. “Başından başlayarak. Olayın geçtiği ortamı tarif et. İş yerindesin. Weston etrafta dolaşıyor, homurdanıyor ve İskoç aksanıyla R harflerini yuvarlıyor.”

O haksız yere güzel yüzümle somurtarak başımı salladım.

“Sonra ne oldu?”

"Bana evlenmemi söyledi."

Tess, kahvesi ağzından taşarken elini ağzına götürdü. “Hadi canım!”

“Şaka yapmıyorum.” Yumuşacık beignet’imden bir ısırık daha aldım, sonra Tess’e Weston’ın korkunç evlilik teklifini ve tartışmamızı ayrıntılı olarak anlattım.

“Vay canına. İstifa etmene şaşmamalı!” Anlatmam bittiğinde dedi.

Gömleğimdeki pudra şekerini silkeledim. “Hepsi bu kadar da değil. Çünkü sadece onunla evlenmek zorunda kalmayacaktım, aynı zamanda bugün onunla İskoçya’ya gitmemi bekliyordu — kim bilir ne kadar süreliğine — bu da senin bekarlığa veda partini kaçıracağım anlamına geliyordu.”

"NE!" diye bağırdı. "Lena, bana sahilde margarita içeceğimize söz

vermiştin." "Biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Ve *o da* izin vermeyi kabul

etti.” “Biliyorum.”

"Zaten seni sadece birkaç gün görebiliyorum. Adam aklını kaçırmış!" Tess burnunu kırıştırarak homurdandı. "Zaten seni İskoçya'da ne işin vardı ki?"

"Bilmiyorum. Avukata hayatta olduğumu kanıtlamak için mi? Ya da belki mirası düzenlemesine yardım etmek ya da uzaktan çalışmasını sağlamak için mi? Her neyse, artık bu bir sorun değil."

Tess, Weston'ın sahildeki margarita planlarımıza karışma cüretine hâlâ kızgın olduğu belliydi. “Gerçekten de senin onunla birlikte adliyeye yürüyeceğini mi sandı? Pardon, onun süslü püslü helikopteriyle uçacağını mı?”

“Evet!” dedim, az önceki öfkem yeniden alevlendi. “Ne

pislik bir hareket.”

“Sonunda bunun olmayacağını anladığında da, kendisine bir eş bulma sorumluluğunu bana yükledi.”

Tess ağzı açık kaldı. “Sanki sen bir tür *pezevenkmişsin* gibi? İğrenç.”

“Biliyorum!” diye bağırdım. “Gerçekten, nasıl cüret eder? Evlenmeye bu kadar çok ihtiyacı olan o, o yüzden kıçını kaldırıp kendine bir eş bulmak için çaba sarf etsin.”

“Weston eş mi arıyor?”

Kanım dondu ve zorlukla yutkundum. Tess, yüzümdeki şoku görünce konuşmayı kesti. Kamerada *kendi* şaşkınlığımı gördüm. Dudaklarımdaki şekeri yalayıp telefonumu indirdim, arkamı döndüğümde uzun boylu, uzun bacaklı bir esmer gördüm. Yılan gibi bakışları vardı, baştan aşağı krem rengi Chanel giyinmişti ve Goyard çantası taşıyordu çünkü Louis Vuitton yeni zenginler içindi — en azından bana öyle söylenmişti.

Ah, lanet olsun. Houston’daki onca kafe varken, o da bunu mu seçti? Bu lanet şehirde Weston ve onun kabus gibi eski sevgilisinden uzak tek bir yerim olamaz mıydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Narissa Montclair'in sahte nazik gülümsemesi köşelerinde inceldi, gözleri kısıldı. "Bu doğru mu?"

Ağzımı açtım, ama sözler boğazımda takıldı. Dört yıl önce nişanları bozulduğundan beri, Narissa hayatının misyonu olarak Weston'a elinden gelen her şekilde sorun çıkarmayı benimsemişti. Onun cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olduğu yönünde dedikodular yaymak en sevdiği taktiklerden biriydi, ama kullandığı tek taktik bu değildi.

"Evet," Tess, ben bu konuşmadan nasıl çıkacağımı bulamadan onayladı. "Vasiyetnamenin şartlarını aşmak için bir eş istiyor. Ne kadar korkunç ve utanmazca."

"Ne kadar iğrenç!" Narissa, kaşlarını hafifçe kaldırarak onayladı. Kafasındaki çarklar *çok*, *çok* kötü bir şekilde dönüyordu. Bunu anlayabiliyordum ve kalbim ağzıma geldi.

Tess alaycı bir şekilde güldü. "Şaşırdığımı söyleyemem. Yine de bence biri buradaki tüm evlenebilir kadınları o adamdan uzak durmaları konusunda uyarmalı."

Tess'in sözlerinin Narissa'nın yüzüne yansımasını izlerken içim sızladı. Keşke onları havadan yakalayabilseydim, ama artık çok geçti. O koyu kırmızı dudaklarda kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi. Narissa'nın elinde telefonu belirdi.

"Seni görmek her zaman çok güzel, Lena," dedi kapıya doğru dönmeden

önce. "Hayır, Narissa!" Beynim nihayet çalışmaya başlayınca seslendim.

"Bekle!" Bağlanma sorunları olan bir kovboydan daha hızlı bir şekilde

dükkandan kaçtı.

"Tess!" diye tısladım, telefonuma dönerek. Narissa'nın ortak sosyal çevrelerinde onun nişan durumuyla ilgili hikayeyi nasıl çarpıtacağını şimdiden hayal edebiliyordum. "Siktir! Bu bir kabus olacak, şimdiden belli," diye mırıldandım, gözlerimin arkasında alevlenen ağrıyı ovuşturarak.

"Kimin umurunda?" dedi Tess omuz silkerek. "Onun kabusları artık senin sorunun değil. Sana yaşattıklarından sonra bunu hak ediyor."

"Biliyorum, ama o *Narissa*!" Bir suçluluk dalgası içimi kapladı ve stres beni sarmaya başlayınca midem guruldadı. Weston'a ne kadar kızgın olsam da,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona Narissa Kasırgası'nı salmak istemezdim. Ve muhtemelen hızlı ve sorunsuz bir evlilik yapma işini yüz kat daha zorlaştırmıştım. *Muhtemelen* değil. Bundan emindim.

“Lena, bu senin sirk değil, senin maymunların değil. *Artık değil*,” diye ısrar etti Tess. “Weston’ın şu anda ne tür sorunları olursa olsun, bunları çözme içgüdüsünü bir kenara bırakmalısın.”

Haklıydı. Bunu biliyordum. Weston’ın kişisel sorunlarını umursamayı bırakmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım, sonra nefesimi verdim. “Tanrım, sanki omuzlarımdan gerçek anlamda bir yük kalkmış gibi hissediyorum.”

"Bu, kendi pisliğinden sorumlu olan yetişkin bir adamı bırakmanın verdiği his."

Başımı salladım. Bir kez olsun, o kendi pisliğini temizleyebilirdi.

En büyük rahatlama, evimde eşofman giyip, saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz haline getirip, tezgahın üzerinde bir kadeh roze şarap varken, tabletimde en sevdiğim dizilerden birini izlerken akşam yemeği pişirmekti.

En son ne zaman böyle bir gecenin tadını çıkardığımı hatırlayamıyordum.

Genellikle, akşam geç saatlere kadar çalışır, Weston için toplantılar ayarlar, Weston için evrak işlerini takip eder ya da Milo’nun en sevdiği kirpi peluşunu nereye bıraktığını soran Weston’dan gelen mesaj bombardımanına maruz kalırdım.

Gece yatmaya gittiğimde genellikle bitkin düşmüş olurdum. Ve tek dua ettiğim şey, sabahın ikisinde patronumdan başka bir saçma istekle telefonumun çalmamasıydı.

Eski patronum.

Ama artık, bölümün ortasında Weston kaynaklı bir krizle kesintiye uğrayacağımı düşünmeden, gizli zevkim olan *Hearts of the Highlands* dizisine dalabilirdim. Elbette, artık işsiz olduğum ve bir an önce iş aramaya başlamam gerektiği gerçeği konusunda biraz daha endişelenmem gerekirdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

—biraz birikimim vardı ama sonsuza kadar yetmezdi—ama bu gece için, endişelenmek zorunda olmamaktan keyif alacaktım.

Kilt giymiş yakışıklı erkekler, funda dolu Highlands'ta at sürerken, ben de kendi ağırlığım kadar makarna ve tavuk Kiev yiyecektim.

Çünkü kilt giymiş seksi erkeklerden daha rahatlatıcı bir şey yoktu.

Makarna sosumu karıştırmak için kullandığım kaşığın ucunu yaladım ve ekranda iki atın dörtnala koştuğunu izlerken mutlu bir şekilde iç geçirdim. Muhteşem Highland savaşçılarımı ne kadar özlediğimi unutmuştum.

Tam o anda hayat neredeyse mükemmel geliyordu. Endişelenecek hiçbir şeyim ve hiç kimsem yoktu. Akşam yemeğimi yiyip, kafayı bulacak ve dondurucumdaki o kutu çikolatalı pralinli dondurmayı silip süpürecektim.

Telefonum tezgahın üzerinde titredi. Elimi uzattım ve Tess'ten bir mesaj gördüm. *Umarım sirkten uzak hayatının tadını çıkarıyorsundur!*

Trençkotumla çekilmiş bir selfie ile cevap verdim; arkamda tezgahın üzerinde bir şarap şişesi, yüzümde ise kocaman bir gülümseme vardı.

Yeni kazandığın özgürlüğün tadını çıkarmanı çok seviyorum.

Burada olsan daha iyi olurdu, *diye* yazdım.

Bu akşam senin şerefine bir kadeh içeceğim! diye söz verdi.

Telefonum yine titredi, bu sefer bir Instagram bildirisiydi. Açtım ve etiketlendiğim gönderiyi kaydırdım. Midem düğümlendi. Weston'la ilgiliydi. Narissa beni "resmi kaynağı" olarak etiketlemişti.

Rosé şarabımı aldım ve bardağın yarısını bir dikişte içtim. *Kahretsin*. Etiketi kaldırmanın bir yolu var mıydı?

Eskiden bu tür anlar beni harekete geçirirdi. İşimin bir parçası, Weston'ın sosyal medyadaki faaliyetlerini gizlice takip etmekti. Eğer bir skandal kapıda duruyorsa, halkla ilişkiler ekibini ne kadar erken devreye sokarsak, şirket de o kadar çabuk önünü alabilirdi. Kincaid Energy'nin en son ihtiyacı olan şey, CEO'sunun itibarının yerle bir olmasıydı. Otomatik olarak sorun çözme moduna geçmeye başlamıştım… ama sonra Tess'in sözleri kafamda yankılandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim maymunlarım değil. Benim sirkim değil. Benim sorunum değil.

Tamam, tabii ki, bu sorunun ortaya çıkmasına istemeden de olsa biraz katkıda bulunmuş olmaktan pek hoşlanmıyordum, ama Weston'ın hayatını daha da zorlaştırmaya kasten çalışmış değildim...

Bang! Bang! Bang!

Birinin ön kapımı yumruklamasının sesine irkildim ve çığlık attım, elimdeki roze şarabın bir kısmını döktüm. Şarap kadehini güvenli bir yere koyup ocağı kapattım ve ne olduğunu görmek için koridordan aceleyle koştum.

Yeterince yaklaştığımda, parmak uçlarımda yükselip gözetleme deliğinden dışarı baktım. *Kahretsin*.

Geri çekildim, kapıyı açtım ve Weston Kincaid'in parıldayan yüzüyle karşılaştığımda irkildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

LENA

A Kızgın patron alarmı.
Hayır, onu sil.

Kızgın eski patron alarmı.

Ne düşündüğünü anlamak için bir an bile düşünmeme gerek yoktu. Alnındaki derin kırışıklıklara ve koyu renkli kaşlarının birbirine yaklaşmasına bakılırsa, Weston çoktan öfkelenmişti. Böyle bir bakış eskiden kafamda alarm zillerinin çalmasına neden olurdu.

Houston, bir sorunumuz var!

Ama bu artık *benim* sorunum değildi, kendime hatırlattım.

"Burada ne işin var?" diye sordum, ses tonumla onun hoş karşılanmadığını açıkça belli ettim.

Weston'ın eli kapı pervazına dolandı, öne doğru eğilirken parmakları bembeyaz oldu. "Görünüşe göre basit bir telefon aramasına cevap verecek kadar meşgulsün," dedi, beni baştan aşağı süzen bakışlarıyla tüylerimi diken diken etti.

Aniden kendimi çok kötü giyinmiş hissettim, gözleri kıvrılmış eşofman altımı, yurtdışındaki üniversite dönemimde aldığım eski, bol tişörtümü ve başımın üstündeki dengesiz topuzu süzerken vücudumda tüylerim diken diken oldu

. Bu, ofiste her zaman özenli görünmeye çalıştığım halimden çok uzaktı.

Weston da aynı şeyi düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve ben öfkeyle kaskatı kesildim. Kendi evimin rahatlığında giydiğim kıyafetleri yargılamak için ne hakkı vardı ki? Onu buraya ben davet etmemiştim ve eğer görünüşüm o kadar rahatsız ediciyse, gitmekte serbestti.

"Telefonumun zil sesi kapalı," diye yalan söyledim.

“Neden kapalı olsun ki?” diye tersledi, gözlerini tekrar yüzüme çevirerek. “Bunun kime ne faydası var? Halkla ilişkiler ekibi bir toplantı ayarlamaya çalışıyor, ama asistanım bile sesli mesajıma cevap vermiyor. Tabii ki seni evde bulmak için buraya kadar gelmek zorunda kaldım!”

Sözler ağzından acımasız bir hızla dökülüyordu, aksanı her zamankinden daha ağırdı. Bu, ya sinirlendiğinde ya da memleketindeki arkadaşlarından biriyle telefonda konuştuğunda olurdu. Bunu genellikle çekici bulduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum. Ama şu anda, o yuvarlanan R'ler bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yine biraz daha yaklaştı, ama ben kapıya doğru bir adım attım ve girişini engelledim. “Aramalarını cevaplamaktan endişe duymadım çünkü birincisi, artık senin için çalışmıyorum. İkincisi, şu anda İskoçya’ya doğru yola çıkmış olacağını sanıyordum.” Uçağının öğleden sonra erken saatlerde kalkması için her şey ayarlanmıştı—saatler önce.

Kaşlarını çattı, göğsü inip kalkarken üzerime doğru eğildi. “Öyle olacaktı,” diye homurdandı. “Eğer sen Houston’da buradaki fundaları ateşe vermeseydin.”

“Bence önce kendi heather’ını ateşe sen verdin,” dedim, elim kapı kolunu sıkıca kavrarken.

“Senin ateşi körüklemene gerek yoktu!”

İçimde bir anlık suçluluk duygusunu bastırdım. Dün olsaydı, Narissa’nın tüm paylaşımlarını bulur, onları BT, hukuk ve halkla ilişkiler departmanlarına iletirdim. Elimizden geldiğince kapatır, iftira davası açmakla tehdit eder ve geri kalanını Kincaid Energy lehine olumlu haberlerle örtbas ederdik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de Arnie'ye, sürekli bahsettiği o alpaka çiftliğini sonunda almasını önerirdim.

Ama bu gece, ben artık Weston Kincaid'in kişisel asistanı Lena Harp değildim.

Bu gece, Narissa'nın onun imajına ne tür bir zarar verdiği ya da onun kaç tane egzotik cinsel yolla bulaşan hastalığı olduğunu iddia ettiği umurumda değildi.

Fırınımın zamanlayıcısı bip sesi çıkardı. Otomatik pilotta mutfağa doğru döndüm, sonra Weston davet edilmeden içeri dalınca tökezledim.

"Girebilirsin demedim," diye homurdandım. Ama artık içeri girmiş olduğuna göre, söylemek istediği her şeyi söyleyene kadar onu dışarı çıkaramayacağımı biliyordum, bu yüzden pes edip kapıyı kapattım. Ne de olsa mahalleye gösteri yapmaya gerek yoktu.

"Şuna bak!" diye bağırdı, elinde telefonuyla. "Kadın tamamen kafayı yemiş." Narissa'nın sosyal medya paylaşımlarından biri ekranında belirdi: *Dikkat edin bayanlar, şarap içip yemek yemek harika, ama bir içki içtikten sonra yatak odasında işler çok çabuk sıkıcı hale geliyor. #whiskydick!*

Bana kızgın bir bakış attı. "Bu doğru

değil!" "Ben bilemem," dedim.

"Lena!" diye homurdandı. "Oh, bak, işte bir tane daha. *Görünüşe göre üst raf likörü ve sandal ağacı kokuyor. Aslında çözülmemiş baba sorunları gibi kokuyor.*" Ekrana alaycı bir şekilde baktı. "*Özel jetine 'Duygusal Olarak Ulaşılamaz' adını verdik. O yazının satır aralarını oku!*"

İçimden gelen kıkırdamayı zorla bastırdım. Tamam, evet, bunların hiçbiri onun geçici bir evlilik için bir eş bulmasına yardımcı olmayacaktı.

"Bunun gibi yarım düzine daha var."

Narissa'yı tanıyorsam, önümüzdeki birkaç saat içinde en az bir düzine daha çıkacağına bahse girerim.

"Kamu hizmeti duyurusu," diye okumaya devam etti. *"Ormana yaptığı bir geziden egzotik bir cinsel yolla bulaşan hastalık kapmış! Uzak durun. Uzak durun. Uzak durun. Tabii onun bir sonraki kurbanı olmak istemiyorsanız*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey, bu haber şimdiye kadar eskimiş olmalı," dedim diplomatik bir şekilde. "Lena!" diye bağırdı Weston. "Ben ormana hiç gitmedim bile!" Yüzümü buruşturdum. Narissa bu konuyu sonuna kadar kullanacaktı. Hem de acımasızca.

"Çevremizdeki tüm bekar kadınlar bunu konuşacak," dedi, oturma odamda bir o yana bir bu yana yürüyerek.

Daha çok Houston'daki tüm bekar kadınlar diye düşündüm, ama bunu kendime sakladım.

Weston başını kaldırdı. "Ne yanıyor?"

Akşam yemeğim! Gözlerim fal taşı gibi açıldı, mutfağa koştum ve tavuk Kiev'i fırından çıkardım. İstediğimden biraz daha fazla pişmişti ve peynirin bir kısmı dışarı akmıştı, ama muhtemelen tadı yine de fena olmazdı.

Weston mutfağa girerken sakin kalmaya çalışarak tavayı makarnamın yanındaki ocak üzerine koydum. Tek istediğim güzel bir yemek ve seksi, kilt giyen İskoç savaşçılarımı takdir etmek için biraz zamandı. Rosé şarabımı elime alıp ona dönerek bir yudum aldım. "Sanırım gitme vaktin geldi."

Mutfak tezgahımın önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Teklifimi reddetmen haklıydı," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Bu sonuca varmış olmasından etkilenmek istesem de, henüz bitmediğini hissediyordum.

"İş sözleşmenizin şartlarını ihlal ederek, hiçbir ön bildirimde bulunmadan işinden ayrılman," diye devam etti, "daha da haksızcaydı."

O şart ve koşullara takılmamaya çalışarak yüzümü buruşturdum.

"Yine de, bununla yaşayabilirdim. Ama Narissa'ya gitmek mi?" Yürüyüşünü durdurdu ve bana öfkeyle baktı. "Onu bana karşı kışkırtmak mı? Senden bunu hiç beklemezdim. Bu kadar kindar olabileceğini düşünmemiştim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şarabımı masaya koyup kollarımı kavuşturdum. “Seni incitmeye çalışmıyordum,” dedim, Tess’i feda etmemek için elimden geleni yaparak. “Let It Dough’daydım, beignet’lerle öfkemi dindiriyordum.” O da buna gözlerini devirdi. “Ve ben… içimi döküyordum. O pek de parlak olmayan konuşmamızdan sonra buna biraz hakkım vardı bence.”

“Narissa’ya mı öfkeni döküyordun?” diye dişlerinin arasından çıkardı.

"Tabii ki hayır! Bir arkadaşımla telefonda konuşuyordum ve o kadının kulakları bir baykuş ya da filinki kadar iyi, hangisinin kulağı daha iyi ise. Konuşmamı bölene kadar orada olduğunu fark etmedim bile."

"O konuşmayı halka açık bir yerde yapmaman gerektiğini bilmeliydin."

Kendimi savunmak istedim, ama gerçek şu ki, haklıydı. Narissa konusunda *ve* iş sözleşmemi ihlal ettiğim konusunda — önceden haber vermeden istifa ettiğim için… ve daha fazlası için.

Karnımda sinirlerim titriyordu.

Bugün işten ayrıldığımda ve Weston’a beni dava etmesini söylediğimde öfkem beni beslemişti. Ama gerçek şu ki, Narissa paylaşımlarında benim kaynağım olduğumu açıkça belirtmişti, bu da beni iftira veya Weston’ı itibarsızlaştırma suçlamalarına maruz bırakabilirdi. Bu da sözleşmeme göre kesinlikle yasaktı. Weston intikam almak isterse, hayatımı mahvetmesi için ona gerekli malzemeyi ben vermiştim.

Alnımı ovuşturdum, düşüncelerim karmakarışıktı. Bu gece bununla başa çıkamazdım. Kötü kararlarımı ve şarabı uyuyarak atlatmam ve yarın tüm bu konuda ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. "Gitmelisin," dedim yine, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Bunu akşam yemeğinde halledebiliriz..."

"Bunu akşam yemeğinde halledebiliriz," dedi, mutfak masama oturarak.

Ona baktım, şoktan bir an sessiz kaldım.

"Ne yiyeceğiz?" diye sordu.

"Biz mi?" Daha önceki öfkem yeniden alevlendi, her zamankinden daha şiddetliydi. Sözleşme ihlalleri canı cehenneme! Bu tipik Weston'dı, beni hafife alıyor ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benden istediği her şeye hakkı olduğunu varsayması... Boş zamanlarım, akşam yemeğim, evlilik teklifim. "Hiçbir şey yemeyeceğiz çünkü *sen* eve gidiyorsun." Onu sandalyeden kaldırmaya çalıştım. Kıpırdamadı.

"Yemek atlamamamı söyleyen hep sensin," dedi, takım elbisesinin ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını sıvarken. Yutkundum. Lanet olsun ona, belki de bana ne yaptıklarını fark *etmişti*.

İrademi toplayarak öfkeme odaklanmaya çalıştım. "Çünkü aç olduğunda sinirleniyorsun," diye ısrar ettim. "Ve senin İskoç sinirlenmen, hesaba katılması gereken bir güç."

"Ben açlık öfkesi yaşamam."

"Oluyorsun. Ve o zaman seninle başa çıkmak imkansız hale geliyor. Seni yemeye zorlayarak kendi akıl sağlığımı korumaya çalışıyordum. Ama bu, şimdi *benim* akşam yemeğimi yiyebileceğin anlamına gelmez."

Weston sadece bana baktı, her zamanki gibi dünyanın kendi tercihlerine göre yeniden düzenlenmesini sakin bir şekilde bekliyordu. Bir yanım, sırf prensip meselesi olarak tavrımı korumak istiyordu. Ama diğer yandan, istediğini elde edene kadar gitmeye niyeti olmadığına da oldukça emindim. Yani bu akşam bir ara akşam yemeğimi yemek istiyorsam, görünüşe göre paylaşmak zorunda kalacaktım. Ondan uzaklaşarak, ikimize de birer porsiyon makarna ve tavuk Kiev koyarken homurdandım.

Tabağı onun önüne bıraktım ve yerime oturdum. "Yiyip sonra gidersin."

"Peki," dedi.

"Güzel," diye mırıldandım, çatalımı tavuğa saplayarak. Yemeği ağzıma tıkarken, açlıktan öldüğümü fark ettim. Kahvaltıdan beri sadece buzlu kahve ve beignetlerle idare ettiğimi düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Weston da aynı hızla yiyordu. İyi bir günde bile yemek için pek durmazdı ve bugün açıkça iyi bir gün olmamıştı.

Gözlerim her zamanki gibi ona kaydı. Kendimi tutamadım. Yedi yılın ardından, onu değerlendirmek, neye ihtiyacı olduğunu tahmin etmek, işleri nasıl *düzeltebileceğimi* bulmak benim için ikinci bir doğa haline gelmişti. Omuzlarında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

omuzlarında, gözlerinin altında koyu halkalar ve çenesindeki gerginlik vardı.

Yine bir suçluluk duygusu içimi sardı. Weston Kincaid'i *tanıyordum* ve omuzlarında taşıdığı yükün sadece Narissa ile ilgili olmadığını anlayabiliyordum. Büyükbabasının ölümü onu derinden sarsmıştı. Weston duygularını dile getiren bir tip değildi, ama birkaç yıl önce, Pete'in hastanede olduğunu söylediğimde, milyonlarca dolarlık bir anlaşma için yapılan önemli müzakerelerden arkasına bile bakmadan çıkıp gitmişti.

O zamanlar, av kazası sonucu hafif bir yaralanma olmuştu, ama Weston'ın tek umursadığı şey Pete'in yaralanmış olmasıydı. Onun için bundan daha önemli hiçbir şey yoktu. Büyükbabasının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve onu kaybetmenin ne kadar zor olduğunu da biliyordum. Kalp krizi ani olmuştu, bu da bir bakıma bir lütuftu—ama Weston'a veda etme şansı bırakmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda en son ihtiyacı olan şey, Narissa'nın başını belaya sokmasıydı.

Boğazımı temizledim. "Bitirdin mi?"

Başını salladı ve çatalını masaya bıraktı. “O kadar da kötü değildi.”

Gözlerimi devirdim ve tabaklarını almaya uzandım. “Şikâyet etmeye başlama bile. Sana izin versem, kelimenin tam anlamıyla siyah kahve ve jelibonla beslenirdin.”

“Sadece diyorum ki, sana baharat alacak kadar para ödüyorum.”

"Artık değil," diye mırıldandım, tabakları lavaboya götürürken. Gözlerinin sırtıma delici bir şekilde baktığını hissedebiliyordum ve göğsümde yayılan kızarıklığı bastırmaya çalıştım. "Halkla ilişkiler departmanı gönderilerle ilgili seninle iletişime geçti mi?" diye sordum, dikkatimi başka bir yere çekmek için çaresizce.

"Hikayeyi nasıl döndüreceklerini bulmaya çalışıyorlar, bu yüzden bu öğleden sonra Braeburn'a gitmeyi ertelemek zorunda kaldım."

“Hayır, erteledin çünkü hâlâ evlenmedin.” Kaşlarını çattı.

"Halkla ilişkiler ne dedi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Her zamanki gibi,” dedi Weston omuz silkerek. “Bunu, kıskanç ve dengesiz bir eski sevgili *olduğu* için böyle davrandığı şeklinde sunabiliriz. Ama Pete’in cenazesi...”

“Öncelikli,” dedim.

O başını salladı. “En kısa zamanda orada olmam lazım. Narissa’yla ilgili karışıklık, ben dönene kadar beklemek zorunda.”

Benim de yaratılmasına katkıda bulunduğum bir karışıklık. Bu suçluluk duygusu göğsümün derinliklerine yerleşti.

Weston derin bir nefes aldı. “Pete’in neden evlilik şartı gibi bir numara çevirdiğini hiç bilmiyorum, ama Lochbrae’yi bırakmayacağım. Benim için çok önemli, çünkü açıkçası, onun için de çok önemliydi ve bu mirasın Jasper’ın elinde yok olmasına izin vermeyeceğim. Bu da evlenmem gerektiği anlamına *geliyor*.” Gözlerime baktı. "İnternet bağlantısı olan tüm kadınları bana karşı kışkırtarak bu görevi çok daha zor hale getirdin."

“Teknik olarak, benim seninle evlenmek istediğimi *varsayarak* önce kendini sabote ettin,” dedim. “Ardından da bana insanlık tarihinin en aşağılayıcı evlilik tekliflerinden birini yaptın.”

O alaycı bir şekilde güldü. *“O kadar da* kötü değildi.”

Ben de mizahsız bir kahkaha attım. “Senin aşağılama tanımınla benimki arasında büyük fark var.”

"Peki," dedi. "Belki de sana farklı bir şekilde sormalıydım. Daha iyi bir şekilde."

“‘Söylendi’ yerine *‘soruldu’* kelimesi burada kilit nokta. Nasıl daha iyi?” Söyledikleriyle beni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anladı mı ki?

“Daha iyi şartlarla,” diye düzeltti ve ben gözlerimi devirdim. Hayır, hiç anlamamıştı. “Vasiyetnamenin şartlarını yerine getirmem gerekiyor,” diye devam etti. “Peki, benimle evlenmenin sana ne gibi bir faydası olabilir?”

Onun benimle tekrar pazarlık yapmaya çalışacağı düşüncesi beni şimdiden yormuştu, ben de öfkeyle nefes verdim.

“Enerji politikası danışmanlığı görevine göz diktiğini biliyorum,” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kollarımı kavuşturup, kalçamı tezgaha dayadım. *Bir saniye...*

"İnkar etmeye çalışma. Sübvansiyonlar ve yasalarla ilgili strateji toplantılarına katıldığında ne kadar ilgilendiğini görüyorum." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Hatta, temsilcileri ikna etmek için gönderdiğimiz e-postaların yarısını sen yazıyorsun."

İlgilendiğimi belli etmemeye çalıştım. Açıkçası, bunu fark etmiş olmasına şok olmuştum. Evet, hayatımın geri kalanında Weston'ın asistanından daha fazlası olmayı hedefliyordum ve bu rol de tam olarak ilgimi çeken bir roldü.

“Bu işte harika olurdun,” dedi, gözleri parlayarak. “Ama ikimiz de biliyoruz ki eğitimini bir üst seviyeye çıkarmalısın.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp başımı salladım. Bu konuyu zaten araştırmıştım. “Çevre politikası üzerine bir yüksek lisans yapmam gerekecek.”

“Programa bağlı, ama muhtemelen en az otuz kredi saatine ihtiyacın olacak. Ayrıca birkaç kamu ilişkileri ve enerji hukuku dersi almak da fena olmaz,” diye ekledi.

Çenemi sıktım, gözlerimi kısarak baktım. “Tam zamanlı okursam, tüm bunları yapmak için en az bir yıla ihtiyacım var.” Bu çok uzun bir süre ve çok para demekti. Her dönem sadece birkaç kredi saati alsam, tam zamanlı bir işte çalışırken *belki* başarabilirdim, ama bu ne kadar sürerdi?

“Peki ya sana o yılı versem?” dedi. “Tam bir takvim yılı ücretli izin. Derslerin masraflarını karşılayacağım, yaşam giderlerin için de bir ödenek vereceğim *ve* bitirdiğinde o bölümde seni bekleyen bir işin olacağını garanti edeceğim.”

Ağzımı açık bırakmamaya çalıştım. Ben olmadan işte sekiz saati bile zar zor idare edebilen adam, şimdi bana bir yıllık ücretli izin vermekten mi bahsediyordu? Weston önümde müthiş bir ödül sallıyordu ve yalan söyleyemezdim. Isırmak istedim. Hem de sertçe.

O diplomayı aldığımda, istemediğim sürece Kincaid Energy’de kalmam bile gerekmeyecekti. Lobicilik veya hükümet ilişkileri alanına geçebilirdim. Küresel enerji şirketleri için iç stratejiler belirleyebilirdim. Aslında sadece Weston’ın gündemini takip etmekle kalmayıp, politikayı şekillendirecektim!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır demiyorsun," dedi Weston, başını eğip bana bakarak. "Bu, Lochbrae'nin kontrolünü ele geçirirken altı ay boyunca karım olmayı kabul edeceğin anlamına mı geliyor?"

“Evet demiyorum,” dedim, lavaboya dönerek. Ellerimi sabunlu suya sokup bulaşıkları yıkadım. “Ama varsayımsal olarak, önümüzdeki altı ay nasıl geçecek?”

Onunla evlenmek gerçekten ne anlama gelirdi?

Weston yanıma gelip tezgaha yaslandı. *"Şimdi* benimle İskoçya'ya gelmen gerekecek. Malikanede halletmem gereken çok iş var ve asistanıma ihtiyacım var."

“İstifa ettiğimi biliyorsun, değil mi?”

"Bu senaryoda değil," dedi, sesi alçak ve boğuktu. “Ama İskoçya’da sana sadece bir hafta kadar ihtiyacım olacak. Sonra ikimiz de Amerika’ya döneceğiz ve normal hayatlarımıza devam edeceğiz. Yüksek lisansa başvurabilir ve başlamaya hazır olana kadar çalışmaya devam edebilirsin. Ya da hemen ücretli izin yılını başlatıp, yüksek lisans başlayana kadar tatil yapabilirsin. Ve altı ay sonra, nerede olursan ol, boşanma davasını açacağız.”

Böyle anlatılınca, neredeyse... mantıklı geliyordu.

Lavabodaki suyu boşaltıp, köpüklerin kayboluşunu izledim. Weston'ın bu teklifin beni çok etkilediğini bilmesini istemedim. Ama bu sadece onun çaresizliğini gösteriyordu. Bana *ihtiyacı vardı*.

Jasper'ı durdurmak için.

Pete’in vasiyetini yerine getirmek için.

Büyükbabasının Highlands'ta kurmayı hayal ettiği rüzgar santralini inşa edebilmek için mülkü ve araziyi korumak için.

Ve başka birini ikna edecek zamanı yoktu, özellikle de Narissa şu anda herkese mesaj yağdırırken.

Ama yine de... onunla evlenmek mi? Cidden evet demeyi düşünmüyorum, değil mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aniden ona döndüm. "Geç oluyor. Ben yorgunum. Sen de

yorgunsun." "Lena..."

Bunu çözmek için geceye ihtiyacım vardı. “Gitmelisin.”

Kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü, gözlerinde o cevapsız soru yanıp sönüyordu. Başka bir şey söyleyemeden, telefonlarımız aynı anda titredi.

Bildirimi kontrol ettim, o da öyle yaptı.

“Yine Narissa,” diye homurdandı.

En son gönderiyi okurken dişlerimi sıktım. *Weston Kincaid bir iş yönetebilir, on bin dolarlık takım elbise giyebilir ve özel jetle uçabilir. Ama o hâlâ, terapiye gitmesini istediğimde beni başından savan, duygusal olarak gelişmemiş bir çocuk. Yeni sevgiline bol şans!*

"Tamam, bu seferki egzotik orman hastalıklarından biraz daha aşağıya vuruyor."

"Biraz mı?" dedi, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi. "İlk yorum: *Şirketinin ruh sağlığı yardım kuruluşlarını desteklediğini söylememiş miydi? Hashtag iyi bir görüntü değil.*"

"Görünüşe göre sonunda Kincaid Energy'yi de etiketlemiş." "Lanet

olsun," diye mırıldandı Weston.

Bu gidişle, yabancılardan nefret mektupları almaya başlayacaktı ve yatırımcıları kızdırma riski de vardı. Başımı kaldırıp, kaşlarının giderek daha da çatıldığını izledim. Bana baktı, bakışları sertleşmişti. “Benimle evlenirsen, Tess ve düğün ekibini bekarlığa veda partisi için Paris’e uçururum. Tüm masraflar karşılanır. Hafta sonu onlarla buluşabilirsin. Hayal ettiğin tatil ya da planladığın parti olmayabilir, ama onun hayal edebileceğinden çok daha fazlası olacak.”

Boğazımda bir nefes takıldı. Narissa yüzünden içimde biriken suçluluk duygusu, onun sunduğu iş fırsatına olan gerçek arzum ve şimdi de Tess için vaat edilen muhteşem deneyim arasında, gerçekten tek bir seçenek olduğunu biliyordum.

“Tamam, peki,” dedim, gözlerini kaçırmadan. İçimdeki büyük bir ses hâlâ bunun delilik olduğunu haykırıyordu. Patronumla evlenmek mi? Belirsizlik, pişmanlık ve suçluluk duygusu içimde dönüp duruyordu. Bunun onun için bu kadar kötü gitmesinin bir nedeni de benken, onu gerçekten yüzüstü bırakabilir miydim? Ve sunduğu her şeyi gerçekten reddedebilir miydim?

Son bir kez, dedim kendime. Sadece bu son bir kez, her zamanki gibi Weston için işleri yoluna koyacaktım. Sonra da teklifini kabul edip kendi hayallerimin peşinden gitme fırsatını yakalayacaktım. “Seninle evleneceğim.”

5

WESTON

“ "Yanında sadece bu mu var?" dedim, SUV'den inip Lena'yı apartmanının önündeki kaldırımda karşılamak için. Üzerinde

Eteğine minik mavi çiçekler işlenmiş beyaz bir yazlık elbise giymişti. Koyu renk saçları, omuz bıçaklarının altında hafifçe kıvrılmıştı. Onu incelerken başımı yana eğdim. Saçlarını *asla* açık bırakmazdı. İş yerinde her zaman arkaya toplanmıştı.

Düzenli. Verimli. Neredeyse sert.

Böylece, onda daha yumuşak bir yan vardı ve bu beni o kadar meraklandırdı ki, ona bakmaktan kendimi alamadım. Sanki nadir bir türe rastlamış gibiydim ve o kaçmadan önce olabildiğince çok şey yakalamam gerekiyordu.

"Bir hafta yok olacağımızı söylemiştin," dedi, ellerini beline koyarak. Bana sert bir bakış attı; o ciddiyet dolu, kaşları kaldırılmış ve dudakları büzülmüş bakış. Ah, evet, işte asistanım.

“Aslında bir hafta kadar demiştim,” diye açıklığa kavuşturdum.

"Eh, orada bir hafta kadar giyecek var." Valizini araca doğru itti. "Neden şaşkın şaşkın bakıyorsun?"

"Sadece tüm kadınların fazla eşya koyduğunu varsaymıştım." Narissa kesinlikle öyle yapmıştı. Ayakkabılar için çantalar, makyaj malzemeleri için çantalar ve kırışmaması için

. Hafta sonu kaçamağı için, arabamın bagajını ağzına kadar dolduracak kadar çanta vardı.

"Bu gelin, takvimini yönetirken olduğu kadar verimli bir şekilde valizini de hazırlıyor," diye mırıldandı Lena. Saçlarını omzundan atıp çantasını kaldırımdan kaldırırken boynunun çizgisini ve köprücük kemiğinin kıvrımını hayranlıkla izledim. "Neden bana bakıyorsun?"

"Ben sadece..." Ona garip bir şekilde el hareketi yaptım. "Topuzun ve blazerin olmadan seni neredeyse tanıyamıyordum."

Başını eğdi. "Oh."

"Ofis dışında farklı görünüyorsun," dedim. "Güzel." Aslında söylemek istediğim şey *"harika"* idi, çünkü öyleydi.

Lena sinirlendi. *"Oh*."

Sözlerimi kafamda tekrar ettim ve biraz yüzümü buruşturdum. Ona iltifat etmek istemiştim, ama geriye dönüp baktığımda, ofiste berbat göründüğünü ima etmiş olabileceğimi fark ettim. Ki durum öyle değildi. "Demek istediğim..."

"Belki bir kız düğün gününde özel görünmek ister," dedi soğuk bir sesle, sözümü kesip yanımdan geçerek SUV'nin arka koltuğuna bindi.

Şoförüm Nic, çantayı almak için aracın arkasına dolaştı, ben de Lena'nın yanına arka koltuğa oturdum.

"Feragatnameyi aldın mı?" diye sordum, o telefonunda e-postaları gözden geçirirken.

"Yargıç dün gece geç saatlerde imzaladı," dedi. "Senin için yetmiş iki saatlik bekleme süresi yok. Sanırım her şey kimi tanıdığına bağlı."

"Bazen öyle olur."

"Hala mahkemeyi senin için *bu kadar* erken açtırmayı nasıl başardığını anlamıyorum."

"Belediye başkanının bir sonraki seçim kampanyasına büyük miktarda para yatırmayı kabul ediyorsun," dedim.

"Sana VIP muamelesi yapıyor, ha?"

"Hatta istersem tanık olarak geleceğini bile

söyledi." Lena buna burun kıvırdı, istemese de

eğlenmişti.

Kütlesel taş binanın önüne park ettik ve SUV'den indik. Lena bir an merdivenlerde tereddüt etti.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Başını salladı ve beni takip ederek kapıya geldi; orada bir güvenlik görevlisi bizi içeri aldı. Adliye düğünleri söz konusu olduğunda, bu hızlı ve sorunsuz bir olaydı; yaklaşık on beş dakika içinde bitti. Personel özenli ve dostçaydı; ben, New York’taki ana Veritique mağazasından bir gecede kargoyla gönderdiğim yüzüğü Lena’nın parmağına takarken, bize nazikçe alkış tuttular.

Bir an için, yanlış beden sipariş etmiş miyim diye merak ettim; kuyumcunun en çok sattığı bedeni seçmiştim. Son yedi yılımı Lena ile çalışarak geçirmiştim, ama parmaklarına hiç dikkat etmemiştim. Şimdi onlara bakınca, ince ve narin olduklarını, tırnaklarının buzlu beyaz uçlarıyla mükemmel bir şekilde manikürlenmiş olduğunu fark ettim. Endişeme rağmen, yüzük yerine mükemmel bir şekilde oturdu.

Lena, parlak taşı değerlendirircesine baktı. Sonra bakışları yukarı kaydı, benimkilerle buluştu ve ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. Sahte olsun ya da olmasın, yüzüğü beğenmişti. Ve iş bitmişti.

Elimizde evlilik cüzdanıyla, jete yetişmek için doğruca Houston Executive Havaalanı'na gittik.

"Uçuş ne kadar sürer?" diye sordu Lena.

"Yaklaşık dokuz saat sürer." Yerel saatle akşam yemeğine kadar İskoçya'da olmayı umuyordum.

O başını salladı. “Tokyo’daki yöneticilerle toplantıdan önce okumanı istediğim bir brifing paketi gönderiyorum. Ve evet, sen sormadan söyleyeyim, önemli kısımların hepsini işaretledim.”

"Ciddi olamazsın, kadın." Gözleri bana doğru kaydı. "Balayındayım."

Burnunu çektirdi. “Ya bu ya da Arnie’nin Bolivya alpaka çiftliği sunumu. Seçim senin.”

“Lena,” diye fısıldadım, saatler sonra onu uyandırmak için hafifçe dürttüm. Milo başını kucağından kaldırdı. Uçarken her zaman onun yanına otururdu.

Uzun kirpikleri titredi. “Ne, Houston’da bir şey mi oldu?” Uykulu gözlerle gözlerini kırpıştırdı ve telefonuna uzandı. “Yine Narissa mı?”

Adı geçince dişlerimi sıktım. Muhtemelen yine bir şeyler çeviriyordu. Lanet olası kadın paylaşımlarında hiç durmuyordu. Ama kesin bir şey söyleyemezdim. Halkla ilişkiler ekibi şimdilik sosyal medyadan uzak durmamı söylemişti ve bu emre seve seve uymaktaydım. Köpekbalıklarıyla yüzmek isteseydim, lanet Bahamalar’a giderdim.

“Hayır, Highlands’ın üzerindeyiz,” dedim, pencereden dışarıyı işaret ederek. Ara sıra mor funda şeritleriyle süslenmiş yemyeşil tepeler kilometrelerce uzanıyordu. “Yakında malikaneye varacağız. Şurada.”

Lena gözlerini kısarak alnını pencereye dayadı. “Weston!” diye bağırdı, başını çevirip hoşnutsuz bir ifadeyle. “Lochbrae’den bahsederken hep bir evden söz ederdin.”

"Öyle mi?"

“Bir *ev*.”

“Doğru.” Anlamamıştım.

“Burası bir…” Çaresizce pencereyi işaret etti, ağzı açık kalmıştı. “Lochbrae’de lanet olası bir *kale* var!”

“O kısmı söylemedim mi?”

"Hayır, *Lord Kincaid*, sanırım hatırlardım," diye mırıldandı.

"Şey, sadece küçük bir kale." Asıl değerli olan Lochbrae ile birlikte gelen araziydi. Yüzlerce yıl önce, bu arazi tüm ilçenin tarım işlerinin kaynağıydı. Büyükbabam,

rüzgâr santralinin inşasının, bölgenin o zamanlar yaşadığı refahı geri getireceği umudunu beslemişti. O burayı ve buradaki insanları her şeyden çok sevmişti ve şimdi onlara göz kulak olmak benim sorumluluğum gibi geliyordu.

“Senin ‘küçük’ anlayışınla benimki çok farklı,” dedi Lena, özel iniş pistine doğru ilerlerken arazinin etrafında dolaşırken. “Burası devasa.”

“Boyut gerçekten önemli mi?”

“Bir eşin balayında duymak isteyeceği bir şey değil bu,” diye espri yaptı, ama yanaklarının kızardığını fark ettim.

Uçak indiğinde, bir şoför gelip bizi ve valizlerimizi aldı ve bizi ana evin önüne giden virajlı çakıl yoldan götürdü.

“Büyükbabam geleneksel tarzı severdi,” diye açıkladım. “Bu mülkte yaptığı çalışmaların çoğu bunu korumaya yönelikti.”

Lena içinden küfretti. “Burası tam anlamıyla bir masaldan çıkmış gibi.”

Elbette, belki de onun gözünde gökyüzüne uzanan yıpranmış taş duvarlar ve sarmaşıklarla kaplı kuleler vardı. Ama ben arabadan inerken tek gördüğüm *şey evimdi*. Hayır, bu anne babamla birlikte büyüdüğüm ev değildi, ama bana gerçekten evim gibi hissettiren tek yerdi.

Devasa meşe ön kapı birden açıldı ve kırışık bir yüz bana ters ters baktı. Malikanenin hizmetçisi Agnes, ellerini beline koydu. "Bakın, sonunda bizi şereflendirmek için gelmiş."

"Geç kaldığımı biliyorum," dedim.

Agnes'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve beni, sırılsıklam olsa bile 50 kilo bile etmeyen altmışlı yaşlarındaki bir kadının sahip olması imkansız olan bir güçle sıkıca kucakladı. Yıllardır dedem için çalışıyordu ve ben özellikle onun patatesli çöreklerine bayılırdım.

“Dün seni beklerken su ısıtıcısını beş kez soğutmuşum,” dedi beni bırakırken. “Peki bu sevimli genç hanım kim?”

Lena'yı tanıtmak için bir adım yana çekildim. "Bu Lena..." "Harp" derken tereddüt ettim. "Karım."

"Karın!" diye haykırdı Agnes, koluma bir şaplak atarak. Lena'nın elini tuttu ve yüzüğü inceledi. "Weston Kincaid ne zamandan beri evli bir adam oldu?"

"Bu sabahtan beri," dedi Lena.

Agnes onu bıraktı. “Tanrı aşkına,” dedi sinirli bir şekilde. “Çay hazır olsun demiştin! Düğün kutlamasından bahsetmemiştin.”

“Kutlama yok,” dedim, Lena da aynı anda “Gerek yok,” dedi.

“Tabii ki gerekli,” dedi Agnes, kollarını havaya kaldırarak. “Her gün evlenilmez ki. En azından, *umarım* öyle değildir.” Bana şüpheli bir bakış attıktan sonra, kendi kendine mırıldanarak eve doğru yürümeye başladı. “Evlenmiş! Personele tek kelime bile etmeden. Ben neyim ben, bir yığın koyun boku mu?”

Lena kahkahayla güldü. “Onu sevdim.”

“O çok eğlenceli,” dedim. “Ve bir şeye kafasını takarsa durdurulamaz.” Onun peşinden yola çıktım, Lena’yı elinden tutup yanımda sürükledim. “Agnes! Yaramazlık yapma.”

“Saçmalama! Kutlamamız lazım,” diye bağırdı ve biz girişe girerken koridordan kayboldu. Milo, tanıdık çevreyi yeniden keşfetmek için sabırsızlanarak önümüze atladı.

Lena yanımda durmuş, ne diyeceğini bilemiyordu. Ben de bir an durup, bu kapılardan geçip de büyükbabamın bizi karşılamamasının yarattığı boşluğu sindirdim. En sevdiği tüvit yeleği ve tütün kokan kucaklamasına sarılmamayı.

Agnes, elinde telefonuyla geri döndü ve deli gibi mesaj yazıyordu. “Beni bu duruma soktuğuna inanamıyorum! Hiçbir hazırlığım yok. Şimdi tüm kadınlar grubuna Weston'ın gelinini Braeburn'a getirdiğini söylemek zorundayım, ama size ikram edecek bir kurabiye bile yok!" Derin bir nefes verdi. "Umutsuz vaka bu Kincaid erkekleri," dedi, Lena'ya doğrudan bakarak. "Umarım buna hazırsındır."

“Merak etme, gayet farkındayım,” diye

mırıldandı Lena. Ona bir bakış attım.

“Neyse, ben bunu hallederim. Siz ikiniz yukarı çıkıp kendinize çeki düzen verin.”

“Ne için?” diye sordu Lena, temkinli bir şekilde.

“Oh, endişelenecek bir şey yok canım. Sadece birkaç kişi ve düzgün bir kutlama için birkaç şey.”

Ve ben farkına bile varmadan, valizlerimiz ön salona taşınmıştı ve Agnes, misafirler için yemek salonunu hazırlamak üzere koşarak uzaklaşmıştı.

"Az önce ne oldu?" Lena, onu merdivenlerden yukarı ve koridordan geçirebilirken sordu.

“Agnes oldu,” dedim omuz silkerek. “Tartışmanın bir anlamı yok. Agnes'in fikrini değiştirdiğini hiç görmedim.” Valizini misafir odalarından birinin yanına koydum. “Yatak takımları konusunda ihtiyacın olan her şey var,” dedim. “Banyon da hemen orada.” Banyonun yerini gösterdim. “Benim odam da hemen köşede. Geri kalanını da anlatırdım ama hatırlayamayacağım kadar çok oda var.”

"Anlaşıldı," dedi. "Birazdan görüşürüz, Lord Kincaid."

"Bana öyle deme."

Ellerini döndürerek, aptalca ve abartılı bir reverans yaptı. “Nasıl derseniz öyle olsun, efendim.”

Yarım saatten az bir süre sonra, Agnes’in örgü grubunun gücüyle aceleyle düğün sonrası büfeye dönüştürülmüş, tıklım tıklım dolu yemek salonuna geri dönmüştük. Büyükbabamın en sevdiği şaraptan birkaç şişe mahzenden getirilmişti ve masayı dolduran sosisli rulolar, patatesli çörekler, İskoç yumurtaları, füme somon ve keskin çedar peyniri vardı; büfe ise çeşitli tebrik kartlarıyla süslenmişti. Agnes bizi odanın içinde dolaştırdı ve çocukluğumdaki yaz tatillerimden ve yıllar boyunca yaptığım ziyaretlerden belirsiz bir şekilde hatırladığım insanlarla beni yeniden tanıştırdı. Lena

, sanki dilimlenmiş ekmekten sonraki en büyük buluşmuş gibi herkese tanıtıldı.

Belki de tüm bunlara katlandığı için öyleydi.

"Çok güzel bir gelinsin canım," dedi Bayan Crawford, Lena'nın omuzlarına kolunu dolayarak kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. "Ben de hemen aşağıda oturuyorum, biliyorsun. Pete'in vefatını duyduğuma çok üzüldüm. Korkunç. Korkunç. Ama o adam misafir ağırlamayı severdi. Bütün bu ziyafete çok sevinirdi."

Kasaba halkından birkaçı bana bakıp fısıldaşıyor ve telefonlarına bakıyordu. Narissa'nın çılgın dedikodularının beni buraya kadar takip ettiğini düşünerek, içkimi yudumlarken somurtma isteğiyle mücadele ettim. Buradaki insanların sadece birkaçı bize içtenlikle mutluluk dilediğini düşündüm. Geri kalanlar muhtemelen sadece kayıp torunun dönüşünü görmek ve yayacak dedikodu var mı diye bakmak için gelmişti.

Bayan Crawford bir tabak hamur işinin peşinden koşarken Lena ortadan kayboldu. “Nasıl bu kadar çabuk sarhoş oldu?”

"Burada kutlamaya hiç vakit kaybetmiyoruz," diye mırıldandım, Bayan Crawford arkamızdan kollarını bize dolarken, nefesinden viski kokusu geliyordu.

“Weston’ı daha pantolon giyemeden tanıyorum,” dedi. “Küçücük bir çocuktu.”

"Acaba elinde hiç fotoğraf var mı?" diye sordu Lena, oyuna katılarak.

"Yeni evlileri tek başına kapma, Miriam," dedi keskin bir ses, Lena'yı ve beni yakalayıp uzaklaştırdı. "Gerçekten, bu kadın bir kadeh içiyor ve sonunda tamamen sarhoş oluyor. Her. Seferinde. Neyse, ben Josephine. Buradaki herkes bana Old Jo der."

"Old Jo mu?" Lena bana doğru dudaklarını oynattı.

Omuz silktim, kadını belli belirsiz hatırlıyordum.

“Miriam için endişelenme. Doyana kadar içip eve sallanarak gidecektir. Ama şuradaki Bay Philpott’a göz kulak ol. Eğer değerli gümüş çatal bıçaklardan herhangi biri

, onun cebini kontrol etmelisin.”

Jo bizi odanın içinde gezdirirken, kasabanın en meraklı kadını gibi durmadan konuşurken Lena tedirgin bir şekilde güldü.

“Pete’e veda etmek hepimizin kalbini kırıyor,” diye devam etti Jo. “Gerçi onun yerinde ben olsaydım, acı çekmektense ani bir şekilde ölmeyi tercih ederdim. Yine de, genç bir çiftin burayı devralmasını görmek içimi rahatlatıyor. Büyükannenizi kaybettikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.” Jo göğsüme hafifçe vurdu. “Ve tabii ki Pete’in bıraktığı yerden devralıp yıllık Braeburn Yaz Festivali’ni düzenleyeceksin, değil mi?”

Hayatta olmaz, diye düşündüm, ama bunu yüksek sesle söylememek için sağduyumu kullandım. Ama gerçekten, yapılacaklar listemdeki onca işin arasında, bu benim endişelerimden biri değildi. Boğazımı temizledim. “Aslında, bu mümkün olmayacak. Houston’daki mülk ve iş sorumluluklarım yüzünden...”

“O çok sevinir,” dedi Lena, sözümü keserek.

Ona öfkeyle baktım. Jo gülümsedi. “Bu harika.”

"İzninizle," dedim, Lena'nın kolunu tutup onu kenara çektim. Sesimi alçaltarak, "Neden öyle dedin? Bir haftada koca bir festival planlayacak vaktim yok!" diye fısıldadım.

“O zaman biraz daha kalmamız gerekecek,” dedi. “Şu anda gelen kutun PR mesajlarıyla dolu. Narissa sayesinde, her şeyden çok iyi bir basına *ihtiyacın var* ve büyüleyici bir küçük kasaba festivali planlamaktan daha iyi ne olabilir ki?”

"Döndüğümüzde onun yarattığı karışıklığı hallederim."

Lena başını salladı. “Anlamıyorsun. Mülk konusunda her şey yolunda gitse ve deniz yatağı haklarını elde etsen bile, rüzgâr santrali planları ilerleyebilmesi için yerel yetkililerin geliştirme projesini onaylaması gerekecek.”

Yerel yetkililer, yani *şu anda* beni sıcak bir şekilde karşılayan ama bir anda fikirlerini değiştirebilecek olan yerel halk. *Kahretsin*.

“Şu an, yerli halkla iyi ilişkiler kurmaya başlamak için iyi bir zaman, sence de öyle değil mi?”

Haklıydı. Yüzümü ovuşturdum ve dişlerimi sıktım. Şu anda festival planlaması için nereden zaman bulacağımı bilmiyordum, ama büyükbabamın geleneğini sürdürecektim — onun bir daha asla tamamlayamayacağı bir geleneği. Bu düşünceyle içim sızladı. Bundan daha iyi bir halkla ilişkiler çalışması ne olabilir ki?

"Tamam," diye mırıldandım.

“O yapar,” dedi Lena, büyüleyici bir gülümsemeyle dönerek ve yeni evli çiftlerin sevgisini gösterircesine elimi sıkıca tuttu. Bir an için ben bile ikna oldum.

“Çifte şerefe!” diye bağırdı Bayan Crawford, sendelememek için yine bize tutunarak. Yarı boş bir bardak buldu ve havaya kaldırdı.

Agnes gururlu bir teyze gibi gülümsedi ve grup genelinden coşkulu tezahüratlar yükseldi, ama beni izlemeye devam eden, belki de tam olarak ne sunabileceğimi merak eden birkaç ihtiyatlı bakış olduğunu fark ettim. Büyükbabamın örneğine layık olup olamayacağımı merak ediyorlardı.

"Eminim çocukluğunuzdaki festivali hatırlıyorsunuzdur," dedi bir kadın, sanki hoş olmayan bir koku almış gibi burnunu kıvırarak.

"Evet," dedim.

"Onun ve arkadaşlarının etrafta koşuşturup tezgahımdan turtalar çaldıklarını hatırlıyorum," dedi yaşlı bir beyefendi, bıyığını karıştırarak. "Siz üçünüz tam birer zorba!"

Bir yanım tartışmak istiyordu, ama dudaklarımı ısırdım. Adamı kırmaya gerek yoktu
—özellikle de haklı olduğu için. Bu gerçekten de Locke, Alastair ve benim gençlik halimize benziyordu.

Lena nazikçe güldü. "Sizi temin ederim ki, turta çalma günleri geride kaldı."

Zorla gülümsedim, ama adamın ikna olduğu hiç de belli değildi. Dönüşümü nasıl değerlendireceklerini bilemeyen küçük ama kararlı bir grup vardı. İstesem de istemesem de, bu festivali düzene sokmak zorundaydım. Kincaid Energy'nin rüzgâr santrali projesini ilerletmek için tek umudum buydu.

"Şu anda bunların hiçbirini dert etme," dedi Jo. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca sadece Pete'in işlerine odaklan. Ondan sonra, seni festival konusunda bilgilendireceğiz."

Lena uzaklaşırken bana alaycı bir gülümseme attı. "Bu ilginç olacak."

Elimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim, kulağına eğildim. "Fazla heyecanlanma," diye fısıldadım. "Az önce ikimizi de bu işe bulaştırdın."

Kollarımda kaskatı kesildi.

"Ben dahil olmak zorundaysam, sen de öyle, *karıcığım*."

6

WESTON

“ "Günaydın," diye seslendim ve elimi kaldırarak bahçıvan Callum'a selam verdim. Callum, sert, ciddi ve gevezelikten hoşlanmayan bir adamdı. O

Benden yaklaşık bir baş kadar kısaydı, geniş ve tıknaz bir yapısı vardı ve kıvırcık kızıl saçlarının üzerine tüvit bir şapka takmıştı.

Milo, Callum'u selamlamak için dilini sarkıtarak önüme atladı; her gün olduğu gibi, hayatının en mükemmel gününü yaşıyordu.

“Günaydın,” dedi Callum, Highland sığırları için yeniden doldurmakta olduğu su yalakından gözlerini neredeyse hiç kaldırmadan.

“Biraz soğuk, değil mi?”

“Güneş sırtın üzerinden doğduğunda hiç de değil,” dedi, elini tepelere doğru kaldırarak. “O zaman kırkım günündeki bir koyun gibi terleyeceksin.” Bana bakmak için döndü, gür kırmızı kaşlarından biri soru dolu bir şekilde yukarı kalktı.

Hava kapalı sabah sisinde araziyi gezmek için giyinmiştim: sağlam bir tarla pantolonu, koyu kahverengi bir yağmurluk ve sağlam yürüyüş botları. Dürüst olmak gerekirse, sanki bir Munro dağına tırmanmaya gidiyormuşum gibi hissediyordum. Ama bu şekilde dışarıda bulunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Aslında çok uzun zaman. Hâlâ temiz olan botlarım da bunu gösteriyordu ve Callum'un bunu fark ettiğini biliyordum.

"Sığırlar nasıl?" diye sordum.

"Otlamaya çıktılar."

"Oh, şimdiden mi?"

"Yönetim kurulu toplantısının bitmesini beklemeyecekler herhalde, değil mi?" Başını ahıra doğru eğdi ve tek kelime etmeden yola çıktı, Milo kuyruğunu sallayarak onun peşinden koştu. Callum ilerlerken, bu laconic İskoç'un benden pek hoşlanmadığını hissettim.

Ahırın içinde, nemli saman kokusu ve sığırların keskin toprak kokusu beni boğdu. Ama bunun ötesinde, havada hafızamı harekete geçiren bir koku vardı. Tepeleri dolduran, yumuşak tatlı, neredeyse bitkisel bir koku olan funda kokusuydu. Bu koku bana her zaman, tüm personel akşam işini bitirip gittikten sonra, büyükannemin gece sonunda kendine demlediği özel çayları hatırlatırdı.

"Sığırlar büyük ahırda," dedi Callum. "En son buraya geldiğinden beri pek bir şey değişmedi. Küçük ahırda ise koyunlar var."

"Büyükbabam, son büyük fırtınada biraz hasar gördüğünü söylemişti?"

Callum başını salladı. “Bütün binayı yeniden düzenledi. Artık çatıyı yıkmak için ilahi bir müdahale gerekir.”

O binanın içinden geçmeye devam etti, ben de hemen arkasından giderek diğer taraftan çıktım. Yıllar sonra araziyi ilk kez gerçek anlamda gördüğümde nefesim kesildi. O sisli vadileri ve çit boyunca kümeler halinde büyüyen diz boyu dikenleri özlemiştim. Kahve dükkanı ya da trafik izi bile olmayan bir yerde dışarıda olmayı özlemiştim. Houston'daki en yüksek binanın tepesinde olsam bile, manzara bununla kıyaslanamazdı. Highlands gerçekten büyülüydü.

"Durum şöyle," dedi Callum, arazinin karşısını işaret ederek. "Koyunlar şu sırtın üzerinde. Sığırlar yazın şuradaki otlağı tercih eder. Şuradaki tarlaya yanlış bakarsan su basar."

Biraz güldüm ve Callum'un gözlerine baktım. "Büyükbabam hala Highland Macera Kampı'nı işletirken," diye açıklamaya başladım, "eğer özellikle yağmurlu bir hafta geçirsek, tüm çocuklar lastik çizmeleriyle aşağıya iner, birbirlerine çamur topu atarlardı."

Callum bana okunması zor bir ifadeyle baktı. “Uzun süre kalmayı mı planlıyorsun?”

“Sadece cenazeye katılmak ve vasiyeti halletmek için kalacaktım. Ama şimdi yaz festivaline yardım etmek zorunda kalacağım gibi görünüyor.”

Callum hiç etkilenmemiş gibi homurdandı. Yola devam etti. “Peki, ayak uydur. Burası senin golf sahalarından biri değil.”

Onun iğnelemelerine gözlerimi devirme isteğine direndim. Yürürken Callum, sonbaharda sığır ve koyunların döndürüldüğü batı otlağını, yem ambarlarını, üst tarlaları ve çoğunlukla mutfak için sebze yetiştirilen serayı gösterdi.

“Eski patika hâlâ oradan geçip sahile iniyor mu?” diye sordum, rüzgâr santrali için ölçümcüleri buraya getirmeden önce ulaşılabilir olup olmadığını kontrol etmek amacıyla bir göz atmak umuduyla.

“Evet, işte o,” dedi Callum, tabelayı göstererek. “Çok sık kullanılmıyor, o yüzden otlarla kaplıdır. Kulübeden tırpanı alıp halledeceğim. Yoksa o lanet böğürtlen çalılarını geçmen imkansız olur. Devedikenleri de baş belası olacak.”

“İkinci bir tırpanın var mı?” diye sordum.

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Ne

için?" "İkimiz birlikte yaparsak daha hızlı

olur, değil mi?"

Gözleri yine botlarıma kaydı ve ne düşündüğünü tam olarak anladım. Tembel, büyük şehirli milyarder. El işlerinden ne anlarım ki?

“Bok ve bataklık suyuna basıp o botları mahvetmeni istemem,” dedi. “Ben hallederim.”

“Çizmelerim umurumda değil,” diye ısrar ettim. “Sana yardım edeceğim.”

Callum başını salladı, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. “Burası senin yönetici ofislerinden biri değil,” diye mırıldandı. “Yol zorlu olacak. Ayağın takılıp yaralanmanı istemem.”

Ona somurtarak baktım, şakaklarımda öfke nabzı atıyordu. “Sana temin ederim, bir şey olmaz.”

Callum homurdandı. “Narin ellere bakıcılık yapacak vaktim yok.”

Dişlerimi sıkarak öfkemi bastırdım. Bir patikayı temizlemeye gayet muktedir biriydim. Üstelik, büyükbabam için bu kadar değerli olan bu araziye layık davranmak istiyordum. O, her zaman güvenebileceğim tek kişiydi. Anne babamın boşanmasından sonra onlara güvenemediğimde *güvendiğim* tek yetişkindi. Bana bıraktığı bu toprağa layık olmak istiyordum. Ona iyi bakabileceğimi kanıtlamak istiyordum. "Bu konuyu seninle tartışmayacağım. Gelip sana yardım edeceğim."

"Sen bilirsin," dedi, evi işaret ederek. "Ben aletleri getirirken sen mutfağa uğrayıp bir şeyler yersen nasıl olur? Bu büyük bir iş. Seni yorgunluktan yarı baygın halde buraya sürüklemek zorunda kalırsam, Agnes bana bunu asla affetmez."

“Peki,” diye mırıldandım ve Milo, Callum’un peşinden neşeyle koşarken, ben de içeriye doğru yürüdüm.

Hâlâ sinirlenmiş bir halde yan kapıdan içeri girdim. Dar koridor mutfağın arkasına çıkıyordu. Agnes'in çamur izleri bıraktığım için bana sataşmaması için botlarımı çıkardım ve bulaşıkların tıkırdamasını duyunca durakladım.

“Agnes?” diye seslendim, köşeyi dönerek, kadının kahvaltıyla uğraştığını varsayarak. Bunun yerine Lena’yı buldum. “Uyandın mı?”

Bana baktı, gözlerini kırptı, başını yana eğdi, sonra tekrar gözlerini kırptı, sanki beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi.

"Neden şaşırmış gibisin?" diye sordum, tezgaha doğru yürüyüp cilalı ceketimi çıkardım, üzerimde sadece dar termal giysim kaldı, mülkün etrafında yürürken terlemiş ve cilde yapışmış halini görünce yüzümü buruşturdum.

“Önemli bir şey değil,” dedi, bakışları gömleğimin yapıştığı yerlere kayarken yanaklarının üst kısımları pembeleşti, sonra kısa bir süre koyu yeşil pantolonuma indi. “Beni korkuttun. Köşeden çıkacağını beklemiyordum. Kitaplıkların arkasında gizli geçitler falan mı var? Bu gerçekten bulaşık makinesi mi yoksa zindanlara giden bir tünel mi?”

"Gizli geçitler varsa, ben kesinlikle hiç bulamadım. Denemediğimden değil."

Kafasını salladı ve sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi mutfakta dolaşmaya başladı. “Agnes sana kahvaltı hazırladı. Onu ocaktaki tavaya bıraktı ve eğer yemezsen, önümüzdeki hafta sana sadece kanlı sosis vereceğini söyledi.”

Burnumu kırıştırdım. O şeyi hiç sevmezdim. “İskoç usulü kahvaltı yapmayı öğreniyor musun?”

Lena dolaptan iki kupa çıkarırken mırıldandı. Büyükbabamın her zaman sevdiği, devedikeni desenli kupalardı. Göğsüm sıkıştı. “Burada olduğunda kahvaltıda iyi bir tattie scone sevdiğini söylemişti.”

“Onlara rakip olamaz. Ya da sabahları sosisli sandviç.” Tavadan kabarık patates keklerinden birini ve bir dilim domuz pastırması aldım, mutfak adasındaki tabureye tırmanıp kollarımı sıvarken bir ısırık aldım. “Bu kadar çabuk Highland saatine göre hareket etmeye başlayacağını hiç beklemiyordum. En azından bu kadar çabuk.”

Lena bana tekrar bakarken dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. Bir an için yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı. Sonra gözlerini kaçırdı. “Ofise her zaman senden bir saat önce varırım. Sabah erken kalkmak benim için yeni bir şey değil.”

“Daha sonra jet lag’ın nasıl etkileyeceğini göreceğiz. Bahse girerim akşam yemeğinden önce yorgunluktan bayılacaksın.”

Cevap olarak mırıldanırken bana bakmaktan kaçındı.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

"Hiçbir şey," diye ısrar etti ve tezgahın üzerinden bir fincan kahveyi bana uzattı. "Al."

Tam da sevdiğim gibi hazırlanmıştı. Bir şeker ve biraz süt. Yıllar boyunca bana sabah kahvemi sayamayacağım kadar çok kez uzatmıştı, ama büyükannemin Skye Adası'na yaptıkları gezilerden birinde büyükbabam için aldığı çift fincandan birini bana uzatması, garip bir şekilde samimi hissettirdi. “Teşekkürler.”

Gözlerim onun üzerinde dolaştı, içimi garip bir his kaplarken düşüncelerim karmakarışık oldu. Bu yakınlık tuhaf geliyordu. Lena ile İskoçya... tuhaf geliyordu. Yıllardır neredeyse her gün bu kadınla birlikteydim, ama şimdi ona baktığımda, sanki başka bir insan gibi görünüyordu.

Belki de bunun sebebi, alıştığım iş kıyafeti yerine kot pantolon ve kazak giymiş olmasıydı. Ya da belki de Houston'da hiç hissetmediğim kadar kendimi savunmasız hissettiren bu yerde, anılarım beni alt üst etmişti. Sebep ne olursa olsun, bu kötü bir his değildi. Farklıydı. Yeniydi. Ama *garip bir şekilde... hoştu*.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu. "Saçın."

Başının arkasına dokundu. "Ne sorunu var?"

"Hiçbir şey," diye onu temin ettim. Saçları geriye toplanmıştı, ama iş için genellikle yaptığı gibi değildi. Yanaklarının yanında sarkan birkaç gevşek, kıvrımlı tel vardı. Bana kaşlarını çattı ve ben de odada aniden yayılan garip havayı gizlemek için kahvemi uzun bir yudumla içtim. Şekerli kahve dilime değdi ve inledim. "Tanrım, bu kahve harika. Tekrar teşekkürler."

“Sadece iyi bir eş olmaya çalışıyorum,” dedi, dudakları yarı gülümsemeyle büzüldü.

Ama gülmek yerine, bu sözler beni şaşırttı. İş nedenleri olsun ya da olmasın, bir karım olduğunu düşünmek çok garipti. Buna en yakın olduğum an Narissa ile olmuştu ve sonuç tam bir felaket olmuştu.

İlk başta, son derece mantıklı bir seçim gibi görünüyordu. Güzeldi, zarifti, konuşkan biriydi ve Houston'ın en üst düzey sosyete çevrelerinde rahatça hareket etmeyi biliyordu. Dahası, o da sonsuza dek mutlu bir hayat aramıyordu. Bizimki gibi ilişkilerin çoğunun, karmaşık bir *aşk şöleninden* çok iş anlaşmasına yakın olduğunu anlıyordu. Onunla vakit geçirmekten hoşlanmam da yardımcı olmuştu ve onu yeterince iyi tanıdığımı, iyi bir takım olacağımızı düşünüyordum. Bu yüzden evlilik teklifinde bulundum ve evlilik hayatımızda sade ve rahat bir ortaklık kurmayı dört gözle bekliyordum.

Tabii ki, elde ettiğim şey bu *değildi*. Ama lanet olsun, yüzüğü parmağına takar takmaz bana gerçek yüzünü göstereceğini nereden bilebilirdim ki?

Kıskançlık krizleri, çığlık atarak yaptığı öfke nöbetleri ve 24 saat süren diva tavırları, evlilik teklifini bırakın, onunla hiç konuşmamış olmayı bile dilememe neden olana kadar neredeyse bir ay bile geçmemişti.

Ve sonra, suçlamalarıyla birlikte gelen tüm o yalanlar vardı. Bana birkaç adım yaklaşan her kadına duyduğu kıskançlık asılsızdı ve sıkıştırıldığında, öfkesine uygun hikayeler uyduruyordu. Saldırgan hiç olmasa bile, her krizinde kurban oydu. Yalanları ve bunun sonucunda ortaya çıkan dramlar yüzünden diken üstünde yürüyordum ve onun yanında söylediğim veya yaptığım her şeyi iki kez düşünüyordum. Durum o kadar kötüleşti ki, kendi hafızama bile güvenemediğim anlar oldu.

İlişkiyi bitirmek bir numaralı önceliğim haline gelmişti... ama belki de bunu yaparken *biraz* daha hassas davranmalıydım. Onun duygularına biraz daha dikkat etseydim, belki de o zamandan beri geçen beş yılı, her seferinde bir cinsel yolla bulaşan hastalık söylentisiyle hayatımı mahvetmek için bitmek bilmeyen bir kampanya yürütmekle geçirmemiş olurdu. Ama yine de, Narissa'nın hak ettiği şey yerine tam olarak istediği şeyi elde etmesini içermeyen hiçbir karar, asla benim istediğim gibi gitmeyecekti.

Sanki buna ihtiyacım varmış gibi, aşkın sonunda her zaman zehirli hale geldiğinin bir kanıtı daha. Onu sevdiğimden değil, ama o kesinlikle beni sevdiğini iddia etmişti. Ve bana yaptığı her sefil, sapkın şeyi, sözde kırık kalbi ile gerekçelendiriyordu.

"Malikanede yürüyüş nasıl gitti?" diye sordu Lena.

Mükemmel, işimize dönelim. "Callum'un, orakın üstünü altından ayırt edemediğimi düşünmesi dışında mı?"

"Tırpanla ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. “Adamın sahile giden lanet yolu temizlemesine yardım etmeye çalışıyorum. Ölçümcüleri bir an önce buraya getirmek istiyorum. Böylece yıl sonundan önce rüzgâr santralinin temelini atabiliriz. Bu büyükbabamın asıl hedefiydi ve mümkünse buna sadık kalmak istiyorum.”

O yüzünü buruşturdu. “Lütfen kendine zarar verme. *Bunu* yönetim kuruluna açıklamak istemem.”

“Artık bir kale söz konusu olduğu için yeni kocanı öldürmeye çalıştığın için suçlanmaktan mı korkuyorsun?” diye şaka yaptım.

O burun kıvırdı. “Seni gerçekten ortadan kaldırmak isteseydim, kahvene zehir katardım.”

Kupayı tekrar dudaklarıma götürürken gözlerini kaçırmadım. Yavaşça yudumladım. Alaycı bir şekilde. Ona göz kırptım. “Belki de başından beri planın buydu.”

“Oh, evet,” dedi Lena alaycı bir şekilde, yanaklarında yine o pembe kızarıklık belirdi. Bunun sinirden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamadım. “Kesinlikle uzun vadeli bir oyun oynuyorsun. Ama cidden, bir uçurumdan düşme ya da tüylü inek sürüsünün altında ezilme. Bir miras skandalında baş şüpheli olarak kalmak istemem.”

"Coolar aslında oldukça uysaldır."

Boğazından bir kahkaha patladı. “Coos da neymiş?” “Highland

sığırları.”

“Boynuzlu, kıllı o kocaman şeyler mi?”

Nerede bir yanlış anlaşılma olduğunu tam olarak anlayamadım. "Evet?"

"Tamam," diye başını salladı. "Sadece aynı şeyden bahsettiğimizden emin olmak istedim. Buraya geldiğimizden beri aksanın çok daha belirgin hale geldi. Houston'dayken çoğu zaman farkına bile varmazdım. Ama burada on bir seviyeye çıkmış."

"Houston demişken, ofiste işler nasıl gidiyor?"

Telefonuna baktı. "Şu anda acil bir şey yok," dedi. "Bugün için birkaç toplantım var. Evde herkesin uyanmasını bekliyorum."

Başımı salladım.

“Sorun olmazsa Pete’in ofisini kullanmak isterim. Onun eşyalarını düzenlemeye başlayabilirim diye düşündüm. Belki bu yaz festivali planlamasının ne anlama geldiğini anlayabilirim.”

Kahvemi yudumladım. “İstediğin gibi yap. Ama seni uyarıyorum, o adam evrak işleri konusunda pek düzenli biri değildi.”

O burun kıvırdı. “Tanıdığım başka biri gibi.”

“Hey! Ben o kadar da kötü değilim.”

“Hey?” Lena elini çenesine dayayıp tezgaha yaslandı, bana bakarken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. “Seni çok uzun süre yalnız bırakırsam, ofisine girdiğimde sanki Milo oraya girip dosyaları düzenlemiş gibi oluyor.”

“Öyle de.”

Yüksek sesle güldü, başını geriye atarken saç tokası yerinden çıkıp bir tutam saçı serbest kaldı. “Bunun suçunu köpeğine atma.”

Ona baktım, neden birdenbire nefesim kesildiğini merak ederek. Avuç içlerim yanana kadar ellerimi kupa üzerine bastırdım. “Bugün başka ne var gündemde?”

Lena’nın yanağı seğirdi, boğazını temizlerken yüzü düştü, dikleştiğinde önceki neşeli hali kayboldu. “Bu öğleden sonra cenaze evinde randevumuz var.”

Bu beni bir anda ciddiye getirdi. “Doğru, tabii

ki.” Nasıl unutabilirdim ki?

Belki de çoğu zaman büyükbabamın öldüğünü hiç hissetmediğim içindi. Sürekli başımı çevirip onu tezgâhın başında, elinde gazete ve Agnes’in hazırladığı kahvaltılıklarla otururken bulmayı bekliyordum. Ama bunu bir daha asla göremeyecektim.

Kapı aniden açıldı ve Callum, Milo'yla birlikte içeri girdi.

Köpek hemen Lena'ya doğru koştu. "Hayır, Milo!" dedi Lena, ondan uzaklaşarak. "Her yerin çamur içinde. Yere!"

Milo itaatkar bir şekilde durdu, kuyruğunu sallayıp heyecanla havladıktan sonra kapıdan dışarı fırladı.

"Sana bir kahve getireyim mi?" diye sordu Lena, Callum'a.

"Ben almayayım, teşekkürler." Lena'ya nazikçe başını salladı, sonra bakışlarını bana çevirip burnunu kırıştırdı. "Hâlâ o elleri kirletmek istediğinden emin misin?"

Lena'nın ağzının köşesi seğirdi ve ben de tezgahın üzerinden ona sert bir bakış attım; o adama karşı daha önce hissettiğim öfke yeniden alevlendi. "Çalışmaya hazırım," diye mırıldandım ve ayağa kalktım.

"Peki, bakalım sızlanmadan, kanamadan ya da pes etmeden ne kadar dayanabileceksin." Callum kapıdan çıkıp gitti. Onu izlerken derin bir nefes aldım.

Lena gözlerimi yakaladı, gülmemek için dudaklarını sıkıca

kapattı. “Komik değil,” diye mırıldandım.

"Lütfen kendini gerçekten kanatma," dedi. "Ayrıca, nazik ol. Sinekler, bal ve tüm o şeyler."

"Ben mi?" Sorun ben değildim. "Ben gayet mantıklı davranıyorum. Callum, sanki benden hesap tabloları ve hak iddia etme kokusu yayılıyormuş gibi davranan kişi."

Lena dramatik bir şekilde nefes aldı. "Aslında çeyrek dönem kârlarının kokusunu alıyorum galiba."

"Çok komik," diye mırıldandım, ceketimi kapıp adamın peşinden yola çıkarken, kesinlikle çok uzun bir sabah olacağına kendimi hazırladım.

7

LENA

“ Peki ya Narissa’nın paylaşımları durmazsa ne olacak?” diye sordum, Houston’daki bir toplantı odasını gösteren dizüstü bilgisayar ekranına ofis. bakarak

“O zaman hukuk departmanıyla bir toplantı yapar ve muhtemelen ihtarname göndeririz,” dedi Cynthia. O, Kincaid Energy’nin halkla ilişkiler müdürüydü ve sözleri gerçekten de ısırığı kadar sertti. “Ama ben beklemek ve bu hikayeyi lehimize çevirmek için bir şans vermek istiyorum. Narissa geçmişte kendi avukatını tutmaktan çekinmemişti ve bu da bizim için işleri her zaman daha da karmaşık hale getiriyor.”

"Kesinlikle... bu durumdan keyif alıyor, değil mi?" Houston'da benim yerime işleri yürüten sekreter Nancy, diplomatik bir şekilde dedi.

“Genelde öyle yapar,” dedim hüzünle. O talihsiz ilişkinin tamamı boyunca… ve tüm sonuçları boyunca Weston’ın asistanıydım. Narissa’ya gelince, reddedilmiş bir kadın rolünü oynamak için zaman aşımı yoktu ve bahse girerim ki, onun dar görüşlülüğü Kincaid Energy’nin kârını etkilediğinde sevinçten havaya uçmuştur. Neyse ki, *o* sefer uzun sürmedi.

Kollarımı Pete’in devasa ofis masasından kaldırdım ve arkamdaki görkemli koltuğa yaslandım. Koltuk, bir kaleye çok yakışan bir taht havası veriyordu. “Ama eninde sonunda sıkılacak ve bir süreliğine başka birine yönelecektir

." Ta ki Weston bir kez daha dikkatini çekene kadar, o zaman her şey yeniden baştan başlayacaktı.

Cynthia başını salladı.

"Weston, kıskanç, dengesiz ve öfkeli eski sevgili açısına odaklandığınızı söylemişti. Plan hâlâ bu mu?" diye sordum.

"Bunu *çok* hafifçe öne çıkarıyoruz. Sanırım ekibe bunu sadece bir magazin dergisine sızdırma izni verdim. Aslında Braeburn Yaz Festivali fikrine çok daha fazla yatırım yapıyorum. Konuşmayı başka yöne çekmek istiyorum."

Başımı salladım. “Bence bu, Narissa’nın paylaşımlarını gölgede bırakmak için yararlanabileceğin tam da o türden olumlu bir haber.” Ve herkesin duyabileceği halka açık bir yerde Tess’e ağzımı açmam.

“Plan bu. Orada benim gözüm ve kulağım olmanı istiyorum. Lütfen Weston’ın halkla etkileşim halindeyken fotoğraflarını çek.”

“Tamam,” dedim. “Haftaya komiteyle ilk toplantımız var. Cenaze işleri hallolduğunda, gelişmelerden seni haberdar edeceğim.”

"Kulağa hoş geliyor," dedi Cynthia.

Kontrol listeme bir göz attım. “Artık gidebilirsin. Sanırım şu anki endişelerimi hallettik. Gündemimin geri kalanı sadece Nancy ile ilgili.”

Cynthia el salladı ve eşyalarını toplayıp konferans odasından çıktı.

"Olumlu basın için bir yaz festivali, Bolivya'daki alpaka çiftliği fikrinden daha iyi geliyor," diye mırıldandı Nancy.

Gülerek, “Arnie sana da mı bulaştı?” dedim.

"Bu asansöre kilit takılması lazım, yemin ederim. Adam hiç pes etmiyor."

Dudaklarım seğirdi. “Öğle yemeğini yedikten sonra yukarı çıkmayı seviyor. O zaman fikirlerin gerçekten parladığını söylüyor.”

"Tanrım," dedi Nancy, gözlerini devirerek.

"Weston ve ben her zaman o saatlerde önemli bir toplantıya yetişmek için aceleyle çıkıyoruz," dedim. "Sokağın aşağısındaki kafe de tam o saatlerde taze beignet'lerini çıkarıyor. Bunu, Weston'ı Arnie'nin bitmek bilmeyen gevezeliklerinden kurtardığım için kendime verdiğim bir ödül olarak görüyorum."

"Not aldım," dedi Nancy. "Artık öğle yemeğini geç yemeye başlamam gerekecek."

Sürtünme sesi. Sürtünme sesi.

Kaşlarımı çattım, ofise göz gezdirip sesin kaynağını bulmaya çalıştım. Zemin kattaki oldukça geniş bir odaydı, ağır ahşap mobilyalar ve yumuşak bordo halılarla doluydu. Gerçekten devasa bir taş şöminenin üzerindeki duvarda, altın çerçeveli bir aile arması ve tartan deseni asılıydı. Baca deliğine bir şey mi sıkışmıştı? Hayır, ses o yönden gelmiyor gibiydi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Nancy.

Nancy’nin defterinin sayfasını çevirdiğini görmek için tam zamanında bilgisayara döndüm. “Pardon, bir şey duydum sandım.”

“Böyle bir yerde tek başına yaşamak tuhaf olmalı. Biraz araştırdım da, biliyor musun? Tanıdığım birinin gerçek bir *şatoda* yaşadığını hâlâ tam olarak kavrayamıyorum.”

“Evet, benim küçük daireme kıyasla oldukça büyük bir değişiklik olduğunu kabul ediyorum,” dedim gülerek. “Yani, yanlış anlama, dairem yenilenmiş ve modern.”

“Yani ürkütücü zindanlar falan yok mu?”

Sırıttım. “Benim bulduğum kadarıyla yok. Bazı odalarda hatta yerden ısıtma bile var.”

Nancy etkilenmiş bir şekilde mırıldandı.

“Ama aynı zamanda dolambaçlı merdivenler, kuleler ve duvarlarda kilt giymiş yaşlı adamların resimleri de var. Bu sabah, alarmım yerine gayda çalan bir adam tarafından uyandırılmayı neredeyse bekliyordum.”

Nancy güldü ve sekreterlik havuzundan yaptığım seçimin ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha hatırladım. Verimliydi, mizah anlayışımı anlıyordu ve şu ana kadar ona hiçbir şeyi iki kez söylemek zorunda kalmamıştım.

"Tamam, işimize bakalım," dedim ve listeme geri döndüm. "Geçen haftaki yönetim kurulu toplantısının notlarını aldın mı?"

“Daktilo edildi ve dosyalanmış.”

"Güzel, Norveç'teki enerji zirvesiyle ilgili bölümü işaretleyip lojistik departmanına iletebilir misin? Bu yılın ilerleyen dönemlerinde Kincaid'in katılımını planlamaya başlamaları gerekecek."

"Şu anda bu konunun sorumlusu kim, Gleeson?"

"Artık o değil, o işten çıktı. Dench'e gönder ve cevap verdiğinde bana da

bilgi ver." Nancy başını salladı. "Eylül'deki Tokyo gezisiyle ilgili başka bir

şey var mı?"

"Evet, şebekeden bağımsız tesis ziyaretini tekrar teyit edebilir misin? Weston bunu iş başında görmek isteyecektir." Weston'a güneş enerjisi girişimlerimizi anlatan bir sayfalık bir belge hazırlamam gerektiğini kendime not ettim.

“Hemen hallederim,” dedi Nancy, kendi notlarını alırken.

“Cevap geldiğinde bana haber verir misin?” O da başını

salladı.

Karıştırma sesi. Güm. Karıştırma sesi.

Pencereye bir göz attım, sonra tekrar başka

yere baktım. “İskoç hayaletin geri mi döndü?”

“Ha! Belki. Ayrıca, hukuk ekibine İskoç deniz yatağı haklarıyla ilgili bazı belgeler gönderiyorum. Lütfen genel gelen kutusunu takip et ve yanıt gelir gelmez bana haber ver. Weston’ın onlarla bir an önce görüşmesini istiyorum.”

“Yoğun bir hafta,” dedi Nancy.

Ona solgun bir gülümseme attım. Kincaid Energy milyar dolarlık bir imparatorluktu. *Her* hafta yoğundu. “Sorun var mı?”

Kafasını salladı.

“Mükemmel. Beni e-posta yoluyla bilgilendir. Acil bir durum olursa beni ara. Yarın tekrar kontrol ederim.” Listemi bir kez daha gözden geçirdim. “Tamam, sanırım hepsi bu kadar,”

Sürükle. Güm. Sürükle. Güm.

El salladım ve aramayı sonlandırdım, ayağa fırladım.

Güm. Güm! GÜM!

Pencereye koştum ve malikanenin bahçesine baktım. Düzgünce budanmış çit sıraları bana bakıyordu. Sonra POP! Çitlerden birinden dağınık bir kafa çıktığında irkildim

—ve sonra güldüm. Sadece bir midilliydi. Görünüşe göre o minik Shetland midillilerinden biriydi. Bu midillinin burnuna mutfak çöpü kovası yapışmıştı.

Koyu kahverengi tüylerine bulaşmış tereyağı kremasına bakılırsa, bu yaramaz herif dün geceki doğaçlama partiden kalan yemek artıklarıyla uğraşmış olmalıydı.

Pony'yi korkutup çöp kutusunu sallamasını umarak pencereye vurdum, ama şansım yaver gitmedi. İç çekip şöminenin yanındaki kilitli kapıya yöneldim ve bahçeye çıktım. Dışarısı içeriden daha sıcaktı ve turba ve yağmur kokusu hoş bir şekilde havada asılı duruyordu.

"Hey," dedim. "Buraya gel."

Midilli çitlerin arasından benden uzaklaşarak koştu, ben de onun peşinden, gül çalılarıyla çevrili çakıl yollardan geçip, ara sıra yosun kaplı heykellerin bulunduğu çiçek tarhlarını geçerek koştum. Yakın zamanda yağmur yağmıştı ve çiğ ayakkabılarımı ıslatmıştı. Bütün bunları büyük bir oyun sanan ve ulaşamayacağım yerlere kaçmakta *çok* başarılı olduğunu kanıtlayan bir midilli peşinde koşmasaydım, oldukça hoş bir yürüyüş olurdu.

Eskimiş bir bankın ucunu döndüm ve sonunda çöp tenekesine ulaştım, onu çekip çıkardığımda, bana gülümseyen devasa, krema kaplı dişler gördüm. “İğrenç.”

Midilli kişnedi, uzun yelesini salladı ve tekrar çöp tenekesine doğru koştu. Onu ulaşamayacağı bir yere tuttum.

"Bence yeterince yedin."

Midilli, bacaklarıma *sertçe* vurarak cevap verdi.

"Ah! Hey!" diye şikayet ettim. Göründüğünden daha güçlüydü. "Neden eve dönmüyorsun? Kış kış. Hadi!" Callum, Lochbrae'de koyun ve sığırların otlatıldığını, bazı atların da çalıştığını söylemişti, ama bahçede neden bir midilli vardı ki?

Çalışan hayvanları içeride, vahşi hayvanları *dışarıda* tutmak için bu alan çitle çevrili değil miydi?

“İşte böyle,” dedim, elimi sallayarak onu uzaklaştırmaya çalışarak. “Özgürsün. Şimdi ailene geri dön.”

Midilli birkaç metre uzağa fırladı, sonra geri döndü ve doğrudan bana doğru koşmaya başladı.

“Ah!” diye bağırdım ve çitlerin arasına tökezleyerek geri çekildim. Ayağım ıslak çimlerin üzerinde tam da yanlış bir yerde kaydı ve bir anda çöp tenekesi elimden fırladı, taş heykellerden birine çarptı ve ben havada takla atıyordum.

Uçuyor muydum?

Hayır, kesinlikle düşüyordum.

Oomph. Karnımın üstüne sert bir şekilde düştüm, çimlerin üzerinde kayarak yüzümün yan tarafına yapışkan çamur bulaştı. Nefesim bir anda kesildi ve bir sonraki nefesimi almak için çabaladım. Ardından gelen bulanık görüşümde, tek görebildiğim şey, saçımı tutmak için kullandığım plastik tokayı kemirmek için bana doğru koşan o şeytani midilliydi.

"Çekil!" diye inledim, sırtımda bir burun hissetmişken ağzımda toprak tadı vardı. Dilimde, burnumun içinde ve dişlerimin arasında kum vardı. Kendime not: Bir dahaki sefere yüzünle yere çarptığında ağzını kapat.

Sonunda nefesimi toplayıp dirseklerimin üzerine doğrulduğumda, bir çift tereyağı kremalı at dudağı doğrudan kafama doğru geldi. "Oh, hayatta olmaz, minik midilli!" O ağzı başka yöne çevirdim, ama o şey acımasızdı, sanki

saçımı, sanki önüne bırakılmış ve tek bir amacı olan bir saman çuvalıymış gibi kemirmeye çalışıyordu: ziyafet çekmek.

"Hayır, at!" dedim. "Saçımı bırak. *Ugggh.*"

O şey homurdandı, kısa bacaklarını yere vurarak, ancak hoşnutsuzluk olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Sonra tekrar bana doğru geldi.

"Dur, atçık. Aşağı. Otur! Evet, otur. Neden dinlemiyorsun?" Canavarla mücadele ederken kolum ağrıyordu. Emirler onun üzerinde işe yaramayacağı belliydi, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Yuvarlandım.

Ve yuvarlanmaya devam ettim.

Weston ve Callum beni böyle buldular: bahçede kir içinde, belime bile ulaşmayan bir atla hayatım için mücadele ederken.

“Hey, iyi misin?” diye seslendi Callum, bana yardım etmek için koşarak yanıma geldi.

Weston hemen arkasındaydı, koşuyordu, esintiyle koyu renk saçları geriye savruluyordu, gömleği takım elbiselerinin aksine vücuduna yapışıyordu ve düşmenin yarattığı kafa karışıklığı içinde tek düşünebildiğim şey muhteşem Highland savaşçılarımdı. Neden kilt giymiyordu?

Weston'ın çekici olduğunu hep bilmiştim, ama yıllar içinde bunu kafamda ayırmayı öğrenmiştim. Onu özel dikim takım elbiseleriyle görmeye alışmıştım ve ceketini giyip kollarını örtüğü sürece o hali beni etkilemiyordu. Ama doğa sever İskoç, karşı koyamayacağım bir şeydi. Kendimi toparlamakta zorlandığım bir şeydi.

O anda bende sakinlikten eser yoktu.

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Ellerini kirletmek istediğini bilseydim, seni malikanenin turuna davet ederdim," dedi ve bana hemen sinirimi bozan bir bakış attı.

Vücudumun her yerine sıcak bir kızarıklık yayıldı ve Callum, Satan’ın minik atını üzerimden çekip beni ayağa kaldırırken, ben de kararlılıkla tüm fantezilerimi bir kenara ittim. Başım bir an için döndü. Dönmesi durduğunda, elimden geldiğince üzerimi silkeledim

ama bunun bir anlamı yoktu. Tekrar insanlarla bir araya gelebilmek için tüm vücudumu hortumla yıkamam gerekiyordu.

Weston bana başını sallayarak gülmemeye çalışıyordu. “Küçük bir at tüm bunları nasıl yaptı?”

"O şey inanılmaz güçlü!" diye tersledim, o sessizce gülmeye başlayınca gözlerimi kısarak.

"Onun için üzgünüm," dedi Callum, midilliyi tutmak için elinden geleni yaparken. "Bonnie kendini evcil hayvan sanıyor ve bahçede dolaşmayı seviyor. Onu sürekli kovalıyorum, ama bir şekilde her zaman içeri girmenin bir yolunu buluyor."

"Belki de daha büyük bir çit yapmalıyız," diye mırıldandım.

"Evet," dedi Callum. "Ama onu tutabilecek bir tane henüz bulamadık. Bizim Bonnie, sızma konusunda bir uzman."

"Belki de çiti senin etrafına dikmemiz gerek," dedi Weston bana. "Komik

değil," diye homurdandım.

“Onu çitin dışına çıkaracağım,” dedi Callum, midilli peşinde ağır adımlarla uzaklaşırken.

“Görünüşe göre sen de benim kadar kötü bir gün geçirmişsin,” dedi Weston.

“O şey kabuslarımda beni rahatsız edecek,” dedim, ona bakarak. Artık çılgın, saç yiyen bir midilliden kendimi korumaya çalışmadığım için, onu iyice süzdüm ve biraz hırpalanmış göründüğünü kabul etmek zorunda kaldım. Ama midilli saldırısı yüzünden hırpalanmış değildi. Sadece çamurluydu ve lezzetli bir şekilde terle kaplıydı. Botları ve yürüyüş kıyafetleri içindeki Weston inanılmaz görünüyordu ve o Highland fantezisi yeniden canlandı.

Lanet olsun, sert İskoçlara karşı zaafıma! *Hearts of the Highlands* beni mahvetmişti!

“Yolu temizlemek zor mu oldu?” diye sordum, gözleri üzerimde dolaşırken hâlâ yüzüm kızarmış haldeydim. Yanağımdaki çamuru silmeye çalıştım, parmaklarım midilli salyasıyla kaplandı. *İğrenç*.

"Callum ve ben hâlâ pek anlaşamıyoruz," diye itiraf etti.

Elimi gömleğime sildim. "Sana nazik olmanı söylemiştim, değil

mi?" O alaycı bir şekilde güldü. "Bunun benim nazik olmamla

hiçbir ilgisi yok."

"Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?" diye bağırdı Agnes, ben cevap veremeden. Ellerini beline koyarak bahçeye girdi. "Pislik içindesiniz!"

"Bonnie," dedik Weston ve ben aynı anda.

Agnes tısladı. "O midilli kendini köpek sanıyor." Bizi içeri çağırdı. "Hadi gidelim. Çaydan önce içeri girip temizlenelim."

Weston başını salladı. “Ben pek aç değilim...”

“İçeri!” Agnes ısrar etti, bizi merdivenlere doğru iterek sözlerimizi hiç dinlemedi. “Temiz zeminlerime çamur bulaştırmamaya çalışın.”

“Neden sırıtıyorsun?” diye sordu Weston, merdivenlere çıkmaya başlarken.

"Hiçbir şey," diye düşündüm. "Sadece bir kez olsun sana yemek yemen için başının etini yemem gerekmediği için mutluyum."

O gözlerini devirdi ve koridordan odasına doğru ilerlerken, ben de hemen yanımdaki banyoya girdim. Suyun ısınmasını beklerken giysilerimi çıkardım, sonra küvete girip derimden ve saçımdan sanki bir santim kalınlığında bir kir tabakası ve midilli salyası varmış gibi ovuşturdum. Gün batımından daha pembe bir hal aldığımda küvetten çıktım; ancak o zaman yanımda yedek giysi getirmeyi düşünmediğimi fark ettim.

Yalnız yaşamaya o kadar alışmıştım ki, aklıma bile gelmemişti.

Havluyu sıkıca belime sardım, sonra kapıdan çıkıp olabildiğince hızlı bir şekilde parmak uçlarında odama doğru yürüdüm. Ama oraya varmadan önce, Weston köşeyi döndü ve düğmeli gömleğinin kolunu düzeltti.

Nefesim kesildi ve havluyu daha sıkı sarıldım. *Kahretsin*.

Gözleri yukarı kaydı, hafifçe büyüdü, ama bahçedeyken yüzünde okuduğum eğlenceli ifade yerine, bakışlarında şimdi başka bir şey vardı

. Yoğun bir şey.

Gözlerimiz buluştuğunda içimi bir sıcaklık kapladı, ensemde karıncalanma hissettim. “Üzgünüm, kıyafetlerimi unutmuşum. Yalnız yaşadığım için böyle şeyleri dert etmeye alışkın değilim.”

"Görünüşe göre." Kaşını kaldırdı. "Büyük bir ev olduğunu biliyorum, ama burada başka insanlar *da* yaşıyor."

Daha önceki o sinirlilik yeniden alevlendi. “Kendini evinde hisset dediğinde, bunu gerçekten kastettiğini düşündüğüm için özür dilerim.”

"Asistanımdan belli bir nezaket beklediğim için beni affet," dedi kuru bir sesle.

“Unuttuysan hatırlatayım, artık ben senin karınım!” diye sertçe çıkıştı ve yanından geçip odama doğru ilerledi.

8

WESTON

Tani bir yağmur fırtınası arabaya çarptığında silecekler gıcırdadı. Şoför bizi şehre götürürken ben pencereden dışarı bakıyordum.

Lena diğer pencereden dışarı bakıyordu, az önceki garip etkileşimimizin etkisi hâlâ devam ediyordu. Bir kez daha yanlış bir şey söylemiştim. Kendimi savunmak için, hazırlıksız yakalandığımı söylemek isterdim. Çünkü odamın köşesinden çıkıp dolaşırken görmeyi en son beklediğim şey, vücudunun kıvrımlarına sıkıca yapışan bir havludan başka bir şey giymemiş Lena'ydı.

Ama şimdi bu tür düşüncelere dalmanın sırası değildi. Aslında,

bu tür düşüncelere dalmanın sırası *hiç* gelmezdi.

Lena kararsız bir şekilde mırıldandı. Ona döndüm. "Ne

oldu?" "Şemsiyemi yanıma almayı unuttum," dedi

düşünceli bir şekilde.

"Yağmur durur," dedim kesin bir sesle.

Kaşlarını çattı. "Bulutlar çok karanlık görünüyor."

"İskoç havası işte," dedim. "Bir saniye önce yağmur yağıyor. Bir saniye sonra güneş çıkıyor ve şemsiyeyi neden aldığını merak ediyorsun."

Güneş çıksa da fark etmezdi, diye düşündüm McCallister's Funeral Home'un otoparkına girerken. Küçük taş bina, kasabanın hemen dışında, sisli, ağaçlıklı bir arazide, bölgedeki tek mezarlığın güneyinde duruyordu — büyükbabamın büyükannemin yanına defnedileceği mezarlık. Yağmur dinmeye başlarken arabadan indim. Yağmur ya da güneş, hiçbir şey bu anı kasvetli olmaktan başka bir şeye dönüştüremezdi.

Lena yanımdan hızla geçip binaya girdi. Onun peşinden giderken, kendi cenazeme doğru yürüyormuşum gibi hissettim.

"Burada inanılmaz miktarda tartan var," diye fısıldadı Lena, cenaze müdürü Elspeth ile tanıştırıldıktan sonra. Gözlerim, kanepeyi süsleyen tartan yastıkların bulunduğu oturma alanından, yan masalardaki tartan dantel örtülere ve karşılama masasının arkasındaki duvarda asılı devasa tartan flamaya kaydı. "Gözlerim yuvalarından fırlayacak."

"Çok geniş bir küller kutusu yelpazemiz var," diye Elspeth, ben cevap veremeden konuştu. İnce yapılı bir kadındı, şakaklarında gri saçlar çıkacak kadar yaşlı, sert bir gülümsemesi ama nazik gözleri vardı. İçeri ilk girdiğimizde, dedemle bir barda bira içtiği bir anısını paylaşmıştı, bu da tüm bu durum hakkında kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Gerçekten sevdiğim tek aile üyesini gömmek hiç kolay olmayacaktı, ama en azından bu süreçte bana rehberlik eden kişi, dedemin gülümsemesini hatırlayan, kahkahasını özleyen biriydi.

"Klasik pirinç. Son zamanlarda el yapımı seramikler de oldukça popüler."

Urnların sergilendiği vitrine bakarken cildim kaşınmaya başladı. Elimi uzatıp kravatımı gevşettim.

"Ama sanırım tabutu çoktan seçmişsinizdir. Lütfen bu taraftan gelin."

Gözlerim, küller kutularından birine oyulmuş devedikeni desenine takıldı ve bir anı aklıma geldi. Mermer bir mezar taşı. Çiçek denizleri. Büyükannemi kaybettiğimle ilgili daha fazla anım olması gerekirdi sanırım, ama çoğunlukla yeşil bir tarlanın etrafında duran ailenin bulanık görüntüleri ve ardından tıkırdayan bardaklar ve yüksek seslerle dolu kalabalık bir pub vardı. O cenazenin planlamasına katılmış olsaydım

planlamasına katılmış olsaydım, bunu kesinlikle hafızamdan silmiş olurdum. Belki de böylesi en iyisiydi. Büyükbabam hakkında, onun ne isteyeceği hakkında konuşmak, onun hiçbirini umursamayacağını bilerek, rahatsız edici derecede tuhaf ve garipti ve... Göğsümde bir acı hissettim.

Kederin kabarcığını elimden geldiğince bastırdım.

"Bunlar en popüler tabutlarımız," dedi Elspeth, elini bir dizi ahşap kutuya doğru sallayarak. "Geleneksel sert ahşap veya çevre dostu geri dönüştürülmüş ahşap seçeneklerimiz var. Gerçi son zamanlarda pek çok kişi metali tercih ediyor."

Tüm seçeneklere baktım ve burnumu kırıştırdım. Her şey hafifçe limonlu cila kokuyordu. Bundan nefret ediyordum. Ve büyükbabamın orada yattığını hayal etmekten nefret ediyordum. "Onu bunun içine gömmemizi mi istiyorsun? Şu, kürdanlardan yapılmış gibi görünüyor!" Lena bana bir *bakış* attı ama umursamadım. “Tabut taşıyıcılar birazcık bile kıpırdasa, büyükbabam dışarı yuvarlanır.”

Bu düşünce midemi bulandırıyordu.

“Müşterilerimizin hiçbirinde böyle bir şeyin hiç yaşanmadığını teyit edebilirim,” dedi Elspeth, sırtı dikleşti, gözlerindeki sıcak ışık soğudu. “Büyükbabanız havalı davranan biri değildi. Onun, başkalarının seçimleri ne olursa olsun, kimseye küçümseyici bir tavırla baktığını hiç görmedim. Bunlar bazı insanlar için mükemmel seçenekler.”

Ben burun kıvırdım. “Harika mı?”

Elspeth sinirlendi. “Sevdiklerini gömmek söz konusu olduğunda herkesin lükslere parası yetmez, ama burada, McCallister’s’ta, tüm hayatları kutlamaya özen gösteriyoruz,” dedi, çenesi gerginleşmişti. “Çünkü bu, son vedalarını bize emanet edenlere karşı görevimiz.”

“Ve görünüşe göre harika bir iş çıkarıyorsunuz,” dedi Lena, ona aşırı nazik bir gülümsemeyle. “Agnes, buraya geldiğimizi söylediğimizde sizi övüp duruyordu.”

Sanki bana şahsen bir hakaret etmiş gibi ahşaba somurtarak baktım. Lena elini alnına bastırıp şakaklarını ovuşturdu.

"Eğer daha pahalı seçenekler daha çok hoşunuza gidiyorsa, elimizde başka seçenekler de var," dedi Elspeth.

“Fiyat hiç sorun olmadı,” diye homurdandım. “Devam edelim. Sert ahşap bir tabut istiyorum. Büyükbabam kiraz ağacını severdi.”

“Bu taraftan,” dedi Elspeth, başka bir tabut sergileme alanına doğru yol göstererek. Onun peşinden ağır adımlarla yürüdüm, ama Lena kolumu tuttu ve beni durdurdu.

"Bak," diye fısıldadı. "Üzgün olduğunu anlıyorum, ama cenaze levazımatçısı çok nazik davranıyor ve sadece işini yapıyor."

"Ben iyiyim," dedim. "Ama dedemi, Primark'ın arkasındaki çöp konteynerinden çıkarılmış gibi görünen bir kutuya koymayacağım."

"Weston," dedi. Benim mantıksız davrandığımı düşündüğü zamanlarda olduğu gibi, ses tonunun azarlayıcı olmasını bekliyordum. Ama bunun yerine, şaşırtıcı derecede yumuşaktı, başa çıkabileceğimden emin olmadığım bir şefkatle doluydu. Bu tabutlardan birine evet demeyi, dedemi sonsuza dek toprağa gömmeyi düşündüğümde göğsüm zaten ağrıyordu. Lena bana fazla nazik davranırsa, tamamen dağılabilirdim. “Bu her zaman zor olacaktı,” diye ekledi.

Kaburgalarımın arasındaki boşluğa bastırdım, sonra yanından geçip Elspeth'e yetiştim. "Şu," dedim hemen, cilalı, kırmızımsı kahverengi bir kutuyu fark edince.

Kadın başını salladı. "Mükemmel bir seçim. Şimdi, bazı detayları gözden geçirelim mi?" Kapakta "HAYATI KUTLAMAK" yazan bir klasörü açtı. "Dini bir tören mi arıyordunuz, yoksa daha rahat bir şey mi?"

Kaşlarımı çattım. "Şey, şey, dini bir tören, sanırım."

Kadın bir not aldı. “Tören bir kilisede mi yapılsın? Yoksa burada, cenaze evinde mi? Tercih ettiğiniz bir rahip var mı?”

“Ben…” Soruları kafamın içinde yankılanıyordu. Her bir soru ile birlikte kalbim göğsümde daha hızlı atıyordu. Kahretsin! Bu soruların cevaplarını bilmiyordum. *Neden* bilmiyordum ki?

Aniden, büyükbabamı neredeyse hiç tanımamışım gibi hissettim.

“Ve tabii ki en önemli soru zamanlama. Eğer bu zamanlama size uygunsa, üç gün içinde töreni düzenleyebiliriz.”

Lanet olası üç gün, ve ben onu toprağa vermek için gerekli bilgileri bilmiyordum!

"Bay Kincaid?"

"Hmm?"

"Özel bir müzik isteğiniz var mı? Belki bir ilahi."

Ağzımı açtım, cevapların dökülmesini bekledim, ama hiç çıkmadılar. Midem hoş olmayan bir şekilde kıpırdadı ve kendimi bir sonraki nefesimi ararken buldum.

"Aslında," dedi Lena aniden. Yanıma yaklaşarak çantasından bir dosya çıkardı. "Pete'in ofisini karıştırırken bazı notlar buldum. Tercihleri için talimatlar bırakmış."

Elspeth elini uzattı, yüzündeki ifade yumuşayarak hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. “Evet, bu tam Pete’e göre. Bu her şeyi kolaylaştırır.”

Derin bir nefes verip Lena'ya baktım ve aniden o olmasaydı ne yapardım diye merak ettim. Yedi yıldır, sayabileceğimden çok daha fazla şekilde benim için vazgeçilmez olmuştu. Ama burada, bununla başa çıkarken... Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı bunu nasıl atlatırdım bilmiyordum. Ve burada, karım olarak yanımda başka birinin olmasını kesinlikle hayal edemezdim. O, onu çıkar için seçtiğimi sanıyordu ama bu doğru değildi. Onu seçmiştim çünkü ona güveniyordum. Lena, gerçekten güvenebileceğim biriydi ve bunun ne kadar nadir olduğunu biliyordum.

Ne kadar değerli.

Beni koruyacağına gerçekten güvendiğim insanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim ve büyükbabamın vefatıyla bu sayı dörttan üçe düşmüştü.

"Weston?" Lena, dikkatimi çekmek için seslendi. Şimdi tam önümde duruyordu, endişeyle kaşlarını çatmıştı. "Pete'in notlarını inceleyecek ve cenaze planını hazırlayacak. Her şeyi kesinleştirmek için bir saat sonra tekrar gelmemizi istedi."

"Tamam," dedim, kendime gelerek. "İyi

misin?"

Saatime baktım. “Bir saat içinde avukatın ofisine gidip evlilik cüzdanını bırakabiliriz. Gidelim.”

"Biraz yavaşlayabilir misin?" Lena, avukatın ofisinden çıkarken şikayet etti. "Unutma, senden neredeyse otuz santim daha kısayım ve sen sanki ayakkabıların yanıyormuş gibi yürüyorsun."

“Gazete ofisi kapanmadan oraya varmak istiyorum,” dedim, ama yine de hızımı kesip onun adımlarına uydum. Houston’da bana ayak uydurmakta hiç zorlanmazdı, ama parke taşları üzerinde yürümeye alışık değildi ve bu onu yavaşlatıyordu.

“Avukatla görüşme beklediğimden daha iyi geçti,” dedi. “Nasıl geçeceğini düşünüyordun?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum; daha fazla soru bekliyordum.”

Bir kahkaha beni hazırlıksız yakaladı. “Sana, kendi özgür iradenle ve zorlama olmadan benimle evlendiğine dair yemin ettirmeyeceklerdi.”

Bana gözlerini devirdi. “Biliyorum. Sadece sandım ki...”

"Ne? Adamın ruhuna bakıp sana sonsuz aşkını itiraf etmeni isteyeceğini mi?"

Dudakları seğirdi. “Belki.”

Burnumdan soludum. “O da bizim gibi formları dolduruyor. Ve şimdilik vasiyetname halloldu.” Sıradan bir binaya girdim ve okuldan yeni mezun olmuş gibi görünen bir kızın oturduğu masaya yaklaştım. Biz ne için geldiğimizi açıklarken, o sakızını çiğniyor, gözleri telefonuna yapışmış haldeydi.

“Formu doldurun ve en altını imzalayın,” dedi, parmağını bir yığın kağıdın içine batırarak.

Büyükbabamın cenazesinin tarihini ve saatini yazdım, sonra formunu ve fotoğrafını masanın üzerinden uzattım. Bu, en azından sonunda dikkatini telefonundan uzaklaştırdı.

"Ah, ne kadar tatlı," dedi kız.

"O öldü," dedim düz bir sesle, bunun bir *cenaze* ilanı olduğunu anladığından emin olmak için. Yanımda duran Lena, gülmemek için ağzını kapattı.

Kız iç geçirdi. "Evet, çok yazık."

Arkamı dönüp binadan çıktım. Lena, yüzünde alaycı bir ifadeyle peşimden dışarı koştu. "Öldü mü?" diye haykırdı.

"Evet, öldü! Bu yeni nesil beni korkutuyor." Bir an durup ana caddeye baktım. Büyükbabamın yanında o caddede yürüdüğüm anılar o kadar güçlü bir şekilde aklıma geldi ki, neredeyse nefesim kesildi. İçimde nostalji ve pişmanlığın rahatsız edici bir karışımı uyandı.

"İyi misin?" diye sordu Lena.

"İyiyim," dedim, saatime bakarak. "Yürüyüşe ne dersin? Geri dönmemiz gerekene kadar hâlâ bolca vaktimiz var."

"Tabii," dedi Lena. "Tabii, parke taşları üzerinde koşmayacağına söz verirsen."

"Koşmam." Başımı caddeye doğru eğdim. "Sana etrafı gezdireyim, böylece yaz festivali planlamadan önce her şeyin yerini öğrenebilirsin."

"Festivali ikimiz *birlikte* planlıyoruz," diye hatırlattı bana. "Ve ekibine, senin için güzel PR fotoğrafları çekeceğime söz verdim bile. O yüzden bu işten kurtulabileceğini sanma."

Bununla ilgili şikayet etmemeyi tercih ettim ve bunun yerine ona kolumu uzattım. Bir koca böyle yapardı. Ve halka açık bir yerde olduğumuz için, rolümüzü oynamamız gerektiğini düşündüm.

Lena bir an bana tuhaf bir şekilde baktı, sonra kolunu koluma taktı. İçimi bir sıcaklık kapladı ve birkaç saat önce onu koridorda gördüğümde, havluyla sarılmış, saçlarından büyükbabamın pahalı parke zeminine su damlayan, teni baştan çıkarıcı bir pembeye bürünmüş haldeyken, ona ne kadar yakın olmak, ona dokunmak istediğimi düşünmekten kendimi alamadım...

"Çok değişmiş mi?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. Havluyla sarılmış asistanımı düşünmeyi *bırakmam* gerekiyordu. Gözlerim caddeye kaydı ve cevabın hayır olduğunu fark ettim. "Artık bir Costa var," dedim, orayı işaret ederek. "Bu, sizin Dunkin'iniz gibi bir şey. Ama onun dışında, ben çocukken olduğu gibi görünüyor. Caddenin karşısında, büyükbabamın beni futbol izlemeye götürdüğü pub var."

Kafasını çevirdi. White Lion'ın tabelası her zamanki gibi solmuştu, ancak yeni bir açık hava oturma alanı eklemişlerdi.

"Ve şuradaki köşede, büyükannem kuafördeyken bana Irn-Bru ve şeker almayı severdi."

"Daha önce büyükannenden bahsettiğini hatırlamıyorum," dedi Lena.

"On yıldan biraz fazla bir süre önce vefat etti," dedim. "O sırada ABD'de yüksek lisans yapıyordum. O zamanlar… zordu, ama bugünlerde anılar daha uzak geliyor. Eski bir acı, alışma fırsatı bulduğum bir acı. Ama ara sıra bir şey onu aklıma getiriyor ve o acı yeniden taze oluyor. Geçen gün, eskiden onun çantasından gizlice aldığım karamelli şekerleri hatırlayıp kendimi kaptırdım."

"Toffee sevdiğini bilmiyordum."

"Genelde sevmem. Sadece o markayı seviyorum, çünkü onun en sevdiği markaydı." Büyük bir tuğla binanın önünde durduk. "Burası eskiden bağımsız bir sinemaydı. Büyükbabam hafta sonları beni buraya getirirdi." Güldüm.

"Neden gülüyorsun?"

"Pazar sabahları kahve ve turta için bir kampanya yaparlardı. Büyükbabam bunu kaçırmamamız için beni yataktan kaldırırdı. Büyükbabamın o kadar parası vardı ki, yine de iyi bir fırsatı kaçırmazdı."

Lena gülümsedi. "Peki burası neresi?" diye sordu ve beni bir sonraki dükkana doğru sürükledi.

Eskiden dünyadaki en sevdiğim yer olan oyuncak dükkanının vitrinindeki yansımamda yüzüm aydınlandı. “Buranın hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim,” dedim, kapı koluna uzanarak. Kapı tanıdık bir şekilde gıcırdadı ve farklı oyuncaklarla dolu aynı rafları görünce gülümsedim.

"Burası çok sevimli," dedi Lena, arkamdan gelerek.

"Ben çocukken, mağazanın her tarafında raylar üzerinde bir tren dolaşırdı," dedim. "Başım dönene kadar onu kovalardım. Sonra bir Noel'de dedem bana bir tane aldı. Onu ağacın altına kurdum. Hâlâ çam dallarının altında uzanıp ışıklara bakarken, trenin kulağımda ıslık çaldığını hatırlıyorum."

“Trenleri sever miydin?”

"Takıntılıydım. Bazen çocukken buharlı motorlar hakkında öğrendiklerimin beni mühendisliğe yönlendirdiğini düşünüyorum." Daha sonra işletme alanında da çift ana dal yaptım ve ABD'deki yüksek lisans programında yenilenebilir teknolojilere odaklandım. Bu, büyükbabam emekli olduğunda babamın CEO olarak büyük bir fiyasko yaşamasının ardından Kincaid Energy'yi devralmam için beni mükemmel bir konuma getirmişti.

Ama trenler her zaman ilk aşkım olmuştu.

“Pete ile ilgili bu kadar güzel anıların olmasına sevindim,” dedi Lena. “Ben büyükannemi ve büyükbabamı neredeyse hiç tanımadım.” Bir bebek sergisinin yanında yavaşladık. Lena küçük bir ayağı çekiştirdi. “Biliyor musun, *ben* küçükken tüm oyuncaklarım bebekti.”

"Gerçekten mi? Bu sürpriz oldu. Bana daha çok oyuncak ayı seven bir kız gibi gelmiştin."

Kafasını sallayarak kıkırdadı. “Bebekleri çok severdim ve sürekli onlarla ilgilenirdim. Akla gelebilecek her türden bebeğim vardı. Ağlayan ve sana göz kırpanlar. Biberonla beslenmesi gerekenler. Bezinin değiştirilmesi gerekenler.”

Burnumu kırıştırdım. “Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu anlayamıyorum.”

Lena omuz silkti. “Benim için eğlenceliydi. Bir kardeşten daha çok istediğim bir şey yoktu. Sevip giydirebileceğim bir kardeş. Aslında Tess ile bu şekilde yakınlaştık. İkinci sınıftayken, abla olacağı gerçeğinden bahsetmekten kendini alamıyordu.”

“Ee, ne oldu?” diye alay ettim. “Onun yerine geçmek için sızdın mı?”

“Hayır,” dedi Lena gülerek. “Ama Tess’in evine davet edilip bebekle oynamak istiyordum, bu yüzden onun en iyi arkadaşı olmayı kendime görev edindim. Meğer Tess’le benim de pek çok ortak yanımız varmış, bu yüzden benim…”

“Gizli amaçların mı?” dedim.

Lena bana alaycı bir gülümseme attı. “Tess ve ben *hâlâ* bu konuya gülüyoruz. Bu yılın sonlarında yapacağım baş nedime konuşmamda bunu nasıl işleyeceğimi hâlâ düşünüyorum.”

Dışarı çıktık. Ona yine kolumu uzattım ve bu sefer tereddüt etmeden tuttu. “Peki sen de her zaman anne olmak istediğini bilen kızlardan mıydın?”

Garip bir şekilde, Lena bu soruda gerildi. Kolunu koluma daha sıkı doladı ve ben de yüzüne baktığımda yüzünün buruştuğunu gördüm. “Evet, sanırım öyle,” dedi, sesi garip bir şekilde sessizdi. Neredeyse gergindi. “Çocukları seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, hep büyük bir ailem olacağını düşünmüştüm.”

Bu konuda üzgün gibiydi ve nedenini anlayamadım. Bu değişimin nedenini tam olarak bilmiyordum ama aramızdaki sessizlik uzadıkça Lena’nın keyfinin kaçtığı belliydi ve nedense bunu düzeltmek istedim. Onu oyuncakçıda bebek bebeklerle dolu duvarın önünde olduğu gibi neşelenmiş görmek istedim.

“Oh!” diye haykırdım, bir vitrinin önünde durarak. “Burada durmalıyız.”

“Hamish’in Pastanesi mi?” dedi Lena, kapıdaki yazıyı okuyarak.

"Sadece turta yok," dedim ve onu pastaneye sürükledim. Hemen, beni geçmişe götüren mince turta ve tatlı ikramların kokusu beni sardı. Birdenbire, yine dokuz yaşında oldum ve büyükbabam beni çay için sosisli börek almaya buraya getiriyordu. Vitrini hayranlıkla inceleyerek eğildim.

"Yardımcı olabilir miyim, canım?" diye sordu tezgahın arkasındaki kadın.

"Evet, bir millionaire's shortbread ve bir pudra şekerli donut alabilir miyim lütfen?"

Kadın siparişimi hazırladı, ben de parasını ödedim ve küçük kahverengi kağıt torbayı Lena'ya götürdüm.

"Bu ne için?" diye sordu, donuta bakarak.

Tereyağlı kurabiyemden bir ısırık aldım; tam kıvamında karamel ve çikolata kaplamalıydı, beğenerek mırıldandım. "Beignet ile tam olarak aynı olmadığını biliyorum, ama umarım ona yakın olur."

Lena şaşkınlıkla gözlerini genişletti. “Beignet sevdiğimi bildiğini bilmiyordum.”

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Yedi yıldır asistanımsın. Sence gerçekten seninle ilgili *hiçbir şeyi* fark etmedim mi sanıyordun?"

O sırıttı. “İlk evlilik teklifinin gidişatına bakılırsa...”

"Bunun benim en iyi anım olmadığını kabul ediyorum. Ve evliliğimiz feshedilene kadar bunu telafi edeceğim. Ama savunmam gerekirse, vasiyetnamenin şartlarını sindirmekle biraz meşguldüm. Aklım başımda değildi."

“Tabii, tabii,” dedi biz dışarıya doğru yürürken. Donutundan bir ısırık aldı, parmaklarındaki pudra şekerini yaladı ve ben dilinin parmak uçlarında nasıl kayıp gittiğini izlemekten kendimi alamadım. “Ve şimdi aklı başına geldiğine göre, benim hakkımda bir şeyler bildiğini mi sanıyorsun?”

Aklımdan geçmemesi gereken düşünceleri bir kenara itip, meydan okumaya cevap verdim. "Dene bakalım."

Lena'nın dudakları seğirdi. "Kolay bir soruyla başlayalım. En sevdiğim yemek nedir?"

"Genel olarak," dedim, birlikte yediğimiz tüm iş yemeklerini, ofiste geç saatlere kadar çalışırken sipariş ettiğimiz tüm yemekleri hatırlayarak. “Taş fırında pişirilmiş pizza. Ama haftalık bazda konuşursak, bir şeye bağımlı hale geliyorsun, bıkana kadar yiyorsun ve sonra bir daha asla almıyorsun. Houston’dan ayrılmadan önce, ofisin aşağısındaki falafel standından aldığımız halloumi dürümdü. Şimdi kim bilir? Belki de seni haggis bağımlısı yaparım.”

Lena gözlerini kısarak bana baktı. “O kadar kendini beğenmiş görünme. Bu çok kolaydı.”

Gülerek, “Kolaymış, hadi oradan. Beni bilerek zorlamak için bunu sordun.” dedim.

“Tamam, bir sonrakine geçelim,” dedi, donutundan bir ısırık daha alarak. “Milo’ya taktığım lakap ne?”

“Lord Wigglebottom.”

“Ofisteki gizli çikolata stoğumu nereye saklıyorum?” “Yazıcı

kağıdının arkasındaki dolapta.”

"Bunu bilmen gerekmiyordu." Kaşlarını çattı. "Spor salonunda en sevdiğim alet hangisi?"

"Aradığımda hep koşu bandındasın, ama bu bir tuzak soru! Spor salonundan nefret ediyorsun."

Başını geriye atıp güldü, dudaklarında pudra şekeri vardı. “Gerçekten de öyle!”

Onun kahkahasını duyup bunun sebebi olduğumu bilmek, göğsümde gururla dolup taşan bir his uyandırdı. Onun daha zor sorularını bile doğru cevaplamış olmaktan etkilendim, ama kahkahası sönüp yüzü kızardığında duyduğum gurur daha da büyüktü.

“Sanırım gerçekten dikkat ediyorsun,” diye

itiraf etti. “Merhaba, siz ikiniz!”

Old Jo, arkasında küçük bir tekerlekli arabayı sürükleyerek ortaya çıkınca

birden durdum. “Merhaba,” dedi Lena kibarca.

"Gezintiye mi çıktınız?" diye sordu kadın.

"Cenaze için bazı şeyleri hallediyoruz," dedim.

Jo başını salladı ve koluma dokundu. "En zor kısımlar neredeyse bitti. Ondan sonra da, bu yılki festivalde Pete'i onurlandırmanın en iyi yolunu hep birlikte bulacağız. İkinizin planlamanın başına geçeceğiniz için herkes çok mutlu. Büyükbaban gerçekten de festivalin temel taşıydı ve komitedeki hiç kimse, Pete'in torunu dışında başka birinin bu görevi üstlenmesini hayal bile edemiyor."

Hmm. Geçen gün edindiğim izlenim tam olarak bu değildi.

“Ve tabii ki torununun eşi de,” diye ekledi Jo, Lena’nın omzuna hafifçe vurarak. “Neyse, ben alışverişe gidiyorum.” El salladı ve uzaklaştı.

“Festival gerçekten o kadar önemli mi?” diye sordu Lena, onun arkasından bakarak.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Hatırlayabildiğim kadarıyla yazın en önemli etkinliği olmuştur hep. Ve büyükbabam için gerçekten çok önemliydi. Çocukken, kendi not defterimle onun peşinden dolaşıp tüm stantların düzgün kurulduğundan emin olduğumu hatırlıyorum.” Lena’nın koluna tekrar girdim. “Biraz büyüdüğümde, her yaz büyükbabamın bir ay süren Highland Macera Kampı için buraya gelirdim ve tüm kampçılar festivale giderdi. Kampın sonunu böyle kutlardık.”

Lena yumuşak bir gülümsemeyle, “Aslında kulağa çok eğlenceli geliyor,” dedi.

“Büyükbabamın hayatı aile, topluluk ve hayırseverlik üzerine kuruluydu,” dedim, beklenmedik bir şekilde boğazım düğümlenerek. “O mirası sürdürmek ve bir sonraki nesle aktarmak onun için çok önemliydi. Ve ben bunu asla gözden kaçırmak istemiyorum. Onun izinden gitmeyi asla bırakmak istemiyorum.” Özellikle de babamın bu konuyla hiç ilgilenmemesi nedeniyle. Bunu bir onur ve ayrıcalık olarak görüyordum.

“Büyükbabanın gurur duyacağını biliyorum,” dedi Lena. “Lochbrae’yi güvence altına almak ve kasabayı ileriye taşımak için ne kadar çok çalıştığını görse çok etkilenirdi. Ve ne olursa olsun, malikaneyi elinde tutmanı sağlamada küçük de olsa bir rol oynayabildiğim için mutluyum.” Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Bir gün Kincaid ailesinin yeni neslinin büyümesi için güzel bir yer olacak.”

"Öyle olacak," diye onayladım, gülümsemesinin rahatsız edici bir şekilde zorlama olduğunu fark ederek.

9

LENA

T*yakışıklı!*

“Birkaç dosya demiştin,” diye şikayet etti Weston, ben yığını

. O şey, Houston'daki mutfağımın tamamından daha büyüktü. Bazı mobilyaların devasa boyutlarına hâlâ alışmaya çalışıyordum, ama ortama çok yakışıyorlardı. Benim minik mutfak masam bu alanda oyuncak gibi görünürdü.

"Bu birkaç tane," *diye* ısrar ettim. "Büyükbabanın ofisinde kaç çekmece olduğunu biliyor musun? Ve o çekmecelerin her birinde kaç dosya var? Ben sadece üzerinde *'festival'* yazanları getirdim." Yanındaki uzun Jakoben sandalyelerden birine oturdum. "Bu arada, hepsini ayırdığım için teşekkür etmen gerekmez."

Weston, klasörleri gözden geçirirken yüzünü buruşturdu.

Agnes’in buharlı bir fincan çayla birlikte getirdiği peynirli tostun yarısına uzandım. Pete’in ofisinden çıkardığım dosyalardan bazılarını incelemeye başlamamız gerektiğini söylediğimde, akşam yemeğine kadar idare etmemiz için bize atıştırmalık hazırlamakta ısrar etmişti.

“Bence, kendimizi içine soktuğumuz iş hakkında genel bir fikir edinmemiz önemli. Ayrıca, bir sonraki festival toplantısına biraz hazırlıklı gidersek, kasaba üzerinde iyi bir izlenim bırakırız.”

Weston ilk dosyayı açtı. Yüzü bir anda düştü. "Lanet olsun." Yaklaştım.

"Ne?"

"Hepsi el yazısı." "Öyle

mi?"

"Büyükbabamın el yazısı berbat. Şu tavuk tırmalamasına bak." Elini kağıtlardan birinin üzerine vurdu. "Bunun bir kelime mi olduğunu yoksa sabah kahvesini mi döktüğünü anlayamıyorum."

“Bir bakayım.” Elini kenara ittim. “O kadar da kötü değil. Açıkçası, şikayet etmeye hakkın yok. Seninki de daha iyi değil.”

"Neden bahsediyorsun?" dedi. "Daha önce el yazımdan hiç şikayet etmemiştin."

"Çünkü on defadan dokuzunda bana e-posta ya da mesaj atıyorsun. Ama nadiren bana not bıraktığında, o küçük karalamalarını deşifre etmekte ustalaşmak zorunda kaldım."

"Ben karalama *yapmıyorum*," diye mırıldandı, başka bir dosyayı

karıştırırken. "Sorun değil, efendim, sanırım işe alabileceğiniz

yazmanlar var."

Bana huysuzca bir yan bakış attıktan sonra dosyaya geri döndü. Bir an durdu, yüzündeki ifade yumuşadı. "Vay canına," diye mırıldandı.

“Ne buldunuz?”

Kutudan eski, yıpranmış bir fotoğraf çıkardı. Kenarları hafifçe sararmış ve kıvrılmıştı. “Bakın,” dedi, bana resmi göstererek. “Bu, büyükannem ve büyükbabam.” Islık çaldı. “Ve babam ile amcam çocukken. Bu neredeyse kırk yıllık olmalı. Belki de elli.”

Büyükannesi kollarını Pete’in boynuna dolamıştı. Arkalarındaki tabelada Braeburn Yaz Festivali yazıyordu. Yüzlerinde neşeli gülümsemeler vardı. “Festivali birlikte mi düzenliyorlardı?” diye sordum.

Weston başını salladı. “Büyükannem ölene kadar. Sonra büyükbabam elinden geldiğince devam etti. Sanırım o zaman kasaba festivale çok daha fazla dahil oldu.”

Fotoğrafı bana uzattı. Fotoğrafı ters çevirdim. Arkasında, yine o tavuk tırmalaması gibi el yazısıyla *Ellen, Pete, Charlie (10), Bryan (8), Braeburn* yazıyordu.

“Bu da eski bir festival planına benziyor,” dedi ve el çizimi bir haritanın fotokopisi gibi görünen şeyi uzattı. Parmaklarını haritanın üzerinde gezdirdi. “Burası ana cadde. Caddenin ortasındaki tüm bu kareler ise farklı stantlar.”

Dosyayı inceledim ve birincilik kurdelesini buldum. "Görünüşe göre bir jüriye ihtiyacımız olacak."

Weston başını salladı. "Her zaman haggis yapma yarışması olduğunu hatırlıyorum. İki kategori vardı. Geleneksel ve çağdaş. Bir de Cullen skink. Ve bir sürü tatlı."

“Haggis'in ne olduğunu biliyorum, ama bunu isteyerek yemek isteyeceğimden değil.” Kıyılmış koyun organları, iç yağı, baharatlar ve kim bilir başka neler, hepsi koyun midesinin içine sarılıp pişirilmiş bu karışım düşüncesiyle titredim. “Ama Cullen ne halt ediyor…?”

“Skink. Temelde balık yahnisi. Ve doğru yapıldığında çok lezzetlidir.”

Tabii, öyle dedi… ama haggis’i de seviyordu. Onun görüşlerine güvenilmezdi. “Sana inanacağım,” dedim diplomatik bir şekilde.

Bana sırıttı. “Büyükbabam ve büyükannem her zaman jüri heyetindeydi. O yüzden gerçek İskoç lezzetlerini denemeden buradan kurtulabileceğini sanma.”

“Harika. Bütün gün güneşin altında kalmış koyun organları ve balık yahnisi için hayatımı tehlikeye atmayı sabırsızlıkla bekliyorum.” Dosyayı biraz daha karıştırdım ve başka fotoğraflar buldum. Pete ve Ellen bir sürü dükkanın önünde. Pete ve Ellen bir grup insanla birlikte durmuş, gülüyor ve sohbet ediyorlar. Pete kilt giymiş, kameraya poz veriyor. İçimden kıkırdadım. “Vay be, bu sokaklar tıklım tıklım görünüyor.”

“Oh, öyleydi,” dedi Weston. “Bölgenin her yerinden insanlar gelirdi. Bazen Glasgow’dan bile turistler gelirdi. Aslında kasabadaki küçük işletmelere çok para kazandırırdı. İnsanlar gelip birkaç gün kalır, festivali keyifle geçirir, tüm hamur işlerini, yerel tartanları ve el dokuması koyun yünü kazakları satın alırlardı.” Sevgiyle gülümsedi. “

Sonrasında söküm işlerine yardım ettiğimi hatırlıyorum. Büyükbabam kamptaki tüm çocukları toplardı ve kasabayı temizlemek için birkaç uzun gün geçirirdik. Ama sonunda, etkinliği kapatmak için bize her zaman bir kamp ateşi gecesi ısmarlar."

"Sabırsızlıkla beklediğin bir şey gibi geliyor."

"Evet." Başını salladı ve daha fazla not çıkardı. "Tanrıya şükür. Bunların bazıları büyükannemin el yazısı."

"Bir bakayım," dedim, notları hızlıca gözden geçirerek. "Bingo! Bu satıcıların listesi. Muhtemelen yıllar içinde değişmişlerdir, ama başlamak için iyi bir yer." Güldüm. "Ben şahsen Bangers and Mashups'ın hâlâ var olmasını umuyorum."

"Sosis ve gayda füzyon standıydı," dedi Weston.

"Yemek ve eğlence bir arada," diye alay ettim. "Neeps and Tatties Express nedir?"

"Şalgam ve patates," diye mırıldandı, başka bir fotoğrafa dalmış olarak. Kolunun üzerinden baktım. Pete ve Ellen'dı, bu sefer aralarında küçük bir çocuk vardı.

"Aman Tanrım, bu sen misin?" dedim, fotoğrafı elinden kaparak. "Ne kadar küçüktün bak!"

"Evet, inanılmaz," dedi, ifadesiz bir yüzle. "Ben de bir zamanlar dünyadaki herkes gibi küçük bir çocuktum."

"Bazıları için bu şaşırtıcı olabilir. Ama şuna bak. Ne kadar tatlıymışsın!" diye itiraz ettim. "Ve sarışından da!"

Ben fotoğrafa hayran hayran bakarken Weston'ın yüzü kızardı.

"Ver şunu," dedi, fotoğrafı geri almaya çalışarak.

Sandalyeye atladım. "Hayır, daha bitmedi! Başka var mı?" Minik Weston'a olan ihtiyacımı gidermek için aniden çaresizce kalan dosyaları karıştırmaya başladım. "Var! Hepsine bak."

"Lena, hayır!" dedi, ayağa kalkarak.

"Lena, evet!" dedim, bir yığın fotoğrafla masanın etrafında koşturarak. "Şu minik, gamzeli gülümsemene bak. *Ve minik kiltene*!" Weston yemek odasında koşturup bana saldırırken, gülmemeye çalışarak ona hayretle baktım. Beni arkadan bir koluyla yakaladı, diğer koluyla fotoğrafları benden almaya çalıştı ama ben sıkı tutundum. "Aman. Tanrım. Bunları Cynthia'ya göndereceğim. Halkla ilişkiler bunları her yere koymalı."

"Lena!"

"*Oomph*." Duvara sıkıştırıldığımda bir an nefesim kesildi, Weston'ın vücudu beni muhtemelen beş yüz yıllık duvar kağıdına bastırıyordu. Onun parfümünün kokusundan başım döndü ve keskin bir nefes aldım. Neden bu kadar yakın duruyordu? Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda nefesim kesik kesikti ve nabzım kontrolsüz bir şekilde atıyordu. Vücudunun baskısı sıcaktı, çok erkeksiydi ve… Ne oluyordu böyle?

Yıllar boyunca Weston'ın yeşil gözlerine yüzlerce kez bakmıştım. Hiçbir zaman şu anda hissettiğim gibi hissetmemiştim — karıncalanma hissi, hafif bir dengesizlik ve sanki yerden kopmuşum gibi.

O anda farklı bir şey vardı. *Enerji dolu* bir şey.

Gözlerim bir anlığına dudaklarına kaydı, içimi alışılmadık bir arzu kapladı...

—ama sonra, bir de baktım ki Milo deli gibi havlıyordu ve iki dev pençe bana doğru geliyordu.

"Ah, Milo!" diye bağırdım. "Kokun gübre gibi."

Weston geriye sendeledi, boğazını temizleyerek, "Muhtemelen bahçede Bonnie'yi kovalıyor. Onu pek sevmiyor," dedi.

"Ben de," diye mırıldandım, yere bakarak ve korkunç kızarıklığımı gizlemek için bluzumdaki kırışıklıkları düzelterek. Neyse ki Weston fark etmemiş gibi görünüyordu, Milo'nun tasmasını yakalayıp onu odadan dışarı sürükledi.

"O fotoğrafları hiçbir yere götürmeyeceksin," dedi Weston, sözleri kulağıma alçak sesle homurdandı, nefesinin sıcaklığı boynumda bir titremeye neden oldu. "Geri ver onları."

"Beni zorlayacak mısın?" dedim, ona dik dik bakarak.

Hareket etti, ağırlığı bana sıkıca baskı uygularken, biz de...

—zemine doğru ilerlerken?

Nasıl oldu da buraya geldik? Ve ne zamandan beri üstsüzdü? Bacaklarımın arasında nabız gibi atan bir arzuyu hissederken, elimi geniş omzuna ve sert göğüs kaslarına doğru gezdirdim.

"Yaramazlık yapmana izin veremem," dedi, kalçalarını esnetirken sözleri ağzından dökülüyordu.

"Sadece birkaç fotoğraf," diye fısıldadım. Vücudumun onun altında titrediğini hissettim.

"Sana söylenenin tam tersini mi yaparsın hep?"

"Beni o kadar iyi tanıyorsun ki, bu sorunun cevabını kendin bilirsin," diye cevap verdim, o kalçalarını sallarken ben de iniltiyi içime attım. Ağzım açık kaldı, nabzım dayanılmaz hale geldi. Ellerimi sırtında aşağı doğru kaydırdım.

"Cevap ver," diye homurdandı. Burnunu boynuma gömdü ve kasımı hafifçe ısırdı.

Parmaklarım kumaşa takıldı. Aman Tanrım! Kilt mi giyiyordu? Gözlerim birden açıldı ve yarı çıplak rüya Weston kaybolurken, kızarmış ve nefes nefese rüyadan fırladım.

"Hayır," diye inledim, yastığıma geri yığıldım ve elimi alnıma bastırdım. Rüyadaki Weston'ın henüz kaybolmasına hazır değildim. Uyluklarımın arasındaki nabız... hayır, tatmin edilmeyi *talep ediyordu*. Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım ve o hissi hissedince inledim. Bu versiyonu her kim olursa olsun, başladığı işi bitirmesini istiyordum.

Elimi bacaklarımın arasına kaydırdım, gözlerimi kapattım ve üzerinde sadece bir kilt olan yarı çıplak Weston'ı hayal ettim, kasları bana doğru sallanırken geriliyordu

. Klitorisim, Weston'ın parmaklarıymış gibi hayal ederek, ağırlığıyla beni yatağa bastırıyormuş gibi hayal ederek, penisi bana bastırıyormuş gibi hayal ederek, etrafında yavaşça, alaycı daireler çizerek ovuştururken nabız gibi atıyordu...

Orgazm beni ele geçirip, birkaç mutlu an boyunca sadece zevkle dolu uyanıklık ve uyku arasındaki bir alana sürüklediğinde düşüncelerim dağıldı. Sonra yoğunluk azaldı ve utanç başladı, orgazmımın son zevkli parçalarını da uzaklaştırdı.

Yine inledim, utançtan gelen dengesiz bir titreme kaburgalarımın arasında yankılandı. Benim neyim vardı?

Hayır... Hayır! dedim kendime. Her

şey yolundaydı. Her şey gayet

yolundaydı.

Çünkü Weston'ı düşünerek kendimi tatmin etmenin aslında bir anlamı yoktu. Rüyalar bazen… tuhaftır. Gerçekliği tam olarak yansıtmazlar. Bunu herkes bilir.

Bu sadece stresin, yakınlığın ve... uykumda kafamın karışmasının bir sonucuydu; çünkü burada, bu devasa İskoç kalesinde, çok İskoç bir festival planlarken, çok İskoç bir kocayla evliymiş gibi davranıyordum. Aklımda kilotlar olması hiç de şaşırtıcı değildi!

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Weston, buraya geldiğimden beri beklemediğim bir şekilde kalbimi kazanmıştı. Savunmamı aşmıştı ve bunu sadece o seksi kollarıyla değil. Sessiz anlarda bana gülümseme şekliyle. Ellerimizin birbirine uyumuyla. Dudaklarından dökülen "eş" kelimesinin sesiyle.

Lanet olsun! Patronuma sadece şehvet duymuyordum. Ona aşık oluyordum.

Ah!

Weston Kincaid'e aşık olmanın kötü bir fikir olduğunu çok iyi bildiğimden yüzümü yastığa gömdüm. Bu rüyalar beni gerçek bir belaya sokmadan önce o sınırları yeniden yerine oturtmam gerekiyordu.

10

WESTON

Bu hayatımın en zor gününün, büyükbabamın hasta yatağının başında oturup, son nefesini vermesini beklerken elini tutmak olacağını düşünmüştüm. Sonuçta, bunu yapma fırsatım hiç olmadı. Ama şoför cenaze evinin yanındaki çakıllı otoparka girdiğinde, bugün o kadar zor olacağını anladım.

Arabadan indiğimde bir keder dalgası üzerime çöktü ve o korkunç bir an için nefes alabileceğimden emin olamadım. Sonra aniden Lena yanımda belirdi, sanki dünyadaki tek görevi buymuş gibi elimi tuttu. Parmaklarımızı birbirine dolarken, ona sıkıca sarıldım, varlığıyla kendimi toparlamaya çalıştım. Sonunda nefes alabileceğimi hissettiğimde, ben de elini sıktım ve o diğer eliyle uzanıp pazımı tuttu.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum," diye fısıldadı, cenaze töreni için cenaze evine doğru ilerlerken. Taş şapelin dış cephesi yosunla kaplıydı, kemerli giriş kapısının iki yanını porsuk ağaçları çevreliyordu. "Bugün neye ihtiyacın olursa, ben hallederim. Ev sahibi olmak ya da iyi bir gösteri sergilemek konusunda endişelenme. Sadece büyükbabana istediğin şekilde veda et, gerisini ben hallederim."

"Biliyorum." Lena'dan başka bir şey beklemezdim çünkü o tam da böyleydi: verimliliğin vücut bulmuş hali ve her zaman tam da ihtiyacım olduğu yerde. Ayrıca onun bundan daha fazlası olduğunu da biliyordum — nazik ve şefkatli.

Adımlarımızın yankısı zeminde yankılandı. İçerisi serin ve loştu, havada eski ahşap ve mum kokusu vardı. “Ve teşekkür ederim, bunu *ve seni* takdir ediyorum. Özellikle bugün.”

O sadece başını salladı, bugün saçlarını ördüğü karmaşık topuzdan birkaç bukle sarkmıştı. Pratik ve uygun bir saç modeliydi, ama giydiği dantel kollu sade siyah elbiseyle yine de yumuşak ve güzel görünüyordu. O dantel ceplerin arasındaki yumuşak cilde parmaklarımı sürtmenin nasıl bir his olacağını düşünerek zihnim defalarca dalmıştı.

“Koro üyelerinin ihtiyaçları olan her şeyin hazır olduğundan emin olacağım,” dedi Lena, elini elimden çekerek.

Başımı salladım, onun aceleyle uzaklaşmasını izledim ve bir an için onu bırakmamış olmayı diledim. O yanımdayken her şey daha kolay görünüyordu; gözümün önünden kaybolduğunda ise daha zor.

"Selam dostum," dedi Locke, siyahların arasından çıkarak. Omzuma bir şaplak attı ve beni uzun bir kucaklaşmaya çekti. Büyürken aramızda en yaşlı *ve* en uzun boylu oydu, ama artık gözlerine bakabiliyordum.

"Görünüşe göre sert bir imaj peşindesin," dedim.

Locke, koyu renk sakalını uzattığı yüzüne dokundu. “Büyükbaba Pete’i biraz taklit etmeye çalışayım dedim.”

"Yakışıklı herif muhtemelen yine *GQ'nun* kapağına çıkmaya çalışıyor," dedi Alistair, bize katılırken. Cep mendilinde, kızının en sevdiği renk olan —kızının en sevdiği renk. “Manşet neydi? *Highland Beyefendisi: Modern Güç, Eski Dünya Cazibesi*. Sanırım dünya seni bir emlak mogulu olarak gördüğünde en iyi şekilde görünmen gerekiyor,” diye alay etti ve Locke’un çenesine hafifçe vurdu. Bana döndü. “Her şey yolunda mı?”

O sırtımı okşarken başımı salladım. Alistair, benim hissettiğimden bile daha yorgun görünüyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Üç yıl önce, teknoloji şirketi yeni zirvelere ulaşmış ve kız arkadaşı Jessica, ilk çocuklarına hamile olarak yanında dururken, dünyanın zirvesindeydi. Ama sadece birkaç ay önce, her şey çökmüştü. Jessica'nın onu başından beri kullandığını ve sonunda istediği erişimi elde ettikten sonra

şirketinden milyonlarca dolar çalmış ve onu ve çocuklarını geride bırakarak ortadan kaybolmuştu. O günden beri kimse onu bulamamıştı ve tüm suç ve kınama doğrudan Alistair'in üzerine yağıyordu. Magazin dergileri onu paramparça ediyordu ve haftalardır kamuoyunda görünmemişti. Onun burada olması çok şey ifade ediyordu.

"Kenna gelmedi mi?" diye sordum, bana Unca Weston diyen minik prensesi arayıp bakarak.

"Hayır," dedi Alistair. "Onu birkaç yıl daha bundan uzak tutayım dedim."

“Muhtemelen en iyisi budur,” diye onayladı Locke. Bir kolunu omuzlarıma, diğerini Alistair’in omuzlarına doladı. “Böylece içki içmek için serbest kalırsın. Bugünkü işler bittiğinde pub’a ineceğiz. Büyükbaba Pete’i layıkıyla uğurlayacağız.”

"Hepimizin yeniden bir araya geldiğini görmekten memnun olurdu," dedim, boğazım düğümlenmişti. Büyükbabamın öldüğü gerçeği beni sürekli hazırlıksız yakalıyordu. Bunun ne zaman beni şaşırtmayı bırakacağını, kör noktama doğrudan bir yumruk gibi vurmayı bırakacağını bilmiyordum.

"Eş meselesini hallettin mi?" dedi Locke, gözleri Lena'nın yaşlı sakinlerden birini koltuğuna götürdüğü odaya kaydı.

Saatim bakarak başımı salladım. “Detayları sana sonra anlatırım,” diye fısıldadım, üçümüz şapelin önüne doğru ilerlerken. Lena yanıma kaydı ve bir kez daha elimi tuttu. Kolumda bir sıcaklık hissi yayıldı. Sadece göstermelik olsa bile, dar vitray pencerelerden bacaklarımıza, sade taş sunak ve dedemin tabutuna yumuşak, renkli bir ışık dökülürken, bunun için yine de minnettardım.

Tören samimi ve ciddiydi. Papaz, Kutsal Kitaptan bir bölüm okudu, kısa bir anma konuşması yaptı ve ardından koro büyüleyici bir ilahi seslendirdi. Tören bitmeden önce papaz elini uzattı ve beni birkaç söz söylemem için kürsüye davet etti.

Lena destek olmak için elimi sıktı, sonra bıraktı. Taş merdivenleri çıkıp büyükbabamın büyütülmüş fotoğrafının yanına durdum. Gözlerimin arkasında aniden bir baskı hissettim ve kalabalığa döndüğümde, ağzımı açtığımda bir şey çıkacağından emin değildim. Sonra

Lena'nın gözlerine baktım; o, belirsiz bir fırtınanın ortasındaki bir liman gibiydi ve kalabalığın içindeki yüzüne odaklandım.

"Büyükbabamı tanıyan herkes, onun asla fazla bir şey istemediğini, ama her şeyini verdiğini bilir," diye başladım.

Herkes sözlerime başını sallayarak onayladı.

“Sessiz bir adamdı,” diye devam ettim. “Kararlı ve sadıktı, sözlerle değil eylemleriyle liderlik ederdi. Onun hakkında en çok hatırlayacağım şey, bu topraklara ve üzerinde yaşayan insanlara olan sevgisiydi. Bana, geldiğin yeri unutursan başarının hiçbir anlamı olmadığını ve hiçbir insanın onu yetiştiren topluluktan daha büyük olamayacağını aşıladı.”

Çenem titrerken nefes aldım, içimde dönen gözyaşlarına yenik düşmemeye çalışıyordum. Hazır olduğumda boğazımı temizledim. “Umarım onun gösterdiği örneği layıkıyla taşıyabilirim. Onun gurur duyacağı seçimler yapmak istiyorum ve en önemlisi, onun zaten olduğuma inandığı türden bir adam olmak istiyorum.” Bakışlarım tabuta yöneldi. “Seni özleyeceğiz, büyükbaba. Huzur içinde yat.”

Yerime geri döndüm, gözlerimi sıkıca kırpıştırıyordum. Lena yanımda sabit duruyordu ve ben de ona yaslandım; tören sona erdiğinde kısa bir mezar başı töreni için mezarlığa götürüldük. Katılımcılar çoğunlukla aile ve yakın arkadaşlardı; babam, amcam ve kuzenimin de kalabalığın arasında olduğunu ve her şeyden çok rahatsız göründüklerini düşünmemeye çalıştım. Tören bittiğinde, cenaze çayı için Lochbrae’ye döndük. Kravatımı gevşetirken, o sabahtan beri ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissettim.

Döndüğümüzden beri Lena yanımdan hiç ayrılmamıştı, bana başsağlığı dilemek için etrafımı saran bitmek bilmeyen insanlarla kibarca gülümsüyor ve el sıkışıyordu. Bu tampon rolünden ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemezdim. Onun yerlilerle sohbet etmesini izlerken, ona destekleyici bir eş rolünü nasıl oynayacağını anlatmak zorunda olmadığım için her zamankinden daha fazla minnettar oldum. O her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilirdi.

“Bir ara mutfağa uğrayıp Agnes’in sandviçler konusunda yardıma ihtiyacı var mı diye baksam iyi olur,” diye fısıldadı bana, bir ara bulduğumuzda.

"Eminim yardım edecek insanları bulmuştur," dedim, onu bir dakika bile olsa bırakmak istemiyordum.

Lena koluma hafifçe vurdu. “Bir bakayım. Her şeyi tek başına halletmesini istemem.”

O kalabalığın içine dalarken, hayatımı en ufak ayrıntısına kadar yönetmeye çalışırken gülümsemeden edemedim. Göğsüm sıkıştı ve tüm bunlar bittiğinde ve o okula gittiğinde nasıl olacağını düşününce içimi bir ürperti kapladı. Onu her gün görmeden bir yılı nasıl geçirecektim ki? Ama bu konuyu fazla düşünmemeye çalıştım. Bugün zaten yeterince kayıpla doluydu.

Merdiven boşluğunun altına geçtim, oturdum ve kravatımı biraz daha gevşettim. Bu günün bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Locke, iki kupa ile ortaya çıktı.

"Çay içecek havamda değilim," dedim, o bana bir tanesini

uzatırken. "Tahmin etmiştim. Pete'in dolabında bulduğum bir şeyi

ekledim." "Tanrıya şükür," dedim, alkol katılmış içkiyi

yudumlarken.

"Görünüşe göre bütün kasaba saygılarını sunmak istemiş," dedi Locke, ön salon, yemek odası ve misafir odası arasında dolaşan insanları izlerken tırabzana yaslanarak. "Demek baban hâlâ bir baş belası." Gözlerimi yakaladı. "Onu, Bryan amcan ve Jasper'la birlikte bir köşede sızlanıp dururken gördüm."

Derin bir nefes verdim. “Evet, şok edici.” Sızlanmak ve homurdanmak babamın varsayılan davranışıydı. Her zaman her şeyin başkalarının suçu olduğunu iddia eden türden biriydi. Kişisel sorumluluğa alerjisi vardı ve biyolojik olarak insan olmaya devam ederken, her iki ebeveyninden de olabildiğince farklıydı.

Onu doğa *mı yoksa* yetiştirilme tarzı mı açıklayabilirdi, bunu hiçbir zaman çözemedim. Ama bu konuya fazla kafa yormam ya da enerji harcamam gerekmiyordu. Kincaid Energy'nin yönetim kurulu onu CEO olarak kısa ve felaketle sonuçlanan görevinden alıp görevi bana devrettiğinden beri, babam benden kaçmayı kişisel bir hobi haline getirmişti. Bana soğuk davranarak beni cezalandırdığını sanıyor gibiydi

soğuk davranarak beni cezalandırdığını sanıyordu ve bu, konuşmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyorsa, onun böyle düşünmeye devam etmesine seve seve izin verirdim.

“Belki şansım yaver gider de hepsi benimle konuşmaktan kaçınır. Babamın kızgın olması ve Bryan amcanın büyükbabamın onu yönetici yapmayı atlamasına kızması arasında, onların gözünde ben istenmeyen kişiyim. Ve Jasper, herkesin her zaman büyükbabama en yakın kişinin ben olduğumu bilmesine rağmen, mirası onun yerine benim almamdan dolayı kesinlikle kızacaktır.”

“Jasper alarmı!” Alistair yanımıza gelerek fısıldadı. “Mutfakta dolaşıp sandviçler hakkında yaygara koparıyor.”

Locke tiksintiyle dilini şaklattı. “O mızmız, şımarık piç şimdi neyden şikayet ediyor?”

“Görünüşe göre ekmek yeterince yumuşak değil.” Alistair başını salladı. “Yemin ederim ki o, Bryan’ın birebir kopyası. Kenna’ya benim kötü özelliklerimden herhangi birini geçirebileceğimi düşünmek gerçekten korkunç.”

"Muhtemelen senin saç çizginin gerilemesini miras almayacaktır," diye alay etti Locke. "Ben olsam endişelenmezdim."

Alistair onun koluna dirsek attı. “Sözünü geri al.” İpeksi saçlarını elleriyle taradı. “Kenna dışında, şu anda sahip olduğum tek iyi şey saçlarım.”

Locke ve ben endişeli bakışlar değiştirdik. Alistair’in sesinde daha önce hiç duymadığım ağır bir ton vardı. Her ne kadar onu bir neşe kaynağı olarak tanımlayamasam da, yine de onda belirli bir kararlılık, bir amaç ve sanki tam da yapılması gerekeni yapıyormuş gibi bir azim hissetmeye alışkındım. Ama şimdi, sanki… kaybolmuş gibiydi. Bu beni çok endişelendirdi.

Ama tüm bunları konuşmak için ne doğru zaman ne de doğru yerdi. Locke de aynı fikirdeydi galiba, çünkü hemen “konuyu saptırma ve dikkat dağıtma” moduna geçti. “İyi şeylerden bahsetmişken,” dedi, yanıma, basamağa çökerek. “Asistanını nasıl evlenmeye ikna ettin, anlat bana.”

"Geçici olarak," diye açıkladım. "Ve inan bana, bu zorlu bir mücadeleydi." Onlara kısa bir özet verdim ve daha sonra, bu kalabalıktan uzaklaşıp bir bara gittiğimizde ayrıntıları anlatacağıma söz verdim.

"Kim inanırdı ki?" dedi Locke. "Bizim küçük Weston. Evli bir adam."

“Onunla şanslısın,” dedi Alistair, sanki gülümsemesinin ardındaki gerginliği göremeyeceğimi sanıyormuş gibi bana gülümsedi. Denediği için onu sevdim. Alistair böyleydi; ne pahasına olursa olsun, sevdiği insanlar için her zaman oradaydı. “Jasper’ı geri adım attıran oydu,” diye devam etti. “Birine siktirip gitmesini söylerken bu kadar kibar konuşan birini daha önce hiç duymadım.”

“O bu konuda çok iyidir,” dedim. “Aslında bu onun uzmanlık

alanlarından biridir.” “Bunca yıldır senin üzerinde pratik

yaptığı için mi?” diye alay etti Locke.

Ona alaycı bir gülümseme attım.

“Kimin karısı gelmedi biliyor musun?” dedi Alistair. “Jasper’ın. Bu da muhtemelen neden ekmek hakkında şikayet edecek vakti olduğunu açıklıyor.”

“Oh, lütfen,” dedim. “Eğer o da burada olsaydı, ikisi de orada şikayet ediyor olurdu.” O da Jasper kadar, hatta belki ondan daha da berbattı. Çocuk sahibi olduklarında dünyanın sonu gelecek diye korkuyordum.

“Bir de sesi,” dedi Locke. “O kadar tiz ki. Jasper’ın buna nasıl katlandığını gerçekten anlamıyorum.”

"Highland Kampı'na gittiğimiz ve Büyükbaba Pete'in şafak vakti gelip gayda çalarak hepimizi yataktan kaldırdığı yılı hatırlıyor musun?" dedi Alistair. "Ben de öyle olduğunu hayal ediyorum. Ama her zaman—sabah, öğlen ve gece."

Locke güldü. "Bir hafta sonra ona aynısını yapmak için ana eve gizlice girdiğimizi hatırlıyor musun?"

Bu anı hatırlayarak gülümsedim. “Ceza olarak çok fazla koyun boku kürekl
ediğimi hatırlıyorum.”

Alistair ellerini çırptı. “Evet! Locke devasa bir yığına basmamış mıydı?” Locke

aptal numarası yaparak başını salladı. “Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.”

“Yaptın! Kampın geri kalanında sana ‘Boklu Kıç’ demiştik.”

“İkiniz de salaksınız, biliyor musunuz?”

Kahkahalarla güldüm. Onlarla birlikte dedemi hatırlamak iyi gelmişti, acı verse de. Dünyanın geri kalanı hayatına devam ederken birini özlemek açıklaması zor bir şeydi, ama dedemin kampının yıllar önce bizi bir araya getirmiş olmasına çok minnettardım. Sekiz yaşından on altı yaşına kadar, şakalarımız giderek daha kötüye gitmişti. Cezalarımız da öyle. Ama bu deneyimleri bu ikisinden başka kimseyle yaşamayı tercih etmezdim. Arkadaşlığımız hayatımın temel direklerinden biriydi ve bugün benim için her zamankinden daha fazla anlam ifade ediyordu.

"Bu çok ama çok üzücü!" diye bağırdı bir ses. Kafamızı kaldırdığımızda, Bayan Crawford'un elinde bir bardak *içki* ve kolunda çantasıyla yemek salonundan sendeleyerek çıktığını gördük.

"Tanrım. Görünüşe göre Büyükbaba Pete'in iyi içkilerini içen tek kişi ben değilim," diye mırıldandı Locke.

"O zavallı çocuk nerede?" diye bağırdı. "Weston? Weston!"

"Kahretsin," dedim ve ayağa fırladım. Sarhoş, ağlayan bir komşunun kollarına düşmek bugün ihtiyacım olan son şeydi. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Locke, ben hızla kaçarken kıkırdadı. Salona daldım, başka bir kapıdan çıktım ve kendimi kütüphanede buldum. Neyse ki kütüphane boştu ve derin bir nefes aldım.

Sonra tanıdık bir ses dikkatimi çekti. Dış avlulardan birine açılan kapıya baktım. Kapı aralık bırakılmıştı. Sigara dumanı odaya süzülüyordu ve dar bir pencereden birkaç takım elbiseli adam görebiliyordum.

Yaklaşırken burnumu kırıştırdım.

"Yeni karısı tam bir baş belası," diye Jasper'ın tısladığını duydum. "Az önce mutfakta karşılaştım."

Gülümsemeden edemedim. Lena, onun mızmızlanan kıçıyla uğraştıktan sonra bir ikramiyeyi hak etmişti.

"O kim ki?" diye sordu Bryan amca. "Ailesi kim? Önemli biri mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi babam. "Düğünden önce adının ne olduğunu bile bilmiyorum. Bana düğün davetiyesi göndermedi bile."

Gözlerimi devirme isteğine direndim. Sanki bu iş sadece vasiyet için düzenlenmemiş olsaydı, o benim öncelik listemin en başında yer alacaktı da.

"Bütün mirası onun aldığını inanamıyorum," diye devam etti Bryan Amca. "Burada yaşamıyor bile."

Jasper alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Gerçekten şaşırdın mı?" dedi babam. "Babamın her zaman onu kayırdığını biliyorsun."

“Ne yazık ki doğru,” diye şikayet etti Bryan Amca. “Bu tamamen haksızlık. Lochbrae Jasper’ın olmalıydı. Aslında kırsalda yaşayan o.”

Babam mırıldandı.

"Daha fazlasını yapmalıydın," dedi Bryan Amca. "Babamla konuşmalıydın. Weston'a bu kadar düşkün olmayı bırakmasını söylemeliydin."

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi babam, kahkahayı patlatarak. “Sence beni dinler miydi? Beni de mirasından mahrum bıraktı. Ben en büyük oğlum. Her şey önce bana kalmalıydı.”

"Bunu böyle bırakmayacağım," dedi Jasper. "Bu doğru değil."

Nankör piçler. Dişlerimi sıkarken çenemden öfke kıvılcımları fışkırdı. Tam da bugün, tanıdığım en iyi adamı toprağa verdiğimiz bugün, tek düşünebildikleri kendileriydi.

Kanımda dolaşan öfke beni ele geçirmeden önce arkamı döndüm. O kapıdan fırlayıp huysuz ailemle tartışmaya girmeden önce. Bugün büyükbabamı toprağa vermek için buradaydık ve ben önemsiz tartışmalara girecek değildim.

Aniden durdum, boş sandviç tabaklarını toplayan Agnes'e neredeyse çarpıyordum.

Dudakları büzülmüş, burnu kapıya doğru kalkmıştı, bu da bana onun da her şeyi duyduğunu gösteriyordu. "Onları ne zaman dışarı atabilirim?" diye sordu. "Burası kokuyor."

"Her zaman o pisliklerin kendileri çıkmasını umarım," diye mırıldandım.

Ağzının köşesi seğirdi, sonra bana sertçe baktı. “Söylediklerinin tek kelimesine bile kulak asma. Büyükbaban yıllar boyunca onlar için çok şey yaptı. Hak etmedikleri zamanlarda bile onları destekledi. Onlara hiçbir borcun yok.”

“Biliyorum,” dedim. Ve onun vasiyetinde hepsine cömertçe pay ayırdığını kesin olarak biliyordum. Bu işten eli boş çıkmıyorlardı, ama yine de bu onlara yetmiyordu. “Eğer bir sorunları varsa, avukatla görüşebilirler.”

“Hazır laf açılmışken,” dedi Agnes, sesini alçaltarak. “Jasper’ın mezar başındaki törenden erken ayrıldığını fark ettim. Biz diğerleri çiçek bırakırken o uzaklaşıp bir arabaya bindi.”

Kaşlarımı çattım. “Nereye gitti?”

"Buraya," dedi. "Callum, takım elbiseli birkaç adamla birlikte mülke geldiğini söyledi. Ve anlarsan, cenaze takım elbiseleri değildi."

“Lanet olsun. O açgözlü parmaklarını bir gün bile kontrol altında tutamıyor,” dedim. Kuzenim neyin peşinde olursa olsun, bugün o gün değildi.

“İstersen, köpekleri peşlerine salabilirim. Onları anında dağıtırız,” dedi Agnes, beni gülümseterek.

"Köpeklerimiz olsa bile kabul eder miydim bilmiyorum, ama teklifin için teşekkür ederim."

“O zaman Bonnie. Belki kıçlarına birkaç ısırık atarsan arabalarına geri kaçarlar.”

Bunu düşünüyormuş gibi yaptım, ama şansım yaver giderse kuzenimi sevecektir. "Callum'u görürsen, onlara göz kulak olmasını söyle ve Jasper eve dönerse, onunla konuşmak istiyorum."

“Tabii bu konuşma, kıçına sert bir tekme atmayı da içeriyorsa...”

“İçermez. En azından şimdilik,” dedim, sözünü keserek, o da başını sallayarak onayladı.

“Lena gibi hoş bir kızla evlendiğine sevindim,” dedi Agnes, beni odadan çıkarırken koluma hafifçe vurarak. “Tanrı biliyor ki, bu ailede daha fazla pisliğe tahammül edemeyiz.”

“Umarım bir süreliğine onlardan son kez görmüş oluruz,” dedim. Aynı ortamda bulunmak hoş değildi, ama bu, Lena ile evlenerek doğru şeyi yaptığımı zihnimde pekiştirdi. Büyükbabamın anısını korumak, Lochbrae’nin emin ellerde olmasını sağlamak, Braeburn’ü desteklemek için bu rüzgâr santralini hayata geçirmek… Bütün bu baş ağrılarına ve karmaşık duygulara değdi. Onun mirasını onurlandıracaktım ve bu, malikanenin asla Jasper’ın kontrolüne geçmemesini sağlamak anlamına geliyordu.

“Aksi takdirde kilitleri değiştiririm,” diye şaka yaptı Agnes, sonra tabaklarını alıp aceleyle uzaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu Locke, Alistair'le birlikte yanıma dönerken sosisli sandviçini tıkınarak.

"Bayan Crawford seni yakalamadı, değil mi?" diye sordu Alistair. "Onu başka yöne yönlendirmeye çalıştık."

Başımı salladım. “Onun yerine aileyle karşılaştım.”

Locke yüzünü buruşturdu. “Hangisi daha kötü, emin

değilim.”

Bunu tartışmaya fırsat bulamadan, Lena bir tabak yemekle yanıma geldi. "Bütün gün hiçbir şey yemedin," dedi, benim yeme alışkanlıklarımı yargılamak için kullandığı o ses tonuyla. "Stresli olduğunda yemek yemeyi unutuyorsun. O yüzden işini kolaylaştırdım."

Mükemmel kesilmiş üçgenlere baktım. "Agnes sana peynirli ve soğanlı sandviç yapmanın inceliklerini mi öğretti?"

"Yarın sosisli sandviç yapma becerilerimi gösterene kadar bekle," dedi ve bana göz kırptı.

Kenarları kesilmiş bir üçgeni elime aldım ve kaşlarımı Lena'ya doğru kaldırdım.

Omuz silkti. “Agnes, çocukken kenarları kesilmiş ekmekleri sevdiğini söylemişti.”

Hırıldadım ve gözlerimi devirdim, ama onun ilgisinin içime işleyip içimdeki bir şeyi ısıttığını inkar edemedim.

"Aaa," dedi Locke, kolunu omuzlarıma atarak. "Şu ikinize bakın."

Lena sırıttı. "Sanırım bunlar, sürekli bahsettiğin kamp arkadaşların, değil mi?"

Başımı salladım ve onları tanıştırdım.

Locke önce onun elini sıktı. “Demek sen eşisin?”

“Eşim,” diye onayladı Lena.

"Hiçbirimiz seni kıskanmıyoruz," diye şaka yaptı Alistair. "Weston zor bir adamdır."

"Sanırım halledebilirim," dedi Lena. "Yıllar içinde bu konuda bir nevi uzman oldum."

Bunun şaka olduğunu biliyordum, ama onun çocukluktan beri en yakın arkadaşlarımla bu kadar doğal bir şekilde etkileşime girmesini izlemenin ne kadar doğru geldiğini düşünmeden edemedim. En yakın olduğum üç kişinin bir araya gelmesi iyi hissettiriyordu. Sevdiğim tüm insanların oluşturduğu küçük bir çember...

En çok güvendiğim tüm insanlar. Çünkü önemli olan buydu. Aşk karmaşık ve acımasızdı. Aşk, Alistair’in Jessica tarafından kalbi ve itibarı paramparça edilmesiydi. Aşk, Narissa’nın sözde kırık kalbini bahane olarak kullanarak beni çamurda sürüklemesiydi. Aşk, kendi anne babam ve on iki yaşımdayken yaşadıkları çirkin, acı boşanmaydı. Aşk, benim hiç bir parçası olmak istemediğim bir şeydi.

Ama güven... güven gerçek ve değerliydi. Ve bunlar en çok güvendiğim insanlardı. Önemli olan tek şey buydu.

11

LENA

"Buna hazır mısın?" diye sordum, Braeburn'daki toplantı salonuna doğru yürürken. Salon, ana caddenin ortasında, alçak bir taş tabanı ve kapılarında soyulmuş beyaz boyası vardı.

“Haggis yeme yarışmaları hakkında konuşmaya hazır mısın?” Weston sırıttı ve gözlerim onun gülümsemesinin kıvrımlarına takıldı. “Gerçekten daha çok yapmak istediğim hiçbir şey yok.”

“Bence yarışmaya katılmalısın. Bilirsin, gerçekten dahil olmalısın.” “Eğer

kasabanın yarısını zehirlediğim şeklinde bir PR istiyorumsa, tabii ki.”

Gülümsedim ve kapıyı açtım. İçeride, yerel etkinliklerin posterleri ve el ilanları ilan panolarına yapıştırılmıştı.

“O fotoğraflarımı dağıtmayı aklından bile geçirme,” diye fısıldadı Weston kulağıma. Bir an için düşüncelerim o rüyaya geri döndü ve yüzüm kızarmadan önce onları kafamdan atmak zorunda kaldım.

"Buna cesaret edemem, efendim." Ona şeytani bir sırıtış attım ve kolumun altındaki dosyayı okşadım. "Onları büyütüp festivalin etrafına asacağım."

Weston şakacı bir şekilde kalçamı çimdiklemeye çalışırken, "Lena," diye homurdandı.

"Şaka yapıyorum... çoğunlukla," dedim, içimi saran titremeyi bastırmaya çalışarak. "Aslında, senin seçtiğin bazı fotoğrafları gazeteye gönderebilir miyiz diye soracaktım. Halkla ilişkiler için, evet. Ama daha çok, Pete ve Ellen'ı onurlandırmak ve onları aramızda tutmak için güzel bir yol olabileceğini düşündüm, özellikle de ikisi de artık aramızda olmadığına göre."

“Evet. Aslında bu çok güzel bir fikir,” dedi, bana bakarak, toplantı salonunun loş ışıklarına rağmen o yeşil gözleri parıldıyordu.

“Güzel.”

“İşte mutlu çift!”

Jo ikimizi de yakalayıp, komite üyelerinden bazılarıyla tanıştırmak için odaya sürüklerken, ben de hızla döndüm.

“Komiteye sen başkanlık edeceksin elbette,” dedi. “Ama iletişimden ben sorumluyum.”

Weston gözlerini devirmeyi zorla engelledi, ben de gülmeme engel olmak zorunda kaldım. Evet, şimdiye kadar tanıştığım en büyük burnunu sokan kişinin iletişim işlerinde de bir numara olduğundan hiç şüphem yoktu.

"İhtiyacın olan telefon numaraları veya e-posta adresleri varsa bana danış."

"Tamam," dedim.

“Şuradaki ise Aiden. Kurulum ve söküm ekiplerini yönetiyor. Ah, bu da Isla,” dedi ve el sallayarak bir kadını çağırdı.

"Merhaba," dedi Isla. "Tanıştığımıza memnun oldum." Komite üyelerinin çoğundan daha gençti, uzun sarı saçları ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Aksanı Weston'ınkinden daha yumuşaktı ve elimi sıktığında, anında arkadaş olabileceğimizi anladım. "Festivalin sosyal medya hesaplarından sorumluyum ve günün etkinliklerinin fotoğrafçısıyım. Bunun dışında, çoğunlukla ihtiyaç duyulan yerlerde yardım ediyorum."

"Her işi yapan biri," dedi Jo başını sallayarak.

"Ve hiçbirinde uzman değilim. Şey, belki bir tanesinde. Teyzem bana çok gizli peynirli çörek tarifini bıraktı. Uğursuzluk getirmek istemem," dedi Isla şakacı bir şekilde fısıldayarak, "ama birinci olacağıma eminim."

“Denemek için

sabırsızlanıyorum,” dedim.

Bana gülümsedi.

“Sadece haggis tadımından kurtulmaya çalışıyorsun,” diye fısıldadı Weston yanımda.

Dudaklarım seğirdi.

Isla sıkı kolumu sıkıştırdı “Sözsöz söz çok daha daha düşündüğünden düşündüğünden

“Sana inanacağım,” dedim, Jo bizi salonun ön tarafına, alçak bir sahnenin kurulduğu yere doğru iterken.

“Siz ikiniz oraya yerleşin. Ben de sokaktan kalan birkaç kişiyi toplayayım.”

Jo aceleyle uzaklaşırken, Weston kolunu koluma taktı ve beni masa ve sandalyelerin kurulduğu sahneye götürdü. Etrafımızdaki duvarlar topluluk fotoğraflarıyla süslenmişti: kilt giymiş ve gayda çalan üniformalı adamlar, Highland sığırlarının yanında gülümseyen yüzler, dükkan vitrinleri, düğünler, doğum günü kutlamaları.

“Tess ile geçireceğin hafta sonu için heyecanlı mısın?” diye sordu Weston otururken.

“Ve düğün ekibinin geri kalanıyla,” diye hatırlattım ona. Weston, herkesi Paris’te çılgın bir hafta sonu geçirmeleri için uçuracağına dair sözünü tutmuştu. Tess o kadar heyecanlıydı ki bir geri sayım başlatmıştı ve o gün yaklaştıkça bana bildirimler geliyordu, ki bu iyi bir şeydi. Her ne kadar bunu iple çekiyor olsam da, Weston için yaptığım onca şey yüzünden bitkin düşmüştüm. Bunu hatırlatmasına ihtiyacım vardı. “Eminim çılgın bir hafta sonu olacak.” Kendimi şımartmak, gezmek, bol bol yemek yemek, en yakın arkadaşımla vakit geçirmek… Her şeye hazırdım.

"Plan ne? Bayılana kadar içmek mi? Genelde bekarlığa veda partileri böyle biter, değil mi?"

"Onlara öyle dediğini unutmuşum," dedim. "Birincisi, ben içkiye dayanıklıyım. İkincisi, Tess Paris'e hayran kalmakla o kadar meşgul olacak ki o kadar sarhoş olamaz." En iyi arkadaşımı tanıyordum ve Paris'te bir saniye bile boşa harcamak istemeyeceğini biliyordum

ve gezisini hatırlayamayacak kadar sarhoş olmak istemeyeceğini biliyordum. Tabii ki düğün ekibi bunu denemeyecek değildi. “Sözünü tuttuğun için sana karşı izlenimi biraz düzeldi.”

"Biraz!" dedi, sandalyesinde dönerek bana şaşkın şaşkın baktı. "Sizi Le Tout-Paris'e götürdüm! Hem de gün batımında! Orada rezervasyon yaptırmanın ne kadar imkansız olduğunu biliyor musun?"

"Tahmin etmiştim." Salon, Seine Nehri, Notre-Dame ve Eyfel Kulesi'nin muhteşem manzarasına sahip, ultra lüks Cheval-Blanc otelin tepesinde yer alıyordu. Fotoğraflarda muhteşem görünüyordu ve en önemlisi, Tess çok eğlenecekti; bu da benim plajda bir hafta boyunca margarita içemeyecek olmamı tamamen telafi edecekti. "Ama ayarladığın için teşekkür ederim. Tess buna bayılacak."

Weston, bir dosyayı açarak homurdandı; Tess’in onu bir kahraman olarak görmemesinden hâlâ rahatsız olduğu belliydi.

Kıkırdandım. “Seninle evlendiğim için hâlâ biraz kızgın, hepsi bu.”

“Öyle misin?” diye sordu.

Öyle miydim? Evet dediğimde, tüm bu durum hakkında çok kararsız hissetmiştim. Alacağım tüm avantajların tam olarak farkında olsam da, onun ilk teklifinin tam bir felaket olması hâlâ canımı yakıyordu. Ama şu anda, o anlar milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyordu. Ve şimdi...

Şimdi ne olacaktı?

Hiçbir şey. Bu hala sadece geçici bir durumdu ve en iyisi de buydu. Kalıcı bir şey benim kaderimde yoktu — bu konuda dersimi almıştım ve bu sefer... ya da herhangi bir seferin farklı olacağına dair umut beslemeyi reddediyordum.

"Lena?" dedi.

"Eğer seninle evlenmemiş olsaydım, bir Shetland midillisi tarafından taciz edilmezdim," dedim alaycı bir tonla. "O yüzden bunu istediğin gibi yorumla."

Yüzündeki ifade değişti, kaşları çatıldı ve ağzını açtı, daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Ama ben boğazımı temizleyerek sözünü

keserek sözünü kestim.

"Her neyse, sadece işimi yapıyorum." Omurgamdan bir titreme geçti ve ona karşı koymaya çalıştım. Bunların hepsi görünüş için, diye kendime hatırlattım. Gerçek değildi.

“Herkese hoş geldiniz!” diye seslendi Jo, komite üyelerini mekanın ortasına sıkıştırılmış katlanabilir koltuk sıralarına doğru el sallayarak davet etti. Bazıları sahneye aceleyle çıktı ve yanımıza yerleşti. Isla sağ tarafıma çöktü.

“Gelin,” diye devam etti Jo. “Utangaç olmayın. Yaklaşın. Zamanında geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum.” Kapıdan içeri dalıp aceleyle koltuklarına oturan bir çifte anlamlı bir bakış attı. “Ayrıca, bu yıl Pete’in yerini almayı nazikçe kabul eden Weston ve Lena Kincaid’e de sıcak bir hoş geldiniz demek istiyorum.”

Nefesim kesildi. *Lena Kincaid*.

Yargıç bizi evli ilan ettiğinden beri bu konuyu pek düşünmemiştim. O gün, soyadım gibi şeyleri fazla düşünemeyecek kadar telaşlı geçmişti. Ama şimdi bunu duymak, karnımın derinliklerinde bir heyecan uyandırdı.

“Şimdi sözü onlara bırakıyorum,” dedi Jo.

Odadaki herkesin başı bize doğru döndü. Weston ayağa kalkıp takım elbisesinin düğmelerini ilikleyince, aniden kendimi onun yönetim kurulu toplantılarında not alırkenymiş gibi hissettim. "Teşekkürler, Jo. Burada olmaktan çok heyecanlıyız," diye başladı, "ve dedemlerim için çok önemli olan bu uzun geleneği sürdürmekten de. Lena, dedemin ofisinde bulabildiği tüm notları titizlikle topladı. Ve onun el yazısını okuma şerefine nail olmuş herkes, bunun ne kadar zor bir iş olduğunu bilir."

Salonda kahkahalar yankılandı.

Bu sese hafifçe gülümsedim, Weston’ın kasabayı kazanmaya devam edeceğinden emindim. Bana döndü ve bir şey söylememi beklediğini fark ettim.

“Burada bir sürü notum var,” dedim, dosyayı kaldırarak. “Ama hepinizin görüşlerini duymak için sabırsızlanıyorum. Birçoğunuz yıllardır bu festivale katılıyorsunuz

yıllardır bu festivale katılıyorsunuz ve Weston ile ben, bu festivale layık bir şekilde devam etmek istiyoruz. Bu düşünceyle, sanırım sözü sizlere bırakalım.”

Yarım düzine el havaya kalktı.

Weston en yakınındaki beyefendiyi işaret etti. "Buyurun."

Adam ayağa fırladı, şapkasını çıkarıp ellerinde sıkıştırdı. “Yalvarıyorum, portatif tuvaletleri unutmayın! Bir yıl sipariş etmeyi unutmuştuk ve restoranım tuvaleti kullanmak için gelen insanlarla dolup taşıyordu. Bunun bir daha olmasını istemiyorum.”

“Portatif tuvaletler,” dedim, kendime bir not alarak. Zaten listedeydiler, ama bir hatırlatma daha eklemenin zararı olmazdı. “Tamam, bunlar birinci sırada. Onları unutmayacağız.”

Başını salladı ve oturdu.

Weston yaşlı bir adamı işaret etti. "Devam et, Tam," dedi.

"Evet, teşekkürler. Yemek tezgahları açılmadan *önce* kütük atma yarışması yapmak gelenektir," dedi. "Sonrasında değil. Geçen yıl her şey karıştı ve yol kenarında midesi bozulan insanlar oldu. Oyunlar bitene kadar yemek tezgahlarının hiç açılmamasını öneriyorum. Aksi takdirde, insanlar kütük atamayacak kadar tok olacaklar."

"Caber atma nedir?" diye fısıldadım.

Isla omzuma yaslandı. "Geleneksel İskoç atletizm etkinliği," diye fısıldadı. "Highland Oyunları'nda attıkları o uzun, sivrilen direği biliyor musun?"

Lojistik detayları düşünerek başımı salladım. “Sopaları nereden bulacağız?”

“Kincaid arazisinde bir yerde depolandıklarını duydum,” dedi. “Aiden en iyi bilir.”

Not aldım.

“Halat çekme ve kiltli koşuyu da unutma,” diye seslendi başka biri. “Onlar da popüler etkinlikler.”

"Lütfen kiltli koşu, düşündüğüm şey mi?"

Weston başını salladı. “Tam İskoç kıyafeti içinde yapılan bir sprint. Kiltler dalgalanıyor. Gayda sesleri yankılanıyor.”

Hayalim parça parça geri gelirken yanaklarım kızardı. Bu sefer Weston'ı kilt giymiş, bir tepenin zirvesinde dururken, göğsü terden parıldarken hayal ettim. Cildimin altındaki sıcaklık geçene kadar onunla göz teması kurmamak için başımı eğdim.

“Etkinliklerden geçelim,” dedi Weston. “Listede sırada ne var, Lena?”

“Eğlence,” dedim, dosyayı kontrol ederek.

“Gayda grubunu ayarlamalıyız!” diye bağırdı bir

ses. “Ceilidh yapabilir miyiz?”

"Highland dansçıları!" diye bağırdı ön sırada oturan bir kadın, dikkat çekmek için elini sallayarak. "Kızımın grubu bunu seve seve yapar."

"Oh, bu harika olur," dedi Isla.

"Yok canım!" diye bağırdı Tam. "Kimse ayakları birbirine dolanan bir grup genci izlemek istemez! Gerçek İskoç dansını sergilemeliyiz!"

“Neden saçmalıyorsun?” diye Jo araya girdi. “Herkes minikleri sever.” Herkes onaylayarak başını salladı. “Bu kadar huysuz olma.” Jo, Tam tartışmaya başlamadan önce eliyle onu susturdu. “Hadi Lena, bunu listeye ekle.”

"Buraya adınızı ve numaranızı yazabilir misiniz?" diye sordum ve ön sıradaki kadına bilgilerini yazması için not defterimi uzattım. "Mümkünse yemek konusuna geçelim. Planlamanın büyük kısmı buradan başlıyor gibi görünüyor. Kaç stant kuracağımızı bilmemiz için tüm satıcıların bilgilerini göndermeleri gerekiyor."

“Sizi cin tadım etkinliğine ikna etmelerine izin vermeyin,” diye seslendi bir kadın. Saçları kadar kırmızı bir hırka giymişti.

Bir dizi homurdanma ve itiraz duyuldu. “Bu bir

gelenek!” diye bağırdı bir adam.

“Cormick!” diye bağırdı kadın, ayağa kalkıp ellerini beline koydu. “Geçen yıl tezgahıma çarptın ve tüm Scotch yumurtalarını devirdin.”

“Herkese iyilik yaptım!” dedi Cormick, tuz-biber sakalını eliyle okşayarak. “Taş gibi sertler. O yumurtaları güneşin yüzeyinde mi pişiriyorsun?”

Kadın, öfkeyle Cormick'i parmağıyla işaret etti ve bir anda herkes bağırmaya başladı.

“Bu olaydan çıkardığım sonuç,” diye Weston’a fısıldadım, “Cormick’in cin içmemesi gerektiği.”

Bana sırıtarak baktı ve başını salladı. "Bu kalabalığın her zaman bir sorunu vardır."

"Bunu, eskiden turta çaldığı söylenen birinden duymak ne garip."

“Ben artık değişmiş bir adamım,” diye alay etti, tartışma sesleri giderek yükselirken. “Tamam, şimdi sessiz olun!” Sesi salonun her yerine yankılandı. Yönetim kurulu odasında dikkatleri üzerine çekmekte hiç zorlanmazdı ve burada da durum farklı değildi. “Cin tadımı her zamanki gibi devam edecek.”

Bir dizi tezahürat ve homurtu duyuldu.

“Ama,” diye devam etti Weston. “Bu, biletli bir etkinlik olacak. Üç bilet. Seçtiğiniz üç cin. Ondan sonra, sarhoş olmak istiyorsanız, kendinizi pub’a götürebilirsiniz. Şimdi satıcı listesine geri dönelim.”

Bir el daha havaya kalktı. Kız on altı yaşından büyük olamazdı. Onu işaret ettim. “Devam et.”

“Bu yıl haggis jüri heyetine altmış yaşın altında birini alabilir miyiz?” diye sordu. “Onların damak tadının düzgün çalıştığından emin değilim.”

Yine sayısız ses yükseldi — çoğunlukla komitenin yaşlı üyeleri — ve Isla başını ellerinin arasına gömüp sessizce gülmesini saklarken, ben de gülümsemeden edemedim.

“Her zaman böyle mi?” diye fısıldadım, daha fazla kişi tartışmaya başlarken.

O bana şakacı bir şekilde omuz silkti. "Yani, ben kasabaya döneli sadece üç yıl oldu. Ama Pete, festival hazırlıklarının savaşa gitmek gibi olduğunu söylerdi."

Konuşmalar sona erdiğinde, finansman, hava koşullarına karşı önlemler, müzik seçimi ve gönüllüler konularını ele almıştık; ayrıca, katılım ilgilerini ölçmek için çevre kasabalardan iletişime geçebileceğim satıcıların bir listesini hazırlamıştım.

“Sanki Pete ve Ellen geri dönmüş gibi,” dedi Tam birine, ben de su içmek için salonun kenarına doğru ilerlerken. İçecekler ve hamur işlerinin bulunduğu küçük bir masa kurulmuştu ve toplantı bittiğinde çoğu kişi sohbet etmek için orada kalmıştı.

“Kincaid erkekleri her zaman en harika eşleri seçmeyi bilmişlerdir!”

Yüzüm kızardı ve suyumu yudumladım.

Kendimden birinin karısı, Weston'ın karısı olarak bahsedildiğini duymak tuhaftı. Ama bundan da öte, insanların bize baktıklarında ne gördüklerini hayal etmek, ne yapacağımı bilemediğim bir duygu seline neden oldu.

Sanırım bunu bu kadar iyi oynadığım için gurur duymalıydım.

Gerçek şu ki, onun karısı rolünü oynamak tahmin ettiğimden daha kolaydı.

Ve bu bilgiyle ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Salonun kenarında dolaşarak bazı fotoğrafları inceledim. Çoğu, tam renkli olacak kadar yeniydi, ama birkaç siyah-beyaz fotoğraf da vardı. Weston’ın burada korumaya çalıştığı tüm kültür ve tarihi, ve başarılı bir rüzgar santrali projesiyle desteklemeyi umduğu kasaba halkını düşünmeden edemedim.

Artık pek çoğuyla tanışmış olduğum için, bir yanım, evlilik teklifiyle ilgili olarak ona başından beri bu kadar zorluk çıkardığım için biraz kötü hissediyordu. İlk başta bunu hak etmişti, ama Braeburn'ün onun ve Pete için neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum. Ve sanırım, tek yaptığım evlilik cüzdanına adımı yazmak olsa bile, yardım etmek için gelmiş olduğum için mutluydum.

“Bu fotoğrafın çekildiği zamanı hatırlıyorum,” dedi Jo, ben başka bir fotoğrafı incelerken yanıma gelerek. Bu fotoğrafta bir grup okul çocuğu oyun parkındaydı. “Yirmili yaşlarımın başındaydım, öğretmen yardımcısı olarak çalışıyordum. Kasabadaki orijinal okul binası yanmıştı. Pete yeni binanın masraflarını karşıladı ve bu, çocukların okul bahçesine ilk kez geri döndükleri andı.”

“Bu harika,” dedim.

“Pete, Weston’a göz kulak olduğu gibi, bu topluluğa da her zaman göz kulak olurdu. Ve bence bu yüzden çocukken bile dedesine ve ninesine bu kadar bağlıydı. Onu hâlâ hatırlıyorum, minik bir delikanlı, kasabada yürüyen, çok kendinden emin, büyükannesine kolunu uzatan.” Jo gülümsedi. “Tanrıya şükür ki o çocuk Pete ve Ellen’ın en iyi özelliklerini miras almış, çünkü ebeveynleri ona kesinlikle iyilik yapmamışlardı. Tüm sürtüşmelere rağmen, iyi bir adam olarak büyüdü.”

Weston hakkında konuşma şekline gülümsemeden edemedim. Bir süredir Braeburn’dan uzaktaydı, ama Pete’in mirası onda yaşıyordu ve insanlar bunu görebiliyordu. Weston’ın iyi bir adam olduğunu bilmediğimden değil, ama Houston’da işler farklıydı. O, gününün çoğunu emirler yağdırarak geçiren huysuz, ciddi bir CEO’ydu. Ama burada…

Döndüm ve kalabalığın içinde onu aradım, tam da Weston'ın bir kadının bebeğini kucağına alıp, kadının huzur içinde çayını bitirebilmesi için ona yardım ettiğini gördüm.

Çocuğu kalçasında sallıyordu ve bu manzarayı görünce nefesim kesildi. Elini ısırmaya çalışan bebeğe gülümserken o kadar doğal görünüyordu ki, içimde derin bir acı parladı. Çocuk isteyip istemediği hiç konuşulmamıştı, ama ailenin Weston için ne kadar önemli olduğunu düşünürsek, eninde sonunda kendi çocukları olmasını isteyeceğini biliyordum ve bu benim için bir sorundu.

Alnındaki sert çizgiler yumuşadı, biri ona bir şey söylediğinde gülerek gözleri kırıştı. Burada, topluluğun, arkadaşlarının, Pete'in muhtemelen aile olarak gördüğü insanların arasında çok mutlu görünüyordu.

Onu böyle izlemenin ne kadar güzel olduğunu inkar edemezdim.

Birdenbire, keskin bir netlikle, Weston Kincaid'in bu daha yumuşak yönünü ne kadar çaresizce tanımak istediğimi fark ettim. Ve onun da *benimkini* ne kadar çaresizce tanımasını istediğimi.

12

LENA

“ "Aman. Tanrım!" dedi Tess, telefonumdaki resme bakarak ağzı açık kalmış bir şekilde. Resimde, geniş araba yolunun ortasında duruyordum,

O ev arkamda yükseliyordu, sırf Lochbrae'nin ihtişamını gösterebilmek için. “Gerçek bir kale gibi!”

“Biliyorum!” diye bağırdım, onun yanındaki tedavi koltuğuna yaslanarak. “Sana da öyle demiştim.”

“Evet, ama kuleleri falan da olacağını kastettiğini düşünmemiştim.” İnanamıyormuş gibi güldü, fotoğrafı nedimelerinden biri olan Laura’ya gösterip, sonra da diğer fotoğraflarıma göz attı. İpeksi pembe bir bornoza sarılmıştı ve bir elinde saçma sapan pahalı bir şampanya kadehi tutarken, ayakları benim saatlik kazancımdan daha pahalı olan süslü, siyah kil maskesinin içinde ıslanıyordu.

"Kendimi harika hissediyorum!" diye şarkı söyleyerek arka odadan çıkan bir başka nedime, Courtney, "Flotasyon masajı isteyen herkese şiddetle tavsiye ederim."

"Ooo," dedi Tess, ilgiyle bana kaşlarını oynatarak. Diğer nedimelerden birkaçı koltuklarını terk edip flotasyon terapisi odasını keşfetmeye gitti.

"Bana ihtiyacı olan varsa," diye devam etti Courtney, "hayır, yok, çünkü derinlemesine arındırıcı bir yüz bakımında gözlerimden yukarısı su altında kalacağım."

Tess ve ben ikimiz de güldük.

Weston, Tess'in bekarlığa veda hafta sonunu başlatmak için Maison d'Or'un tamamını rezerve etmişti. Lüks spa, ünlü müşterileri ağırlamasıyla biliniyordu, ama bugün tamamen bize aitti. Ve tüm bakımlar Weston'ın hesabına yazıldığı için, gelin ve nedimeler bu durumdan sonuna kadar yararlanıyordu. "Burası tamamen böyle mi?" diye sordu Tess, dikkatimi tekrar fotoğrafa çekerek, "yoksa bu sadece gösterişli bir cephe mi? Hani film seti gibi, arkasında hiçbir şey yok."

Gülümsedim. "Güven bana. Bütün kale böyle. İçerideki fotoğrafları görene kadar bekle."

"İçini boş ver," dedi Tess, gözleri hâlâ telefona yapışık halde. "Şu manzaraya bak!"

O fotoğrafları çekmek için araba yolunun kenarından yukarı tırmanmış, alçak bir tepenin zirvesine gelmiştim. Oradan, binanın yanına yayılmış çitleri, çeşmeleri ve heykelleriyle bahçelerin kenarını görebiliyordunuz. Ama onun ötesinde, mor funda izleriyle süslenmiş, sonsuzca uzanan yeşil otlakları görebiliyordunuz.

Tess nefesini tuttu. "Muhteşem."

"Bütün hafta boyunca gün doğumu muhteşemdi," dedim. "Bir sabah sana gösterebilmek için neredeyse dayanamayıp seni arayacaktım."

"Aramadığın için minnettarım," dedi gülerek. "Cole'un programı yüzünden zaten yeterince erken kalkıyorum, bilirsin, hayvanlara bakmak için şafak vakti uyanıyorum." Nişanlısı tam anlamıyla bir çiftçiydi. "Ama bu benim için de iyi oluyor, çünkü her zaman işe gitmeden önce randevu sıkıştırmak isteyen müşteriler oluyor ve erken açmamı seviyorlar. Ama cidden, bir kez olsun şımartılan kişi olmak çok güzel. Yetmiş iki muhteşem saat boyunca kimseyi tüylerini almam ya da süslemem gerekmiyor."

"Tabii ki, kızım!" diye bağırdı Laura. "Hayatını dolu dolu yaşa." Şu anda koltuğuna yaslanmış, gözleri kapalı, manikür-pedikür yaptırıyordu.

“Weston’a onayladığını söylerim,” dedim Tess’e. Spa’nın benim için de bir zevk olduğunu inkar edemezdim. En son ne zaman kendime bir masaj ısmarladığımı hatırlayamıyordum—belki üniversitede. Weston bize Ritz Paris’te lüks bir çatı katı konaklama ve hafta sonu için özel bir şoför ayarlamıştı. Dün gece odama girdiğimde, komodinin üzerinde minik bir kokteyl şemsiyesi ve Weston’dan bir not buldum: *“Biliyorum, burası plaj değil, ama süitte, sen, Tess ve düğün konuklarının içebileceği kadar margarita hazırlaması için talimat verilmiş özel bir barmen var.”*

Detaylara gösterdiği özen beni gülümsetmişti. İtiraf etmeliyim ki, bir milyarderin asistanı olarak yedi yıl geçirdikten sonra bile, hâlâ beni şaşırtabiliyordu.

"Hey! Şu minik beyaz noktalar da ne?" diye sordu Tess.

Bana doğru uzattığı fotoğrafa bir göz attım. "Koyunlar," dedim. "Ve muhtemelen biraz da sığır. Otlamak için tepeye doğru dolaşıyorlar."

Tess hayalperestçe iç geçirdi. “Bir kalenin yanındaki yamaçta otlayan bir koyun olmak istiyorum.”

Burun kıvırdım. “Bana mı söylüyorsun. O zaman faturalarımı ödemek konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.”

"Ya da işe zamanında gelmeyen çalışanlar," diye mırıldandı Tess.

“Ya da Weston’ın takvimini tutmak.” Ya da rüzgar santrali projesini. Ya da yaz festivalini. Ya da akşam yemeği masasında bana çok uzun süre baktığında kalbimin çarpışmasını. Son birkaç haftadır ortaya çıkan tüm o yeni ve garip duygular hakkında endişelenmek zorunda kalmazdım.

“Ya da salonumun kira artışı konusunda ev sahibimle tartışmak!” Tess, ben kızarıp kızarmamaya çalışırken devam etti. “Yığınla İskoç çimi yiyebiliriz ve spor salonuna sürüklenmek zorunda kalmam, çünkü yünle kaplıysam kıçımın sarkık olup olmadığını kimse anlayamaz.”

Tess çamur maskesinin içinde ayak parmaklarını kıpırdatırken ben kahkahayı patlattım. Tess'in özelliği buydu. Günün nasıl geçtiği önemli değildi — iyi, kötü ya da ikisinin arasında — o her zaman günü neşeyle doldurmayı başarırdı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Tess, bana dağınık bir at yelesinin yakın plan görüntüsünü göstererek.

“Bonnie,” diye mırıldandım.

“Seni döven at mı? O minicik şey mi?”

Ağzım açık kaldı. “O bir iblis, tamam mı? Orada olsaydın anlardın. Kelimenin tam anlamıyla hayatım için savaşıyordum. O şey beni ezip öldürmek ve kemiklerimi kemirmek istiyordu.”

Tess şampanyasını boğazına kaçırdı ve nefesi kesilene kadar kahkahalar attı. “Sanki… dört yaşındaki bir çocuk kadar.”

"Ve öfkeli bir boğanın gücü var," dedim. "İnan bana. Bonnie buranın sahibi olduğunu sanıyor ve hiç sakinleşmiyor. Çitler onu durduramıyor. Milo onu korkutmuyor. O yüzden artık ondan uzak duruyorum."

Tess, kıkırdamamak için parmaklarıyla dudaklarını sıkıştırdı. “Ah, kucağa oturmak istiyor. Neden onu içeri alıp şöminenin önünde uzanmasına izin vermiyorsun?”

Başımı salladım. “Çünkü kendini kraliçe sanıp burayı ele geçirmeye çalışır. Bununla başa çıkamam.”

“Ah, Bonnie, seni sevimli küçük baş belası!” dedi Tess sevgiyle.

"Onunla tanışsaydın böyle konuşmazdın," diye mırıldandım. "Hayatından endişe ederdin!"

Tess'in yüzü aydınlandı. “Onunla tanışmak istiyorum. Bence beni şeytan midillinle tanıştırmalısın.”

“Belki bir gün Lord Kincaid, seni malikaneye davet etmeme izin verir,” diye şaka yaptım.

Tess dudaklarını büzerek bana anlamlı bir bakış attı.

“Ne?” diye sordum.

"Lord Kincaid mi?"

"*Ne*?" diye tekrar

sordum.

"Oh, hiçbir şey." Bana telefonumu geri verdi ve şampanya kadehini masaya koydu, eğilip ayaklarını incelemeye başladı. "Sanırım yeterince parlatıldım. Eğer Cole beni temmuz ayındaki tereyağı kadar pürüzsüz bulmazsa, bir salyangoz yerim. Listemizde sırada ne var?"

“Gerçekten salyangoz mu yiyeceğiz?” diye önerdim.

Tess kahkahayı bastı. “Bununla ilgili şaka bile yapma. Paris’i tam anlamıyla yaşamak, *o* deneyimi yaşamak anlamına gelmez.”

“Peki, gelin adayı ne yapmak istiyor?” diye sordum. Weston hafta sonu için lüks etkinlikler ayarlamıştı: Le Cinq’te Michelin yıldızlı bir yemek. Le Tout-Paris’in lounge’unda gün batımı içkileri. Seine Nehri’nde özel bir tekne turu. Parfüm yapımı atölyesi ve Saint-Germain-de-Pres’te alışveriş. Ama programda Tess’in sıkıştırmak istediği her türlü gezinti için de bolca zaman bırakmıştı.

“Şahsen, Spice Girls şarkılarını yüksek sesle söyleyerek Arc de Triomphe’nin etrafında araba sürmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi. “Sence Weston bunu onaylar mı?”

Dudaklarımı ısırdım; ona söylediğimde yüzünün bir köşesinde beliren o alaycı gülümsemeyi hayal ettim. “Onun parasını nasıl harcadığını öğrenince çok eğlenecek bence.”

"Weston'a benim adıma teşekkür ettin mi?" diye sordu Tess, parlak kırmızı Cartier kutuları ve çantalarıyla çevrili yatağına yüzüstü uzanırken. "Ona zor anlar yaşattığımı biliyorum, ama bu senin benim kızım olduğun için ve senin için savaşmaya hazır olduğum için. Paris'e gitmenizin, senin çok uzağa gitmene izin vermemesi için *onun* için en uygun seçenek olduğu için gerçekleştiğini biliyorum. Ama yine de oldukça muhteşemdi."

“Biraz çakırkeyifsin, ha?” dedim, yere yığılırken yüzündeki sersemlemiş ifadeye gülerek.

Tess, alışveriş poşetlerinin içinde kar meleği yaptı. “Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum.”

Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve Weston’a minnettar olmaktan kendimi alamadım. En iyi arkadaşımın yüzüne o parlak gülümsemeyi o getirmişti.

Tess, meyveli içecekler içip güneş yanığı olurken, bir hafta boyunca plajda bana tüm dikkatimi vermemi tercih eder miydi? Belki. Ama Paris, Weston olmasaydı asla yaşayamayacağımız bir deneyimdi — ve kesinlikle onsuz *bu* Paris deneyimini yaşayamazdık, çünkü ikimiz de özel jetleri, lüks otelleri ve birinci sınıf içkileri karşılayamazdık. Ve Tess'in hayatında en az bir kez böyle bir deneyim yaşayabilmesine çok sevinmiştim. Bunu gerçekleştirmek için patronumla evlenmek zorunda kalsam bile.

"Ona teşekkür ettim," diye onu temin ettim ve alışveriş poşetlerinden bazılarını yere indirdim. "Ve ona, senin onun hakkındaki izleniminin biraz düzeldiğini söyledim."

O alaycı bir şekilde güldü. “Lena!”

"Ne?" dedim, "Bu doğru."

"Tamam, Kraliçe Kincaid," dedi, ben yanına çökünce. "Tanrım, bu odadaki şömine benim oturma odam kadar büyük."

“Biliyorum. Lochbrae’deki odamdaki şömine de aynı büyüklükte. İçinde koca bir Noel ağacını yakabilirim.” Odanın zarafetini incelerken, Lochbrae’nin kilt giymiş erkeklerin eski portreleri ve Agnes’in gerçek olduğunu ısrarla söylediği havalı ortaçağ zırhlarından oluşan daha rustik tarzını tercih ettiğimi düşünmeden edemedim.

“Ee, ne dedi?” diye sordu Tess, yanakları kızarmış bir

halde. Yan dönüp ona baktım. “Kim?”

“Weston, ona benim izlenimimin sadece *biraz* düzeldiğini söylediğinde.”

“Ah,” dedim, sesimi alçaltıp biraz güldüm. “Kırıldı. Tabii ki. Ama sanırım şakacı bir şekilde.” Sonra işler biraz tuhaflaştı. Dilimi ısırdım, o kısmı kendime sakladım.

Seninle evlendiğim için hâlâ biraz kızgın, hepsi bu. Öyle

mi?

Buna ne demem gerekiyordu ki? Şimdi bile bilmiyordum. “Neden

fısıldıyorsun?” diye sordu Tess.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Neden fısıldıyordum ki? Belki de Weston hakkında böyle konuşurken, onun Tess için hafta sonu ne kadar çaba harcadığını fark ettiğimde, adını koyamadığım bir şeyi kabul ediyormuşum gibi hissettiğim içindi.

“Onun o fotoğrafını tekrar görebilir miyim?” diye sordu. “Çitin yanında durduğu fotoğrafı.”

Bahsettiği fotoğrafı buldum. Weston'ı bir sabah erkenden çekmiştim. Milo ile arazide yürüyüşe çıkmıştı, yürüyüş pantolonu ve kolları kıvrılmış uzun kollu gri bir gömlek giymişti. Milo'nun üzerine atladığı için gömleğinin ön tarafında çamurlu patı izleri vardı.

“Evet, işte o,” dedi Tess, etkilenmiş bir şekilde. “Gündüzleri CEO, geceleri İskoç çiftçi. Sanki bir süper kahraman gibi. Zor durumdaki kızları kurtarmakla çok zaman mı geçiriyor?”

“Yani, benim kişisel Bonnie kovboyum mu demek istiyorsun?” diye espri yaptım. “Çünkü evet, öyle. Sahte karısı için en azından bunu yapabilir.”

Tess başını eğdi ve bana yine o komik bakışlarından birini attı. “Sanki bir masalın içindeymişsin gibi yaşıyorsun.”

Burnumdan soludum. “Hayatım bunun bir masal olması için fazla yoğun. Takvimimde hala Houston ile çok fazla toplantım var ve kasabanın Kincaid Energy’nin rüzgar santrali projesiyle buraya taşınması fikrine ısınması için planlamam gereken koca bir yaz festivali var.” Gözlerimi ovuşturdum. “Ve Weston ile halletmem gereken Pete’in bir sürü meselesi var. Eğer bu bir masal olsaydı, elimde bir margarita ile koyun otlaklarında eğleniyor olurdum.”

“Pizza yiyip *Hearts of the Highlands’ı* tekrar tekrar izleyerek yatakta uzanmak demene şaşırdım.”

“O da olurdu,” dedim, ağzımın köşesi seğirerek. “Gerçi şu anda gerçek hayatımda Highlands’tan yeterince tatmin olduğumu hissediyorum.” Elbette, kalede yaşamam bir masal olmayabilirdi, ama sessiz anlarda, Weston’la bu evliliği satmak için el ele tutuştuğumuzda, sanki bir fantezi gibi geliyordu.

Sonra gözlerimi kırpıyordum ve fantezi yok oluyordu.

“Bu arada, Bayan Kincaid olarak işler nasıl gidiyor?” Tess, ben o düşüncelerden koparken sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Genel olarak,” dedi, omuzlarını kaldırarak, sesi çok sakin, çok havalıydı. “Meşgul olduğunu, çalıştığını ve tüm bu engelleri aşmaya çalıştığını biliyorum, ama Paris’e geldiğinde daha az, nasıl desem, sinirli görünüyordun. İlk günü seni rahatlatmak için harcamamız gerekeceğini düşündüm.”

“Çünkü buraya geldiğimde zaten şampanya ve makaronlarla kafam güzeldi.”

Tess güldü. “Ciddiyim. Hiçbir şeyin değişmediğini söylüyorsun, biliyorum, ama Lochbrae’den, Weston’la geçirdiğin zamandan ve şeytani midillinden bahsederken, bazı anlarda neredeyse sanki…”

“Ne?”

Bir an sessiz kalıp mırıldandı. “Farklı,” dedi sonunda. “Sanki Bayan Kincaid olma fikrine ısınmışsın gibi… ve belki de geçici bir şekilde değil.”

Derin bir nefes aldım. Ona yemek odasında geçen o günden ya da gördüğüm seks rüyalarından bahsetmemiştim. Çünkü bu her şeyi çok gerçekçi hale getirecekti ve hiçbir şey olmuyordu. “Kesinlikle hâlâ geçici, ama… sanırım beklediğim kadar kötü değil.”

“Tamam, dur biraz,” dedi Tess, dirseğiyle kendini destekleyerek. “Orada kesinlikle bir ton vardı.”

“Hayır, yoktu.”

Bana o kadar yaklaştı ki, kahverengi gözlerindeki yeşil benekleri görebiliyor ve nefesinden alkol kokusunu alabiliyordum. “İnan bana, ses tonunu tanırım. Peki haklı mıyım?” diye sordu. “Orada yeni duygular mı var?”

"Hayır." Onun söylediklerini inkar etmeye çalışırken kendi sözlerimde takılıp kaldım ve yüzüm kızardı. "Yani, şey, bilmiyorum."

Tess geriye doğru çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “O adamı her zaman çekici bulduğunu biliyorum. Yani, Weston’ın seks bombası gibi olduğunu ben bile kabul edebilirim.” Yüzüm

daha da arttı. “Ama profesyonel kalabilmek için ona karşı her zaman bir tür koruma duvarı örerdin. Ne değişti?”

Sırt üstü uzandım, şafak vakti kahvesini almak için mutfağa giren Weston'ı düşündüm; gözleri hâlâ yarı kapalı, koyu renk saçları uykudan dağınık, ince eşofman altı ve kolsuz tişörtü, düşünmemem gereken şekillerde vücuduna yapışmıştı.

“Onunla yaşamak, o büyük evde bile olsa, tüm savunmasız anlarını görmek…” Değişen şey *buydu*.

Tess çığlık atmak ister gibi görünüyordu, ben de parmağımı dudaklarına koydum. “Sakın.”

"Sen de kendi seksi *Hearts of the Highlands* İskoç savaşçınla yaşıyorsun!" diye haykırdı.

Gözlerimi devirdim, karnımdaki kıpırdanmayı görmezden geldim. Eğer ağzımı açıp bunu inkar etseydim, ona yanlış anladığını söyleseydim, yalan söylemiş olurdum, değil mi? Çünkü bir şeylerin değiştiğini zaten itiraf etmiştim.

“Biliyor musun? Bu mantıklı. Sen erkeklerin fazla şık ya da bakımlı olmasını hiç sevmezsin,” dedi Tess alaycı bir tonla.

"Bu... bu doğru değil." Aklımda, sert dağcılık kıyafetleri içindeki Weston, rüyalarımda kilt giymiş Weston, rahat pijamaları içindeki Weston canlandı. Takım elbise dışında her şeyi giymiş Weston. Yıllar içinde takım elbiseye alışmıştım. Takım elbiseye karşı bağışıklık kazanmıştım. Ama geri kalanı... Buna karşı hiçbir savunmam yoktu!

“Kesinlikle öyle!” diye tartıştı Tess. “Liseyi hatırlamıyor

musun?” Yüzümü buruşturdum. “Liseyi hatırlamak *ister* miyim

ki?”

"Beden eğitimi dersinde birlikte olana kadar Derek'e aşık olmamıştın." Tess bana kaşlarını oynattı. "Onu terli ve dağınık halde gördüğün zaman aşık oldun. Sonra ona sırılsıklam aşık oldun, o sana kız arkadaşı olmanı isteyene kadar adeta salya akıtıyordun."

Mırıldandım ve zorla gülümsedim. O günü hâlâ hatırlıyordum. Olayın hemen ardından Tess'e anlatabilmek için dersi asıp onu aramıştım.

ikinci kattaki tuvalete kapanmış, ders boyunca zıplayıp çığlık atmıştık. “Aslında az önce sosyal medyada bir güncelleme gördüm,” dedim, dalgın dalgın yorganın üzerindeki bir tüyü parmağımla çekiştirerek. “Görünüşe göre Derek ve karısı bir bebek daha yapmışlar.”

"Lena..." dedi Tess yumuşak bir sesle, ses tonundaki şakacı ve neşeli havadan eser kalmamış, yerine sempati dolmuştu.

"Hayır, hayır, sorun yok," diye ısrar ettim, endişesini bir kenara iterek. "Ciddiyim. Onun için gerçekten mutluyum. *Onlar* için. Gerçekten."

Sanki bu benim başıma gelebilirmiş gibi. Ama bu konuyu tekrar tekrar düşünmeyi reddettim.

Tess ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama ben ikna olmuştum.

“Her neyse,” diye devam ettim, “ne önemi var ki? Derek ve ben çoktan geçmişte kaldık ve ben de rahmimden bebek doğurmayacağım.” Çok hızlı bir şekilde oturdum, başım dönüyordu, bu şampanyadan kaynaklanıyordu, çocuk sahibi olamama konusundaki duygularımdan değil. “Tamam, Müstakbel Bayan Cole Jacobson. Bu gezide şimdiye kadar yeterince dans etmedik. Giyinip Moulin Rouge’a gidelim mi ne dersin?”

Tess ayağa fırladı ve yatak odasının kapısını açtı. “Giyinin bayanlar! Sokağa çıkıyoruz.”

Cevap olarak bir alkış tufanı koptu.

13

WESTON

Thud, thud, thud.

Yatakta birden dik oturdum, karanlık çökerken çarşaflar belime dolanmıştı karanlık üzerime çöktü, rüya mı görüyordum yoksa gerçekten...

Güm, güm, güm!

Kesinlikle rüya değildi. Kapımda biri vardı ve bir şey istiyordu. Acilen.

"Geliyorum," diye seslendim, çarşafları tekmeleyip yataktan çıkarken kalbim hızla atmaya başlamıştı. "Lena, ne oldu?" O olmalıydı, değil mi? Sabahın dördünde kapımı kim çalabilirdi ki... Komodinin üzerindeki saatime baktım.

"Acele et, olur mu?" diye cevap geldi.

Bu Lena'nın sesi gibi gelmedi. Kapıyı açtım, uykumun sisini atana kadar gözlerimi kırpıştırdım ve koridorda Callum'un bulanık silueti göründü. Üzerinde çamurla kaplı bir tulum vardı ve ıslak saman ve gübre kokuyordu. Bu, bir erkeğin uyanmak isteyeceği bir koku değildi.

"Uyandırdığım için üzgünüm," dedi, sesi kaba çıkıyordu. Aslında pek de üzgün gibi gelmiyordu.

"Önemli değil," diye mırıldandım, gözlerimi ovuşturarak, hâlâ neler olduğunu ve neden bu saatte uyanmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum. Agnes'e bir şey mi olmuştu? Yoksa Lena mıydı? Ama bu mantıklı gelmiyordu. Neden kendileri bana gelmemişlerdi ki? Etrafa göz gezdirdim. Milo hâlâ şöminenin önündeki halının üzerinde sızmış yatıyordu; Callum'un kapıyı çalmasına tepki olarak kafasını zar zor kaldırmıştı. "Ne oldu?"

"Highland ineklerinden biri buzağılıyor," dedi. "Doğum iyi gidiyordu ama şimdi durdu."

Aniden, gece geç saatlerde yatak odamın kapısından kafamı uzatıp dışarıya baktığım anılar akın etti. Sessiz sesler. Büyükbabamın, koltuk altındaki çizmeyle merdivenlerden aşağı inip, zifiri karanlığa doğru yola çıkmasını izlerdim. O gecelerde, genellikle onu yataktan kaldıran, hayvanlarla ilgili bir acil durum olurdu. Küçükken, sabahları uyanır ve zorlu bir gecenin ardından sabaha karşı doğan bebeklerin dramatik hikayelerini dinlerdim. Biraz büyüdüğümde, dedem bana el sallardı ve ben pijamalarımla peşinden koşardım. Anıların netliği göğsümü sızlattı ve parmak eklemlerimi göğüs kafesimin üzerinde gezdirdim.

"Buzağıyı çıkarmak için yardıma ihtiyacım olacak,"

dedi Callum. Artık tamamen uyanmıştım, başımı

salladım. "Bana iki dakika ver."

"Sana bir dakika veririm," dedi ve uzaklaşmaya başladı. "Kapının yanında buluşalım."

Tereddüt etmeden odaya döndüm ve elime geçen ilk giysileri üzerime attım. Milo'nun gelip gelmediğine bakmak için ona bir göz attım, ama o sadece kuyruğunu sallayınca merdivenlerden aşağı koştum ve ön kapıdan çıkıp şafak vakti soğuğuna adım attım.

Callum, sığır ahırına doğru hızlı adımlarla yürüdü ve ben de onun arkasında aceleyle ilerlerken, başka bir anı aklıma geldi. On beş yaşında falan olmalıyım. Bölgeyi şiddetli bir fırtına vurmuştu ve büyükbabam gece yarısı beni uyandırıp, aceleyle kapıdan dışarı çıkarmıştı. Rüzgârın etkisiyle devasa bir porsuk ağacı devrilmiş ve koyun ahırının bir ucuna çarpmıştı. Hayvanlar çılgına dönmüştü ve gecenin geri kalanını enkazdan koyunları çıkarmak ve keresteleri taşımakla geçirdik. Kazada yetim kalan bir kuzu vardı ve sabaha kadar onu ceketimin içine sarıp sarmalamıştım.

Ağıla yaklaşırken, çiğle ıslanmış çimlerin üzerine ışık saçılıyordu, ayaklarımız çakıl taşlarının üzerinde çıtırdıyordu. Callum'u takip ederek binanın içine girdim ve ana koridordan, taze samanla döşenmiş bir ağıla doğru ilerledim. Ağılin ortasında, yan yatmış, tüylü, kızıl renkli bir Highland ineği yatıyordu. Durumdan pek de memnun görünmüyordu.

Ağıla girdiğimizde kuyruğunu salladı ve rahatsızlığını ifade eden düşük bir möö sesi çıkardı.

"Bu Skye," dedi Callum, ağıldan geçerek ilerlerken. "İlk kez anne olmak üzere."

"Merhaba kızım," dedim, elimi onun yanına koyarak. "Sorun yok. Sana iyi bakacağız." Kuyruğunu tekrar salladı ve ben o büyük, camsı siyah gözüne bakarken, bu buzağıyı güvenli bir şekilde doğurtmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerekeceğini anladım. Callum malzemelerini hazırlarken, elim Skye'nin iplik gibi tüyleriyle kaplı kürkünü okşadı. "Ne zamandır doğum sancısı çekiyor?"

"Üç saate yaklaşıyor. Tamamen durduğunda endişelendim."

“Bebek ters mi duruyor?” Buzağı doğumları hakkında pek bilgim yoktu ama makat doğumun ölümcül olabileceğini biliyordum.

Callum başını salladı ve bana bir çift uzun plastik eldiven uzattı. Eldivenleri dirseklerime kadar giydim. "Bir baktım da, sanırım karpal fleksiyonla karşı karşıyayız."

Ona kaşlarımı kaldırdım. Bu da ne demekti?

“Buzağıların bacaklarından biri doğum kanalında geriye doğru bükülmüş,” diye açıkladı. “Bu yüzden bu minik yavruyu dışarı çıkarmak için yardımımıza ihtiyacı olacak.”

"Nereden biliyorsun?"

"Buraya gel," dedi ve beni ineğin arkasına doğru çağırdı. Kuyruğu kaldırdı ve eldivenli elimi yönlendirdi. "Hissediyor musun?"

Başımı salladım.

"O buzağı'nın burnu. Elini biraz kaydır. O sert kenarı hissediyor musun?"

"Evet."

"O ön toynak. Sadece bir tane bulabiliyorum."

Elimi çektim. "Yani bükülmüş bacağı yeniden konumlandırırsak buzağı dışarı çıkmalı, öyle mi?"

"Fikir bu." İki doğum ipini aldı ve iplerden biriyle ineğin içine uzandı. "İpi doğru pozisyonda olan bacağın üzerine doluyorum," diye açıkladı. "Pozisyonunu korumak için bunu tutmanı istiyorum."

Bana uzattığı ipi aldım ve gerginlik hissedene kadar elime doladım.

“Anladın mı?” diye sordu, bana sert bir bakış atarak.

Başımı salladım, pozisyonumu düzelttim ve botlarımı samanın içine gömdüm. “Hazırım.”

"Tamam o zaman. Üç, iki, bir..." Callum, buzağıyı iterek nefesini verdi. "Diğer bacağını hissedebiliyorum! Şimdi yavaşça büküyorum."

Skye hoşnutsuz bir ses çıkardı ve ben nefesimi tuttum. Seğirmeye başladığında, sakinleşene kadar ona yumuşak bir sesle seslendim.

"Tırnağı yakaladım!" diye bağırdı Callum. "Bana diğer doğum ipini ver."

Onun çalışmasını izledim. “O zaten yorgun, bu yüzden bu küçüğü dışarı çıkarmaya yardım edeceğiz.” Bana iki tutamağı da uzattı. “Hazır mısın?”

Oh, bu buzağıyı *ben* mi çıkaracaktım? Tamam o zaman. Başımı salladım.

"Kendine iyi bir pozisyon al," dedi Callum. "Kuvvet uygulayabilmen için."

Çizmelerimin kaymamasını sağlamak için samanların bir kısmını tekmeledim.

“Çekişlerini onun kasılmalarıyla aynı zamana denk getirmeye çalış,” diye açıkladı Callum.

Dişlerimi sıktım ve sertçe çektim; önce toynakların, sonra da hissettiğim o minik burnun çıktığını gördüm. Ardından baş ve omuzlar çıktı ve bu manzarayı görünce kalbim

bu manzarayı görünce küt küt atmaya başladı. Bu

minik neredeyse gelmişti. "Kalçalar zor olacak," dedi

Callum.

Kendimi hazırladım, sonra bir kez daha kuvvetlice çektim ve buzağı tamamen saman yatağının üzerine kaydı. Callum hemen yere çöktü, tüylerini samanla ovuşturdu ve nefes alabilmesi için yüzündeki doğum sıvılarını temizledi.

"Kız," dedi, memnun bir gülümsemeyle bana bakarak. "Adı ne olacak?"

Hâlâ sersemlemiş bir halde başımı salladım. Yeni bir canlının dünyaya gelmesine yardımcı olmak kadar heyecan verici bir şey yaşamamıştım.

"Evet, peki, bir düşün. Hadi burayı biraz temizleyelim ve Skye onu temizleyecek mi bir bakalım."

Callum ve ben, malzemelerimizi de yanımıza alarak kenara çekildik. Beklendiği gibi, Skye canlandı, ayağa kalktı ve ağıldaki yeni üyeyi incelemek için döndü. Annelik içgüdüleri devreye girer girmez, buzağıyı yalayarak temizlemeye başladı.

Callum bana dirsek attı. “Beklediğimden daha iyi idare ettin. Bunu daha önce yaptın mı?”

"Highland ineği ile hiç yapmadım," itiraf ettim, "ama dedem ara sıra koyun doğumlarında bana yardım ettirirdi." Buzağı kafasını kaldırdı, sevimli, kızıl tüylü tüylü bir yığın gibiydi.

"İyi iş çıkardın," dedi onaylayarak.

İçimden bir ses bu iltifata sevinç çığlığı attı. Callum'un kolay kolay etkilenmeyen bir adam olduğu belliydi ve eğer burada olmamı, Lochbrae'de yaptığım işi onaylıyorsa, belki de bu, büyükbabamın hakkını gerçekten verebileceğim anlamına geliyordu.

"Yardım edebildiğim için mutluyum," dedim, içtenlikle. Ellerim karıncalanıyordu, doğumun heyecanı hâlâ üzerimdeydi.

"Büyükbaban ellerini kirletmekten asla çekinmezdi," dedi Callum. "Bu tür işler için kendini fazla iyi gördüğünü hiç hissetmezdin."

Callum, buzağıyı izledikçe yüzündeki ifade yumuşadı. "İşini gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Bu iş ve bu kasaba benim için çok önemli," dedi, çite yaslanarak. "Pete beni işe aldı, tam da bir işte tutunamıyormuşum gibi göründüğüm bir zamanda. O kadar çok şanssızlık yaşıyordum ki, tekrar tekrar işten atılıyordum, lanetlendiğimi falan düşünmüştüm. Kederimi içkiye boğmaya başlamıştım. Pete beni o zaman buldu, kasabadaki barda."

Gözümde canlandırabiliyordum. Büyükbabam içeri girip, şanssız bu delikanlıya gözlerini dikmiş ve onun bu iş için doğru kişi olduğunu anlamıştı. O, bir insanın en çok neye ihtiyacı olduğunu her zaman bilir gibiydi.

"Bana bir bakış attı ve 'Bir mülkü idare etmek hakkında ne biliyorsun?' dedi," diye devam etti Callum. "Hepsi bu kadardı. Adam soruma cevap verecek zaman bile tanımadı. İçkiyi kontrol altına almamı söyledi ve bir de baktım ki, mülkteki misafir evine beni davet etmiş, ihtiyacım olan her şeyin olup olmadığını kontrol etmiş ve beni ava çıkarmıştı. O gün bir geyik avladık ve ertesi akşam beni akşam yemeğine davet etti. Hiçbir şekilde sahte değildi. Tam da her zaman göründüğü gibiydi: iyi bir adam."

Boğazım düğümlenmiş bir halde başımı salladım.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Callum. "Bu yeri devralmayı gerçekten hak edip etmediğinden emin değildim. Tanrı biliyor ki, kuzenin bu işte tam bir fiyasko olurdu. Arazinin sınırına yakın bir yerde kazık çakarken birkaç takım elbiseli adam yakaladığımı sana söylemiş miydim?"

"Ne? Neden bir şey söylemedin?" Bu çok saçmaydı.

"Bah. Onlar gider gitmez, işaretleri diğer araziye taşıdım ve kapımızı çalmaları ihtimaline karşı yaşlı Conor'a bir uyarı telefonu ettim. Onlarla dalga geçmeyi iple çekiyor, o yüzden gidip eğlencemizi mahvetme." Omzuma bir şaplak attı ve ben de ne planladıklarını öğrenmek isterken bir yandan da bilgisizliğimi öne sürmek isteyerek kıkırdandım.

"Bil diye söylüyorum, bence kendini kanıtlama konusunda iyi iş çıkarıyorsun. Pete'in cenazesinde çok güzel bir konuşma yaptın. Karım Maisie de Isla ile birlikte Deerhound Inn'de çalışıyor. Isla'ya göre,

komite toplantısında kalabalığı iyi idare etmişsin. Tanrı bilir, festivalleri konusunda ne kadar gergin ve tartışmacı olurlar."

Kıkırdadım.

"Her neyse, Lena çok zeki birine benziyor, yani eğer senden hoşlanıyorsa, belki de sen de iyi birisin," diye bitirdi.

"O harika *biri*," diye onayladım, çünkü bu doğruydu.

Callum başını eğdi ve daha iyi bir anlayışa vardığımız için ve onun bir kısmının büyükbabamın mirasına layık olabileceğimi düşündüğü için sevindim. "Ben birkaç şeyi toplayacağım," dedi. "Sen rahatça yatağına dönebilirsin."

İyi geceler dedim, sonra birkaç dakika daha orada kaldım, buzağı yeni çevresini incelerken ben de bir isim düşünüyordum. Aklıma hiçbir şey gelmedi, ama buzağı samanın içinde hareket etmeye başlayınca gülümsemeden edemedim. Bacaklarını nasıl kullanacağını öğrenirken gururla izledim ve en son ne zaman bu kadar güçlü bir tatmin hissetmiştim diye merak ettim.

Dahası, Lena'nın bu an hakkında ne düşüneceğini merak ettim ve keşke burada olsaydı diye düşünmeden edemedim. Bir yanım onu uyandırmadığım için pişmanlık duyuyordu, ama Paris'ten geç dönmüştü ve muhtemelen yorgun düşmüştü. Yine de kesin olarak bildiğim bir şey vardı: yeni bir hayatı karşıladığımız bu an, o yanımda olsaydı çok daha özel olurdu.

14

WESTON

“Mimarların ön taslakları geldi mi?” diye sordum, Pete’in ofisinin kapısına yaslanarak. Lena devasa masanın arkasında, dizüstü bilgisayarı önünde duruyordu.

Bir an için, pencereden içeri süzülen ışığın onu nasıl aydınlattığını, koyu saçlarındaki çizgileri nasıl vurguladığını, mavi gözlerini nasıl parlattığını hayranlıkla izledim. Ofisin soğuğuna karşı koymak için mor funda renginde bir kazak giymişti. Onu daha önce o renkte hiç görmemiştim. O... Şey, çok güzel görünüyordu. *Yumuşak*. Dokunulabilir.

"Yapmadılar," dedi, tırnaklarını ahşaba vurarak, bir anlığına dikkatimi çeken büyüyü bozdu. Bunu uykusuzluğa bağlayabilirdim, ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyordum. "Houston'la irtibatta kaldım," diye devam etti. "Sadece bana geri dönmelerini bekliyorum."

Başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Güzel. Rüzgar santrali tasarımıyla ilgili ilk düşüncelerin ne olduğunu merakla bekliyorum."

Lena başını eğip bana baktı, kaşları çatıldı.

"Ne?" diye sordum, kıyafetime bakarak. Önemli bir şey değildi, sadece pantolon ve kolları kıvrılmış bol bir kot gömlek. Lena'nın dudaklarını dişlerinin arasına almasına neden olan neydi? "Bir sorun mu var?"

Lena kendini topladı ve bana gözlerini devirdi. “Uyandığın gibi saçlar kesinlikle bir stil,” dedi, dudakları seğirerek. “Yönetim kurulu odasında da denemeliyiz.”

Elimi kaldırıp, daha önce düzelttiğimi sandığım saçlarımı düzleştirdim.

“Dur, ben yapayım,” dedi Lena, masanın arkasından çıkıp ayağa kalkarken sesinde hem sinirlilik hem de eğlence karışımı bir ton vardı. “Sadece buradaki arka kısmı.” Parmak uçlarına yükselip ellerini saçlarımın arasından geçirdi. Bu dokunuş, kafatasımın arkasından omurgam boyunca aşağıya doğru bir elektrik şoku gibi yayıldı.

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"Her şey yolunda," dedi, geri çekilirken kirpiklerini kırpıştırdı.

"Ee, Tess'in bekarlığa veda partisini atlattın mı?"

"Evet. Havaalanına giderken diğer herkes de hayatta ve iyiydi."

Sırıtarak gülümsedim. "Tess'in kara listesinden çıktım mı?"

Lena'nın dudakları eğlenerek seğirdi. "Kesinlikle doğru yönde ilerliyorsun."

Gözlerim dudaklarına kaydı ve kısa bir anlık çılgınlıkla, onları tatmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Lena’nın dili dışarı fırladı, alt dudağını yaladı ve boğazımın derinliklerinden bir inilti çıktı. Bunu istememem gerektiğini biliyordum, ama sorun şu ki, Lena’yı bu şekilde düşünmek—onu öpmek için kendime çekmek istemek—son zamanlarda sürekli oluyordu. Ve bunun kötü bir fikir olduğuna kendimi ikna etmek gittikçe zorlaşıyordu. Omzumdaki küçük şeytan, onu öpmenin sadece iyi bir şey olacağından çok emindi.

Aniden geri adım attı. “Ben… işime dönmeliyim.”

"Bekle," dedim, sesim boğuktu. Kalıcı yorgunluğu ve aklımdaki saçma düşünceleri silkeledim. "Şimdilik bırak şunu. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Yine Bonnie ise, beni sayma," dedi Lena, beni takip ederek ofisten çıkıp koridora doğru yürüdü. "Bu sabah o küçük at gözleriyle beni çoktan yere serdi."

Gülerek, "Bonnie değil. Gerçi Agnes, onu kovmadan önce arka kapıdan girip Milo'nun köpek mamasının bir kısmını yediğini söyledi," dedim.

"Tehdit," diye mırıldandı Lena, ilk karşılaşmalarından dolayı hâlâ kızgın olduğu belliydi. "Mülkün çevresine uyarı levhaları asılmalı."

"Küçük ata dikkat mi?"

"Evet, dizlerini kemirebilir."

"Hiç bir düşmanın olacağını düşünmüş müydün?"

"Ve onun bir Shetland midilli olacağını?" diye burun kıvırdı. "Asla."

Giriş holünde durup, ayaklarına ve giydiği güzel beyaz spor ayakkabılara baktım. "Ayaklarında biraz daha az beyaz bir şey giymek isteyeceksin."

"*Neden*?" diye sordu şüpheyle.

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Buna bayılacaksın, söz veriyorum. Ama cidden, bence ilk yağmur botlarını almanın zamanı geldi."

Lena uygun şekilde giyindikten sonra —maalesef bir numara büyük bir çift lastik çizmeyle— onu sığır ahırına götürdüm. Orada gübre ve ıslak saman kokusu çok yoğundu, ama o gözünü bile kırpmadan beni ana koridordan takip etti.

"Bütün gece nereye kaybolduğunu öğrenecek miyim?" diye sordu.

Sesindeki heyecana gülümsedim, sonra bir ağılların yanında durup arka köşede kıvrılmış duran Highland buzağıyı gösterdim. Samanın içine yarı gömülmüştü, sadece küçük bir kızıl tüy yığını görünüyordu.

“Aman Tanrım,” diye hayranlıkla mırıldandı Lena, çitlere yaslanarak. “Bu minik kim?”

"Bu, Lochbrae'nin en yeni üyesi," dedim gururla. "Bu sabah Callum'a doğumda yardım ettim. Onu kendi ellerimle çıkardım."

"Tamam, İskoç *Grey's Anatomy*," dedi gülerek. Ama sonra buzağı esnedi ve Lena iki eliyle ağzını kapattı, buzağının kulaklarını kıpırdatacak kadar hayranlık dolu bir çığlık attı. "O çok sevimli. Sadece kafasının üstündeki yumuşak tüyleri dokunmak istiyorum. Ve o küçük burnunu okşamak!"

"Onunla tanışmak ister misin?" diye sordum.

Bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmıştı. “Bu nasıl bir soru olabilir ki?”

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. “Tabii ki. Aksini düşündüğüm için beni affet.” Kapıyı açtım ve Lena için açık tutarken, o yanımdan koşarak geçerken burnumu çekerek güldüm.

Buzağıya yavaşça yaklaştı, küçük tüy yumağı başını kaldırıp o kocaman siyah gözleriyle ona bakarken, “Ooooh” ve “Aaaah” sesleri çıkardı. “Şu haline bak,” diye mırıldandı Lena, samanların üzerine diz çökerek. “Ne kadar da tatlısın.”

Buzağı yavaşça ilerleyip başını Lena’nın dizine koydu ve Lena bana gülümseyerek buzağıyı okşadı. “Paris’ten daha mı iyi?”

Lena güldü. "Tess'e söyleme ama çok daha iyi! Callum bu arazide işlerini nasıl hallediyor bilmiyorum," dedi. "Ben her anımı burada geçirmek isterdim. Adı ne?"

"Hâlâ bir isme ihtiyacı var," dedim. "Aklında bir şey var mı?"

Parmaklarını o kızıl tüylerin arasında gezdirdi. “Little Miss Snuggle Muffin’i öneceğim.”

“Lord Wigglebottom’dan daha kötüsünü bulabileceğini sanmazdım, ama...”

“Hey!” diye şikayet etti. Kaşlarını çatarak bana sert bir bakış atmaya çalıştı, ama buzağı hafifçe homurdandığında bu bakış anında bozuldu. “Tamam, peki,” dedi. “O zaman gerçek bir isim. Annesinin adı ne?”

"Skye." "Çok

güzel."

"Adını Skye Adası'ndan almıştır."

Lena mırıldandı. “Daha başka adalar da var, değil mi? İskoçya civarında?”

Başımı salladım. “Orkney, Lewis, Mull, Arran...”

"İşte bu!" diye bağırdı Lena. "İşte bu." "Ne?"

Buzağı'nın başını kucakladı. "Küçük Arran'la tanış." Umut dolu bir bakışla bana döndü. "Ne dersin?"

"Snuggle Muffin'den kesinlikle daha iyi."

Buzağı samanların arasında koklamaya başlarken Lena bana şeytani bir gülümseme attı. “Bu onun ikinci adı olabilir.”

“Selam!” Callum, elinde büyük bir şişeyle koridordan bize doğru gelirken seslendi. Hâlâ dün geceden kalma kıyafetleri giyiyordu ve hiç dinlenmek için durmuş mu diye merak ettim. “Görüyorum ki en yeni üyemizle tanışmışsınız,” dedi Lena’ya.

Lena yanıt olarak gülümsedi. “Bu ağıldan asla çıkmayacağım. Sevimliliği ölçülemez. Dizüstü bilgisayarımı buraya kurup, sürekli serotonin patlaması yaşarken telefon görüşmelerimi yapacağım.”

Callum gülerek ona gülümsedi ve ben de Lena'nın insanları ne kadar kolay büyülediğini düşünmeden edemedim.

"Ona biberon verecektim," dedi Callum. "Skye henüz emzirme işiyle pek ilgilenmiyor, ama bu ufaklığın önümüzdeki birkaç gün boyunca kolostruma ihtiyacı var. İkinize çok iyi uyum sağladığına göre, bana bir iyilik yapıp ona biberonu sen verir misin?"

Başımı salladım ve biberona uzandım.

"Ben biraz kestirmeye gidiyorum," dedi Callum, omzuma hafifçe vurarak. "Adını düşündün mü?"

"Arran!" dedi Lena gururla.

“Gelenek devam ediyor, anlıyorum.” Onaylayarak başını salladı. “Peki, siz ikiniz eğlenin. Ben gidiyorum.” Arkasını dönüp uzaklaştı.

Biberonu ağıla götürürken Lena’nın heyecanını adeta hissedebiliyordum. Elimi uzattığımda, aniden çok heyecanlı bir varlık daha ortaya çıktı ve bir çift diş gıcırdatarak biberonu kapmaya çalıştı.

“Bonnie!” Lena, midilli kolostrumu almak için içeri dalarken şikayet etti. “Sana onun şeytani bir midilli olduğunu söylemiştim.”

Elimden geldiğince onu yakaladım ve Bonnie'yi ağıldan dışarı çıkarırken şişeyi Lena'ya uzattım. "Senin buraya ait değilsin," dedim ona.

O da hoşnutsuz bir şekilde burunlarını çekip, minik toynaklarını yere vurdu.

"Evet, doğru. Geldiğin otlağa geri dön."

Onu kulübenin yarısına kadar sürüklemeyi başardım, sonra Milo ortaya çıktı, koridordan koşarak gelip midilliyi kokladı ve havladı.

Bonnie kollarımdan kurtulup onun peşinden kapıdan dışarı fırladı.

"Eh, işe yaradı," dedim, ikisine de el sallayarak. Biraz nefes nefese kalmıştım, ellerimi pantolonuma silerek tozunu aldım. Ağıla geri döndüğümde, buzağı biberonu bitirmiş ve kıvrılıp uykuya dalmıştı. Lena kapıyı kilitlemiş ve binanın aşağısına, bazı çalışma atlarının ahırına doğru ilerlemişti.

Oraya doğru yürüdüğümde, Clover'ın alnını okşadığını gördüm.

"Onunla aranız iyi," dedi Lena.

"Bonnie'ye kimse iyi davranamaz," dedim. "O ne isterse onu yapar."

"Oh, lütfen," dedi Lena alaycı bir şekilde. "Onunla en son karşı karşıya geldiğimde, yüzüstü çamurun içine düştüm."

"Bence Milo'ya garip bir bağlılık geliştirmiş."

Lena bana sert bir bakış attı. “Onu Houston’a geri getirmeyi aklından bile geçirme.”

Bu düşünceye yüzümü buruşturdum, Milo ve bir Shetland midillisinin arazimin her yerinde ortalığı birbirine kattığını hayal ettim. Clover homurdandı, Lena'ya çarptı ve Lena güldü, hayvana daha fazla ilgi gösterdi.

“Atları sever misin?” diye sordum.

“O minik şeytan hariç mi? Onları çok severim,” dedi.

"Binmek ister misin?" diye sordum, bu soruya yüzünün aydınlanmasından hoşlandım. "Böylece sana arazinin daha fazlasını gösterebilirim."

"Evet," dedi hemen. "Çok isterim. Eyer odan nerede?"

Lena'ya küçük odayı gösterdim. Büyükbabam her zaman sadece birkaç tane iş atı tutardı, bu yüzden karmaşık bir odaya gerek yoktu. Ona neye ihtiyacı olduğunu anlatmaya hazırdım ama şaşırtıcı bir şekilde, gerekli malzemeleri kendisi topladı ve Clover’ın ahırına taşıdı. Clover’a eyer takmak için bir tabureye ihtiyacı vardı ama ben onu getirdikten sonra, eyerini atın sırtına attı, her şeyin sağlam olduğundan emin oldu ve sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi eyerine bindi.

Biraz şaşkın bir şekilde ahırın kapısına yaslandım.

O ise benim şaşkınlığıma gülümsedi. "Ne, daha önce bir kadının kendi atına eyer taktığını hiç görmedin mi?"

"*Senin* bir ata eyer taktığını hiç görmedim."

"Ben çok yönlü biriyim," diye alay etti. Kafamı salladım ve kendi atımı eyerlemek için yan ahıra koştum. Lena, işimi bitirene kadar Clover'ın üzerinde bekledi. Dilini şaklattı ve rahat bir tırısla kapıya doğru yola çıktı.

Ben de eyerime tırmandım, topuklarımı attım ve Lena'nın peşinden yola çıktım. İlk sırtta ona yetiştiğimde başımı sahil şeridine doğru eğdim. Atlarımız aynı adımda ilerlemeye başladı.

"Hâlâ bir açıklama bekliyorum," dedim.

Bana, şaka mı yapıyorum yoksa yapmıyorum mu anlayamadığı bir ifadeyle baktı. "Montana'da bir çiftlikte büyüdüğümü gerçekten bilmiyor muydun? Benim hakkımda bir şeyler bilmen ne oldu, *kocacığım*?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. Artık kafam gerçekten karışmıştı. "Ohio'luysan sanıyordum. Birkaç yıl önce babanın emeklilik partisi için oraya gitmemiş miydin?"

“Ailem şu anda orada yaşıyor,” diye açıkladı, Clover’ı patikanın bir çukurundan geçirmek için yönlendirirken, “ama ben orada büyümedim.”

“Yani ailenin bir çiftliği mi vardı?” İçeri girdiğimizde sığır ahırının keskin kokusundan rahatsız olmamış olmasına şaşmamalı.

Kafasını salladı. “Hayır, ama birçok arkadaşım çiftçilerin çocuklarıydı. Kendimi bildim bileli ata biniyorum. Aslında, bebeklerimle oynadığım kadar atın sırtında da zaman geçirdim sanırım. Gerçi Houston’da kurumsal bir yaşam sürdüğüm için artık biraz paslanmışım. Eyerin üzerine bineli epey zaman oldu.”

“Ben de sana hızlı ve pratik bir binicilik dersi vermek zorunda kalacağım sanmıştım.”

Yüzü kızarırken önüne baktı. “Şuradaki tahta platformlar ne?” diye sordu. “Otlarla kaplanmış gibiler.”

“Burası dedemin Highland Macera Kampı için kulübelerini kurduğu yerdi,” dedim. “Şimdi onlardan geriye kalan tek şey bu.”

“Onları kendisi mi yıktı?”

“Evet, sonunda. Kampı kapatmasından yaklaşık on yıl sonra, kulübelerin bozulmaya başladığını fark etti ve kimsenin kazara yaralanmaması için yıkmanın daha güvenli olacağına karar verdi.”

“Çok yazık,” dedi, yolumuza devam ederken, engebeli bir ormanlık alana ulaştığımızda. “Eminim Highland Kampı’ndan gerçekten keyif alacak yepyeni bir nesil çocuk vardır.”

"Bundan şüphem yok," dedim, atımı devrilmiş bir ağacın üzerinden dikkatlice geçirirken. "O günler... dürüst olmak gerekirse, hayatımın en güzel günleriydi. Kamp benim için çok önemliydi. Burada olmak çok *güzeldi*."

“Çünkü evde olmak kötü müydü?” diye sordu nazikçe.

Bu, konuşmaktan hoşlandığım bir konu değildi—ama karşımdaki Lena'ydı. Ondan sır saklamama gerek yoktu. "Evet, ev hayatı oldukça dağınık ve kaotikti. Ne zaman fırsat bulsam oradan kaçmak bana rahatlık verirdi. Ama evim cennet gibi olsaydı bile, yine de buraya gelmeyi çok severdim. Locke ve Alistair ile vakit geçirmek. Büyükannem ve büyükbabamla birlikte olmak." Göğsümde bir keder dalgası yükseldi. "O anılar şimdi benim için daha da değerli. Keşke daha minnettar olsaydım. Onlara daha fazla değer versemdi."

"Bence ne kadar minnettar olduğunu biliyorlardı. Ve eminim ki senin yanında olabildikleri için mutluydular," dedi Lena. "Özellikle de evde işler karışıkken. Boşanma sırasında mıydı?" Yüzünde sempati dolu bir ifade vardı.

"Boşanmadan önce bile onların yılın ebeveynleri olduğunu söyleyemezdim," itiraf ettim. "Ama evet, onların birbirlerine defalarca saldırışını izlemek, 'boşanma savaşı' kelimesinin gerçek anlamını anlamamı sağladı. Ben de bu durumun ortasına sürüklendim, sanki bir oyuncak gibi ikisi arasında gidip geldim. Ama bunu sadece beni birbirlerine karşı kullanmak için yaptılar. Mesele çözüldükten sonra, ikisi de benim etraflarında olmamla pek ilgilenmedi."

"Bu…" diye iç geçirdi. "Gerçekten çok kötü bir durum."

"Büyükannem ve büyükbabam bunu telafi etmek için ellerinden geleni yaptılar. Benim dünyamın geri kalanı o kadar öngörülemezken, onlar istikrarlı ve sevgi doluydular. Yazın sonsuza kadar sürmesini dilediğim yıllar oldu. Bunun için her şeyi feda ederdim."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Lena yumuşak bir sesle. Atlarımız birbirine çok yaklaşınca bacaklarımız çarpıştı.

"Onlar olmasaydı hayatımda bu kadarını bile başaramazdım," diye devam ettim. "Bu yüzden bu rüzgâr santrali projesini hayata geçirmek ve Braeburn'ü desteklemek benim için çok önemli. Sahip olduğum her iyi şeye buraya borçluyum. Ve burayı korumak, büyükbabam ve büyükannem adına borcumu ödemenin en iyi yolu."

Önümüzdeki ağaçların arasında bir açıklık belirdi ve sahili görebildik. Lena'nın ağzı açık kaldı. Eyerinden kayarak uçurumun kenarına yaklaştı. Ben de kayarak onun yanına indim.

“Vay canına,” dedi sadece, Atlantik’in dalgalarına bakarak. “Lochbrae’nin sunabileceği en güzel şeyi gördüğümü düşündüğüm her seferinde, daha da nefes kesici bir şey karşımıza çıkıyor.”

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. Ama ben sahile bakmıyordum. Ona bakıyordum.

Bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmıştı. Elimi uzatıp yanağını avuçladığımda, belki de beklentiyle dolu bir nefes verdi. Başparmağımla yüzünü okşarken, o vahşi, çılgın arzular zihnimin ön saflarında çırpınıyordu.

Onu öpmek istedim.

Onu öpecektim. Tabii

beni durdurmazsa.

Hayır demezse.

Ama hayır diyeceğini hiç sanmıyordum.

Elimi beline doladım, onu kendime doğru çektim, beni itmesi için ona zaman verdim. Geri çekilmesi için. Bana tüm bunların sadece benim kafamda olduğunu söylemesi için. Ama söylemedi. Tereddüt ederek eğildim, fantezimin paramparça olmasını bekledim...

Ve Lena başını eğdi, parmak uçlarına yükseldi. Ona doğru ilerledim, aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarını yumuşak, nazik bir öpücükle yakaladım. İçimdeki bir şey bu hisle uçtu. Sanki ağırlıksızmışım gibi, o anın tatlılığıyla midem düğümlendi. Kısa süre sonra o tatlılık ısıya dönüştü, sıcaklık damarlarımdan yayıldı.

Onu çaresizce istiyordum. Ve o da beni öpmeye başladığı anda, onun da beni istediğinden emin oldum.

15

LENA

C sevgilisi kişnedi ve ben Weston'dan yavaşça uzaklaştım, kalbim göğsümde atıyordu. Yakından bakınca gözleri
çevredeki yamaçlar kadar yeşildi ve şefkatle doluydu.

Bu şefkat, elimi uzatıp onu tekrar kendime çekmeme neden oldu.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, ağızlarımızı birbirine yapıştırdım, içimde arzu dalgalanırken öpücüğünün sıcaklığını tattım. Onun içine dalmak ve bunun nereye varacağını görmek istedim. Elleri belimi kavradı, sırtımın alt kısmına kaydı, beni çok, *çok* sıkı tuttu.

Durmak istemedim.

Hayır, ben... *ben*...

Clover'a çarptık ve o irkildi, hoşnutsuzluğunu burun çekerek gösterdi. Bunun üzerine ayrıldık, göğüslerimiz inip kalkıyordu ve tek yapabildiğim bakmaktı. Çünkü şimdi Weston'a baktığımda, sanki tamamen farklı birini görüyormuşum gibiydi. Alıştığım, düğmeleri iliklenmiş Houstonlu CEO, milyonlarca mil uzakta gibiydi.

Geriye kalan tek şey, en iyi arkadaşımın Paris'teki bekarlığa veda partisini ödeyen, komite toplantılarına giden

toplantılarına giden ve insanların bebeklerini kucağına alan adam kalmıştı. Bu benim patronum değildi. Bu *benim* Weston'ımdı.

Benim Weston'ım mı? Bu düşünce nereden gelmişti?

Elimi alnıma bastırdım. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Yine de içimde bir parça, bunun çoktan olması gerektiğini düşünüyordu. Bir başka parça ise hiç düşünmüyordu, sadece daha fazlasını istiyordu.

"Sanırım sabırsızlanmaya başladılar," diye fısıldadı Weston, sözleri yüzümde yankılanarak zihnimde dönen monologu kesintiye uğrattı.

Atlar. Evet, atlar. Sadece Clover'a ve onun ihtiyaçlarına odaklan. "Onları sığır ahırına geri götürmeliyiz," dedim, sesimin sakin ve kararlı çıkmasından gurur duyarak. Döndüm ve öpücük hakkında tek kelime etmeden eyerime tırmandım. Weston da aynısını yaptı.

Zaten ne söylenebilirdi ki? Hoşuma gitmişti. Daha fazlasını istiyordum. Peki ya o? Az önce yaptığımız şeyin farkına varmış mıydı?

Atlar yan yana yürüyordu ve zihnim az önce yaptığımız şeyi ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye devam ediyordu.

Endişe belirtisi aramak için bakışlarımı Weston'a çevirdim, ama o eyerde rahatça oturuyordu, dizginleri gevşekçe tutarken vücudu rahattı. Ve ateşliydi. İnanılmaz derecede ateşli. Tıpkı o öpücüğün absürt, gülünç derecede ateşli olması gibi. Gerçekten sinemaya layık bir sahne. Hangi kız İskoçya'nın Highlands bölgesinde nefesini kesecek bir öpücük almayı istemez ki? Sanki kendi kişisel *"Hearts of the Highlands"* fantezim gerçek zamanlı olarak yaşanıyor gibiydi. Şimdi tek ihtiyacım olan, kilt giymiş Weston'ın beni omzuna atıp, tartan desenli yatağında beni yutacağı odasına götürmesiydi...

Ama bu bir fantezi değildi. Bu gerçekti. Gerçek hayatım. Gerçek patronumla. Ki o aynı zamanda... gerçek kocamdı. Bir nevi? Yasal olarak.

Geçici olarak.

Bunun sadece bir iş anlaşması olması gerekiyordu. Duyguların işin içine karışmaması gerekiyordu. Ama Braeburn'a geldiğimden beri geçen haftalarda gelişen duyguları inkar edemezdim. Weston Kincaid'in farklı bir yönünü görmüştüm, tanımaktan hoşlandığım birini.

Peki ona olan çekiciliğim? Bir anda *tavan* yapmıştı. Onu bastırmak gittikçe zorlaşıyordu, özellikle de... şey, o felaket evlilik teklifinde, benim pek bir sosyal hayatım olmadığını söylediğinde haksız sayılmazdı.

Uzun zamandır, ciddi ve ömür boyu sürecek bir ilişkinin benim için asla gerçekleşmeyeceği sonucuna varmıştım. Sadece işim yüzünden değil, insanlar beni tanıdıkça ve çocuk sahibi olamayacağımı öğrendikçe, benimle bir hayat kurmaya değmeyecek biri olduğuma karar verdikleri için. Bunu düşünmek hâlâ canımı yakıyordu, ama bununla barışmaya başlamıştım.

Ama bunu kabul etmek, yalnız kalmayı sevdiğim anlamına gelmiyordu. En son birinin beni öpmesinden, dokunmasından, yatağa götürmesinden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Özlemiştim—o samimiyeti ve bağı özlemiştim, kendim halletmek zorunda kalmadığım orgazmları özlemiştim, seksi ve arzu edilen hissetmeyi özlemiştim. Weston bana öyle hissettiriyordu. Sadece… bunun nereye varacağını görmek gerçekten en kötü şey mi olurdu? Sürerken birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak?

Kulübeye vardık ve dilimi şaklattım. Clover önden koştu, ben de onun ahırının yanında attan indim, onu içeri götürdüm ve eyerini çıkarıp hızlıca fırçaladım. Weston bir kova yulafla içeri girdi.

Clover atıştırmalıkla meşgulken, Weston bana döndü. "Orada işleri karmaşıklaştırmak istememiştim."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Bence ikimiz de işleri karmaşıklaştırdık." O başlatmış olabilir, ama ben de kesinlikle isteyerek katılmıştım. Aramızda benim istemediğim hiçbir şey olmamıştı.

"Öyle olmak zorunda değil," dedi, elini uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Ağzımın köşesinde bir gülümseme belirdi. Evet, bu tam Weston'a yakışır bir sözdü; kısa süreli ilişkilerin kralı. Tek gecelik ilişkilerin efendisi. O, işlerin karmaşıklaşmasını asla istemeyen biriydi. Basit ve doğrudan; ilişkilerini böyle severdi. Ama herkes aynı fikirde olduğu sürece, bunda yanlış bir şey yoktu. Neden biraz eğlenmeyelim ki?

"İşleri basit tutabiliriz," dedi, sesini kısarak bana yaklaşırken, yavaşça benim alanıma girerek.

"Basit mi?" Kafasını bana doğru eğdiğinde kalbim hızlandı. Elimi uzatıp aramızdaki mesafeyi kapatmak istedim. *Daha fazlasını* istedim.

"Kolay," diye fısıldadı.

"Kolay, tabii," diye mırıldandım, dudakları benimkilere doğru inerken nefesim kesildi.

"Yani, biz zaten evliyiz," dedi, omzunu kaldırarak.

"Bence bu, işi karmaşık hale getiren şeylerden biri," diye işaret ettim. "Weston,

sen misin?" Callum aniden seslendi.

Weston geriye çekildi. "Evet!"

"Agnes yine çıldırmış durumda. Sen ve Lena'nın öğle yemeğini kaçırdığınızı söyledi. *Yine*. Birçok şeyi göze alabilirim ama o kadını değil."

"Şu anda eve dönüyoruz," diye seslendi Weston, gözlerimi sabitleyerek yanağını seğirtti. Başparmağını, yüzümü kızartan kızarıklığın üzerinde gezdirdi. "Sanırım gitmeliyiz."

Başımı salladım, onu takip ederek Clover'ın ahırından çıktım, kaleye dönmeden önce sadece küçük Arran'a el sallamak için durdum. Weston, ön kapıdan içeri girerken aniden durdu.

"Binicilik yapıyordunuz, değil mi?" dedi Agnes, koridorda durup bize tahta kaşığıyla işaret ederek. "Öğle yemeği masada, yarım saattir falan orada duruyor. Muhtemelen şimdiye kadar soğumuştur, ama bunun için kendinizden başka kimseyi suçlayamazsınız."

"Lena'ya sahil şeridini gösteriyordum," dedi.

"Şu anda at kokuyorsunuz," diye cevapladı, yüzünü buruşturarak. Kaşığı ikinci kata doğru salladı. "Yukarı çıkıp üstünüzü değiştirin. İkiniz de. Yemek odasını kokutmanıza izin vermeyeceğim. Callum'un her zaman koyun sürüsü gibi kokarak buradan geçip gitmesi yeterince kötü zaten."

“Bize söylendi,” diye fısıldadı Weston bana, kapıda botlarını bırakıp merdivenlere doğru ilerlerken sırıtarak.

Kendi botlarımı çıkarıp onun peşinden gittim. Omzunun üzerinden bana çarpık bir gülümseme attı; nabzım hızlanırken vücudumun *başka* bazı kısımları *da* kıpırdanmaya başladı. Belki de işleri basit tutabilirdik. Koşullar zaten belliydi. İlişkimizin bir son kullanma tarihi vardı, değil mi? Altı ay ve sonra boşanma. Altı ay ve sonra kendi yollarımıza gidecektik. Tüm bunlar yakında bir gün sona erecekti. Ama bu arada, eğlenmemiz gerçekten o kadar yanlış mı olurdu?

İkinci katın sahanlığına vardığımızda, aslında kendimi oldukça iğrenç hissettiğimi fark etmeye başlamıştım; at sırtında düşündüğümden daha fazla terlemiştim.

"Öğleden sonra planın var mı?" diye sordu Weston rahat bir tavırla.

"Nancy ile halletmem gereken birkaç iş var. Ayrıca mimarların çizimleri henüz gelmediyse onları da takip edeceğim. Ama şu anda at gibi kokuyorum, o yüzden her şeyden önce duş almam gerek."

“Ben de duş alsam iyi olur,” diye itiraf etti Weston.

Banyomun kapısına yaklaştık. Öpüşmemizin sıcaklığı zihnimin ön saflarında yanıyordu ve bunun karar anı olduğunu biliyordum. Belki de bazı şeyleri konuşmamız gerekiyordu, ama eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğu söylenmez miydi?

Elimi uzattım ve o koridordan ilerlemeden önce elini tuttum.

Başımı kaldırıp gözlerini gözlerime dikerek baktım. “Her zaman birlikte duş alabiliriz, değil mi?”

16

WESTON

M Kalbim göğsümde çarpıyordu, Lena'nın sözleri kafamda bir davul ritmi gibi yankılanıyordu.

Her zaman birlikte duş alabiliriz.

Ona gözlerimi kırpıştırdım, yanlış duymuş olmalıyım diye düşündüm. Bu sadece benim hayalim, arzum, onu o kadar çok *istiyordum* ki kafam karışmış, kulağıma sesler geliyordu.

Neredeyse utangaç bir şekilde omzunu kaldırdı ve şöyle dedi: "Bilirsin, su tasarrufu falan. Kincaid Energy tamamen sürdürülebilirlikle ilgilenir. Belki de vaaz ettiğimiz şeyi uygulamalıyız."

Ondan sonra, onun teklifini olduğu gibi görmemek, gözlerindeki arzuyu gözden kaçırmamak imkansızdı. Yüzünü tekrar avuçlarımın arasına aldım ve nefesini kesecek şekilde öptüm. “Evet, kadın,” diye homurdandım. “Hadi o suyu tasarruf edelim.”

Banyo kapısından sendeleyerek girdik, ellerimiz omuzlarından kollarına ve beline doğru serbestçe kayıyordu. Lena’nın boynunun yanından elimi aşağıya doğru kaydırırken, nabzının titremesini hissederek arkamdan kapıyı tekmeledim. Elimi daha aşağıya indirdim, avucumu göğüs kemiğine bastırdım ve o heyecanlı vuruşun daha da sert attığını hissettim.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye

mırıldandım. Bana gülümsedi.

"Seninki atmıyor mu?"

Öyleydi. Ateşler içinde yanmak üzereydim. Ve bu yanığı söndürecek tek şey, kollarımda çıplak ve kıvranan Lena'ydı.

Duşu açmak için uzandı, birbirimizin kıyafetlerini çıkarırken cam duvarlar buğulanmaya başladı. Ortaya çıkan her yeni cilt parçasına elimi gezdirdim, önce yumuşakça, sonra daha acil bir şekilde. Başparmağımı göğsünde gezdirdiğimde titredi, dokunuşumun altında meme ucu sertleşti. Elimi gövdesinden aşağı, kalçasına doğru kaydırdığımda kıkırdadı.

"Gıdıklanıyor," diye fısıldadı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım yanıt olarak.

Suyun altına girdiğinde, su püskürmesi uzun saçlarını ıslatırken, damlacıklar kirpiklerine yapışıyordu; o bir siren gibiydi ve benim şarkımı söylüyordu.

Ona doğru atıldım ve onu ılık şelale suyunun altına çekerek kendime

yaklaştırdım. "Merhaba," diye fısıldadı, bana bakarak.

"Merhaba. Lütfen bana, kendimi yıkamak için şeftali çiçeği ve yasemin kokulu vücut şampuanından başka bir şeyin olduğunu söyle."

"Ne?" diye alay etti. "Sana yetmiyor mu? Sanırım sisli bir vadi gibi kokmak istiyorsun."

"Engebeli arazi, koyu deri, asil meşe," diye şaka yaptım. "Bunlardan herhangi

biri olur." "Hemen halledeceğim, efendim."

"Bu seni benim kraliçem yapar, biliyorsun, değil mi?"

Suyun sıcaklığından daha fazla kızardı.

“Sonuçta evliyiz,” diye ekledim, o kızarıklığı daha da derinleştirmek umuduyla.

İşe yaradı. Kızarıklık, gün batımı gibi göğsüne doğru indi. Dudaklarımla o pembeliği takip ettim, sonra dilimle yukarı çıktım, Lena ellerini omuzlarımın üzerinde gezdirip kollarını boynuma dolarken ellerimin de vücudu dolaşmasına izin verdim.

Dik durduğumda, o meyveli vücut şampuanını ve lifini alıp onu çok, çok iyice sabunladım, ellerimi hassas teninde gezdirdim. Lena dudağını ısırdı, ben bir bacağını yukarıdan aşağıya, diğerini aşağıdan yukarıya nazikçe ovarken keskin bir nefes aldı. İşimi bitirdiğimde, o da bana aynı iyiliği yaptı, beni sabunlayıp temizledi. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve arzuluydu, bana tam olarak nasıl hissettiğini anlatıyordu. Lifi bir kenara bıraktı ve ellerini göğsümden aşağı, karın kaslarımın üzerinden, sertleşen penise uzanan yumuşak tüylerin üzerinden gezdirdi.

O daha aşağı inmekte tereddüt ederken, "Dokunabilirsin," diye fısıldadım. "Isırmaz."

Ağzının köşesi seğirdi ve sözlerimi bir meydan okuma olarak algıladığını anladım. "Dokunabilirim." Sıkı ve kendinden emin bir tutuşla, penisimi eline aldı ve avucunu gövde boyunca yukarı aşağı gezdirdi. Onun dokunuşları altında penisim sertleşti.

"Tanrım, sen..."

"Ne?" diye sordum, çenesini ellerimle tutup yüzünü bana doğru

çevirdim. Omuz silkti. "Büyük mü? Hep hayal etmiştim ki..."

"Beni hayal ettin, ha?" dedim, ona kendini beğenmiş bir

gülümseme atarak. Gözlerini devirdi. "Sanki sen hiç

yapmamış gibi konuşma." "Hayır," yalan söyledim. "Ben iyi

ve düzgün bir delikanlıydım."

Sevgiyle başını salladı. "İkimiz de biliyoruz ki kimse seni *asla* öyle tanımlamaz."

"Bana hayalini anlat," dedim, parmaklarımı saçlarına dolayarak. "Bana tüm o yaramaz küçük düşüncelerini anlat."

"Ne kadar büyük olduğunu," dedi, ben saçlarını nazikçe çekerken ağzı açık kaldı. "Nasıl göründüğünü. Elimde ne kadar ağır hissedileceğini. Nasıl bir his olacağını merak etmeden duramadım..."

"Söyle," emrettim.

O, bir elimi arkasına kaydırıp kalçalarını avuçladığımda, sertçe yutkundu ve sığ bir nefes aldı. Ben etini yoğururken gözlerini kapattı,

karnında sertliğimi hissedene kadar onu kendime doğru çektim.

Yüzündeki saçları geriye ittim. “Patronunun sikini içinde hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak ettin mi?”

Göz kapakları birden açıldı, mavi gözleri parladı, göz bebekleri büyüdü. “Evet,” diye boğuk bir sesle fısıldadı.

"Bunu düşünme," dedim. Kaşlarını çattı. "*Kocanın* sikini içinde hissetmenin nasıl bir şey olacağını düşün."

“Weston,” diye nefes nefese kaldı, ben onu ateşli bir öpücüğe boğarken, avucumun içini bacaklarının arasına bastırdım. Tırnaklarını omuzlarıma geçirip, bana doğru kıvrılırken, sürtünme arayışında inledi. “Oh, Tanrım,” diye haykırdı, gözleri tekrar kapandı. “Oh, *siktir*!”

“Niyetim de o,” diye homurdandım. Onu arzuluyordum, sikim aç ve zonkluyordu, ama onu burada almayacaktım. Adımı haykırana kadar onu çözmek istiyordum. Sesi kısılana, nefesi kesilene ve boşalmak için yalvarana kadar. Altımda titremesini istiyordum.

Suyu kapattım ve onu duştan, kabarık beyaz havluların yığıldığı rafa doğru yönlendirdim. O saçlarına bir havlu doladı, ben de kendi saçlarımı ovuşturarak olabildiğince çabuk kurulandım. Buhar dağıldı, duşun dışındaki hava oldukça serindi ve vücudum tüylerim diken diken olurken, beynimin kalan mantıklı kısmını kullanarak koridorun boş olduğundan emin oldum, sonra da ikimizi köşeyi dönüp odama sürükledim.

İçeri girer girmez kapıyı arkamızdan kilitledim ve onu kendime doğru çektim. Buraya hiç bir kadın getirdiğimi sanmıyordum. Hele ki ıslak ve çıplak bir kadın. Havlularımız yerde bir yığın oluşturmuştu ve Lena'yı sıkıca sarıp, kollarımda gevşeyene kadar onu öptüm.

"Başın dönüyor mu?" diye sordum.

"Biraz," diye itiraf etti. "Dilini çok iyi kullanıyorsun."

"Evet, daha hiçbir şey görmedin," diye söz verdim ve onu yatağa doğru itekledim. O da ne demek istediğimi anladı ve yatağa tırmandı, yumuşacık yorganın içine gömüldü, vücudu beni çağırıyordu. Arzumun beni ele geçirmesine izin vermeden önce, dönüp bir paket prezervatif aramaya başladım.

"Bunlar ne kadar eski?" diye sordu Lena, ben valizimin cebinden bir tane çıkarırken dirseklerinin üzerine yaslanarak.

“Houston’da valizime koydum.”

"Burada şansın yaver gideceğini mi düşündün?" dedi, bir kaşını kaldırarak.

"*Bu* bizim balayımız."

Bana bir yastık fırlattı.

"Şaka yapıyorum," dedim gülerek. "Ama hazırlıklı olmanın zararı olmaz."

"Sanırım öyle," dedi Lena, prezervatifi penisime takarken beni izleyerek. Dilini dışarı çıkardı ve dalgın dalgın dudaklarını yaladı. *Tanrım*! Bana ne yaptığının farkında değildi. Zonklayan penisimi sıktım ve o inleyerek uyluklarını birbirine sürttü.

“Ne istiyorsun?” diye sordum, yatağa tırmanırken bir kolumu onun üzerine uzatıp diğer kolumla kendimi okşamaya devam ettim.

“Dokun bana,” diye yalvardı, kendime dokunuşumu izleyerek. “Lütfen,” diye inledi. “Çok uzun zaman oldu.”

"Böyle mi dokunayım?" dedim, sikimi bırakıp elimi alaycı bir şekilde uyluklarında gezdirdim. Onu nazikçe avuçladım, avucumun içini onun merkezine doğru sallarken orada biriken kaygan nemi hissettim. "Yoksa böyle mi?"

Gözlerini sıkıca kapattı. "Evet," diye tısladı. "*Evet.*"

"Yoksa böyle mi?" dedim, parmaklarımı içine sokarken başparmağım klitorisini buldu. Zaten çok hassas olan o bölgeye dokunduğumda irkildi. Ona tekrar dokundum ve dudaklarından çaresiz bir inilti sızdı. "Ne kadar da muhtaçsın."

"Weston," dedi, sanki bir dua gibi, tekrar tekrar.

Parmağımı o hassas tomurcuk etrafında döndürdüm. Onu kıvrandırıp inlemesine neden olan bir ritim bulduğumda, ona sadık kaldım, onu doruğa doğru sürükledim. O kadar duyarlıydı ki, o kadar alıcıydı ki, sanki sadece benim açmam için yaratılmış gibiydi. Sanki zevkine giden yol kemiklerime kodlanmıştı.

"Evet," diye tısladım, kalçaları yataktan kalkarken, o nihai boşalma için parmaklarımı kovalarken. "İşte böyle. Benim için boşal, Lena. Lanet olsun, boşal." Biraz daha sert bastırdım ve tüm vücudu kasılırken ondan bir çığlık patladı, boşalırken titreyerek tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

Sonra altımda gevşedi.

Kollarını gözlerinin üzerine attı, nefes nefeseydi, dudaklarında minik bir gülümseme vardı. Göğüslerinin inip kalkışını izledim ve elimi uzatıp dikleşmiş meme ucunu okşadım. Hoşuna gitmiş gibi inledi ve ben onu nazikçe çimdikledim. "İyi misin?" diye sordum.

"Çok iyi," diye inledi, elim karnından aşağı, tekrar uyluklarının tepesine doğru kayarken sırtını kavisledi. Zaten daha fazlasını istiyordu, bunu anlayabiliyordum. Ama elimi diğer yöne kaydırdım ve o hayal kırıklığıyla homurdandı.

Boğuk bir kahkaha attım. "Bir şey ister misin?"

Kolunu indirdi, bir anda hem azgın hem de sert bir ifadeye büründü. "Evet, o devasa sikini kullanarak beni sikmeni istiyorum."

"Her erkeğin kulağına müzik gibi gelir," dedim, sırıtarak üstüne yuvarlandım, ön kollarımı başının iki yanına koydum.

Bacaklarını kaydırarak kalçalarımı sardı, sikim uyluklarının arasına değdiğinde nefesini tuttu. O kadar ıslaktı ki tek bir yumuşak hamlede içine girebilirdim, ama önce gözlerine baktım. "Hazır mısın?"

Başını salladı, elini boynumun arkasına doladı ve beni kendine doğru çekerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Evet," diye fısıldadı uzaklaşırken ve bu benim için yeterliydi. İçine yavaşça girdim, benim uzunluğuma alışması için ona zaman verdim.

Nefes nefese inledi ve ben tamamen içine girince, dışarı çıkıp tekrar içine kaydırdım.

Nefesini tuttu. "Oh, *evet, lanet olsun*."

Bunu iyi bir işaret olarak algıladım ve hareketi tekrarladım, bu sefer biraz daha sert, biraz daha hızlı girerek. Ve bir ritim yakaladığımda, kendimi tutamadım. Lena'dan daha fazlasını istedim. Çıkardığı sesleri. Umutsuzca

bir şekilde omuzlarımı tırmalaması. Aramızdaki boşluğa bakıp, sikimin ona çarpmasını izlemesi.

"Ugggghhh, evet, Weston!" diye bağırdı. "Evet! *Evet*!"

Boşalmak üzereydim, zevk sırtımın alt kısmında bir yay gibi dolanıyordu, ama o da öyleydi. Nefes nefese kalmasından anlayabiliyordum. “Ne istiyorsun?”

"Seni," diye yalvardı. "Sik beni, lütfen. Dokun bana. Tanrım!"

Aramızdan elimi uzattım, klitorisini tekrar buldum ve onu doruğa çıkarmak için tek gereken birkaç iyi zamanlanmış vuruştu. Sonra kendi orgazmımın peşine düştüm, ona karşı sallanarak, onun çözülüşünün ritmine göre kalçalarımı salladım.

"Lanet olsun!" Boşalırken nefes nefese kaldım, içimi saran hisle gözlerimi kapattım. Son birkaç koordineli itişi kovalarken ona doğru sarsıldım ve mutluluk dalgaları vücudumdaki her hücreye yayıldı.

Lena, orgazmım vücudumu sararken beni kucakladı. Çok güzeldi. *O* çok iyiydi. Bittiğinde prezervatifi attım ve yatağın kenarına yığıldım. Lena bana doğru yuvarlandı ve kollarımın arasına sokuldu.

"Nasıl oldu?" diye sordum, yüzündeki saçları geriye doğru iterek.

"Evliliğimizi tamamlamak için bu kadar uzun süre beklediğimize inanamıyorum," diye alay etti.

Bunu duyunca aletim seğirdi. "Evet," dedim. "İkinci raundu mu istiyorsun?"

Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Belki üçüncü ve dördüncü tur da."

17

LENA

M Weston'ın sayesinde kafam hâlâ lezzetli seks hormonlarıyla doluydu, oysa yapılacaklar listem başımı ağrıtmaya başlamıştı. Bu, hafif bir davul sesiydi
zihnimin derinliklerinde yankılanıyordu ve bugün yapmam gereken milyonlarca iş olduğunu hatırlatıyordu.

Nancy ile tekrar iletişime geçmem gerekiyordu. Geçen hafta gönderdiğim rüzgar santrali belgeleriyle ilgili olarak hukuk departmanını aramam gerekiyordu. Ve en önemlisi, o ön eskizleri bulmam gerekiyordu.

Zihnimdeki yapılacaklar listesinin her satırı doldukça, seks sonrası huzurlu mutluluk giderek uzaklaşıyordu, ta ki düşünceler sonunda görmezden gelinemeyecek kadar ısrarcı hale gelene kadar. Dirseklerimin üzerine yaslanarak, buraya sendeleyerek girdiğimizde düşürdüğüm havluyu aradım. Ne kadar muhtaç olduğumu, ona dokunması için ne kadar çaresizce yalvardığımı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Ama her yerinden okunan açlığa bakılırsa, o da en az benim kadar istemişti.

"Ne yapıyorsun?" Weston yarı uykulu bir şekilde yanımda mırıldandı.

"Havlumu arıyorum." Gözlerim havluya takıldı, şükürler olsun.

"Neden?"

“Çünkü en son istediğim şey, koridordan odama koşarken Agnes’e kendimi göstermek.”

“Neden odana gidiyorsun?” diye sızlandı, ben battaniyenin altında kıpırdanırken. Gözleri kapalıydı, kolu belimi sarmıştı.

Ona bakmak için döndüm, güçlü çenesinin, kısa, koyu kirpiklerinin ve belirgin elmacık kemiklerinin mükemmelliğini içime çektim. Elimi uzatıp alnını kaplayan koyu renkli saç tutamlarını okşadım. “İş denen küçük bir şeyim var. Seksin akıllara durgunluk verici olduğunu biliyorum, ama belki de onun ne olduğunu hatırlarsın?”

O, gülümsemeyle burnunu çekerek, kollarını daha da sıkı sardı. “Seks oldukça iyiydi. Rica ederim.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Bence *bana* teşekkür etmesi gereken sensin.”

“Çabayı gösterenin çoğunlukla ben olduğumu kesinlikle hatırlıyorum.” Gözlerini açtı, o gülümseme kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü.

“Bu duyduğum en büyük yalan.”

Eğildi ve omzumu, köprücük kemiğimi, boynumun kıvrımını öptü. “Emin misin?”

“Mm-hmm.” Bir an için kafamdaki zihinsel yapılacaklar listesi sessizleşti, düşüncelerim Weston’ın dudaklarının tenime değdiği hissiyle doldu. Bu hissi, karnımdaki kelebekleri ya da kalbimin çarpışını asla bıktırmayacaktı. Ama sonra saatim titredi ve bileğimi kaldırıp bildirimi kontrol ettim.

"Nihayet," diye

mırıldandım. "Ne?"

“Eskizleri gönderdiler.”

Kalkıp yorganın altından çıkmak istedim, ama Weston dudaklarıyla boynumu öpmeye devam etti.

"Houston'la tekrar görüşmem gerek," diye ısrar ettim.

"Gerekir mi?"

Gülerek, o benim nabzımı yalarken sesim bir nefesle kesildi. "Evet," diye fısıldadım, kendime hakim olmaya çalışarak. "Ve sen de bunu istemelisin.

Kontrol ettiğim projeler *senin* projelerin. Zamanında tamamlanmasını istediğini bildiğim projeler."

"Programımda ara sıra biraz spontanlık olmasını seviyorum," dedi, elini battaniyenin altına kaydırarak başparmağıyla meme ucumu okşadı. Hemen sertleşti.

"Spontane hareketler mesai sonrası içindir," diye gülerek, elini yakalayıp okşamalarını durdurdum. "O eskizleri görmek istemiştin, hatırladın mı?"

“Eskizler bekleyebilir.”

“Ayrıca, Agnes bizi boğazlayacak. Öğle yemeği muhtemelen masada taş gibi soğumuş.”

"O zaman bunu değerlendirelim," dedi Weston küstahça, bir öpücük daha vermek için yaklaşırken.

Geri çekildim ve elimle göğsüne vurdum. "*Weston*."

"Bana o ses tonuyla konuşma, kadın," diye şakacı bir şekilde homurdandı, çenesindeki sakallarıyla yanağıma sürtünerek. "Patron benim ve sana öğleden sonrasının geri kalanında oyalanman için izin veriyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Bu oyalanma özellikle seninle mi ilgili?"

"Bu yatakta," diye onayladı. "Aynen öyle." Yanağımdan bir tutam saçı okşadı. "Biz olmadan birkaç saatlik bir süre içinde ofis çökmez."

“Aslında çökebilir,” diye itiraz ettim. “Küresel bir enerji şirketinin CEO’su olduğunu hatırlıyor musun?”

Cildimi ısırdı. “Ve CEO olarak, bir sonraki projemiz için çok önemli bir saha araştırması yürütüyorum,” dedi, çıplak vücudumun üzerinden çarşafları yavaşça aşağı çekerek.

Aklım durmamı, *sorumlu* davranmamı söylüyordu, ama içimdeki her şey onun dokunuşunu istiyordu ve tüylerim diken diken oldu, kollarımdan karnıma doğru bir dalga yayıldı. Bekleyiş hiç bu kadar tatlı olmamıştı. “Bu saha araştırması için bir teklif sunmadığını sanıyorum.”

"Şu anda hazırlıyorum," dedi, çarşafı daha da aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. "Ve sıkıcı hukuk jargonunu incelemek yerine, bugün birbirimizi daha yakından tanımaya çalışalım diyorum."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm," diye mırıldandı.

Elimi yüzünün yanından omzuna doğru kaydırdım ve omuz kemiğinin hemen arkasındaki bir yumruya rastladım. Kalın, çıkıntılı bir yara iziydi. Kaşlarımı çattım. "Buraya ne oldu?"

"Ağaçtan düşerken kötü bir şekilde sıyrılmış." Bunu söylerken bile gülümsüyordu. “Lachlan, Alistair ve ben bir yaz, dedemin dev porsuk ağaçlarından birinde kale inşa etmeye karar vermiştik. Malzemeleri almak için aşağı inerken ayağım kaydı. Lanet olası gövdeden aşağı kayarak düştüm ve omzum özellikle sivri bir dala takıldı. Dalın omzumu delip geçeceğini sandım.”

Yüzümü buruşturdum. “Ah.”

Omuz silkti. “Sanki bıçaklanmış gibi hissettim.”

“Bunu bu kadar rahat bir şekilde söylemen beni endişelendiriyor.”

Gülmekten kendini alamadı. “Sanırım en çok sinirlendiğim şey, yazın geri kalanında kolumun askıda kalmasıydı. Ama en azından yara izi iyi bir hikaye oldu.”

Eli karnımı okşadı. Başparmağı, bikini bölgemde uzanan ince, kabarık bir çizgiyi, yatay yara izini takip etti. “Bunu daha önce görmemiş olmalıyım,” dedi. *“Başka* şeylerle biraz fazla meşguldüm.”

Zorla gülümsedim.

"Bunun bir hikayesi mi var?" diye sordu, parmaklarını yara izi üzerinde defalarca gezdirerek. Her geçişinde kalp atışlarım hızlanıyordu.

“Şey… liseden kalma,” dedim, anının ağırlığını savuşturmaya çalışarak. “O zamanlar erkek arkadaşımla bir araba kazası geçirdim.”

"Kötü bir kaza mıydı?" diye sordu, gözlerini kısarak.

Başımı salladım, elimi ensesindeki ince tüylerin arasında gezdirdim. “Aslında kazanın kendisini pek hatırlamıyorum.” Her ne kadar kafamda defalarca canlandırsam da, hepsi mantıklı bir şeye dönüşmeyen bulanık bir gürültüydü. Olaydan sonra ilk net hatırladığım şey, hastanede uyanmam ve yatağımın başında ağlayan annemle babamdı. “Olaydan sonra haftalarca hastanede kaldım. Mezuniyet törenini bile kaçırdım.”

“Kulağa…” Weston yüzünü buruşturdu. “Aslında oldukça üzücü geliyor.”

"Öyleydi. Hastanedeyken herkesin tek konuştuğu şey fiziksel iyileşmemdi, ama bunun ilişkilerime vereceği zarardan kimse bahsetmedi."

“Arkadaşlarınla mı demek istiyorsun?”

Omuz silktim. “Evet, bazılarıyla. İlk tebrikler ve ziyaretlerden sonra, arkadaş saydığım pek çok kişi bir nevi uzaklaştı. Hepsinin üniversiteye başlamadan önceki yaz için büyük planları vardı—geziler, partiler ve tüm o tür şeyler. Planlarında büyük bir ameliyattan iyileşmekte olan bir kıza yer yoktu ve sanırım uzak durmak daha kolaydı.”

“Yani tüm bunlarla tek başına mı başa çıktın?” diye sordu, sesi yumuşaktı.

“Aslında değil. Tess vardı; o her zaman yanımda oldu. Ve ailem de oradaydı… ama onlarla olan ilişkilerim başka açılardan biraz karmaşıktı.”

“Eminim kaza geçirdiğini duyduklarında şok olmuşlardır,” dedi Weston, başparmağını yanağımda gezdirerek. “Muhtemelen çok korkmuşlardır.”

“Oh, öyleydiler,” diye onayladım. “Tess’in beni alışverişe götürmek için geldiği ilk günü hâlâ hatırlıyorum. Annemin sevinçten havaya uçacağını sandım. Beni kendileri dışında kimseyle arabaya bindirmek istemiyorlardı.”

“Sanırım bu anlaşılabilir bir durum.”

Başımı salladım. “Şimdi geriye dönüp baktığımda endişelerini anlayabiliyorum. Ama o zamanlar çok sinirliydim. Kazadan sonra beni aşırı derecede şımartmaya başladılar ve bu birçok açıdan kendimi çaresiz hissetmeme neden oldu. Dünyadan uzak tutulmak istemiyordum; sadece normal bir genç olmak istiyordum.”

O mırıldandı.

“Üstüne üstlük, erkek arkadaşım Derek…” Aslında arabayı süren oydu. “Kaza… Sanırım bu, iki gencin başa çıkabileceğinden çok daha ağır bir yük oldu. Taburcu olduktan kısa bir süre sonra bir gün evime geldi ve benimle çıkmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü söyledi. Aslında, sanırım tam olarak ‘Artık bununla başa çıkamıyorum’ demişti.”

Aniden gelen bir duygu dalgasını gözlerimi kırpıştırarak bastırdım. Uzun zamandır kazayı bu kadar ayrıntılı olarak düşünmemiştim ve hepsini yeniden yaşamak o zaman olduğu kadar acı vericiydi. “Hâlâ küçük kız kardeşinin ellerine sardığı bandajları hatırlıyorum. Pembe puantiyeli. Neler olduğunu anladım ve o konuşurken onlara bakakaldım.” Başımı salladım. “Hatırlanması aptalca bir şey.”

“Aptalca değil. Travmatik bir olay yaşadın.” Weston kalçamı daha sıkı kavradı. “Ve sana destek olması gerekirken, seni terk mi etti? Kız arkadaşı iyileşme sürecindeyken onu terk eden ne tür bir pislik olur ki?”

“Hâlâ çocuk olan türden.”

“Bu bir mazeret değil.” Çenesi gerildi. Dişlerini gıcırdattığını duyabildiğime yemin edebilirim. “Umarım Derek, ya da adı her neyse, hak ettiği kadar yalnız ve mutsuzdur.”

Gülerek, eski acılarla dolu, boş bir ses çıkardım. “Aslında mutlu bir evliliği ve çocukları var.” Başımı eğip tavana baktım. “Duyduğuma göre berbat, düşük seviyeli bir işte çalışmak zorunda kalmış. Sanırım hayattan her zaman istediğimizi alamıyoruz.”

“Oh, evet, alırsınız,” diye ısrar etti Weston, burnunu yüzümün yanına dayayarak, benden gerçek bir gülümseme koparana kadar yanağımı okşadı. “Çünkü işte buradasınız, bir milyarderle evlisiniz. Yani canınız ne isterse onu alabilirsiniz.”

Göğsümde bir düğüm oluştu. Keşke bu doğru olsaydı. Gözlerimi sertçe kırpıp, gelen bir duygu dalgasını savuşturmaya çalıştım, tüm o hisleri onları sakladığım kutuya geri tıkıştırdım. “Sanırım bu konuda kesinlikle ondan bir adım öndeyim,” dedim, ifadesiz bir yüzle. Ben ve sahte evliliğim.

“Aynen öyle,” dedi Weston, beni sıkıca kucaklayıp elini kolumda yukarı aşağı gezdirerek. “Hayalindeki işe kavuşmak için doğru yoldasın *ve* bu gece en az iki kez daha boşalmanı sağlayacağım.” Yuvarlandı ve beni üstüne çekti. “Yani ayrılıkta açık ara sen kazandın.”

"Kesinlikle," dedim. Saçlarım göğsüne düşerken ona bakarken gülümsemeden edemedim. Bacaklarımın arasında duran penisinin sertleştiğini hissedebiliyordum ve karnımda arzu kıvrılıyordu. Onun bana dokunmasını istiyordum. Bulacağımı bildiğim rahatlığı istiyordum. Weston'ın ellerinin vücudumda dolaşmasını istiyordum.

“Sanırım prezervatif stoklamam gerekecek,” dedi. “Sadece o bir kutuyu yanıma almıştım.”

"Eh, prezervatifsiz seninle yatmayacağım kesin," diye alay ettim. "Egzotik orman cinsel yolla bulaşan hastalığınla ilgili tüm dedikoduları duydum."

O inledi, ben de yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdandım. “Tanrım, Narissa gerçekten de durmadan hediyeler veren bir kadın. Başta onunla ilişki kurarken ne halt yediğimi sanıyordum ki?”

Göğsüne yaslandım, dudaklarım çenesine bir öpücük konduracak kadar yakındı. “Kağıt üzerinde uyumluydunuz. Bence insanlar daha azıyla evlenmişlerdir.” Dediğimi vurgulamak için aramızda bir el hareketi yaptım.

“Aslında biz, kağıt üzerinde ne kadar uyumlu olduğumuzdan çok daha önemli şeyler için evlendik,” dedi Weston.

Lochbrae'den bahsettiğini biliyordum, ki bu onun için Narissa ile olan ilişkisinden kesinlikle daha önemliydi, ama bu, *beni* karısı olarak seçmesinin bir heves olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Sadece bir kolaylık meselesi, doğru zamanda gözünün önünde duran seçeneği seçmekti.

"Sana ne kadar minnettar olduğumu fark etmiyorsun galiba," diye devam etti.

"Şey," dedim, sesim biraz boğuktu. "Aşk insanı çılgınca şeyler yapmaya itebilir."

Bana gözlerini kırptı.

“Bu *yeri* ne kadar sevdiğini gördüm,” diye açıkladım. “İnsanları ve toprağı. Anıları. Onlara ne kadar tutkuyla bağlı olduğunu. Belki de evlenme teklifini o şekilde yapmak çılgıncaydı,” diye durakladım. “Boş ver. Kesinlikle çılgıncaydı, ama sanırım roller tersine olsaydı ben de tüm bunlar için çok mücadele ederdim.” Yüzündeki ifadenin endişeli halden düşünceli hale dönüşmesini izledim. “Ne düşünüyorsun?”

“Sadece bu yerin senin için ne kadar önemli olduğu konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Ve evet, vasiyeti öğrendiğimde çaresizlikten öyle davrandım. Bu yerin başkasının eline geçmesine izin *veremeyeceğimi* biliyordum. Sanırım bunu aşk olarak adlandırmanı duyunca şaşırdım. Sanırım hayatım boyunca bu tür bir aşktan *kaçınmaya* çalıştım.”

“Neden?”

“Çünkü gördüğüm kadarıyla, bir şeyi o kadar derinden sevmek her zaman yıkımla sonuçlanır.”

Ben sence gülerek bu “Yıkım mı, biraz gerçekten mi? Yapma sence biraz

Ama Weston gülmüyordu. “Alistair’e bak,” dedi. “Hayatı mahvolmuş değil mi sence?”

Şey. Aslında bu konuda haklı olabilir. “Ama suçlu olan *aşkın* kendisi değildi,” diye karşı çıktım. “Asıl sorun, yanlış kişiye güvenmiş olması değil miydi?”

“Kesinlikle yanlış kişiye güvenmişti—ama onun yaptığı her şeyden paçayı sıyırabilmesinin sebebi, onu o kadar çok sevdiği için uyarı işaretlerini görmezden gelmesiydi,” diye karşılık verdi Weston. “Ve birini paramparça etmek için yalancı ya da hırsız olmana gerek yok. Hatırlayabildiğim kadarıyla, annemle babam birbirlerine karşı hep çok kötüydüler. Ama ilk tanıştıkları zaman onları tanıyan herkes, o zamanlar birbirlerine ne kadar deli gibi aşık olduklarını söylerdi.”

Görünüşe göre bu ilişki başından beri hiç de istikrarlı değildi, diye düşünmeden edemedim.

“Bu yüzden Narissa ile aramızda işlerin yolunda gideceğini düşünmüştüm. Akıllıca bir seçim yaptığımı sanıyordum—durumu iyi bilen bir sosyetik,

ve ona istediği hayatı sağladığım sürece ona deli gibi aşık olup olmadığımı umursamayacaktı. Onu sevmemem, ilişkimizi güvenli hale getirecekti."

"Bu bilgiyi sosyal medyada paylaşmasan iyi olur," diye şaka yaptım. "Yoksa yepyeni bir yalanlar ve sözlü taciz dalgasını davet edersin." Bu arada, listeme "halkla ilişkilerle görüş" maddesini eklemem gerekiyordu.

O, elini başının arkasına koyup içini çekerek, benim arkamdan tavana bakakaldı. "Birlikte çok uyumlu olacağımızdan emindim. Basit, karmaşık olmayan bir ilişki yaşayacağımızı düşünmüştüm."

"Peki ne oldu? Ne ters gitti?" Olayların bir kısmına şahit olmuştum, sonuçların hayatını paramparça etmesini izlemiştim, ama ilişkinin *içinde* değildim. Onun yarattığı karışıklıkları temizlemiştim, ama neden karışıklık olduğunu hiç sorgulamamıştım. Özellikle Narissa söz konusu olduğunda, bunun bana düşen bir iş olmadığını düşünmüştüm.

"Sorun," diye itiraf etti Weston, "yolun bir yerinde, o bana aşık oldu. O zaman sahiplenici ve mantıksız davranmaya başladı. Kaçtığımı sandığım tüm o dramlar yine de peşimden geldi."

Aşk hakkında konuşma şekli beni rahatsız etmişti, ama Weston bana dönüp elini sırtımda gezdirip bana yumuşak bir gülümseme attığında, bu rahatsızlığımı bir kenara ittim. İkimiz de aşkı aramıyorduk, öyleyse onun bu konudaki düşüncelerinin ne önemi vardı ki?

Şu anda eğleniyorduk ve tek istediğim de buydu. Bu *yeterli* olurdu.

Öyle değil miydi?

18

WESTON

“Craft biraları mı? *İğrenç*!”

“İyi bir İskoç birasının nesi var ki, ha?” dedi Tam dedi, ayağa kalkarak komitenin yarısını kızdırdı.

Odadaki sesler tek bir tiz uğultuya dönüşmeye başlayınca gözlerimi ovuşturdum. Kendimi, çatışan kişiliklerle başa çıkma konusunda bir nevi uzman olarak görüyordum. Beni bir toplantı odasına koyun, en inatçı rakipleri bile evcilleştirirdim. Ama bu lanet olası yaz festivali komitesinin beni mahvetmesine izin verdim. Büyükbabamın bu işi hiç başlatabilmiş olması bir mucize. O gerçekten özel bir insandı, büyükannem vefat ettikten sonraki yıllarda bu vahşi kedileri tek başına bir araya getirmişti.

"Festivalde o meyveli saçmalıklardan istemiyoruz!" Tam devam etti.

Onaylayan tezahüratlar yükseldi.

"Böldüğüm için özür dilerim, Tam! Highland's Best Brews az önce onayladı," dedi Lena, telefonuna bakarak, neyse ki bira çadırındaki alkolün kalitesiyle ilgili şikayetleri kesintiye uğrattı. "Böylece resmi satıcı sayımız yirmi yediye çıktı."

"Aferin bize!" dedi Isla, yumruğunu havaya kaldırarak.

"Onlar için bir stant lazım," diye devam etti Lena. "Aiden, bunu kurulum listene ekleyebilir misin?" Aiden başını salladı. "Ve Isla, sosyal medya hesaplarımızı güncelleyebilir misin?"

"Hemen hallederim!" diye cıvıldadı.

Tam yüksek sesle boğazını temizledi. "Söylediğim konuya geri dönersek, neden klasik Tennent's Lager'ı tercih edemiyoruz, anlamıyorum?"

“Çünkü bazılarımız o berbat şeyi içmek istemiyoruz,” dedi Bayan Crawford, ayağa kalkarak.

Jo gözlerini devirerek homurdandı. "Otur, Miriam."

“Tennent’s’ını almanı şahsen sağlayacağım, Tam,” diye seslendim, daha fazla tartışmayı önlemek için. Toplantı sona erdi, ancak grup içecek ve atıştırmalıklar için odanın kenarına geçerken homurdanmalı anlaşmazlıklar devam etti.

“Tanrıya şükür, kaliteli bir kahve dükkanı ayarlandı,” diye mırıldandım ve Lena omzuma yaslanırken rahat bir nefes aldım. Onun çiçeksi kokusunun dikkatimi dağıtmasına izin verdim, bu da öfkemi yatıştırdı. Son zamanlarda her yerde hissedilen koku buydu.

Yastığımda.

Çarşaflarda.

Kollarımı ona doladığımda gömleğimin üzerinde. Her nefes aldığımda, gerginlik düğümü çözülüyordu ve onun yanımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu, sadece hayatımı değil, Braeburn’ü de rayında tutmama yardım ettiğini bir kez daha hatırlıyordum. Son birkaç gündür onu dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapmama rağmen, Lena’nın sıkı çalışması sayesinde her şey plana göre gidiyordu.

"İçimden bir ses, bu grupla festival gününde kafeine ihtiyacımız olacağını söylüyor," diye onayladı. Yine de gülümsemesi yumuşaktı. Rahattı. Keyif alıyordu. Heyecanla klipsli dosyasını incelerken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmasını izlerken, son kalan hayal kırıklığım da kayboldu.

“Satıcı listesinin geri kalanı ne durumda?” diye sordum.

“Dört hayır, üç belki ve henüz yanıt almadığım yedi satıcı var. Bu toplantıdan sonra onlara bir e-posta gönderip hatırlatacağım, ama bence başka kimse onaylamasa bile katılım iyi olacak,” dedi, gelen kutusuna bir e-posta düştüğünde gözleri hafifçe büyüdü.

"Ne oldu?"

Başını kaldırıp bana aptalca bir gülümseme attıktan sonra, telefonunu bana gösterip okumam için çevirdi. "Tahmin et, cover grubu kim onayladı?"

"Gerçekten mi?" Mesajı gözden geçirirken burnumdan bir ses çıkardım, gözlerim grubun adına takıldı. "The Midge Bites mi?"

"Isla ve ben demolarını dinledik. Buralı çocuklar. Aslında oldukça iyiler." Dirseklerimi sıktı ve kolumdan bir heyecan dalgası geçti. "Festivalin kapanışını yapmalarına izin vereceğimize söz verdik."

Dudaklarım seğirdi. “Eğer berbatlarsa, bu gruptan bunu duymaktan asla kurtulamayacağım,” diye fısıldadım ve eğilip dudaklarımı onun çenesinin yanına değdirdim. Yanakları hoş bir pembeye boyandı.

“Gençleri ve sanatı destekliyorsun,” diye cevapladı. “Bu iyi bir imaj.”

Kaşlarımı kaldırdım. *“Sen* iyi bir imajsın.”

"Çok saçma." Yanakları daha da kızarırken gözlerini devirdi. "Halkla ilişkilerde sanat konusunu öne çıkarabiliriz. Kincaid Energy'nin alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı var. Cynthia buna bayılacak."

Mırıldandım. "Şey, bil diye söylüyorum, Tam pub'ı bana karşı kışkırttığında bunu telafi etmeni bekleyeceğim."

“Bundan şüpheliyim. Onların sürekli didişmeleri ve şikayet etmeleri yüzünden inanması zor olabilir, ama bence bu kalabalık aslında sana oldukça ısındı.” Sesi daha da alçaldı. “Hatta bazıları seni sevdiklerini bile söyleyebilir.”

“O kadar emin olma,” diye alay ettim. “Sanırım özel biralar Tam’in bardağı taşıran son damla. O yüzden bana nasıl telafi edeceğini düşünmeye başlasan iyi olur.”

Lena'nın nefesi kesildi, ama gözlerinde şımarık bir parıltı belirdi. "Dilediğine dikkat et, efendim."

Sırıtışım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. “Sanırım bunun üstesinden gelebilirim.”

"Oh, yapabilir misin?" dedi, kaşlarını kaldırarak, sesinde bir meydan okuma vardı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu meydan okumaya cevap vermek ve ona ne kadar başa çıkabileceğimi göstermek için can atıyordum.

“Hey,” dedi Isla, elinde telefonuyla aceleyle yaklaşarak. “Sizi bir saniye alabilir miyim?”

Lena'nın yüzü gerildi ve Isla'nın ses tonunun onu endişelendirdiğini anlayabiliyordum. "Ne oldu?"

Isla başını kalabalığa doğru çevirdi ve biz de onu takip ederek salonun karşısına geçtik. Telefonunu uzatırken utangaç bir ifade takındı. “Bunu az önce festivalin Instagram hesabına yükledim.”

Büyükannemle büyükbabamın göründüğü bir reel'di, ardından Lena ile benim bir fotoğrafımız çıkıyordu. Isla bizim doğal bir fotoğrafımızı çekmişti; etkileyici bir karaydı. Birbirimize bakışımız, umutsuzca aşık olduğumuzu gösteriyordu.

"Tepkiler..." Isla sözünü yarım bıraktı. "Şey... aşağı kaydır ve kendin bak."

Lena yorumları okurken parmağını dudaklarına dokundurdu. Omzunun üzerinden bir göz attım ve bakışlarım Narissa'nın hesap adına takıldı. Kahretsin.

"Aşk kuşları, gerçekten mi?" Narissa'nın yorumu böyle diyordu. *"Daha çok sahte kuşlar gibi. İlişkilerinin tamamı bir yalan ve kendilerinden utanmalılar."*

Çenemi o kadar sıkmıştım ki ağrımaya başladı. Başka bir yorumda ise, gerçeklerden bu kadar uzakken mükemmel bir çiftmişiz gibi davranarak tüm kasabayı kandırdığımızı söyledi. *Lanet olsun, Narissa!* Lena, sanki bu konuda çileden çıkmadan önce beni sakinleştirmem gerektiğini hissetmiş gibi elini uzatıp elimi tuttu.

"Bir şey başlatmak istemedim," dedi Isla, ikimizin arasında bakışlarını gezdirerek. "Kim olduğunu bile bilmiyorum..."

Lena telefonunu geri verdi ve kolunu nazikçe okşadı. "Hayır, tabii ki değil. Bu senin suçun değil. Endişelenme."

"Narissa benim eski sevgilim," diye açıkladım, öfkem beni ele geçirmeden önce bununla başa çıkmaya çalışarak. "Ve benim hayatıma devam etmemi pek iyi karşılamıyor."

"Ah," dedi Isla. "Bu çok şeyi açıklıyor." Rahatsız bir şekilde güldü. "Peki, onu kızdırmış olduğum için özür dilerim."

Lena zorla gülümsedi.

“Şahsen,” diye devam etti Isla. “Bence o biraz komplo teorisyeni gibi konuşuyor.”

Isla haksız değildi. Ve belki de bu bizim lehimize işledi. Dürüst olmak gerekirse, buradaki kimsenin Narissa'nın saçmalıklarını ciddiye alacağından pek endişelenmiyordum. Lena ve ben onlara ilişkimizin gücünden şüphe etmeleri için hiçbir neden vermemiştik ve aksine, bu şehre geldiğimizden beri birbirimize daha da yakınlaşmıştık.

Ama Narissa'nın bu konuyu bırakamaması yine de çok sinir bozucuydu. O kadının sosyal medyada beni takip etmeyi bırakıp hayatına devam etmesi gerekiyordu.

"Tabii ki yorumlarını sileceğim," dedi Isla. "Ve onu engelleyeceğim. Sadece ikinizin ne dediğini bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler," dedi Lena. "Bunu takdir ediyoruz."

Isla omuz silkti. “Ne olursa olsun, bence siz ikiniz birbirinize mükemmel uyuyorsunuz.” Biri onun adını seslendi ve o da kalabalığın içine doğru geri döndü.

Derin bir nefes verdim. “Her şeyi mahvetmek zorunda, değil mi?”

"Halkla ilişkiler ekibine haber vereceğim," dedi Lena, ses tonu bana her şeyi düzeltme moduna geçtiğini gösterirken, parmakları kendi telefonunun klavyesinde uçmaya başladı.

Kollarımı onun beline doladığımda ağzımın köşesinde bir gülümseme belirdi. "Her şeyi kontrol altına alacağını biliyorum."

“Sen gidip bize birer içki getir, ben de Cynthia’ya ulaşmayı bitireyim.”

Başımı kaldırıp ikram masasında Tam'i gördüm. "Beni aslanın inine mi gönderiyorsun, ha?"

"Ben Narissa ile uğraşıyorum," diye karşılık verdi. "Peki, aslanın ininde kim var gerçekten?"

“Haklısın,” dedim. Odanın diğer ucuna doğru yürüdüm ve haggis yarışmasının jüri kadrosu hakkında bir tartışmanın ortasına düştüm. Bu konuyu zaten birkaç kez konuşmuştuk. Oradan kurtulduğumda, fincanımdaki kahve soğumuştu. Fincanı masaya bırakıp arkamı döndüğümde, Lena’nın orada durduğunu ve Hamish’in fırınından aldığı bir poşeti uzattığını gördüm.

“Bu ne?” diye sordum.

“Eve giderken yol için bir şeyler yemen iyi olur diye düşündüm,” dedi.

Sözleri içimi ısıttı ve Narissa'nın hayatımı altüst etmeye yönelik sürekli çabalarından kaynaklanan rahatsızlığı ortadan kaldırdı. Çoğunlukla, onun girişimleri sadece birer rahatsızlıktı ve bunları kolayca açıklayabiliyorduk, ama eninde sonunda yanlış kişi daha fazla dikkat çekebilirdi ve *yanlış* derken, yönetim kurulunu ve yatırımcıları kastediyordum.

Torbayı aldım ve içine baktım; en sevdiğim milyoner kurabiyeleri vardı.

Gülümsedim, içimde sevgi doldu, neye ihtiyacım olduğunu tam olarak bildiğine her zaman güvenebileceğimi biliyordum.

Aniden, ben de tam olarak *onun* ihtiyacı olan kişi olma arzusu ile dolup taştım. Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordum, onu eve götürüp tamamen kendime ait olmasını sabırsızlıkla bekliyordum.

"Evet," dedi. "Hadi buradan gidelim."

"Milo!" diye bağırdım, evin önüne park ettikten sonra arabadan inerken. Köpek, Bonnie'nin peşinden bahçelere doğru fırladı. Bonnie'nin yeni yularından dolayı bir tıkırtı sesi geldi. "Lanet olası midilli."

Lena kıkırdadı ve arkamdan arabadan indi. “Bence bu mülke sızma yeteneği incelenmeli. Ordular ondan bir iki şey öğrenebilir.”

"Hey, Milo, gel buraya!" Köpek olduğu yerde dondu, bana dönüp baktı, dili sarkmış, kuyruğu sallanıyordu. "Tehlike yaratmayı bırak." Başka bir emirle onu serbest bıraktım, ama Bonnie geri döndü, etrafında daireler çizerek koştu ve Milo onu kovalamak için çitlerin arasından fırladı. "Bu ortaklık konusunda endişeliyim."

“Beni rahatsız etmek yerine Milo’yu rahatsız etmesi daha iyi,” dedi Lena.

“Ona kötü alışkanlıklar öğretiyor,” diye homurdandım. Araziye geldiğinde onu yakalamayı kolaylaştırmak için ona bir yular almıştım, ama bunun asıl yaptığı şey, onun başından beri *her yerde* olduğunu bana iyice göstermek oldu. Lanet şey, Noel Baba’nın kızağı gibi tın tın ses çıkarıyordu.

"Bunu tutar mısın lütfen," dedim Lena'ya, kollarımı sıvarken ona fırın poşetimi uzattım.

Lena takdirle mırıldandı. "Benim için mi gösteriş yapıyorsun?"

Ön kollarımı kasarak midilliye doğru geri adım attım. "Seni heyecanlandıran bu mu?"

"Neden o kolları biraz daha yukarı sıyırmıyorsun, o zaman sana söylerim," diye seslendi.

Onu memnun etmek için öyle yaptım, bana bakışını ve dişlerinin arasına dudaklarını sıkıştırışını beğendim. Sonra döndüm ve gözlerimi Bonnie'ye diktim. Peşinden koştum ve tam çitlerin arasından fırlarken onu yularından yakaladım.

“Sevişmeye çalışıyorum, seni küçük canavar,” diye mırıldandım, onu sıkıca tutarak. “Başıma bela olmayı kes.”

Bonnie bana baktı, dudaklarını kıvırdı ve öfkeyle kişnedi.

19

LENA

Ere nefesini tuttu, ses hızla zevk dolu bir iniltiye dönüştü. "Oh... *oh, lanet olsun*."

"Çok mu sıcak?" diye sordu Weston, gözlerimi açtığımda gülümsemesi şeytani bir hal aldı. Odası, uzun perdelerin arasından sızan sıcak ışıkla yıkanmıştı, gün batımı onu güzel altın tonlarıyla boyuyordu.

"Hayır," diye boğuk bir sesle fısıldadım, ellerimi omuzlarındaki belirgin kasların üzerinde gezdirerek. "Tam kıvamında. Bu... *Mm-hmm*." O, çıplak karnımın üzerine bir çizgi daha sıcak çikolata ve karamel damlatırken, ben başımı yastığa doğru ileri geri salladım. Ardından dilini sürdü, cildimden o baştan çıkarıcı tatlılığı yalarken nefesi sıcaktı.

Bonnie'yi evden uzaklaştırıp kendini temizledikten sonra, yeni ısıtılmış milyoner kurabiyesini hemen yatağa getirmişti. Weston'ın bu ikramı benim üzerimden yemenin bir parçası olduğunu bilmiyordum, ama buna kızmadım.

Aslında, tatlıyı hiç bu kadar sevmemiştim.

"Güzel," dedi Weston karnıma doğru homurdanarak. "Çünkü bunu yedikten sonra, kendi adını bile unutana kadar seni yalayacağım."

Onaylayarak inledim ve elimi kaldırıp parmaklarımı ensesindeki saçların arasından geçirdim.

"Bunu istiyor musun?" diye

sordu. "Evet."

“Seni duyamıyorum,” diye alay etti, çikolatayı göğüslerimden birinin üzerine damlatarak. O meme ucunu ağzına alırken diğerini de okşadı, ta ki ikisi de onun dokunuşları altında sertleşene kadar. Bir his içimi kapladı, karnımda dönüp durdu ve tek düşünebildiğim, onun bana ne kadar iyi hissettireceği idi. “Ne istediğini söyle.”

"Seni." Yutkundum. Çikolatayı kovalayarak dilini göğüslerimin arasındaki vadide gezdirdi. "Daha fazlasını." Onu istiyordum. Her şeyi istiyordum. En çok da, başka hiçbir şeyin önemi olmadığı, kızgın bir mutluluk anında var olmak istiyordum. Sadece zevk.

O boynumun yan tarafına çikolata sürerken, dudaklarıyla ısırıp emerek, ben kıvranırken düşüncelerimi hızla altüst ederken, başımı yastığa daha da bastırdım. Eli kaydı ve yanlışlıkla çikolata ve karamel yatak çarşaflarına bulaştı.

"Weston," diye mırıldandım, ne kadar dağınık bir hal aldığımızın farkına vararak. O vücudumdan aşağı doğru inerken dikkatini çekmek için omzunu sıktım.

"Seni duyamıyorum," diye mırıldandı. "En sevdiğim tatlıyı yiyorum."

O, çikolatayı kalçamdan uyluklarıma doğru sürerken, ben onun altında kıvranıyordum, sonra da dilini kullanarak üzerimdeki çikolatayı temizledi. Yer değiştirdik, çarşaflara dolandık, üzerlerine yapışkan karamel sürdük. Weston kalçalarımı kucakladı, sanki daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamış gibi, sanki her saniyenin tadını çıkarmaya çalışıyormuş gibi derimi yalayıp emdi ve kalbim göğüs kafesime çarptı.

Klitorisim buna karşılık zonkluyordu, kendine ilgi gösterilmesini çaresizce istiyordu. İnledim; sesim o kadar yalvaran bir tondaydı ki, Weston elindeki işten başını kaldırdı. Bana doğru baktı; koyu saçları alnına düşmüştü, o yeşil gözleri beni sarmalarken parıldıyordu.

"Her yeri kirletiyoruz," dedim, parmakları uyluklarımın arasına kayarken, sonunda klitorisimle oynuyordu. Hareketleri o kadar yumuşaktı, o kadar alaycıydı ki neredeyse acı vericiydi.

Weston uyluklarıma yaslanarak sırıttı. "Seni henüz yeterince dağınık hale getirmedim." Klitorisimi okşadı ve ben ona doğru sarsıldım. "Güven bana."

"Yatak örtülerinin her yeri çikolata dolu," diye mırıldandım. Çarşafların, yorganın ve yastığın her yerindeydi. Onun her yerinde. Benim her yerimde.

"Kimin umurunda?" dedi Weston.

"Belki de... *Ah*! Belki de bunu duşa taşımalıyız."

"Bence burada ne yaptığımla daha çok ilgilenmelisin," dedi, parmaklarını klitorisimde gezdirerek. "Tam olarak istediğini aldığından emin olmakla."

"*Weston*," diye homurdandım, yumruğumun arkasında bir inilti yakaladığımda sözüm kesildi.

"İşimiz bittiğinde yatak takımlarını atıp yenilerini alırım. Lanet olsun kadın, seni böyle sikebilmek için bir yatak fabrikası bile satın alırım."

Klitorisime daha sert bastırdı ve ben inledim. "*Oh*," dedim, gözlerimi sıkarken sırtımı kavisledim. "Evet. Mmm, Tanrım."

Haklıydı. Kimin umurunda ki?

Parmaklarıyla *bunu* yapmaya devam ettiği sürece, beni çikolataya batırıp bu lanet kalenin her yerinde sikebilirdi. Beni okşadı, yavaş, kasıtlı daireler çizdi. Baskı, bana gerçek bir rahatlama sağlayamayacak kadar yavaş ve hafifti, ben de omuzlarını kavradım, destek bulmaya çalışarak ona sürtünmeye çalıştım. O geri çekildi ve ben inledim.

"Weston!"

“Weston, ne?” dedi. Sesinden, en sevdiği o alaycı sırıtışını taktığını anladım. Beni kızdırmak için sevdiği sırıtış. Beni gizlice çılgına çeviren sırıtış.

İçimde bir arzu dalgalandı. "Durma."

"Yoksa ne olacak?" diye sordu. "Ne yapacaksın?"

Patlayacaktım, işte bunu yapacaktım. Ama istediğim şekilde değil. *İhtiyacım olan* şekilde değil.

Vücuduma uzandım, karnımda bıraktığı yapışkan, çikolata gibi pisliği geçip klitorisime ulaştım. O bana dokunmayacaksa, ben kendime dokunacaktım.

Ama bacaklarımın arasındaki o acıyı hissedebilmeden önce, elimi yakaladı ve ulaşamayacağım bir yere tuttu. Sonra diğer elimi de yakaladı ve ikisini de başımın üstünde sabitledi.

Protest etmek için kıvrandım, o başını eğip dudaklarıma bir öpücük kondururken ben de dudaklarımı bükerek somurtmaya başladım. Tadı kurabiye gibiydi, nefesi tatlı, dili şekerliydi.

"Sana ihtiyacım var," dedim, kalçalarımı bacağına sürtmeye çalışırken sözlerim neredeyse hıçkırık gibiydi. Baskı beni gergin tutmaya yetiyordu, ama beni doruğa çıkarmaya yetmiyordu. Sert penisi kalçama bastırdığında inledim. "Lütfen. *Lütfen.*"

"İşte böyle," dedi. "Yalvarmanı seviyorum." Beni bırakıp komodinin çekmecesinden prezervatif çıkardı. Yanına yuvarlandı, dişleriyle ambalajı yırttı ve prezervatifi penisine geçirdi.

Yarı sersemlemiş bir halde ona uzandım, elimi penisinin çevresine doladım ve sıkarken elimdeki ağırlığı hissettim.

Weston homurdandı, üzerime yuvarlandı ve penisinin ucunu girişime hizaladı. Kalçalarım açıldı, o lezzetli gerginliği beklerken nefesim kesik kesik oldu. “Evet,” dedim, o beni kızdırırken, zar zor içeri girerken. “Tanrım, *lütfen*.”

"Yalvar," diye kulağıma fısıldadı, aksanı beni başımı döndürecek şekilde yuvarlanıyordu. Bütün gün bana böyle tatlı sözler fısıldamasını istedim. Her gün. "Boşalmanı iste." Üzerimde durdu, ağırlığını dengelerken pazıları şişti. Omuzlarına sarıldım, kalçaları sarsılırken aramızdaki boşluğa bakarak penisini yavaşça ileri doğru itti.

Başım dönüyordu. "Evet, Weston!"

"Ne istediğini söyle," dedi, biraz daha derine oturarak. Daha fazlasını istedim. Hareket etmesini istedim.

"Beni sik," diye yalvardım.

"Daha yüksek sesle, Lena."

"Tanrım, Weston!" Artık dayanamıyordum. "Beni sikmen lazım!" diye bağırdım, kapısının önünden geçecek kadar şanssız olan kimseye utanmayı reddettim.

Dirseklerine yaslandı, ağzını yanağıma bastırırken sırıtışı kibirli bir hal aldı, kalçalarını öne doğru itti ve kendini bacaklarımın arasındaki boşluğa gömdü.

"Evet," diye tısladım. Baskı o kadar güzeldi ki, tek yapabildiğim inlemek ve durmaması için yalvarmaktı.

Daha

sert.

Daha

hızlı.

Onu daha derine istiyordum.

"İşte böyle," dedi, klitorisimi okşamak için pozisyonunu değiştirdi. "Ne istiyorsan al."

Düşüncelerim bulanıklaştı, sadece zevkime odaklandım, kendimi ona sürtüp, her itişine karşılık verdim.

"Al şunu," dedi yine, boş elini kalçama dolayarak kıçımı sıktı, parmaklarının baskısına karşı sallanmam için beni cesaretlendirdi.

Sanki kendinden geçmiş bir kadın gibi o hissi kovaladım. Tüm vücudum beklentiyle gerildi ve o derinlere girerken boğazımdan bir inilti çıktı. Bu, klitorisimdeki baskı ile birleşince sonunda orgazm olmama neden oldu. Onun altında sarsılırken kafam bulanık bir zevkle doldu, hiç bitmesini istemediğim bir dalganın içinde kayboldum.

Weston'ın nefesi düzensizleşti, eli kalçamı kavramak için kaydı, parmakları kıçıma gömüldü. Ama acının keskinliği bile inanılmaz geliyordu ve o içime girerken yüksek sesle inledim, orgazmımın dalgalarını kendininkilerle kovalıyordu. Kafam hâlâ dönüyordu ki sonunda o da inledi ve ağır bir battaniye gibi üzerime yığıldı.

Orgazm sonrası ağırlığı rahatlatıcı ve sıcaktı; onu göğsüme sıkıca sarıldım, yarattığımız mutluluk bulutunda süzülmekten memnuniyet duydum. Gözlerim

kapandı, seks sonrası bir uykuya daldım.

Sisli seks sisinin dağılmasıyla gözlerimi açtığımda, odadaki güneş ışığının altın renginden pembeye dönüştüğünü, gün batımının son ışıklarının duvarlara yapıştığını gördüm.

"Selam, güzelim," diye fısıldadı Weston, elini kolumdan aşağı doğru gezdirerek.

"Güzel mi? Bilemiyorum," dedim gülerek, vücuduma bakarak. "Bence biraz bataklık cücesine benziyorum. Kesinlikle duş almam lazım."

"Sen güzelsin," diye ısrar etti, alnıma bir öpücük kondurduktan sonra boynumun yanını yaladı. "Ve lezzetlisin."

"Senin de duşa ihtiyacın var," dedim. "Şu anda insanlarla görüşmeye uygun değiliz."

"Harika. O duşu paylaşmaya devam etmeyi öneriyorum." Sırıttı. "Çevreye öncelik verme konusunda çok iyiyimdir."

Ona bakarken dudaklarım seğirdi, az önce beni ne kadar harika hissettirdiğine ve burada, kollarında ne kadar mutlu olduğuma hayret ediyordum. Bu, doyamayacağım Weston'dı, seksi, çekici ve şapşal olan Weston. İş takımlarının altındaki adam. Tek bir bakışla kalabalık bir odada kendimi tek kişiymişim gibi hissettirebilen adam. Seksi, eğlenceli ve tatmin edici kılan, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Bu düşünceyle beklenmedik bir şekilde güldüm.

"Ne oldu?" diye sordu, yanağımı okşayarak.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim, zaten nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum. "Sadece... bu benim için bir ilkti. Daha önce hiç yemekle seks yapmamıştım."

O, alaycı bir şekilde şaşkınlık gösterir gibi nefesini tuttu. "Benden önce yattığın bu adamlar kimdi? Yiyecekleri kullanmanın tüm o keyifli ve yaramaz yollarını sana öğretmemişler mi?"

Onun dalga geçtiğini biliyordum, ama sözleri, benim deneyimimin ne kadar sınırlı, onunkinin ise ne kadar geniş olduğunu bana iyice hissettirdi. “Aslında… Şey, sen şimdiye kadar yattığım üçüncü erkeksin. Yani pek de deneme-yanılma süreci sayılmaz.”

Bana gözlerini kırpıştırdı, şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Lisede uzun süreli bir ilişkim olmuştu," diye başını salladı, çenesi titriyordu, belki de nasıl ve neden ayrıldığımızla ilgili yorumumu hatırlıyordu, "sonra üniversitede bir tane daha, ve şimdi de sen. Hepsi bu."

Yavaşça başını salladı. “Üzgünüm, sadece şaşırdım, hepsi bu. Yani, sen… açıkçası, harikasın. Son yedi yıldır seni meşgul ettiğimi biliyorum, ama erkeklerin kapını çalmamış olmasına inanmakta zorlanıyorum.”

Buna gülümsedim. “Beni meşgul ettin, ama hiç kimseyle çıkmadığım da değil. Sadece… üniversiteden mezun olduğumdan beri birkaç randevuya çıktım, ama o ilişkilerin hiçbiri onlardan biriyle yatacak kadar ilerlemedi.”

Gevşek ilişkilerde pek iyi değildim, o yüzden tek gecelik ilişkiler pek bana göre değildi. Ama uzun vadeli ilişkiler bağlılık gerektiriyordu ve bu bağlılık da beklentilerle birlikte geliyordu. Bu, ilk buluşma sürecinde gündeme getirmekte ustalaştığım bir konuydu. Hâlâ, benim yaşımdaki erkeklerin bu kadar çoğunun evlenip çocuk sahibi olmayı beklemesi beni şaşırtıyordu. Bunu fark ettiğimde, ilişkiye son verirdim — genellikle kolay yolu seçer ve şu anda flört etmek için yeterli zamanım olmadığını, bunun ona haksızlık olacağını söylerdim. Çocuk sahibi olmak isteyip istemediğime karar verme şansım olmadan bunun benden alınmış olduğunu bilmek yeterince zordu; erkek bu yüzden benden ayrıldığında aşağılanmaya ihtiyacım yoktu. Bunu yaşadım, bunun kanıtı olan duygusal izlerim var.

Weston'la işler farklıydı. Yıllarca birlikte çalışarak aramızda zaten bir geçmiş oluşmuştu. Bu her neyse, geçici bir ilişki olarak nitelendirilemezdi. Ama bir de bitiş tarihi vardı. Altı ay — şu anda beş ay ve biraz daha — ve sonra boşanma. Üzerinde anlaştığımız şey buydu. Sahip olduğumuz şeyin gerçek ama geçici olduğu bu garip ara alanda yaşıyorduk. Belki de bu yüzden şimdilik işe yarıyordu.

Dudaklarını şakağıma değdirdi ve bir an için ilişkilerimi daha derinlemesine sorgulayacağından, *neden* bittiğini soracağından endişelendim.

"Şey, o adamların hepsi büyük bir fırsatı kaçırmış. Ve sahip oldukları şeyin değerini bilemedikleri için kaybedenler eski sevgililerin," dedi bunun yerine, sözleri

göğsümdeki bir boşluğu doldurdu. "Sen dünyayı hak ediyorsun, Lena. Ve ikisi de açıkça aptaldı çünkü sen mükemmelsin."

Başımı salladım, hafifçe, garip bir şekilde güldüm, gülümsememi korumak için elimden geleni yaptım. Bu konuyu konuşmak istemiyordum. Ne eski sevgililerim hakkında, ne de mükemmel olmaktan ne kadar uzak olduğum hakkında.

"Ve sen dağınık yemek seksinde mükemmelsin," dedi alaycı bir şekilde.

"Bu büyük bir iltifat," dedim, elimi boynuna dolayarak onu bir öpücüğe daha çekip, konunun değişmesine minnettar oldum. Geri çekildim, gözlerine bakarak kendime bu anların tadını çıkarmamı söyledim. İleride, gerçeklik, boşanma bayrağını sallayarak, her şeyi parçalamaya hazırlanarak yaklaşıyordu. Elimizde sadece şu an vardı; bu yüzden onu en iyi şekilde değerlendirmeliydik. Boğazımı temizledim. “Sırada hangi lezzeti deneyelim?”

O, beni kendine sıkıca sarıp ellerini sırtımda gezdirirken mırıldandı. “Aslında sana krem şantinin zevkini tattırmayı düşünüyordum.”

“Haggis’e bulamaya çalışmadığın sürece, neden olmasın.”

Weston başını geriye attı ve güldü.

20

WESTON

“ “Lanet olsun,” diye mırıldandım, *Hatchett, McBride & Co. Avukatlık Bürosu'ndan gelen mektubu yırtıp açarken, kalan postaları yere attım*.

Agnes, ikimizin de kötü haber olduğunu bildiğimiz şeyi beklerken eliyle ağzını kapattı. “Lütfen, düşündüğüm şey olmadığını söyle?”

Mektubu gözden geçirdim, damarlarımdan kızgın bir sıcaklık dalgası geçerken dudaklarım dişlerimin üzerine kıvrıldı. Konu satırında *"Merhum Peter Kincaid'in Mirası"* yazıyordu.

“Yukarıdaki konuyla ilgili olarak müvekkilimiz Bay Jasper Kincaid adına yazıyoruz,” dedim yüksek sesle, her kelime içimdeki ateşi daha da alevlendiriyordu. “Müvekkilimizin vasiyetnamenin şartlarına resmi olarak itiraz etme niyetinde olduğunu bildiririz. Mirasın dağıtılmamasını talep ediyoruz.”

"Biliyordum," dedi Agnes, onaylamayan bir şekilde dilini şaklatarak.

"Lanet olsun!" diye bağırdım ve mektubu büyükbabamın masasına fırlattım. Onu tekrar alıp paramparça etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Lanet olsun, Jasper!"

Agnes kollarını kavuşturdu ve mektuba somurtarak baktı. “Onu gördüğüm anda bunun iyi bir haber olmayacağını anlamıştım. Jasper cenazeden beri sorun çıkarmaya çalışıyor

. Callum'un onu dışarıda gördüğünü hatırlıyor musun?" dedi, Jasper'ın cenaze töreninden erken ayrıldıktan sonra görüldüğü sahil şeridini işaret ederek. "O nankör sıçan, bu saçmalığa başlamadan önce büyükbabanın bir an bile huzur içinde yatmasına izin veremedi."

Dişlerimin arasından keskin bir nefes çektim.

"Neler oluyor?" diye sordu Lena, kafasını odaya uzatarak.

“O işe yaramaz kuzeni vasiyeti itiraz ediyor!” dedi Agnes, ellerini havaya kaldırarak. “Olan bu.”

Lena kaşlarını çattı, Agnes'ten bana baktı. "Ciddi misin?"

Onaylamak için başımı salladım.

İleri adım attı ve mektubu almak için elini uzattı. Mektubu ona verdim.

Agnes homurdandı. "Gidip su ısıtıcısını koyayım," dedi. "Sanırım bundan sonra hepimizin bir fincan çaya ihtiyacı olacak."

“Belki daha sert bir şey,” diye homurdandım.

“Evet,” diye onayladı ve ortadan kayboldu.

Lena okurken parmaklarını dudaklarına vuruyordu ve bu hareket içimdeki öfkeyi alevlendirdi. Sinirden patlamak istedim. Kalkıp ana katta bir uçtan diğer uca yürümek istedim, ama o lanet olasıca hareketsiz duruyordu.

“Dolandırıcılık gerekçesiyle itiraz mı ediyor?” dedi sonunda. Okumaya devam etti. “…kasıtlı olarak yanıltmak için…” Gözlerini kısarak baktı. “‘…koşullu mirası yerine getirmek için hesaplı bir düzenleme yoluyla, şartın gerçek niyetini yerine getirme niyeti olmadan.’ Bunları varsaymaya ne hakkı var?”

Bana bir göz attı, yüzünde endişe ve şaşkınlık belirmişti. Ellerim yumruk haline gelmişti. Onları masaya bastırdım. “Daha fazlası var. Bir sonraki sayfa sözde kanıtları.”

Lena sayfayı çevirdi. Isla’nın sosyal medya paylaşımının bir taramasıydı. “Narissa’nın festival paylaşımına yaptığı yorumlar,” dedi, sonunda tüm parçaları

bir araya getirdi. İçini çekti. “Vasiyeti itiraz etmesinin gerekçesi bu mu?”

“Narissa’nın yorumunu olduğu gibi kabul ediyor. Onun, bunun,” aramızdaki alanı işaret ettim, “tamamen bir aldatmaca olduğu iddiası, ona vasiyetnamenin koşullarına tam olarak uymadığımızı iddia etmek için yeterli gerekçe sağlıyor. Ne bekliyordu ki, evliliği tamamladığımızı belirtmek için bayrak direğine kanlı çarşafları asmamızı mı?”

“Şimdi ne olacak?”

Şaşkın bakışına elimi salladım. “Boş ver.”

Lena mektubun fotoğrafını çekti. “Bunu hemen kişisel avukatına ileteceğim.”

Gözlerimi ovuşturarak homurdandım. Gözlerimin arkasında öfke yanıyordu, başım ağrıyordu. Narrissa, benim bir sahtekar olduğum gibi saçma sapan sözlerini sosyal medyada yaymıştı ve şimdi Jasper, hak ettiğini düşündüğü her şeyi almak için geliyordu.

Mirasımı istiyordu.

Büyükbabamın *bana* emanet ettiği topraklar için.

Ama ben aldatmamıştım. Belki evliliğimin başlangıcı alışılmışın dışındaydı, ama bu onun gerçek olmasını engellemiyordu. O güvende ve mutluydu. Ona iyi bakılıyordu. İhtiyaçları karşılanıyordu. Gerçek aşkın, masalsı bir evlilik olmayabilirdi, ama burada saygı vardı. Güven vardı.

Ve bu, lanet olası *duygulardan* daha önemliydi. Ayrıca,

büyükbabam asistanımla evlenemeyeceğimi hiç

söylememişti.

Talimatları sadece evlenmemdi, bu kadar basit. Ve adam bana sadece otuz lanet gün vermişti, peki tam olarak ne bekliyordu?

"Ben..." Lena başladı. "Ne yapmak istiyorsun..." Elindeki telefon titrediğinde sözü yarıda kaldı. Bir an sessizce telefona baktı, sonra omuzları çöktü ve bunun iyi bir haber olmadığını anladım. Çaresizce bana baktı.

"Ne oldu?"

"Hukuk departmanı az önce bazı rakiplerin bölgedeki bir rüzgâr santrali hakkında yerel yönetimle görüşmelere başladığını bildirdi."

Elimi saçlarımın arasına geçirdim, saç tellerimi kavradım ve içimden homurdandım. *"Siktir*. Kim bu?"

"Lawton Grubu."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım. "Jasper. O olmalı." Callum'un kuzenimi su kenarında gözetleme konusunda yaptığı uyarı, tüm gücüyle bana çarptı. Başından beri planı buydu ve ben karımı da yanımda getirerek bu plana büyük bir çomak sokmuştum.

Sinirimi zorlukla kontrol ederek odada volta atmaya başladım. Jasper'ın seçebileceği onca rakip varken, neden *onları* seçmişti?

"Bu da muhtemelen mirası başarıyla ele geçirebileceğinden emin olduğu anlamına gelir," dedi Lena.

"Lanet olsun!" Büyükbabamın çalışma sandalyesini kenara ittim. Sandalye duvara çarptı, Lena irkildi. Lawton Grubu bir şeyle tanınıyorsa, o da güvenliği hiçe sayan, yerel vahşi yaşamı yok eden şüpheli iş uygulamalarıydı. "Jasper Lochbrae'yi ele geçirirse, Lawton Grubu'nun burayı mahvetmesine izin verecek!"

Şu an gözümün önüne canlanıyordu: yeniden ağaç dikmeden ormanları kesip, topluma danışmadan en ucuz altyapıyı kurup, yakındaki göllere kimyasallar dökmek. Ama köşeleri kesmek, Jasper'ın cebine daha fazla para girmesi anlamına geliyordu ve Lawton Group'un tüm o korkunç planlarını uygulamakta tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

Bu çok sinir bozucuydu. Hızla döndüm ve Lena'nın yüzünün bir anda düştüğünü gördüm. Derin bir nefes vererek, boğazıma yükselen öfkeyi yutmaya çalıştım. Narissa'nın vasiyetnamenin şartlarını öğrenmiş olmasından dolayı kendini zaten suçladığını biliyordum.

Ama bu onun suçu değildi. Narissa'yı hayatıma davet eden bendim.

Ve onu hayatımdan tekrar kovmuş olan da bendim. Onun özlemini duyduğu bu kanlı intikam, benim onun gururunu incitmemin doğrudan bir sonucuydu.

Bunu Lena'nın üzerine yıkamazdım. Ama şu an mantıklı düşünmenin sırası değildi. Bir süre buradan çıkıp kafamı dinlemem gerekiyordu.

Masayı yavaşça dolaştım, uzandım ve ellerimi Lena'nın omuzlarına bastırdım.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf etti.

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Çok iyi avukatlar tutarım," dedim. "Bundan başlayalım. Gelişmelerden beni haberdar et."

O başını salladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Callum az önce benden yardım istedi. Bonnie'nin araziye girip çıktığı çitin boşluğunu bulduğunu düşünüyor. Ona yardım etmeye gidip bu sinirimi biraz atacağım. Sonra görüşürüz."

"Tamam," dedi.

Kendimi rahatlatıcı bir gülümseme takındığımı düşündüm, sonra kapıdan dışarı çıktım.

~

Callum'un çalıştığı otlağa vardığımda, hukuk departmanından gelen e-postayı en az yarım düzine kez okumuştum.

O piçin araziyle yapabileceği onca şeyin içinde, bu en büyük darbeydi. Jasper aptal değildi. Lawton Group'un Lochbrae çevresindeki yerel çevreyi mahvedeceğini çok iyi biliyordu; bu da Kincaid ailesinin gelecek nesillerinin bu araziye yerleşmek istemeyeceği anlamına geliyordu. Bu tek başına, hem kendisinin hem de babasının mirasın büyük kısmından mahrum bırakılmasının intikamını alıyordu.

Ve Braeburn'un ekonomik büyümesini veya gelişmesini önceliklendirmeyi zerre kadar umursamayacak bir müteahhide anahtarları teslim ederek öfkesini kasabadan çıkarıyordu. Yerel halka iş vermeyi önceliklendirmeyeceklerdi. Kasabanın altyapısına yatırım yapmayacaklardı. Ve bu topluluğa ne olacağı konusunda kesinlikle zerre kadar umursamayacaklardı.

Çayırın karşısına geçmek öfkemi hiç de yatıştırmadı. "Ne oldu

sana?" Callum, ben yaklaşırken seslendi. "Hiçbir şey," diye

homurdandım.

Callum bana bir bakış attı, kalın kaşlarını kaldırdı ve bana küreği uzattı. "Görünüşe göre buna benden daha çok ihtiyacın var."

Küreği aldım ve işaret ettiği yeri kazmaya başladım, küreği o kadar sıkı tuttum ki parmaklarım sarardı.

“Neden yüzün, süslü İtalyan mokasenlerinle koyun boku üzerine basmış gibi görünüyor, söyleyecek misin?” diye sordu Callum bir süre sonra. “Yoksa tahmin etmemi mi istiyorsun?”

"Biliyor musun, koyun boku olmasını tercih ederdim," diye mırıldandım, yeni bir çit direği için yer açmak üzere bir kürek dolusu toprağı kenara atarken. Durup küreği yere sapladım ve nefes aldım. "Jasper vasiyeti itiraz ediyor."

"Ah," dedi Callum, oldukça şaşırmış bir ses tonuyla. "O kuzenini hiç sevmedim. Her zaman onda bir bitkilik olduğunu düşünmüşümdür."

Tekrar kazmaya başlarken burnumdan soludum. “Sen ve onunla tanışan herkes.”

Callum dilini şaklattı. “Büyükbabanın cenazesi günü onu burada gördüğümde, başımıza bela açacağını anlamıştım.” Omzuma hafifçe vurdu. “Bu kadar derin yeter. Bu yeni direği yerleştirmeme yardım et.” Yakınlarda yerde duran büyük bir kütüğü işaret etti.

Birlikte kütüğü çukura kaldırdık ve sabit durana kadar sıkıca yerleştirdik. İşimiz bittiğinde, Callum’a teli germesinde yardım ettim.

"Sence bu Bonnie'yi uzak tutar mı?"

"Eh, muhtemelen hayır," diye itiraf etti Callum. "Muhtemelen şu anda arazinin diğer ucuna doğru tünel kazıyordur."

Burnumdan soludum.

“Peki itirazının gerekçesi ne?” diye sordu Callum. “Pete’in vasiyetinin kusursuz olduğunu sanıyordum.”

"Evliliğimin sahte olduğunu iddia ediyor," diye itiraf ettim, bu sözlerin kulağa verdiği tondan nefret ederek. "Ve bunun vasiyetnamenin şartlarını tam olarak yerine getirmediğini, bu da Lochbrae'yi kaybedeceğim anlamına geliyor."

Callum başını yavaşça sallayarak sözlerimi sindirdi. “Peki,” diye sordu. “Bu iddianın doğruluk payı var mı?”

Ne diyeceğimi bulmaya çalışırken iç geçirdim ve ona gerçeği saklama ihtiyacı duymadığım için şaşırdım. İşlerin bu kadar çabuk değişmesi tuhaftı. O ilk sabah Callum beni malikanede gezdirdiğinde, bu adamla asla anlaşamayacağımı düşünmüştüm.

Şimdi ise kendi kan bağı olan ailemin önemli bir kısmına güvendiğimden daha fazla ona güveniyordum. Lochbrae’nin çıkarlarını en iyi şekilde gözeteceğine güveniyordum. Büyükbabamın isteklerini yerine getirmeye özen göstereceğine. “Evlilik gerçek,” dedim. “Yasal, kurallara uygun, tüm o şeyler. Lena'ya ilk evlenme teklif ettiğimde tek endişemin vasiyetnamenin şartlarını yerine getirmek olduğunu itiraf etmeliyim. Ama onunla evlenerek bu şartları yerine *getirdim*, yani yanlış bir şey yapmadım."

"Evet," dedi Callum. "Lena, onunla bu yüzden evlendiğini biliyor mu?"

Başımı salladım. “Elbette. Aramızda sır yok. Bu, ikimizin de istediğini karşılayan bir anlaşmaydı.” Jasper ve avukatlarının ne düşündüğüne bakılmaksızın, her şartı harfiyen yerine getirmiştim. Evliliğimizi sahte olarak nitelendirebilirlerdi, ama öyle değildi. Önemli olan her açıdan biz bir çiftiz. “Ve her neyse, bu nasıl başlamış olursa olsun, şu anda gerçekten *birlikteyiz*. Aslında büyükbabamın taleplerinin hem ruhuna hem de lafzına uyuyoruz.”

“O zaman bana öyle geliyor ki, Jasper miras anlaşmazlığını alıp bir kenara atabilir,” dedi Callum.

“Tamamen katılıyorum.” Mantık evliliği olarak başlayan bu ilişki, gerçek bir ortaklığa dönüşmüştü; birlikte ne kadar iyi çalıştığımızı düşünürsek, bu beni hiç de şaşırtmamalıydı.

Evlilik de böyle bir şey değil miydi? Ortaklık. Mutluluk.

Bana kalırsa, sonsuza kadar böyle kalabilirdik. Hâlâ anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirecek, Lena'ya okul ve izin konusunda ona söz verdiğim her şeyi sağlayacaktım, ama ikimiz de boşanmak istemiyorsak, işlerin olduğu gibi devam etmemesi için bir neden göremiyordum. Bu tam da Narissa ile yaşayacağımı sandığım şeydi, ama hayal kırıklığına uğramıştım. Lena ile yaşamak uygun görünüyordu.

Peki Jasper'ın itiraz etmek için ne gibi bir gerekçesi

vardı? "O zaman neden endişeleniyorsun?" diye sordu

Callum.

Omuz silktim. "Bilinmeyenler, sanırım. Jasper'ın kirli oyunlar oynayacağı kesin. Bu ilişkiyi parçalamak için elinden gelen her şeyi kullanacağı kesin. Davayı kazanacak kadar şüphe uyandıracağı kesin." Boğazımı yuttum. "Büyükbabamın isteklerini yerine getirme şansı bulamadan burayı kaybedeceğimden korkuyorum. Onu ya da topluluğu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Rüzgâr santralini bitirmek ve büyükbabamın gurur duyabileceği bir adam olmak istiyordum.

Callum tereddüt etti. "Yalan söylemeyeceğim. Kuzenin tam da ait olmadığı yerlere sızmaya çalışan türden biri, ama işte bu yüzden sakin olmalı ve işleri avukatlara bırakmalısın. Öfkeyle tepki verme. Onun istediği de bu; hikayende delikler açmak için kullanabileceği büyük bir tepki."

Başımı salladım.

"Lena ile aranızdaki ilişkiye güveniyorsan, bu yeterli olacaktır. İkiniz bunu atlatacak kadar güçlü olacaksınız. Ve gerekirse, ne kadar uyumlu bir çift olduğunuzu ifade etmekten memnuniyet duyarım. Hatta eminim ki kasabanın yarısı da senin arkanda olacaktır."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle," dedi Callum kesin bir sesle. "Pete seni seçti. *Seni* istedi, Weston. Ve tüm bu süreçte Lena'nın yanında durmasını istiyorsan, ikinizin buraya nasıl geldiğinizin bir önemi yok." Omzuma bir el attı. "Önemli olan tek şey, senin burada *olman*. Pete'in burası için istediği şeyi tam olarak gerçekleştirmeye çalışman."

Callum haklıydı. Lena'yı ben seçmiştim. Başlangıçta nedenlerim ne olursa olsun, tüm bunları atlatmama yardım etmesi için seçeceğim kişi hâlâ oydu.

“Teşekkürler. Biliyor musun, sanırım bu şimdiye kadar bana söylediğin en uzun cümle.”

“Muhtemelen yıllardır kimseye en çok konuştuğum an bu. Huysuz biri olarak tanındığım zamanlarda daha iyiyimdir. Daha az konuşurum.”

Callum, ellerini beline koyup mülke bakarken derin bir nefes verdi. “Bana kalırsa, Braeburn artık geride kaldı. Ve bu destekle, her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Tabii aptalca bir şey yapmazsan.”

Onun güven verici sözleri adrenalin patlaması gibi içimi kapladı ve birdenbire Braeburn’ün neden her zaman dünyada kendimi en güvende ve en mutlu hissettiğim yer olduğunu hatırladım. Burası benim evimdi.

Eve döndüğümde, Lena'yı ön tarafta dururken gördüm. Rüzgarda saçları dalgalanırken, güneşten gözlerini korumak için elini gözlerinin üzerine kaldırmıştı. Milo onun yanında duruyordu ve beni ilk gören oydu. Lena hemen arkasından koşarak merdivenlerden aşağı indi. Köpeğimi okşamak için diz çöktüm, henüz onunla göz teması kurmaya hazır değildim.

"Daha iyi misin?"

Sonra ayağa kalktım, ellerimi pantolonuma silip onun elini tuttum. "Evet, iyiyim. Avukattan haber aldın mı?"

Başını salladı. "Bunu içeride konuşalım." Elimi çekerek beni merdivenlerden yukarı çıkardı. İtiraf etmeliyim ki, elimi tutmasına şaşırdım ve onu takip ederken elini biraz daha sıkı tuttum. Merdiven sahanlığına vardığımızda, dönüp Lochbrae'ye baktım ve Lena'nın yanımda, kasabanın da arkamızda olduğunu görünce, Jasper'ın bunu benden almasına asla izin vermeyeceğimi anladım.

21

LENA

“O tarafı biraz daha yukarı çekebilir misin?” diye seslendim, Aiden’ın ana cadde boyunca uzanan afişin ucunu çekişini izlerken. Afiş rüzgarda hafif esintiyle dalgalanıyordu ve üzerinde BRAEBURN YILLIK YAZ FESTİVALİ yazıyordu.

“Afiş güzel görünüyor,” dedi Weston, yanıma gelerek. Bugün üzerine tam oturan ama rahat bir koyu renkli tasarımcı kotu ve sadece ön kollarını değil, etkileyici pazı kaslarını da ortaya çıkaran koyu bordo bir polo tişört giymişti. Kıyafeti Tom Ford güneş gözlükleriyle tamamlanmıştı ve itiraf etmeliyim ki ona bakmak beni biraz heyecanlandırmıştı.

Weston'ı takım elbiseleri olmadan görmeye hâlâ alışmaya çalışıyordum. Ve rahat giyimli Weston'ın keşfettiğim her yeni hali, vücudumda bir titremeye neden oluyordu. "Agnes'in örgü grubuna yenilemelerini istedim," dedim, yanaklarımdaki kızarıklık daha da yayılmadan. "Aynı hikaye, daha az delik."

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsün." Bana döndü, güneş gözlüklerini çıkardı ve bana yumuşak, samimi bir gülümseme attı. Genellikle yatakta, baş başa kaldığımızda sakladığı türden bir gülümseme.

"Her şeyi değil," dedim, dilimi şaklatıp not defterime baktım. "Unuttuğum bir şey olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum."

Elleri omuzlarıma düştü, nazikçe sıktı, düşüncelerim on farklı yöne dağılmadan önce beni sakinleştirdi. “Sadece rahatla.”

"Tüm hazırlıklar bittiğinde, misafirler geldiğinde ve herkesin iyi vakit geçirdiği belli olduğunda rahatlayacağım..."

"Lena," dedi o her zaman omurgamdan bir ürperti geçiren ses tonuyla.

Gözlerimi kısarak baktım. Bana ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bir yanım, zayıf noktalarımı bana karşı silah olarak kullanmasından dolayı ona kızmak istiyordu—ama aynı zamanda bunu benim iyiliğim için yaptığını da biliyordum. Derin bir nefes verdim. “Biliyorum, *biliyorum*. Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Pete hâlâ işin başında olsaydı ne kadar mükemmel olurduysa o kadar. İstediğim...”

"Onu gururlandırmak," dedi Weston hemen.

Başımı salladım. Başlangıçta festivale yardım etmeyi kabul ettiğimde, amacım Weston’ın halkla ilişkiler krizini atlatmasına yardımcı olmaktı. Ama şimdi, şey… İşler farklıydı. Artık bu kasabadaki insanları gerçekten önemsiyordum. Weston'dan bahsetmiyorum bile. Onu çok önemsiyordum ve bu işi doğru bir şekilde yapmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bu da, en son yapmak istediğim şeyin Braeburn'u hayal kırıklığına uğratmak olduğu anlamına geliyordu. Komite, son birkaç haftadır her şeyi yoluna koymak için çok çalışmıştı ve ben de bugünün, onların hayal ettikleri gibi olmasını istiyordum.

"Büyükbabamın gurur duyacağını zaten biliyorum," dedi Weston, başını eğerek ana caddede hâlâ koşturup duran tüm gönüllülere bakarak. “Festival nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bizim burada olup, onun değer verdiği kasabayı desteklediğimiz için gurur duyardı. Bence bunun için minnettar olurdu.” Bakışları tekrar bana döndü. “Ayrıca, senin sayende her şey tıkır tıkır işliyor. Hazırlıklar neredeyse bitti. Satıcılar geliyor. Hava bile muhteşem.”

Ve öyleydi! Bunun için kendime pay çıkaramazdım ama güneş ışığı ile tepelerin üzerinde yuvarlanan kabarık beyaz bulutların mükemmel bir karışımını yakalamıştık. Belki de bu gün gerçekten de mükemmel geçecekti. Ya da belki de tam bir felaket olacaktı. Kim bilebilirdi ki? Kesin olarak öğrenene kadar midem rahatsız edici bir şekilde kelebekler uçuşmaya devam edecekti. Stresimi her zaman mideme yansıtmışımdır ve şu anda, bir sürü kelebek orada kafes dövüşü yapıyordu, ki bu can sıkıcıydı, çünkü uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı.

En azından Let It Dough'un ortasında Tess'e içimi döküp bu kargaşayı başlatana kadar böyle olmamıştı.

"Haggis deyin, siz ikiniz!"

Döndüğümde, kaldırımda duran Isla'yı gördüm, elinde kamerayla bize fotoğraf çekiyordu. Weston kolunu omuzlarıma doladı. "Her yere peşimden geliyor," diye mırıldandı.

Yüzündeki şaşkın ifadeye gülerek baktım. "Ona senin güzel fotoğraflarını çekmesini söyledim. Cynthia, tanıtım kampanyası için onlara ihtiyaç duyacak ve ben çok meşgul olacağımı biliyordum. Onu kendi kişisel paparazzin olarak gör."

Weston şakacı bir şekilde gözlerini kısarak baktı. “Bu paparazzi işinde fazlasıyla iyi. İskoçya’ya dönmeden önce ne iş yapıyordu?”

Sırıttım. “Aslında muhasebe. Fotoğrafçılık sadece bir hobi—her ne kadar bu konuda harika olsa da. En iyi yanını yakalamayı bilen bir paparazzoya ihtiyacın olduğunda onu işe almayı düşünmeliyiz.”

Sahte bir öfkeyle ağzı açık kaldı. “Ne diyorsun sen, kadın? Kötü bir tarafım mı var?”

Elimi uzattım, çenesini avucumun içine aldım, onu soldan sağa doğru çevirerek, şakacı bir tavırla onu incelerken mırıldandım. “Yani—”

"Yalancı," dedi, yüzünü çekip parmaklarımı ısırdı. "Şimdi de saçmalıyorsun."

Beni kendine doğru çektiğinde güldüm, vücutlarımız sanki birbirine uymak için yaratılmış gibi birbirine kenetlendi ve başını eğip beni öptü.

Çıt. Çıt. Çıt.

Weston'ın dudaklarından çekildim, başımı geriye eğip Isla'nın pozisyonunu kontrol ettim, o samimi anı yakaladığını gördüm. Kamerasını indirdi, fotoğrafları inceledi. "Tanrım, siz ikiniz çok tatlısınız." Bize küçük bir selam verdi. "Gidip caber atma hazırlıklarını çekebilecek miyim bir bakayım. Görüşürüz."

Yiyecek tabakları ve hediyelik eşyaları çeşitli stantlara taşıyan komite üyeleri ve kasaba halkının arasına karıştı. İtiraf etmeliyim ki

bunun ne kadar iyi ve hızlı bir şekilde gerçekleştiğine hala hayran olduğumu itiraf etmeliyim.

"O haklı," dedi Weston, dikkatimi tekrar üzerine çekerek. "Sen çok

tatlısın." "Tatlı mı?"

“Muhteşem,” diye düzeltti. “Seksi. Adımı çağıran baştan çıkarıcı bir siren.” Bana tekrar öpüşmek için eğildi, ama ben güldüm ve dudaklarından kaçarak saatime baktım.

"Koşup bira çadırında yeterince buz olduğundan emin olmalıyım."

“Eminim başka biri de bunu düşünmüştür,” dedi, beni öyle sıkıca kucakladı ki göğsüm sıkıştı. Klipsli dosyamı bir kenara atıp kollarımı boynuna dolamak ve kendimden geçene kadar beni öpmesine izin vermek istedim. Ama o şekilde hiçbir şeyin hallolmayacağını biliyordum.

Hâlâ onun asistanıydım. Hâlâ verimli ve işimde olağanüstü iyiydim.

"Sanırım Tam ve Bayan Crawford şimdiye kadar halletmişlerdir," diye

devam etti. Göğsüne hafifçe vurdum. "Ben de tam olarak bundan

endişeleniyorum."

O sırıttı ve beni bıraktı. "Önce peynirli çörek yarışmasını jüri olarak değerlendireceğini unutma," diye hatırlattım ona geri çekilirken.

"Evet," dedi. "Gerçi ben, seni adımı inleterek zevke getirebileceğim tüm yolları değerlendirmeyi tercih ederdim."

"Weston!" diye tısladım.

Bana kendini beğenmiş, alaycı bir gülümseme attı, sonra Locke ve Alistair kalabalığın içinden çıkıp onun adını seslendiler.

“Tamam, katılım inanılmaz,” dedi Isla, bir elinde yarısı yenmiş bir Scotch egg, diğer elinde kamerasını tutarak. “Yani, şu ana kadar bu tür etkinliklere sadece birkaç kez katıldım, ama kasaba tıklım tıklım dolu.”

Kaldırımlarda geçen kalabalığı izlerken klipsli dosyamı göğsüme sıkıca bastırdım ve midemde karıncalanan gerginlik artarken bile rahat bir nefes aldım. Neden henüz sakinleşmemişti ki? “Öyle mi düşünüyorsun?”

O coşkuyla başını salladı. “Çevredeki topluluklarla iletişim kurma konusunda harika bir iş çıkardın.”

“Şey, bence sosyal medyadaki kampanyan gerçekten yardımcı oldu,” dedim, elimi karnıma bastırarak. “Ve çektiğin tüm o muhteşem fotoğraflar. Yani, ekrandan bile yenecek kadar güzel göründüklerinde, kim buraya gelip Liam McGregor’un biftekli turtalarından birini denemek istemez ki?”

Yüzü kızardı. “Bunun çoğu benim değil, Liam’ın başarısı diyebilirim. Ama şunlara bir bak.” Kalan Scotch yumurtasını ağzına tıkıştırdı ve kamerasından bir dizi fotoğraf açtı.

Omzunun üzerinden baktım. Weston, gülüyordu. Weston, Jo’nun omzuna kolunu dolamış, birlikte kütük atma yarışmasını izliyorlardı. Weston ve Tam, birer bardak bira içiyorlardı. Weston bana bakıyor, elleriyle çenemi tutuyordu.

“Bu adam inanılmaz derecede fotojenik.” Birkaç fotoğraf daha gözden geçirdi ve aklıma iki şey geldi. Birincisi, Cynthia bunları çok beğenecekti. İkincisi, Weston *GQ* dergisinin kapağına çıkmalıydı. *“İkiniz de* öylesiniz.” İkimizin olduğu bazı fotoğraflara geçti. “Bir fotoğrafçının hayalindeki müşteriler gibi.”

"Fena görünmüyoruz," dedim yumuşak bir gülümsemeyle.

Bana bakarken dudakları büküldü. “Bu arada, Weston nasıl? Bugünün zor geçeceğini tahmin etmiştim. Onu meşgul edecek çok şey olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda her şeyin Pete ile bağlantılı olduğu bir gün.”

“Kendini toparlıyor,” dedim. Bu sabah Lochbrae’den ayrılmadan önce, daha önce hiç dedesi olmadan festivale gitmediğini fark ettiği bir an olmuştu ve bu, onu garaj yolunun ortasında donup kalmasına neden olmuştu. “Bence şu anda her şeyden çok gurur duyuyor. Ama eminim ki bu onun için de zor bir durum. Bir şeyle başa çıkmakta zorlandığında bunu pek paylaşmaz.”

"Erkekler," dedi Isla, şakacı bir şekilde gözlerini devirerek.

“Erkekler,” diye onayladım. Saatim titredi ve ona baktım. “Oh, lanet olsun!”

“Ne?”

"Haggis yarışmasında jüri üyeliği yapmam gerektiğini unutmuşum." Klipsli dosyamı kolumun altına sıkıştırdım. "Oraya gitsem iyi olacak."

Isla kamerasını boynuna astı. “Ben de gelmeliyim. İçimden bir ses bunun harika bir fotoğraf olacağını söylüyor.”

“Ne zamandır fotoğrafçılıkla uğraşıyorsun?” Jüri çadırına doğru ana caddeden ilerlerken sordum.

"Yıllardır," dedi. "Dışarıda olmayı seviyorum ve manzaralar genellikle kaçırılmayacak kadar güzel. Annemle Washington Eyaleti'ndeydik ve büyürken yürüyüşe çıkmadığımız bir hafta sonu hatırlamıyorum bile. Buradaki manzara farklı ama aynı derecede güzel."

“Eğer işletmek için bir hanınız olmasaydı, bir fotoğraf stüdyosu açmanızı önerirdim.”

Isla güldü. “Belki emekli olduğumda ve yürüyüş yapamayacak kadar eklem iltihabım olduğunda, Deerhound’daki odalardan birini portre stüdyosuna dönüştürürüm.”

“Ya da küçük bir galeriye,” dedim. “Braeburn’ün en güzel yanlarını

sergileyebilirsin.” “Hayalim bu.”

Çadıra vardık ve ben daha oturmadan Jo elime bir tabak haggis tutuşturdu — baharatlı yulaf ve etten oluşan ufalanmış bir yığın. Kötü göründüğü için değil — sadece stres midemde o kadar çok yer kaplıyordu ki hiç iştahım yoktu ve bu bana *çok fazla* geldi.

Isla yüzümdeki ifadeye gülerek bunu kameraya çekti. “Sadece bunun bir koyun midesinde pişirildiğini düşünmemeye çalış.”

Ona yan gözle baktım. “Bu, sandığın kadar yardımcı olmuyor.”

"Başarabilirsin. Söz veriyorum. Gözlerini kapat ve yut."

Çatalımı aldım, üzerine bir yığın haggis koydum ve fazla düşünmeden ağzıma tıkıştırdım. *Çiğne. Çiğne. Çiğne. Yut*. Tadı... ilginçti, yeni ve sıradışıydı ve...

“Sıradaki tabak!” dedi Jo, ben değerlendirme kartımı doldurmaya bile vakit bulamadan tabağımı değiştirerek.

"Bu tabağa, tatlılığı artırmak için benim özel ahududu reçelim karıştırıldı," dedi bir kadın neşeyle, masadaki jüri üyelerine bakarak.

Ahududu ve koyun midesi mi? Hay Allah.

"Temelde Şükran Günü yemeği gibi," dedi Isla, ben tabağa bakarken.

Bir çatal dolusu aldım, ağzıma tıkıştırdım ve yuttum. Midem guruldadı. Bunlardan kaç tane vardı?

Isla önümde durdu ve bir fotoğraf çekti. Ağzımın içi ekşimişti. Elimin tersini ağzıma bastırdım. Kusacak mıydım?

Hayır.

Hayır.

İyiyim. Bir çatal daha. *Çiğne. Çiğne. Çiğne. Yut.*

"Sıradaki tabak!" diye seslendi Jo ve bu çok uzun bir süre böyle devam etti. Ama bir şekilde, Highlands tanrılarının lütfuyla, guruldayan midemin acele etmemi gerektirmeden önce her bir tabağı bitirmeyi ve değerlendirme kartlarımı teslim etmeyi başardım.

Bu sinirlilik değildi. Bu sinirlilik değildi. Bu sinirlilik değildi, her adımımda kendime böyle telkin ettim.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı yürümemiştim; portatif tuvaletlere doğru ilerlerken kalabalığın arasından sıyrılıyordum. En son yapmak istediğim şey plastik bir tuvalete sarılmaktı, ama haggis midemde kıpır kıpır ediyordu ve yeniden ortaya çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Bunun nedeninin alışılmadık lezzet kombinasyonu mu, yediğim haggis miktarı mı, yoksa festivalin her şeyin sorunsuz geçmesini sağlamak için hala çok stresli olmam mı olduğunu bilmiyordum, ama boğazımın arkası şimdiden safra tadı alıyordu.

Sokağın sonundaki köşeyi döndüm ve BAM!

Bir kuyruk.

Yüzümün renginin attığını hissederek inledim. Yetişemeyecektim.

"Lena?" Isla arkamdan seslendi. "İyi misin?"

Jo endişeyle onu köşeden takip etti. Yüzümün önünde elimi yelpaze gibi salladım, ama sıcaklık vücudumu kemiriyordu, mide bulantısını yutmaya çalışırken cildim karıncalanıyordu.

"İyiyim," diye boğuk bir sesle söyledim.

Hiç de iyi değildim. Bir elimi ağzıma kapattım, diğer elimi karnıma bastırdım.

"Kusacak!" diye bağırdı biri. Ve birdenbire eller beni yakaladı, sıranın önüne götürdü ve doğrudan portatif tuvaletlerden birine soktu. Kapı arkamda kapandı ve ben tuvalete eğildim, haggis'in son damlasına kadar kusmaya başladım.

Artık ahududu reçeli de nefret ettiğim şeyler listesine girmişti.

On dakika sonra tuvaletten çıktığımda titriyordum ve biraz terliydim, ama genel olarak daha iyiydim. Çoğunlukla midem boşaldığı için.

Isla beni görünce kolumu sıktı. "İyi misin?"

Biraz gülerek başımı salladım. "Görünüşe göre stres ve haggis jüriliği birbirine uymuyor."

Jo yanıma koştu, kolunu omzuma doladı ve elime bir şişe su tutuşturdu. “İç.”

"Teşekkürler." Küçük yudumlar aldım, ağzımı çalkaladım ve kaybettiğim sıvıyı yerine koydum.

"Böyle bir durumda her şeyin peşinden koşmamalısın," dedi Jo. "Bu çok fazla."

Midemin bulanmasına haggis'in neden olduğunu söylemek istemedim. "Oh, iyiyim. Sadece biraz ısındım ve susadım." Su şişesini kaldırdım. "Bu yardımcı olacak. Zaten çok daha iyi hissediyorum."

Jo endişeyle bana baktı.

"Geri dönmeliyim." Sokağı işaret ettim. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıyım."

"Neden biraz dinlenmiyorsun?" diye önerdi. "Gölgeye otur. Ben Weston'ı bulurum."

"Gerek yok," diye ısrar ettim. "Gerçekten iyiyim." Ve gerçekten de öyleydim. Mide bulantısı geçmişti. Büyü bozulmuştu. Ve şimdi işe dönmem gerekiyordu. Jo ve Isla'ya el salladım ve klipsli dosyamla tekrar hızla yola çıktım. Weston ve benim sahneye çıkıp bir konuşma yapmamıza ve Pete'in tüm bu yıllar boyunca Braeburn'e yaptığı katkılar onuruna yaptırdığımız plaketi açığa çıkarmamıza sadece yirmi beş dakika kalmıştı. Plaket bundan sonra toplum merkezinde asılı kalacaktı.

Bu fikri komiteye açtığımda, hepsi coşkulu ve cesaret vericiydi, bu da bana topluluğun Pete'e ne kadar değer verdiğini fark ettirdi. Bu sevgi ve takdirin şimdi Weston'a ve dolaylı olarak bana da yayıldığını görmek kolaydı. Kasaba halkının çoğunu ismen tanıyordum. Ailelerini ve ilgi alanlarını tanımıştım ve burada geçirdiğimiz kısa sürede bile Braeburn, gerçekten evim diyebileceğim bir yer gibi hissettirmeye başlamıştı.

Yani, *teknik olarak* Houston benim evimdi. Ama bu, işimin orada olması nedeniyleydi. Weston ABD içinde başka bir şehre taşınmaya karar verseydi, ben de onunla giderdim. Elbette beignet'lerimi özlerdim, ama yeni bir yere çabucak uyum sağlardım.

Ama burada, Braeburn'de, işler farklıydı. Burada, sanki... "Lena!"

Adımın sesini ve bana *gerçekten* evimi hatırlatan o tanıdık sesi duyunca hızla arkamı döndüm. Şaşkın bir kahkaha attım. "Tess?"

O burada ne arıyordu ki?

Kalabalığın arasından bana doğru koştu. Kollarımı açıp onu kucakladım. "Sen İskoçya'dasın!" dedim, hala şaşkın bir şekilde geri çekilirken.

"İskoçya'dayım," dedi gülümseyerek.

“Nasıl? Neden? Ne zaman?” Bunu benden gizli tutmayı başardığına inanamıyordum.

“Weston, sana sürpriz yapmak için beni festivale davet etti,” dedi. “Yani… sürpriz! Burası senin için çok zorlu bir yer, bu yüzden memleketten birinin gelip tüm emeklerini görmesinin hoşuna gideceğini düşündü. Ama burası o kadar kalabalık ki, seni bulmak için öğleden sonranın yarısını harcadım.”

Göğsümde bir sıcaklık hissederken ona daha da sıkı sarıldım. “Seni o mu davet etti?”

O başını salladı. “Muhtemelen sana not defterini bırakmanı hatırlatacak birine ihtiyacın olacağını söyledi.” Şakacı bir şekilde onu elimden aldı ve gözden geçirdi. “Ah, evet, işte burada. Tess’le bir mola ver.”

Benim için bunu yaptığına inanamıyordum. Paris’in özel olduğunu düşünmüştüm, ama bu? Sırf onunla festivali keyifle geçirebileyim diye en iyi arkadaşımı buraya getirmek mi? Hemen onu bulup teşekkür etmek istedim. Tess’in kolunu tuttum. “Sizi birbirinizle tanıştırmam lazım.”

"Evet," diye onayladı. "Onun lüks jetinde yediğim tüm havyar için ona teşekkür etmeliyim."

Kesinlikle şaka yapmadığını bildiğim için güldüm. Tess bu deneyimi kesinlikle sonuna kadar yaşamış olmalıydı. “Şampanya dolabına girdin mi?”

“Tabii ki. Ama ne kadar içtiğimden bahsetmeyeceğiz. Çünkü havada olan, havada kalır.”

22

WESTON

“Y “Tam bir Highland tarzı giyinmişsin,” dedi Locke, dirseğiyle karnıma hafifçe vurarak. Polo gömleğimi çekiştirdi. Güzel bir
Lena'nın bu özel gün için hazırladığı plaketin kenarlarını süsleyen Kincaid tartanına uyması için güzel bir bordo renkli tişört giymiştim. Büyükbabam ve Braeburn'a ömür boyu adadığı bağlılığını onurlandırmak için yakında sunacağımız plaket.

“Sanırım buna Highland şıklığı diyorlar,” dedi Alistair, pek de içten olmayan bir şaka yaparak. “Sonunda kalenin kralı rolünü benimsemeye mi başladın?”

"Lena bana sürekli Lord Kincaid diyor," diye mırıldandım. "Ya da

efendim." Locke sırıttı. "Bu sadece yataktayken mi oluyor yoksa..."

"Çeneni kapat yoksa ben kapatırım," diye uyardım.

O kıkırdadı. Onlara Lena ile olan ilişkimi hiç anlatmamalıydım, ama arkadaşlarım mesaj atıp işlerin nasıl gittiğini sorduklarında sessiz kalmakta zorlandım.

“Şaka yapıyorum dostum,” dedi Locke. “Senin adına seviniyoruz. Lena harika bir kız. Zaten evlisin, neden iyi vakit geçirmeyesin ki?”

“Ama söyle bana,” dedi Alistair, “seni kilt giyerken gördü mü?”

Festival alanından geçerken ikisini de itekledim; her iki yanımızda iki sıra stant uzanıyordu.

"Hey, bunlar çocukken çaldığımız turtalar mı?" dedi Locke, sesinde eğlence dolu bir tonla.

"Nerede?" diye sordu Alistair.

Locke, turta, sosisli börek ve İskoç yumurtalarıyla dolu bir stantı işaret etti.

"Ah, evet," dedi Locke, kollarını ikimizin omuzlarına atarak. "Yaşlı Liam McGregor. Bu anılarımı canlandırdı."

Alistair'in yüzünde bir ışıltı belirdi. Tam bir gülümseme sayılmazdı, ama ona yakındı ve son günlerde yüz hatlarına kazınmış gibi görünen stresin ağırlığını ortadan kaldırdı.

“Göz teması kurma,” diye mırıldandım. “Adam bizi ne unutmuş *ne de* affetmiş. İlk komite toplantımızda bu konuyu gündeme getirdi.”

Alistair homurdandı. "Yirmi yıldır bu konuyu kafasına takmış, ha?"

"Zavallı adama on sterlin verip bu konuyu kapatmalıyız," dedi Locke. "Vicdanımı bu tür bir suçun yükü altında ezmesini istemem."

Bu sözler üzerine Alistair gerildi ve içimde bir pişmanlık damlası belirdi. Locke'un Alistair'in şu anda yaşadığı kargaşayı gündeme getirmek istemediğini biliyordum, ama bunu görmezden gelmenin de doğru bir çözüm olduğundan emin değildim. Adamın şu anda açıkça dayanabileceği birine ihtiyacı vardı. Magazin haberleri her zamankinden daha kötüydü ve onunla yönetim kurulu arasında bir hukuk savaşı çıkacağına dair söylentiler dolaşıyordu.

“Üzgünüm dostum,” diye mırıldandı Locke, omzuna hafifçe vurarak. “Öyle demek istemedim...”

"Önemli değil," dedi Alistair, derin bir nefes alarak.

"Jessica'dan haber var mı?" diye sordum, cevabı zaten tahmin ediyordum. Aldatan ve parasını çalan eski sevgilisini bulmayı başarmış olsaydı, eminim bir şeyler söylerdi.

Alistair başını salladı. "Polise göre tek bir ipucu bile yok. Özel bir dedektif tuttum ama bir şey bulabileceğinden umudum yok. Eminim ki o gerçekten ortadan kayboldu."

"Peki yönetim kurulu..."

“Cevap istiyor,” dedi. “Birinin bedelini ödemesini istiyorlar.”

“Gerçekten dava açılacağını mı düşünüyorsun?” diye sordum.

Alistair elini yüzüne sürdü. “Avukatlarım bana sürekli bunu söylüyor. Hazırlık yapıyorlar ve ben kendimi çaresizliğe kaptırmamaya çalışıyorum. Kenna’nın yanında olmak istiyorum. Bir çocuğa annesinin nereye gittiğini açıklamak çok zor.”

“Yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Locke. “Cidden dostum. Herhangi bir şey? Jessica’yı aramaya katılmamı istiyorsan, yaparım.”

Alistair mizahsız bir kahkaha attı. “Kilt giyip koşuya katılmaya ne dersin? Eski günlerin hatırı için.”

Locke güldü. “Ne yazık ki kiltimi unutmuşum.”

“Eh, eminim buralarda sana ödünç verebileceğimiz bir tane bulabiliriz,” dedim.

“Bu… kesinlikle yapmak istemediğim bir şeye benziyor,” dedi Locke.

“Her şeyi kabul edersin demiştin,” diye hatırlattı Alistair. “Ve bu Kenna’nın ilk festivali. Bence ona geleneğin önemini aşılamalısın.”

"Kenna demişken, o nerede? Hâlâ sarılmamı almadım," dedim, etrafta küçük kızı ararken. Alistair'in bu kadar kalabalıkken onu gözünün önünden ayırmasına şaşırdım, ama yeni bekar baba da bir mola hak etmişti.

"Agnes'in bol bol şeker vaadiyle onunla gitti. Ona hayır diyemedim, ama bütün öğleden sonra şeker komasına girmesini istemem."

“Gin tadımına katılmadığı sürece sorun yok,” diye takıldım.

"Rüzgâr santrali planları nasıl gidiyor?" diye sordu Alistair, konuyu değiştirerek. Sanırım dayanabileceği kadar sorguya çekilmişti ve şimdi sıra bendeydi.

“Jasper’ın avukatları şu anda etrafta dolaşmasaydı daha iyi olurdu,” diye itiraf ettim kuru bir şekilde, yanımdan geçerken el sallayan kasaba halkına başımı sallayarak selam verdim.

"Şaşırdığımı söyleyemem," dedi Locke, balmumu mum satan bir kadına gülümseyerek. "Cenazede kulak misafiri olduğun şeylerden sonra."

Başımı salladım. “Lena, mimarın ilk eskizlerini bize göndermeyi başardı, çok umut verici görünüyorlar, ve sonunda arazi ölçümcülerini çağırıp mülkü incelemeye başladım.”

“Diğer her şey askıya mı alındı?” diye sordu Alistair.

"Askıya alınmadı," dedim, içimdeki sabırsızlık beni sıkıştırıyordu. "Yine de o mektubun boş laftan ibaret olmadığı ortaya çıkarsa diye tedbirli davranıyorum. Jasper'a gereksiz bir koz vermek istemiyorum."

“Tanrım,” diye şikayet etti Locke, elini saçlarının arasından geçirip, arkasına saklanacak bir direk arıyormuş gibi etrafa bakındı. “Adını anmışken.”

Tam o sırada arkamı döndüm ve Jasper'ın peynirci tezgahının önünde toplanan kalabalığın arasından itişip kakışarak ilerlediğini gördüm. Bize doğru dümdüz ilerlerken, boncuk gibi gözleri her zamankinden daha da kısılmıştı.

Derin bir nefes aldım ve üzerime bir fırtına bulutu çökmüş gibi homurdandım. Adamın bugün buraya gelme cesareti bile vardı.

"Vay canına, bu da herkesin en sevdiği kuzen değil mi?" dedi Locke, sahte gülümsemesini takınarak. Potansiyel müşterileri ağırlamak ya da milyonlarca dolarlık mülklerin satışını tamamlamak için kullandığı gülümseme. Kişiliğindeki ani değişim dramatik ve etkileyiciydi. "Nasılsın, Jazzy?"

Jasper ona sert bir bakış attı ve eski takma adının hâlâ onu o kadar rahatsız ettiğini ve yanağındaki kasın seğirdiğini görmekten memnun oldum.

"Eşin nasıl?" diye devam etti Locke.

"Amanda," diye yardımcı olmak için ekledim.

"Aynen öyle. Onu tekrar görmek çok güzel olurdu. Cenazede birbirimizi kaçırmışız gibi görünüyor." Jasper, Locke'un imasını fark etse de

kışkırtmaya aldırış etmedi. “Festivali

beğendin mi?” diye sordum.

O sırıttı, boncuk gibi gözleri üzerimde dolaştı. “Büyükbaba çok gurur duyardı, değil mi?” Alaycı tonu ağırdı. “Weston, o yapmacık küçük turist tuzağını kurtarmak için yetişiyor. Tanrı korusun, kilt giymiş yarı sarhoş delikanlıların geçit törenini kaçırmayalım.”

Sözleri, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı sıktı. Büyükbabam bunları duymak için aramızda olmayabilir, ama Jasper'ın festivalin kendisi ve Braeburn için ne anlama geldiğinin anısına saygısızlık etmesine izin vermeyecektim.

“Neden gidip başka bir yerde mutsuz görünmüyorsun?” dedim.

"Oh, hayır." Jasper bana bir adım daha yaklaştı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Aslında, sen o sahneye çıkıp herkese mirası almak için dolandırıcılık yaptığını söyleyene kadar buralarda takılacağım."

"Sızlanmayı kes," dedi Alistair, başını sallayarak.

"Dolandırıcılık konusunda konuşacak yetkiye sahip olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi Jasper.

Yanağım seğirdi. Jasper'ın dedeme *ve* arkadaşlarıma pislik atmasına izin veremezdim. "Bütün bunlardan ne elde etmeyi umuyorsun bilmiyorum," diye homurdandım, burun deliklerim genişleyerek tam boyumla ayağa kalktım ve ona tepeden baktım, "ama miras olmadığı kesin."

"O yer hakkında ne biliyorsun ki?" diye alaycı bir şekilde sordu Jasper. "Son yıllarda buraya neredeyse hiç gelmedin." Ellerim yumruk haline geldi. "Konuşmanı yaparken neden bununla başlamıyorsun?"

"Kıskançlık sana yakışmıyor, Jazzy," diye araya girdi Locke, aramıza girerek.

"Bana öyle deme!" Jasper, gözleri tekrar benimkilere takılmadan önce ona hırladı. "Sen bu malikaneyi hak etmiyorsun, Weston."

Aptalca bir şey yapmamak için kollarımı kavuşturdum. “Peki sen hak ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Büyükbabam, malikanenin yerleşik, düzgün bir ailesi olan birine kalmasını istiyordu,” dedi Jasper. “Bu yüzden vasiyetine o maddeyi ekledi. Ama senin sahip olduğun şey, muhtemelen sadece ona para ödediğin için seninle olan sahte bir eşle kurduğun sahte bir ilişki.”

Boynumun arkasında kızgınlık dalgası yükseldi, kızardı ve parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "İlişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tısladım.

“Kim bilebilir ki?” dedi Jasper. “Kimseye haber vermeden birdenbire o kadınla evlendiğine göre.”

"Neden çekip gitmiyorsun da bu işi avukatlara bırakmıyorsun?" dedi Locke, ikimize de bakarak.

"Vasiyeti itiraz ederek zamanını boşa harcıyorsun," diye bağırdım, o söylemeden önce. Jasper, mirası benim soğuk, ölü ellerimden alabilirdi.

"Öyle mi?" dedi Jasper, ağzında kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Çünkü bana öyle geliyor ki endişelisin."

“Tek endişelendiğim şey, kendini rezil etmeden önce buradan çekip gitmen.”

“Burada aptal olan ben değilim,” diye tükürdü Jasper. “Seni çok iyi anlıyorum kuzen. İkimiz de biliyoruz ki sadece para için geri döndün. Mirası almak, rüzgar santrali projesini geliştirebileceğin ve cebini doldurabileceğin anlamına geliyor.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim. Elbette rüzgâr santrali planlarımı bu şekilde görüyordu; zira Lawton Grubu ile o anlaşmayı yapmasının sebebi de buydu. Tek istediği, kolay paraya giden açık bir yoldu ve başka hiçbir şeyin kimseyi motive edebileceğini hayal bile edemiyordu. Bu arazinin benim için ne anlama geldiğini ya da büyükbabamın gerçekte ne istediğini hiç anlamıyordu. Braeburn’a istikrar sağlamak büyükbabam için ne kadar önemli olduğunu hiç bilmiyordu. Rüzgar santrali, uzun ömürlülük anlamına geliyordu. Mesele hiç de para değildi. Mesele *insanlardı*.

"Paradan bahsetmeye ne hakla cüret ediyorsun?" dedim. "Büyükbabamın cenaze töreninde yatırımcılarınla keyifli bir tur mu yaptın? Adam daha toprağa girmeden sen rakamlardan bahsediyordun."

Jasper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten de bu sözlerle paçayı kurtardığını mı sanıyordu?

“Mülk bana kalmalı,” dedi, devam etti. Artık diğer festival katılımcılarının dikkatini çekmeye başlamıştık. “Özellikle de karımla bir bebeğimiz yolda olduğu için.” Yaklaştı, yüzüme doğru eğildi. “Senin o sefil küçük komedinin aksine, bizimki *gerçek* bir evlilik.”

Ellerim o kadar sıkı yumruklandı ki, parmaklarım zonkluyordu. Jasper, yumruğumu suratına indirmeden önce hemen geri çekilmeliydi. “Geri çekil,” diye uyardım.

"Yoksa ne olacak?" diye tükürdü. "Bana vuracak mısın? Hadi bakalım. Bir PR skandalı yaratmayalı epey oldu. Yönetim kurulunun buna ne diyeceğini duymak isterim. Belki de senin ne kadar utanç verici biri olduğunu fark etmeye başlarlar."

Öfke şakaklarımda nabız gibi atıyordu. Gözlerim kan çanağına dönmeye başlamıştı.

"Weston," dedi Locke, görüş alanıma girerek. "Buna değmez."

"Neden arkadaşlarını dinlemiyorsun?" dedi Jasper o kendini beğenmiş küçük sırıtışıyla. "En azından içlerinden biri bir şirketi batırmanın neye benzediğini biliyor."

Alistair’in eli omzuma kondu, beni gerçeğe döndürecek kadar sertçe bastırdı. Onun tüm o önemsiz alaylarına rağmen, ikimiz de durumun gerçeğini biliyorduk. Başarılı bir işi yöneten bendim, oysa Jasper şimdiye kadar tüm kariyerini sırtına binecek birini arayarak geçirmişti. Arkasında arkadaşları olan bendim, oysa onun sadece uşakları vardı. Ve gerçek bir ortak olan, tamamen güvendiğim ve ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan inanılmaz bir eşe sahip olan da bendim. Jasper'ın Amanda ile olan ilişkisi bununla kıyaslanamazdı. Söyleyecek hiçbir şeyi dinlemeye değer olmadığı için onu dinlemem için hiçbir neden yoktu. Jasper, eskiden büyük merdivenlerin tepesinden bana dil çıkaran aynı velet olduğu için, Lena ile çok uğraşarak hazırladığımız günü mahvetmeme gerek yoktu. Arkanı döndüm.

"Evet. Devam et," dedi Jasper. "Kaç git ve o yedek eşini bul."

Gözlerimi devirdim, onun böyle bir pislik olmasına göz yummaktan nefret etsem de onu görmezden gelmeye hazırdım. Neyse ki, başka biri benim yerime devreye girdi.

Jo kalabalığın içinden çıktı, ellerini beline koydu. "Jasper Kincaid!" diye bağırdı. "İnsanlar sadece eğlenmek isterken neden hep sen ortalığı karıştırıyorsun?"

Jasper ona somurtarak baktı. “Kendi işine bak, Josephine.”

“Hey!” Tehditkar bir şekilde parmağını ona doğru kaldırdı. “Büyükannenin hâlâ sümüklü burnunu silmek zorunda olduğu günleri hatırlıyorum, evlat. Beni sınama. Tek istediğin drama ise, evine git.”

"Hak etmediğim bir mülkü ele geçirmek için sahte bir eşle dünyanın öbür ucuna uçan ben değilim," diye karşılık verdi Jasper, bana öfkeyle bakarak.

“Hak ettiğin şey kıçına atılacak hızlı bir tekme ve bunu sana vermekten çekinmem,” dedi Jo, eliyle onu uzaklaştırırcasına. “Weston ve Lena’nın ilişkisi benim kadar gerçek. Ve şu anda senden bu tür bir strese ihtiyaçları yok, özellikle de bir bebek beklerken.”

“Ne?” Jasper ve ben aynı anda söyledik. Gözlerim kafam için iki beden büyükmüş gibi hissettim.

"Az önce onu portatif tuvalette kusarken buldum," diye devam etti Jo. "Ve sabah bulantısını gördüğümde anlarım. O yüzden o kibirli tavırlarını bir kenara bırakabilirsin, ya da daha iyisi, o tavırlarınla kasabadan defolup gidebilirsin." Jasper keskin bir nefes verdi, ama Jo onunla henüz işini bitirmemişti. “Lochbrae’yi hak ettiğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün. Pete, mirasını devam ettirmesi için *güvendiği* torununa bıraktı. Braeburn’un tamamı, dümenin başında doğru Kincaid’lerin olduğunu zaten biliyor.”

Kalabalıktan birkaç ses, onun sözlerini alkışlayarak yankıladı.

“Sana ihtiyacımız yok,” dedi Jo kararlı bir sesle. “Ve o malikane de kesinlikle sana ihtiyaç duymuyor.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun,” diye Jasper ona hırladı.

Jo kıpırdamadı bile. “Weston ve Lena’nın o yerin geleneğini tam da Pete’in isteyeceği şekilde sürdürdüklerini biliyorum ve kasabadan kimse senin onları yerinden etmeye çalışmanı kabul etmeyecek. O yüzden git. Kaçıp babana sızlan.”

Locke burnunu çektikten sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

Jasper hepimize öfkeyle baktı, dudakları kıvrıldı, ama artık atacak hiçbir iğneli sözü kalmamıştı — bu kadar sert bir şekilde yerine oturtulduktan sonra. Arkasını döndü ve kalabalığın içinden geçerek, insanları omuzlarıyla itip kakarak ilerledi.

Ama kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp uzaklaşmasını görünce ne sevinç duyabildim ne de rahatlayabildim, çünkü aklım tek bir şeye takılmıştı. Lena hamileydi.

Lanet olsun.

"Ah, tatlım, sana oturmanı söylemiştim!" dedi Jo.

Başımı çevirdim ve Lena'yı Tess'le birlikte izleyen kalabalığın arasında dururken gördüm. Ama en iyi arkadaşının festival için şehre gelmesinden dolayı sevinçli görünmek yerine —ki benim niyetim de buydu— yüzündeki tüm renk solmuştu.

Midesi bulanacak gibi görünüyordu.

23

LENA

A *Küçük bir bebek yolda...* Jo'nun sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Herkesin başı bana dönmüştü, meraklı fısıltılar başlamıştı gizli gülümsemeler paylaşılıyordu. Yanımda, Tess kararsız bir şekilde mırıldanıyordu.

Şu an, kimseyi ilgilendirmeyen şeyleri herkese duyurmanın sırası değildi.

Aslında, bir kişi vardı. Weston'a baktım. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı aralıktı ama yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Ne haltlar çeviriyordu acaba? Weston bana doğru ilerlemeye başladığında boğazıma bir kusmuk yükseldi.

Tess elimi tuttu ve dikkatimi çekti. Kaşları sıkıca çatılmıştı, gergin ağzından endişesi açıkça okunuyordu. "Lena, iyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. *Lütfen bunu büyütme, lütfen yapma.* Tanrım, yine kusacaktım! Ama bunun için vaktimiz yoktu. Weston ve benim sahneye çıkmamıza—saatime baktım—üç dakika kalmıştı. Bir konuşma yapmamız ve bir plaket takdim etmemiz gerekiyordu ve... Gözlerimin arkasında hissettiğim yoğun baskı yüzünden gözlerimi kırptım, çünkü kabul etmem yıllarımı almış bir şey birdenbire kabul edilemez hale gelmişti. *Ve bu keder miydi?*

"Lena," diye yeniden başladı Tess. Sesinde duyduğum sempati beni utandırdı.

"Birkaç dakika idare edebilir misin?" dedim bunun yerine, zorla gülümsemeye çalışarak. Olmam gerektiği kadar neşeli olmaya zorlayarak. "Festival görevleri bekliyor."

Tess başını eğdi, Weston'ın arkadaşlarına göz attı. "Karşımda iki tane uzun boylu, esmer ve yakışıklı var. Ben gayet iyiyim." Hâlâ biraz endişeli görünüyordu ama elimi sıktı. "Ama sonra beni bul. *Senin* için buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

“Hey,” dedi Weston, sonunda bize ulaşmış, gözleri iri ve parlak. Neredeyse heyecanlı görünüyordu ve bu, kalbimin göğüs kafesime rahatsız edici bir şekilde çarpmasına neden oldu. Ağzını açtı ve ben, ağzından dökülecek sözlerden çok korktum.

“Sahneye çıkmamız gerekiyor,” dedim aceleyle, bir adım geri çekilip kolumu sarmadan önce elinden kaçarak sözünü kestim. “İnsanlar çoktan toplanmaya başladı.”

“Doğru, konuşma,” dedi, düşüncelerini toparlamaya çalışırken yaptığı gibi başını sallayarak. “Tamam, evet. Önce konuşma.”

“Onları bekletmeyelim,” dedim, topuklarımı döndürerek. Sahneye ulaştım, destek almak için korkuluğa tutundum, düşüncelerim dönüp duruyordu ve haberi aldığım güne geri dönüyordu.

Weston kolunu belime doladı ve ben ona yaslandım, onun rahatlatıcı varlığını içime çekerek. Gözlerimin arkasında bir baskı hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak o hissi uzaklaştırdım.

“İyi misin?” diye fısıldadı. “Sana bir şey getirmemi ister misin?”

Yutkundum ve toplanan kalabalığa garip bir şekilde baktım. Gözlerim Tess'e, sonra Locke ve Alistair'e, ardından da o kadar cesurca gülümsüyordu ki midem yine bulanmaya başladı. Isla sahnenin kenarından el salladı ve bu anı yakalamak için kamerasını kaldırdı. Elimi saçlarımın arasından geçirdim, saç tellerimi çektim. Eski acılar su yüzüne çıktı, midem bulanmaya başladı.

Odaklan.

“Lena,” dedi Weston, dudaklarından çıkan ismimin sesi çenemi titretmişti. “Ne oldu?”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Etrafımız çok fazla insanla çevriliydi. Çok fazla göz ve kulak vardı. Şimdi samimi bir konuşma yapmanın sırası *değildi*. Sadece bu lanet konuşmanın sonuna kadar dayanmam gerekiyordu, sonra yalnız kalabilirdik. O zaman ona, sadece patronum olsaydı asla paylaşmayacağım bir şeyi söyleyebilirdim.

Weston ellerini çeneme koydu ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bunu tek başıma yapabilirim," dedi. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan."

Dişlerimi sıkıca birbirine vurdum. Bunun beni bu kadar etkilemesine izin vermemeliydim. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Lanet olsun, bunu yap*amazdım*.

"Tamam," diye fısıldadım ve kartları eline tutuşturdum. Bana ihtiyacı yoktu.

Weston saç çizgime bir kez daha kısa bir öpücük kondurdu, sonra sahneye çıktı ve Pete ile Ellen'ın resimleri kazınmış plaketi açarken yüzünde mükemmel gülümsemesi vardı. Bu plaket, toplum merkezinde sonsuza kadar asılı kalacaktı. İçimde bir tedirginlik uyandı. Weston'ın sözleri kulağıma ulaştığında bu rahatsızlığı yuttum: "Eşim ve ben, dedem ve ninem için çok önemli olan topluluk ve birliktelik geleneğini sürdürdüğümüz için son derece gururluyum."

Gülümsedim ve uygun anlarda el salladım, konuşmasını bitirene kadar saniyeleri saydım.

"Bu festivali mümkün kılan, son derece yetenekli ve çalışkan tüm topluluk üyelerine teşekkür etmek istiyorum. Ve en önemlisi, bugünü Büyükbaba Pete'e ithaf etmek istiyorum," diye devam etti Weston. "O bana, olmak istediğim türden bir adam olmayı gösterdi. Topluluğunun yanında olan ve komşularını önemseyen türden bir adam. Öyleyse, elinizde ne varsa kaldırın!"

Kalabalık güldü.

“İster İskoç yumurtalarınızı ister espressolarınızı kaldırın ve bugün en çok özlediğimiz adam, Pete Kincaid’in şerefine benimle birlikte kadeh kaldırın.”

Kalabalık alkışladı. Alkışlar binalardan yankılandı.

Ve sonra, Tanrıya şükür, her şey bitti.

Weston el salladı, sahneyi geçip elimi tuttu ve sanki dünyadaki en mükemmel çiftmişiz gibi parmaklarımızı birbirine geçirdi. Kaldırıma ulaştığımızda bana döndü ve iki elimi de avuçlarına aldı. “Az önce olanlar hakkında...”

“Burada değil,” dedim çabucak. “Şimdi değil.” Bu özel bir konuşmaydı.

Bir el omzuma düştü. “Ah, canım, çok solgunsun.”

Jo'ydu.

"Neden eve gidip dinlenmiyorsun?" dedi.

Tanrım! Her iki saniyede bir ortaya çıkmayı kesmezse çığlık atacaktım. “İyiyim,” diye onu temin ettim. “Gerçekten.” Klipsli dosyamı kaldırdım. “Hâlâ gözden geçirmem gereken çok şey var.” Daha fazla yemek tadımı ve yarışma vardı ve kiltli koşuyu henüz yapmamıştık bile. “Ayrıca, birinin cin tadımının kontrolden çıkmadığından emin olması gerekiyor.”

Jo elimden klipboardu aldı. “Komite ve ben bunların hepsini halledebiliriz.”

"Sanmıyorum ki..."

"Neye benziyorum ben, topak topak, yaşlı bir puding mi? Hayatım boyunca insanlarla uğraştım," dedi Jo, elini beline koyarak. "Ve şimdi senin eve gitmeni ısrarla istiyorum." Beni Weston'ın kollarına itti. "Ve senin de onu götürmeni ısrarla istiyorum."

“Emin misin?” diye sordu Weston, kendisi de kararsız gibi görünüyordu.

"Zaten neredeyse bitti, kalan her şeyi komite halledecek." Jo bize el salladı. "Bu yüzden bir komitemiz var. Ve siz ikiniz bir molayı hak ediyorsunuz. Çok iyiydiniz, canlarım."

Weston’a baktım, elimi tutup beni arabaya doğru yönlendirirken içim yine burkuldu.

Lochbrae'ye sessizce döndük. O kadar sessizdi ki, ikimiz de karnımın gurultusunu duyabiliyorduk. Birkaç kez Weston bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama ben pencereye dönüp denizin üzerinde dönen gri bulutlara bakmaya başladım ve o da eve varana kadar sessiz kaldı.

"Agnes'in bu gece geç saatlere kadar dönmeyeceğini sanmıyorum," dedi Weston, on dakika sonra kalenin önündeki arabadan inip ön kapıya doğru yürürken. "Kenna etrafta olduğunda ona çok düşkün. Oh, bu Alistair'in..."

"Kızı," dedim, sesim boğuktu. "Hatırlıyorum. Devriye gezerken onları görmüştüm. Çok tatlı bir kız."

"Unca Weston dediği o sevimli sesini bir duysan," dedi kapıdan içeri girip antrede dururken. Garip bir sessizlik, gelgit gibi ortalığı kapladı. Bana baktı. "Eğer açsan, sana bir şeyler hazırlayabilirim."

Başımı salladım. "Aç değilim."

"Arabada karnın guruldıyordu," dedi. "Başlangıç olarak biraz çay içmeye ne dersin? Onu ben bile mahvedemem."

Ona sulu bir gülümseme attım, dudağımı ısırıp başımı salladım.

"Lena..."

"Oturabilir miyiz?"

"Tabii ki." Elimi tuttu ve beni kütüphanedeki kanepeye götürdü. Burası şatonun en rahat koltuğuydu ve ben onun yanına çöktüğümde, kolunu omuzlarıma doladığında, boğazımı yuttum. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ama Weston dudaklarını şakağıma bastırdığında, bir şey söyleme baskısı o kadar yoğundu ki, "Hamile değilim!" diye patladım.

Tamam, bu sözlerim istediğimden çok daha yüksek sesle çıkmıştı. Kollarından çekildim ve yüzündeki şaşkın ifadeyi inceledim. "Üzgünüm, öyle demek istemedim… Ben sadece… Şey, hamile değilim," dedim kesin bir şekilde. "Ve bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Tamam," dedi, yavaşça başını sallayarak, kaşları seğiriyordu. "Jo neden hamile olduğunu düşündü?"

Keskin bir kahkaha attım. Lanet olası küçük kasabalar ve dedikodu ve varsayımlara olan şeytani ihtiyaçları. "Çünkü haggis tadımından sonra midem bulandı. Çünkü görünüşe göre bir kız, hamile olmakla suçlanmadan huzur içinde koyun midesini kusamazmış."

"Yani sadece yemeğe kötü tepki mi verdin?"

“Bir de stres ve bugün havanın oldukça ısınmış olması ve yeterince su içmemiş olmam. Bunların hepsi bir araya gelince, midem pek iyi hissetmedi.”

Kulağımın arkasındaki saçımı okşadı. “Kesinlikle emin misin ki sen...”

“Kesinlikle,” dedim kararlı bir sesle, elini sıkarak.

“Tamam,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. Yüzünün bir köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. “Bana söylemekten bu kadar korktuğun şey bu muydu? Üzüleceğimi mi sandın? Üzülmedim… Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen böylesi daha iyi.”

İçim rahatladı. “Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin.”

“İlişkimiz hâlâ çok yeni,” diye devam etti, çenemi kaldırıp dudaklarıma hafifçe öpücük kondurdu. “Bu evliliğin nasıl başladığını biliyorum—hızlı ve ani.” Kıkırdadı. “Hemen bebek sahibi olmak, kesinlikle işleri aceleye getirmek olurdu.”

Kalbim sıkıştı. Oh, hayır. İşte başlıyoruz.

“Sorun yok,” diye ısrar etti, beni kendine çekerek. Alnımı öptü. Göz kapaklarımı. Burun köprümü. “Yani, çocuk istediğini söylediğini biliyorum. Ama şu anda buna hazır olup olmadığımızı ya da bir bebek sahibi olmanın planlarımızı nasıl etkileyeceğini henüz konuşmadık bile. Yüksek lisansın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Aceleye gerek yok.”

Başımı salladım, düşüncelerim karmakarışık hale geldi.

“Henüz hamile değilsen, acele etmemize gerek yok,” diye devam etti. “Belki bir iki yıl bekleyebiliriz. Böylece, bütün gece süren emzirme dönemine girmeden önce okulunu bitirmek için vaktin olur.”

Sözlerinde alaycı bir ton vardı, sanki tüm bunları söylemenin *yardımcı* olacağını düşünüyormuş gibi. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Aceleyle sildim. Yıllar. Bununla barışmak için yıllarımı harcamıştım ve şimdi? “Anlamıyorsun,” dedim boğuk bir sesle. Gerçekten yine kusacaktım. “Sadece hamile olmadığımdan değil, Weston. Asla hamile kalamayacağımdan.”

Kaşlarını kaldırdı. “Anlamıyorum.”

Kot pantolonundaki gevşek bir iplikle oynadım. "Sana anlattığım araba kazasını hatırlıyor musun?" Yukarı baktım. "Lise son sınıfta olan kazayı mı?"

O başını salladı.

"İç organlarımda ciddi yaralanmalar vardı. Doktorlar bana, hamileliği sonuna kadar sürdüremeyeceğimi söylemişlerdi. Bu sadece zor bir şey değil, imkansız. *Asla* bir bebeğim olamaz.” Ve bu, aramızdaki ilişkinin uzun vadede asla yürümeyeceğini bilmemin tek nedeniydi. Çünkü onun istediğini bildiğim tek şeyi ona veremezdim. Onun ve Pete için önemli olan tek şeyi. Aile yoluyla miras. Ona Kincaidlerin yeni neslini veremezdim. Fiziksel olarak, bunu yapamazdım. “Bütün bunları bir gün sana devretmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum...”

“Dur,” diye sözümü kesti, başını sallayarak benden tamamen uzaklaştı. “Bunu başından beri biliyordun. Yani bana yalan mı söyledin?”

Sadece sözleri değil, suçlayıcı ses tonu da canımı yakıyordu. Sesimin titremesini engellemek için mücadele ettim. “Tabii ki sana yalan söylemedim,” dedim. “Bana evlenme teklif ettin. Koşulları konuştuk ve bir anlaşmaya vardık. Altı ay. Boşanma. Hatırlıyor musun?” Çenesi seğirdi ve omurgamdan bir hüsran hissi yükseldi. “Bu anlaşmada çocuklardan ya da sana bir varis vermem gerektiğinden ya da, bilirsin, tıbbi geçmişimle ilgili ayrıntıları vermemden bahsedilmiyordu. Konuyu çarpıtmayalım.”

“Ben öyle demiyorum,” dedi. “Bu işe çocuk sahibi olacağımızı umarak girmedim. Ama sen bana çocuk *istediğini* söyledin. Her zaman büyük bir aile istediğini söyledin.”

“Bu doğru,” dedim. O arzum hiç değişmemişti. Her zaman bir aile istemiştim. Kazanın benden aldığı şey, kendi çocuklarımı doğurma şansımdı

. Eski sevgililerim bu yüzden beni terk etmişti ve tanıştığım erkeklerin çoğu için bunun önemli olduğunu bilecek kadar çok ilk randevuya çıkmıştım. Ama yine de çocukları seviyordum ve hatta bu şansın benden alınmadığı alternatif bir gerçeklik hayal ediyordum.

"Evet, ama çocuk sahibi *olamayacağını* hiç açıklamamıştın."

Hüsran, üzüntümü yakmaya başladı. "Çünkü o zamanlar bilmen gereken bir şey değildi. Yani benim çocuk istememin, beş altı tane çocuk doğurabileceğim anlamına geldiğini düşündüysen, bu *senin* yaptığın bir varsayımdı."

"Tabii ki bu benim yaptığım lanet bir varsayımdı," dedi, sesi yükseliyordu. "Çünkü sen aksini hiç söylemedin!" Ayağa fırladı, beni ürküttü. "Yataktayken sana yara izini sorduğumda bile söylemedin."

Bir anda ayağa kalktım, kollarımı kavuşturdum. Bana tepeden bakmasına izin vermeyecektim. "Bunu konuşmak kolay değilse özür dilerim, özellikle de senin gibi biriyle."

Gözleri kısıldı, sesi alçaldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Oh, lütfen, Weston. Pete'i ne kadar özlediğini bile zar zor itiraf edebiliyorsun. Duygular hakkında konuşmak seni neredeyse kurdeşene sokuyor. Ve nezaketsizliğinden bahsetmeye bile başlamayayım. Yoksa felaketle sonuçlanan evlilik teklifini çoktan unuttun mu?"

Burnunun delikleri genişleyerek homurdandı. "Ne, yani ben derin bir sohbeti kaldıramayan bir ahmak mıyım? Argümanın bu mu? Bana araba kazasından bahsetmekte hiç sorun yaşamadığın ortada," dedi sert bir ses tonuyla. "Bunun çocuk sahibi olma yeteneğini elinden aldığını söylemek ne kadar zor olabilirdi ki?"

"Bu seni ilgilendirmezdi!"

"Ben senin kocanım! Bu nasıl benim işim olmaz?"

"Sen benim *geçici* kocamsın," diye belirttim, "ama benim doğurganlık sorunum *sonsuza kadar* sürecek."

“Yani birbirimiz için hiçbir anlamımız yok mu?” diye sordu. “Bunu mu söylüyorsun? Bana söylemeliydin.”

Başımı salladım. “Böylece benimle olmanın bazı komplikasyonlar doğurabileceğini anladığında beni bir kenara atabilir ya da daha iyi bir modelle değiştirebilirdin, öyle mi?”

“Seni bir kenara atayım mı?” Yüzünü buruşturdu. “Tanrım, Lena. Sanki beni hiç tanımıyormuşsun gibi.”

“Bunu söylüyorum *çünkü* seni çok iyi tanıyorum,” diye karşılık verdim. “Son yedi yıldır senin aşk hayatının en ön sırasından izledim. İşler biraz karmaşıklaşır karmaşıklaşmaz, sen kaçıyorsun.”

“Bu doğru değil.”

Bu kadar kalın kafalı olamazdı. Elimi kaldırdım, havada cevaplar arıyordum. “Narissa, duygusuz bir robot olmadığını, kağıt üzerinde mükemmel bir nişanlı figürü olmak yerine sana karşı *gerçek* hisler besleyen gerçek bir insan olduğunu göstermeye başladığı anda, nişanından bir an önce kurtulmak istedin.”

“Nedenini *biliyorsun*,” diye

homurdandı. “Çünkü onu sevmek

zordu,” dedim. “Çünkü yalan söyledi.”

"Ve senin karşılık vermeye hazır olmadığın duyguları vardı." Bana öfkeyle baktı.

“Sen de Narissa kadar kötüsün,” dedi Weston, sözleri beni derinden vurdu, nefesim kesildi. “Benden gerçeği saklıyorsun. Olmadığın biri gibi davranıyorsun.”

Bu sözleri yüksek sesle duyunca göğsüm sızladı. Çocuk sahibi olamayacağımı öğrenmenin şoku ve kederi, iki aracın çarpışmasıyla tekrar üzerime çöktü ve Derek'in benden ayrılmak için bahaneler uydurduğu an aklıma geldi. Beckett'in üniversitede benden ayrılırken bana "sen bozuk bir malısın, evlilik için uygun değilsin" demesinden şaşırtıcı derecede daha nazikti. Hatta evlat edinmeden bahsettiğimde gülmüş, başkasının sorunlarını üstlenmek istemediğini söylemişti

başkasının sorunlarını üstlenmek istemediğini söylemişti. *Üstlenmek!* Weston'ın beni ve durumu farklı bir şekilde görebileceğine dair tüm umutlarım bir anda yok oldu.

Ağlamamak için dilimi ısırdım. Öfke, acı ve keder içimde dönüp duruyordu, ama şimdi daha keskin hissediyordum. Çünkü Weston'la birlikteyken, ben gerçekten... Eh, ne hissettiğimin bir önemi yoktu. Artık yoktu.

"Sana güvenebileceğimi sanmıştım," dedi Weston, sözleri sert, keskin ve *acımasızdı*. "Ama meğer sen sadece bir yalancı ve sahtekarsın. Seninle evlenirken ne halt ediyordum ben?"

"Bilmiyorum, büyükbabanın mirasını kurtarmak mı?" diye tersledim, ağlamamak için öfkeye tutunarak. Zaten onunla evlenmek istememiştim. Onu *bu* kadar önemsemek istememiştim. "Ama neyse ki, bu kolayca düzeltilebilir!"

O burun kıvırdı.

"Anlaşmamızın şartlarını fazlasıyla yerine getirdim," dedim, olgusal bir şekilde. "Seninle evlendim. Braeburn'a geldim. Herkese iyi bir gösteri sundum. Bu festivali düzenlemene yardım ettim. Pete'in işleri yolunda ve komite festivalin geri kalanını hallediyor. Lochbrae'ye ve değerli iş anlaşmana giden yola sahipsin."

Dudakları büküldü. “Ve?”

“Ve ben eve gidiyorum.” Arkanı dönüp ondan uzaklaştım, eşyalarımı toplamak için merdivenlere doğru yürüdüm, arkamda devasa ön kapılar gürültüyle kapanırken bile gözümü bile kırpmadım.

24

WESTON

I malikanenin içinden sığır ahırına doğru ağır adımlarla yürüdü. Kıyı şeridinin üzerinde koyu, dalgalı bulutlar toplanmıştı, uzaktan düşük bir gök gürültüsü yankılanıyordu. Rüzgâr, çitin kenarındaki devedikenlerini hışırdatıyordu. Kötü bir fırtına yaklaşıyordu. Bu durum gayet uygun geliyordu.

Her şeyin o kadar güneşli ve parlak göründüğü an gerçekten sadece birkaç saat önce miydi? Lena ile birlikte arabaya binip festivale doğru yola çıktığımız bu sabahdan bu yana sanki bir milyon yıl geçmiş gibi geliyordu. O, hâlâ yapılması gereken onlarca şey hakkında durmadan konuşuyordu, ama ben ışığın saçlarına yansıma şekline o kadar dalmıştım ki, söylediği her üç kelimeden sadece birini anlayabiliyordum.

O insanlar da kimdi? Çünkü ikisini de kesinlikle tanımıyordum. Bu kadar kısa sürede işler nasıl bu kadar ters gidebilirdi?

Gök gürültüsü yine çaktı, bu sefer daha yakından. Lena ile olan konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırmamaya çalıştım ama içimdeki kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı susmak bilmiyordu. Aynı şeyi ailemle de yaşamıştım. Birbiri ardına yaptıkları hatalar yüzünden sürekli birbirlerinin boğazına sarılıyor, birbirlerini suçluyor ve birbirlerini olabildiğince mutsuz etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Narissa taleplerini dile getirmeye başladığında, sanki benzer bir duruma girmiş gibiydim ve "Evet" demeden önce buradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

Yola döndüm ve hafif bir yağmur yağmaya başlayıp metal çatıdan sesler çıkmaya başladığı anda sığır ahırının kapısını açtım.

Ana koridordan ilerledim, gübre ve nemli saman kokusu çok yoğundu. Yumuşak bir möö sesi duyana kadar durmadım, başımı çevirip Arran'ın kafesin içinden geçip kapıya doğru koşarken, biraz kaşınmak için bana bakmasını izledim.

Bu manzarayı görünce içim rahatladı ve onun ağılına durup o yumuşak burnuna dokunmadan edemedim. Ben çitin üzerine eğilip kulaklarının arkasını kaşımam için başını kaldırırken Arran mutlu bir şekilde nefes nefese kalıyordu. "Merhaba kızım," diye fısıldadım, bu sevimli Highland buzağısını görmek, zihnimdeki mutsuz düşünceleri silip atmaya yetse diye umarak. Ama hiçbir şey Lena'nın sözlerini ya da şu anda yukarıda eşyalarını topladığı gerçeğini tamamen silip atamazdı.

Eh, neyse.

Ne umurumda ki?

Düşüncelerime dalmış, Arran'a bakarken, Callum'un bir kova yemle geldiğini, onu ayaklarımın dibine *güm diye* bırakana kadar fark etmedim bile. Yağmurluk ve çizme giymişti.

"Umarım bu fırtına çabuk geçer, yoksa festivali erken bitirmek zorunda kalacaklar," dedi. Başını eğdi, kalın kaşları çatıldı. "Bu arada, bütün gün orada olacağını sanıyordum. Neden bu kadar erken döndün?"

Hırıldadım. "Lena kendini iyi hissetmiyordu. Jo onu eve götürmem için ısrar

etti." "Evet, Jo her zaman bir şeylerde ısrar eder," dedi Callum. "Lena iyi mi?"

"İyi," mırıldandım.

"O zaman neden dikenlerin üzerine oturmuş gibi görünüyorsun?"

"Lena ile kavga ettik," dedim, Arran'ın kovaya ulaşmaya çalışırken kafasını çitin çıtaları arasına sokmasını izleyerek. Callum kıkırdadı ve yemliklerini doldurdu, sonra kovayı tekrar yere koydu, çite yaslandı ve içini çekti.

"Ben burnumu sokan biri değilim," dedi. "Çiftlerin meseleleri kendilerine aittir. Ama sen birine anlatmak için can atıyor gibisin. Ve sanırım Arran'dan daha iyi bir seçim olabilirim, çünkü sana bir iki iyi tavsiye verebilirim."

Gerçekten bu konuyu konuşmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışırken yanağımı ısırdım. Belli ki buraya kadar gelmemin bir sebebi vardı ve bu, dertlerimi Arran'a dökmek değildi. Belki de bilinçaltımın bir kısmı, daha önce Jasper'la yatmam konusunda bana verdiği tavsiyeyi düşünerek Callum'u arıyordu. Ve festivali keyifle geçirmek için buraya kadar gelmiş olan Locke ya da Alistair'e duygularımı dökmek gibi bir niyetim yoktu. Ona döndüm. "Jo, Lena'nın hamile olduğunu düşündü. Festivalde kusmuş ve..."

Callum'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Neyse, hamile değil," diye aceleyle ekledim. Callum dedikodu yayacak birine benzemiyordu ama tedbirli olmakta fayda vardı. "Aslında, meğer..." Yutkundum. "Lena çocuk sahibi olamıyormuş."

"Oh," dedi Callum yumuşak bir sesle. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. Çünkü her şeyin bu şekilde gelişmesine ne kadar kızgın olsam da, çocukları seven Lena'nın bu durumdan rahatsız olduğunu görebiliyordum. "Ama görünüşe göre, evli olmamıza rağmen bana bu küçük ayrıntıyı söylemeyi önemli bulmamış."

"Bir dakika," dedi Callum, elini kaldırarak. "Ama onunla bu yüzden evlenmedin. Vasiyetnamenin şartlarını yerine getirmek için onunla evlendin. Bana öyle söylemiştin."

"Öyle," diye onayladım.

"Ve vasiyette çocuk sahibi olman gerektiğine dair hiçbir şey yoktu," dedi yavaşça, beni düzeltmem için bana zaman tanıyarak, "yani onun sana bunu söylemesi beklenemezdi."

"Elbette, ilk başta. Ama sonra… aramızdaki şeyler değişti. Ya da değiştiğini sandım. Ve bunun geleceğimizi etkileyebileceği netleşmeye başladığında, bana geçmişinden bahsedebileceği pek çok an vardı." İçimde bir öfke alevlendi. Sanki fırını açıp bir sıcaklık dalgasıyla karşılaşmak gibiydi. "Ama o hiçbir şey söylememeyi tercih etti."

Callum sessizleşti ve ellerini kavuşturarak yanımdaki çite yaslandı. “Beni

pislik sanıyorsun,” dedim.

“Öyle demedim.”

“Öyle düşünüyorsun,” dedim. Söylemese bile sözlerini hissedebiliyordum.

“Bence şaşırdın,” dedi, ki bu doğruydu. “Ama o ikinizin birbirinize karşı ne hissettiğini hala anlamaya çalışırken, bu konuyu açmanın zor olacağını hiç düşündün mü?”

"Bence bu haftalardır gayet açıktı," diye mırıldandım.

"Öyle mi? Öğrendiğin anda onunla ilişkini bitirdin, değil mi? Lena'yı çocuk sahibi olamama durumu yüzünden artık istemiyor musun?"

"Tabii ki sorun bu değil! Benim sorunum yalanı!"

“Sen hiç sormadığın bir konuda nasıl yalan söyleyebilir ki?”

“Bana hiç söylememiş olması yeter!” Bir zamanlar burada durmuş, Callum’un gözlerine bakmış ve ona Lena ile aramızda hiçbir sır olmadığını söylemiştim. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü ortaya çıktı ki, o oldukça büyük bir sır saklıyordu. “O bilgiyi benden kasten saklamayı seçti.”

Callum homurdandı. “Peki. Ama gerçekten bu yüzden mi bu kadar kızgınsın?”

Derin bir nefes aldım ve keskin bir nefesle dışarı verdim. Dürüst olmak gerekirse, neye kızdığımı ben de bilmiyordum. Evet, Lena’nın geçici olması gereken bir evlilikte acı verici gerçekleri kendine saklama hakkı vardı. Evet, yakınlaştığımızda bana gerçeği söylememesi canımı yakmıştı. Bu iki şey de aynı anda doğru olabilirdi. Ve dahası da vardı, içimi düğüm düğüm eden daha fazla duygu vardı, çünkü artık Lena’yı gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak etmekten kendimi alamıyordum.

O benim hakkımda her şeyi biliyordu. Hayatım, onun dakikası dakikasına düzenlediği ve planladığı açık bir kitaptı. Narissa ile nişanımın patlamasını izlemişti, Kincaid Energy'nin

'nin hangi anlaşmaların peşinde olduğunu biliyordu, Zimmerli'den siparişleri o verdiği için lanet olası boxerlarımın bedenini bile biliyordu.

Peki ben onun hakkında ne biliyordum ki? Bugünden sonra, çok az şey bildiğimi hissettim. Tanıdığımı sandığım Lena, kafamda var olan Lena, sadece bir kabuktu. Akıllı ve verimli, benim çok ileri gittiğimi düşündüğünde bana karşı açık sözlü olmaktan çekinmeyen, özenle hazırlanmış bir kabuk. Ama tüm bunların altında yatan gerçek kişi, kendi düşünceleri, duyguları ve korkuları olan kişi… Bana asla gerçek yüzünü göstermedi, değil mi?

Son birkaç aya rağmen, soyadımı almasına ve benimle defalarca yatağa girmesine rağmen, o hiçbir zaman asistanım olmaktan vazgeçmemişti. Bana, bir şeyler inşa ettiğimizi düşünmem için yeterli kadarını vermişti. Ama o gerçek o değildi. O, onun *tamamı* değildi.

Göğsümdeki acıyı bastırmak için dudağımı ısırdım. Neredeyse hiç tanımadığım bir kadınla nasıl birlikte olabilirdim? O sadece işini yaparken, ona aşık olacak kadar nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

Bir çiftin zor zamanlarda birbirine destek olması, zor anları değer vermesi, acıyı ve kalp kırıklığını dindirmesi gerektiğini düşünürdüm. Bir zorlukla karşılaştığımızda, bunu birlikte aşmamız gerekirdi, ama Lena bana kendisinin daha hassas yanlarını emanet etmemişti.

Ama onun niyeti asla bu değildi. Eğer Lena altı ayın sonunda bu ilişkiyi bitirmekte bu kadar ısrarcıysa, öyle olsun. Jasper'ı ve vasiyetnameye itirazını halledecektim ve bu mesele çözülür çözülmez Lena'ya istediği özgürlüğü verecektim. Çünkü o, benim ona değer verdiğim kadar bana değer vermiyordu.

Onun için ben bir işten ibarettim.

Belki de böylesi en iyisiydi. Ona karşı duyduğum bu tutku kıvılcımını söndürmem gerekiyordu, çünkü o tür bir aşkın hayatımda yeri olmadığını hep biliyordum. Çok fazla karmaşıklık vardı. Birbirimizi incitme ihtimali çok fazlaydı.

O tür bir aşk beni mahvederdi.

"Kafan karışık," dedi Callum. "Ve bu iyi bir şey değil. Kafanı karıştıran pisliklerin içinde çok fazla zaman geçirirsen, yolunu kaybedersin."

"Ona her şeyimi emanet ettim," dedim, parmaklarım Arran'ın çitini kavrayan yerde dengede duruyordu. "Hayatımı. Umutlarımı. Hayallerimi. *Duygularımı*. O ise bana hiçbir şey emanet etmedi."

"Bu doğru değil," dedi Callum. "Sana güvenmeseydi, o uçağa binip seni buraya kadar takip etmezdi."

Burnumdan soludum. Beni buraya kadar takip etmişti çünkü ona yüksek lisans ve hayalindeki işi gümüş tepside sunmuştum. Ona en çok istediği şeyi çoktan vermiştim. Ve o, benimle bir hayat kurmak değildi. Bunu gözden kaçırmıştım.

“Bu gerçekten affedilemez bir şey mi?” diye sordu Callum. “Sana söylememiş olması mı?”

“Öyle geliyor,” dedim. Çünkü güven gibi temel bir şey yoksa nasıl birlikte olabilirdik ki? Belki aşk, sağlam bir şey inşa etmek için fazla karmaşıktı, ama güven? Güven bizi bu durumdan kurtarabilirdi.

"Bonnie kadar inatçısın."

Burnumdan soludum. “Belki de Bonnie haklıdır. Bir ilişkiye gelince kendime asla hissetmeyeceğime söz verdiğim şeyleri hissetmeye başlamıştım.”

“Aşık oluyordun,” dedi Callum yumuşak bir sesle.

Bu kelime kulağıma çok garip geldi. Çok yabancı. O çizgiyi aşmak gibi bir niyetim hiç olmamıştı, ama o haklıydı. Lena'ya sadece *aşık* olmakla kalmamıştım.

Aşık olmuştum.

Ve aşk her zaman dağınık bir kalp kırıklığıyla biterdi. Ailem, aşk bittiğinde ne kadar acı verici ve yıkıcı olduğunu bana göstermişti. Narissa bana aşık olduğuna karar verdiğinde, onda gördüğüm tek şey, önemsiz kıskançlıklar ve mantıksız taleplerle dolu çirkin yüzüydü. Onunla birlikteyken buna katlanmaya hazır olmadığımı biliyordum ve Lena ile de durum aynıydı, bu yüzden ne kadar çabuk ayrılırsam o kadar iyi olurdu.

"Artık önemi yok," dedim, dikleşip ellerimi pantolonuma silerek. "Ona güvenemiyorsam, bu ilişkinin şimdi sona ermesi daha iyi. Jasper'la başa çıkmam gereken yeterince sorun var zaten.

anlamı yok.”

“Karışık olması ne fark eder?” dedi Callum, alaycı bir kahkaha atarak. “Aşk her zaman karışık olur. Bu, onun için mücadele etmeye değmeyeceği anlamına gelmez.”

Ona inanmayı reddederek başımı salladım.

“Aptal olma. Kalbin söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay değildir,” dedi Callum.

“Kalbimi riske atmayacağım,” dedim kesin bir şekilde. Lena’nın önemli şeyleri benimle paylaşacağına güvenemiyordum ve o da önemli konularda bana güvenmiyordu. Yani aramızda ne varsa, ne olursak olalım… artık bitmişti. “Benden bu kadar.”

25

LENA

“Geri dönmek nasıl bir duygu?” diye sordu Tess. Kendine manikür yapıyordu, telefonunu uzun mesafeli latte görüşmemiz için dikmiş Tess tırnaklarına desenler çizerken cevap verdi. Aslında bu, uzun mesafeli bir latte sohbetinden çok, uzun mesafeli bir moral konuşmasıydı.

"Kusmak mı istiyorum yoksa aç mıyım, bilemiyorum," diye itiraf ettim, bluzumun üzerine blazerimi geçirirken. Aynada kendime bakarken, saçımı ve makyajımı son bir kez kontrol ediyordum; Tess'i lavabonun arkasına dayamıştım.

“Bir şeyler yemeyi denedin mi?”

"Isla bu sabah bana tost ve reçel getirdi ama bir iki ısırık dışında yiyemedim."

"Ah," dedi Tess. "Senin için endişeleniyor."

“O benim kurtarıcım oldu,” dedim. Nedenini sorgulamadan, Isla tereddüt etmeden bana Deerhound’da bir oda teklif etmişti. Jasper’ın Weston’ın mirasını çalmasını engellemek için mahkeme duruşması için İskoçya’ya dönmek zorunda kalmıştım, ama Lochbrae’de kalmamın imkanı yoktu.

Buraya geri uçmak, garip bir tür hapis cezasına geri dönmek gibi hissettirmişti. Festival fiyaskosundan sonra Houston’a yeni yerleşmiştim.

Weston Braeburn'da kalmıştı ve ben de onunla doğrudan konuşmak zorunda kalmamak için Nancy'yi aracı kullanarak ofis hayatına dönmüştüm.

Buna dayanamazdım.

Olaylar o şekilde bittikten sonra olmazdı.

Mesafe biraz yardımcı olmuştu, bir de kendimi yüksek lisans başvurularına vermiştim. Ama dünya sessizleşip düşüncelerim Lochbrae'nin funda dolu tepelere, Weston'ın vücudumdaki ellerine, toplum merkezinin diğer ucundan bana gülümseyip bana *"karım"* diyen haline kaydı her seferinde, sanki biri göğsüme bir delik açmış gibi hissediyordum. İlişkimizin uzun süreli olması hiç beklenmiyordu. Asla uzun sürmeyecektik.

Bunu *biliyordum*.

Ama işlerin bu şekilde biteceğini beklemiyordum. Ve Weston'ın beni Narissa ile karşılaştırıp bana güvenemeyeceğini söyleyeceğini kesinlikle beklemiyordum. Kısırlığım yüzünden iki ilişkim de sona erdiğinde, bunun benim en hassas noktam olduğunu, en çok acı çektiğim yer olduğunu düşünmüştüm. Ama Weston'ın sözleri beni daha da derinden vurdu. Çünkü ona karşı hislerim vardı. Daha önce yaşadıklarımdan çok daha derin yetişkin hisleri.

Aynada kendime baktım, içimi bir duygu seli sardı. Gözyaşlarının acısını bastırmaya çalıştım. Son zamanlarda yeterince ağlamıştım.

"Yargıcın vasiyeti iptal edeceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Tess.

Maskara fırçamı elime alıp kirpiklerimi düzelttim. "Görünüşe göre burada buna şerif deniyor."

"Yargıca şerif mi deniyor? Kolluk görevlerini yerine getiren ayrı bir şerif mi var, yoksa hepsi tek bir kişi mi?"

"Genellikle kolluk görevlerini polis memurları yapar. Şerifler ise... kanun yorumlamasıyla uğraşır, sanırım. Sivil davaların çoğunu onlar yürütür."

"Kafa karıştırıcı."

"En kıdemli yargıca Lord Başkan deniyor, sen bunu nasıl istersen öyle anla."

Tess güldü. “Biraz havalı. Ama cidden, Jasper’ın kazanacağını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Weston’ın avukatına göre hayır, ama kim bilir? Diğer her şey berbat durumda, neden bu da olmasın?”

“Lena,” dedi Tess yumuşak bir sesle.

Maskara fırçamı bıraktım. Ona bakamıyordum. Weston öfkeyle çıkıp gittikten sonra, festivalin olduğu akşam Tess benimle birlikte ABD'ye dönmüştü. Uçuş boyunca ağlama krizleri ve öfkeyle küçük şarap şişelerini kafama dikme arasında gidip gelirken, elimi sıkıca tutarak ne kadar güçlü olduğumu hatırlatmıştı.

“Başarabilirsin,” dedi.

“Biliyorum,” dedim, üzüntü, melankoli ve endişeyi profesyonel maskemin arkasına saklayarak gözlerimi kırpıştırdım. Weston’ı tekrar görmeye hazır değildim, ama başka seçeneğim yoktu. “Avukat, davanın basit olacağını söyledi. Şerif delilleri dinleyecek ve birkaç saat içinde işimiz bitecek.”

Katlanmam gereken tek şey buydu. Birkaç saat daha Bayan Kincaid rolünü oynamak. Sonra dünyanın öbür ucuna kaçabilirdim.

Eteğimi düzeltirken titrek bir nefes verdim. "Bir engel daha kaldı," dedim.

“Ve sonra her şey biter,” dedi Tess, tam o sırada kapım çalındı.

“Muhtemelen beni almaya gelen kişi,” dedim, telefonumu elime alırken.

"Beni sonra arar mısın?" diye sordu Tess. "Nasıl gittiğini haber verir misin?"

"Tabii ki." Muhtemelen her şeyi ayrıntılı olarak anlatmaya çok ihtiyacım olacaktı. Telefonu kapattım, cebime koyup kapıyı açmak için acele ettim. Isla orada duruyordu, elleri kot pantolonunun ceplerindeydi.

"Araban geldi," dedi.

"Teşekkürler." Şehrin diğer ucundaki ana caddede bulunan Şerif Mahkemesi Binası'na yürüyerek gidebilirdim, ama gerçek şu ki, herkesin

beni görmesi ve tanıması fikrine tahammül edemiyordum. Neden Weston'la birlikte olmadığımı merak eden insanların sorularıyla uğraşmak istemiyordum.

Isla başını salladı. "Başka bir şeye ihtiyacın var

mı?" "Sadece fatura."

Gözlerini devirdi. "Bunun için endişelenmene gerek yok demiştim." Bana oda anahtarını verirken de aynı şeyi söylemişti.

"Ciddiyim."

"Ben de. Seni şehirde özledim."

"Ben de seni özledim," diye itiraf ettim. Ana caddede yürümek, adımın çağrıldığını duymak, kısa sürede arkadaşım olan insanlara merhaba demek özlemi çekiyordum. Bonnie'yi, Agnes'i ve Callum'u özlemiştim. Arran'ın nasıl olduğunu merak ediyordum. Hatta Jo'yu ve onun her şeye burnunu sokan tavırlarını bile özlemiştim. Ama en çok Weston'ı özlemiştim.

Onu özlemem imkansızdı.

"Bir ara Houston'a beni ziyarete gelmelisin," dedim Isla'ya. "Yani geri

dönmeyecek misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

Yanağı seğirdi, dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü, ama orada bir anlayış da vardı. En azından ben öyle düşündüm. Başını merdivenlerin yönüne doğru çevirdi. "Taksin gitmeden önce aşağı insen iyi olur."

Ona tekrar teşekkür ettim, çantamı aldım ve son kez rol yapmaya gittim.

Adliye binası, şehir merkezine yakın mütevazı bir taş binaydı. Yol beş dakikadan az sürdü.

Arabayı durdurduğumda Weston ön merdivenlerde beni bekliyordu. Midem altüst oldu, içimden bir parça—aslında her parçam—onu görünce ısındı, ama bu içgüdüsel tepki yerini soğuk bir dehşete bıraktı. Mideme bastırdım, stresime bir başka epik kusma ile tepki vermemesi için sessizce yalvardım. En azından bu sefer yüzüme haggis dolu tabaklar dayatılmıyordu.

Ben inemeden o öne çıktı ve benim için arabanın kapısını açtı, ben de hemen elimi indirdim.

"Merhaba, karıcığım," dedi, elini bana uzatarak. Sesi alçaktı. Boğuktu. Sanki bugün pek konuşmamış gibi. Sözleri gerginliği biraz kırdı, ama şu anda üzerimize çöken o tuhaflığı silemedi. O binaya birlikte girmeden önce atlatmamız gereken bir tuhaflık.

"Merhaba, kocacığım," dedim. Adını kullanmaktan daha kolaydı. Koluna uzandım. Bu otomatik bir hareketti. Göstermelikti. Çünkü bunların hiçbiri gerçek değildi.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi, sözleri aşırı kibardı, son birkaç aydır alıştığım sıcaklıktan yoksundu. Bundan nefret ediyordum, ama ne önemi vardı ki?

"Tabii ki. İyi bir eşin yapması gereken budur," dedim. "Yine de, tek başıma gelmeme güvenip beni gece yarısı kaçırmadığın için şaşırdım." Onun gerginleştiğini hissetsem de bakışlarımı ileriye sabit tuttum. Kapının üzerinde asılı olan bir armanın altından geçtik. İçeride duvarlar mat gri renge boyanmıştı ve bekleme salonu sade ahşap banklarla doluydu.

“Lena—

“Avukatların geldi mi?” diye sordum, söylemek üzere olduğu şeyi keserek. *Mutlu çift. Biz lanet olası mutlu bir çifttik.* Bu işi satabilmemizin ve Jasper’ın bu kadar uğraşarak elde ettiğimiz her şeyi elimizden almamasını sağlamanın tek yolu buydu. “E-postalarında erken geleceklerini yazmışlardı.”

"Hazırlanıyorlar," diye onayladı, mahkeme salonuna açılan kapıyı işaret ederek. Tek bir kapı vardı. Küçük bir kasaba için tek bir mahkeme salonu.

“İyi,” dedim, gözlerim onunla buluştuğunda içim titriyordu. Her şeyden sonra ona bu kadar yakın olmak canımı yakıyordu, ama bu işi sonuna kadar götüreceğime söz vermiştim ve bana güvenip güvenmemesi fark etmezdi, sözümden dönmeye niyetim yoktu. Pete, mirasının meyve vermesini hak ediyordu. Keşke kalbimin Weston’a bu kadar bağlanmasına izin vermeseydim.

Mahkeme salonunun kapısı açıldı ve Henry Pembroke-Jones bizi karşılamak için dışarı çıktı. Şık bir lacivert takım elbise ve parlak ayakkabılar giymişti. Weston'ın avukatının duruşma gününde nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyordu: kendinden emin.

"Weston," dedi elini uzatarak. "Henry," diye

cevapladı Weston.

"Lena, seni görmek ne güzel," dedi, sonra da benim elimi sıktı. "İkiniz de

hazır mısınız?" Omuzlarımı kaldırdım.

Henry'nin ağzının köşesi kıvrıldı. "Gergin misin?"

"Olmamaya çalışıyorum," dedi Weston.

Henry bize rahatlatıcı, güven verici bir gülümseme attı. “Bana güvenin. Her şey kontrolümüz altında. Şerif sorun çıkarmayacak. Vasiyetname oldukça açık.”

Başımı salladım, Henry bizi odaya götürürken kendimi otomatik olarak Weston'a yasladım, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim ve elini sıkıca sıktım. Jasper, avukatıyla birlikte çoktan içerideydi, başlarını birbirine yaslamışlardı. Sanki gözlerini başka yöne çevirmesi emredilmiş gibi bize bakmaktan kaçındı. Henry ile masamıza oturduk, şerif uzun siyah cüppesiyle ortaya çıktığında ayağa kalktık. Yükseltilmiş bir bankta yerini aldı ve duruşma başladı.

Henry, vasiyeti sunarken ve argümanlarımızı iletirken şerife "*hanımefendi*" diye hitap etti. Jasper'ın avukatı da konuşma sırasını aldı, ardından şerif bazı açıklayıcı sorular sordu. Sonunda kapanış konuşmaları yapıldı.

"Leydim," dedi Henry, "Peter Kincaid'in vasiyetinde, seçtiği varisi olan torunu Weston'ın mirası devralabilmesi için sadece evlenmesi gerektiği açıkça belirtilmiştir.

, ne de düğünden önce söz konusu gelinle belirli bir tür ilişki kurulması gerektiğine dair herhangi bir ifade yoktu. Tek şart, Weston Kincaid'in büyükbabasının ölümünden itibaren otuz gün içinde evlenmesi gerektiğiydi ve o da bunu yaptı."

Şerif başını sallayarak sözlerini dikkate aldı.

“Belgelerden de görebileceğiniz gibi,” diye devam etti Henry, “evlilikleri yasal ve geçerliydi. Dolayısıyla şartlar yerine getirilmiştir. Bu nedenle Jasper Kincaid’in vasiyete itiraz etmek için hiçbir gerekçesi yoktur.”

Televizyondaki hukuk dizilerini pek sevmezdim, ama her açıdan bakıldığında bu dizi oldukça sakin geçiyordu. Yine de şerif evlilik cüzdanımızı incelerken nefesimi tuttum. Sonunda şerif boğazını temizledi.

“Sunulan kanıtları inceledikten sonra,” diye odaya duyurdu, “geçerli bir evlilik için gerekli koşulların yerine getirildiğine ikna oldum. Bu nedenle, vasiyetnamenin şartları yerine getirilmiş sayılır ve içindeki hükümler geçerliliğini korur.”

“Hayır!” Hepimiz dönüp Jasper’ın ayağa fırladığını gördük. “Bu adil değil. Hiçbiri adil değil. O her zaman istediğini elde ediyor.”

"Bu kadar yeter," diye uyardı şerif.

Jasper daha fazla konuşup başını belaya sokmadan, avukatı kolunu tuttu ve onu koltuğuna geri çekti.

Henry neşeli bir gülümsemeyle dönüp Weston’ın elini sıkarken, ben gözlerimi sıkıca kırptım. “Bu kadar yeter. Tebrikler.”

Weston omzuna bir şaplak attı ve elini sıktı.

Bitti, diye fark ettim ve derin bir nefes aldım. Bütün o endişe ve kaygı boşunaymış. Mahkeme, Jasper'ın mülk üzerinde hiçbir hakkı olmadığına karar vermişti!

Karşımızda, Jasper avukatına bir şeyler homurdandı ve mahkeme salonunun kapısından fırlayarak dışarı çıktı.

"Bir içki içmeye ne dersin, ben ısmarlarım?" dedi Weston,

Henry'ye. "Teklifini kabul ediyorum."

Mahkeme salonundan çıkarken, başım dönüyordu ve elim hâlâ Weston'ın koluna takılıydı. Ama binanın önündeki taş merdivenlere adım attığımızda, içimdeki coşku bir balon gibi sönüverdi. Çünkü artık Lochbrae tehdit altında değildi, evliliğimiz mercek altına alınmıyordu; Weston'ın artık bana ihtiyacı yoktu.

Yerimde durdum, Weston da durdu ve ben elimi onunkinden çekerken bana döndü. "Ne oldu?"

"Baro'da görüşürüz!" diye seslendi Henry bize, ama ben ona kulak asmıyordum. Tek düşünebildiğim, tüm bunların artık ne kadar yanlış geldiği ve artık buna devam edemeyeceğimdi. Weston'ın yanında durup bu yalanın beni paramparça etmediğini numara yapmaya devam edemezdim.

"Yapamam, Weston," dedim, sesim titriyordu. "Bara

gelemeyecek misin?" dedi. "Sadece bir içki

içeceğiz."

Ama bu sadece bir içki değildi. Bu, benim onun aşık karısı rolünü oynadığım, ona sokulup, sanki sonsuza dek mutlu yaşayacağımı umarak ona baktığım bir içkiydi. Ve bu, artık yaşayamayacağım bir yalandı. Onunla kutlama yapıp, onu hâlâ ne kadar sevdiğimi düşünmeden duramazdım. Aramızdaki ilişkinin bittiğini bilmek ne kadar acı vericiydi.

Bu karmaşayı yokmuş gibi davranamazdım.

"Odama geri döneceğim ve sonra..."

"Sonra ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak. Bana uzanmadı, ama eli sanki uzanacakmış gibi seğirdi. O kadar yakındı ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum ve bu beni başımı döndürdü. Onun yanında olmanın ne kadar bunaltıcı olduğunu unutmuştum—ve bu yüzden gitmek zorundaydım. Sadece Braeburn'dan değil, Kincaid Energy'den de. Festivalden sonra onun için çalışmaya devam etmenin tek katlanılabilir yanı, onun İskoçya'da olmasıydı, ama o Braeburn'da sonsuza kadar kalmayacaktı. Eğer asistanı olarak kalırsam, er ya da geç yine aynı ofiste çalışır hale gelecektik ve artık bunun benim kaldırabileceğim bir seçenek olmadığını biliyordum.

"Eşyalarımı toplayıp eve gideceğim," dedim, bunu söylemenin ne kadar zor olacağına kendimi hazırlayarak. Bana yönelttiği onca suçlamadan sonra,

ondan uzaklaşmak hala canımı yakıyordu. “O zaman sanırım Kincaid Energy’den ayrılma vaktim geldi.”

"İstifa mı ediyorsun?" diye sordu.

"Bunu iki haftalık ihbar sürem olarak

kabul et."

Weston’ın gözleri kısıldı, çenesi gerildi. Sonra yavaşça başını salladı. “Bu, izinli döneme başlamaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?”

"Hayır," dedim, çenemin titremesini engellemek için dişlerimi sıkarak. Kalbimin hızla attığı göğsümün önünde kollarımı kavuşturdum. Ona hâlâ borçlu olduğumu, ona karşı bir yükümlülüğüm olduğunu hissetmek istemiyordum. Sadece temiz bir kopuş istiyordum. "Teklifine bağlı kalmayacağım. Bir yıllık ücretli izne gerek yok, yüksek lisans ücretini karşılamana gerek yok, mezuniyetten sonra bana iş garantisi vermenize gerek yok."

“Ama bunlar üzerinde anlaştığımız şartlardı,” dedi hemen.

"Ben değiştiriyorum," dedim, sözlerim istemediğim kadar keskin çıktı. Artık ona bağlı kalmak istemiyordum. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. "Kincaid Energy'den ayrılma vaktim geldi. Bu... ikimiz için de en iyisi."

Tavırları bir anda değişti. Çenesinin gerginliğinden ve omuzlarının kamburlaşmasından, sinirli olduğunu anlayabiliyordum. “Bunu kabul edemem.”

İçimde bir öfke patladı. Ne bekliyordu ki? Benimle evlenip, benden ayrılsa bile, benim Houston ofisinde uysal bir çalışan gibi dolaşmaya devam etmemi mi? Artık onun asistanı olarak doğrudan ona bağlı çalışmasam bile, yine de *onun* için çalışıyor olacaktım.

"Bunu kabul etmek zorunda olmaman iyi," dedim. "Bu benim seçimim ve ben de bunu yapacağım."

"Bir anlaşma yaptık," diye homurdandı. "Sana söz verdim. Bu sözümü tutmaya

niyetliyim." "Ve ben seni bu anlaşmadan kurtarıyorum."

Başını keskin bir hareketle salladı. “Kincaid Energy için çalışmak istemiyorsan, peki. Ama sana bir yıllık maaş ve sosyal haklarını vereceğim. Ve yüksek lisansa girersen, masraflarını ben karşılayacağım. Eğer işi

, öyle olsun. Başka bir şirkette sana benzer bir pozisyon teklif edilmesini sağlayacağım.”

“Senin gelip beni kurtarmana ihtiyacım yok.” Onun yardımına ihtiyacım yoktu. Yedi yılın büyük bir kısmında onun hayatını yönetmiştim; kendi hayatımı düzene sokmaktan fazlasıyla yetkin birisiydim. “Kendi işimi kendim bulabilirim.”

“Koşullarım bunlar,” dedi, benim itirazlarımı dinlemeye yanaşmadan.

“Senin şartların mı?” diye karşılık verdim, sırtımı dik tutarak. “Ayrılığın şartlarını sen belirleyemezsin.”

“Hayır, ama boşanmanın şartlarını ben belirlerim. Eğer bunu bitirmek istiyorsan, ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim, sen de sana düşen kısmı yerine getireceksin.”

Öfke içimi kapladı, şakaklarım zonkluyordu. Yaptığımız anlaşma canı cehenneme! “Ya da benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğime güvenebilirsin.”

“Sanırım sana ve güven konusundaki hislerimi yeterince açık ettim. Ayrıca, şu anda açıkça mantıklı kararlar almıyorsun. Çünkü aklı başında hiç kimse benim teklifimi geri çevirmez. Bu arada, bu teklifi birkaç ay önce seve seve kabul etmiştin. O yüzden artık istemediğini iddia etme bile.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Canın cehenneme, Weston. Neyin en iyi olduğunu bildiğini varsaymayı bırak, lanet olası fikirlerini ve varsayımlarını herkese dayatmayı kes!”

Burun delikleri genişledi. “Bir yıllık iznin hemen mi başlasın, yoksa iki hafta sonra mı?”

Yenilmiş bir nefes verdim. Artık onun fikrini değiştirmeyeceğini görebiliyordum. Eğer oradan ayrılırsam, onu reddedersem, Houston’a kadar peşimden gelip bu lanet olası anlaşma hakkında benimle tartışacaktı. Ve ben bunu istemiyordum.

“Hemen,” diye tersledim. Hayatımın bir saniyesini daha onunla pazarlık yaparak geçiremezdim. “Ah, unutmadan.” Parmaklarımdan alyansımı çekip çıkardım ve ona doğru uzattım. “Buna artık ihtiyacım olmayacak.”

Onun yanından geçip, arkamı dönmeden merdivenlerden aşağı indim. Bu saçmalık artık bitmişti ve patronuma aşık olmadığım

26

WESTON

Kapıyı itip açtığımda gıcırdadı ve kalbim ağzıma geldi. Büyükbabamın odasının eşiğinde durmak bu kadar zor olmamalıydı; sonuçta sadece eşyalardı. Ama etrafa bakındığımda, büyük, süslü mobilyalar ve koltuğun ucuna mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş narin ekose örtü

"Bugün bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Agnes, "bağış" yazan kocaman bir karton kutuyla yanıma gelerek.

“Bunu bugün yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Agnes, üzerinde “bağış” yazan kocaman bir karton kutu ile yanıma yaklaşarak.

Titrek bir nefes aldım, kan dolaşımını hızlandırmak için yumruklarımı sıktım. “Zaten çok uzun süre erteledim,” dedim ona. Açıkçası, buraya geldiğimden beri o odayla hiçbir ilgim olmaması için elimden geleni yapmıştım. Onun eşyalarını bu odadan taşımayı düşünmeye dayanamıyordum. Ama öte yandan, bunu başkasının yapması düşüncesine de tahammül edemiyordum.

"Bir dahaki sefere kadar bırakırsan kimse seni suçlamaz. Oda hala burada olacak, seni bekliyor olacak. Hazır olduğunda."

Midem bulandı. Hiç hazır olabilecek miydim? Bir yanım, büyükbabamın eşyalarını şimdi düzenlemezsem, asla yapamayacağımı biliyordu. Her ziyaretimde bu görev daha ürkütücü, daha zor, her açıdan daha ağır hale gelecekti. “Şimdi olmalı.”

Agnes bir kez başını salladı, yanımdan geçerek kutuyu yatağın ayak ucundaki kalın halının üzerine koydu. Onu takip edip kapıdan geçmekte tereddüt ettim. Yıllar boyunca bu odaya birçok kez girmiştim; büyükannemi çay içmeye çağırmak için koşarak girmiştim, çocukken kabus gördüğümde rahatlamak için yatağa tırmanmıştım ya da heyecanla titreyerek yağmurluklarımı giymiş, büyükbabamın yünlü kazağını ve polarını giyip ava çıkmasını beklemiştim.

Bu oda benim için güvenli bir yerdi.

Çocukken o pencere kenarındaki koltukta oturur, oyuncak trenlerimi pencere pervazında gezdirir, kışın tarlaları kaplayan karı seyrederken, büyükbabam koltuğunda oturup yüksek sesle kitap okurdu. Ve büyükannemin cenazesinden önce bu kapının eşiğinde durmuş, büyükbabamın her zaman hayran olduğum o sessiz gücüyle kol düğmelerini takmasını izlemiştim.

Eşiği geçtiğimde anılar akın akın geldi, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Midem bulanıyordu. Ama birkaç gün sonra Houston'a gidecektim ve onun işlerinin halledilmesi gerekiyordu. Hepsinin. Sadece mali işleri değil, kişisel eşyaları da. Buraya kadar gelmemin nedeninin yarısı buydu ve burası, gitmeden önce düzenlenmesi gereken son odaydı. Lena birkaç kez bu konuyu sormuştu ama ben sürekli ertelemiştim. Şimdi keşke ertelemeseydim diye düşünüyordum.

Keşke bu konuda bana yardım etmesine izin verseydim. O olsaydı işler daha kolay olurdu. Bu onun süper gücüydü.

İçimde ağır ve acı bir sızı kıvrıldı, ben de onu bir kenara itip attım. Büyükbabamı özlemek, Lena'yı özlemek ve kendimi Lena'yı özlemediğime ikna etmeye çalışmak, zehirli bir karışım oluşturuyordu. O gün mahkemede onu düşünmek, ne kadar kızgın olduğunu, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeme izin vermemeye ne kadar kararlı olduğunu düşünmek... O zaman, beni hayatından ne kadar çok çıkarmak istediği çok açıktı. Tıpkı dedemin eşyalarını bu odadan çıkarmak üzere olduğumuz gibi — artık ihtiyaç duymayacağı giysiler, bir daha asla yatmayacağı yatak, ona artık neşe getirmeyecek biblolar.

"Bağışlamak için gardırobunu düzenlemeye başlamaktan mutluluk duyarım," dedi Agnes. "Orada sakladığı eşyaların çoğuyla uğraşmana gerek yok bence

İkimiz de büyükbabanın ekose desenine sağlıksız bir takıntısı olduğunu zaten biliyoruz.”

Gülmekten boğazım düğümlendi.

"Senin saklamak isteyebileceğini düşündüğüm her şeyi bir kenara

ayıracağım," dedi. "Kulağa hoş geliyor," dedim, sesim kısılmıştı.

Bana döndü. “İyi misin?”

Başımı salladım, şifonyere doğru yürüdüm ve bir çekmeceyi açtım. İyiydim. İyi olmak zorundaydım. Başka ne seçeneğim vardı ki? Büyükbabamın hâlâ hayatta olmasını ve Lena’nın hâlâ yanımda olmasını ister miydim? Elbette isterdim. Ama dilemek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Artık gerçekliğim buydu; ikisi olmadan nasıl idare edeceğimi bulmam gerekiyordu.

"Sanırım onun takım elbiselerinden hiçbirini istemiyorsun," dedi Agnes, lüks bir üç parçalı lacivert yün takım elbiseyi elinde tutarak. "Sanırım hepsi senin omuzlarına dar gelir."

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım. “Ama kiltini, Prince Charlie ceketini ve yeleğini bulursan, onları almak isterim.”

“Elbette,” dedi Agnes. İşine geri döndü, giysileri nazikçe katlayıp karton kutuyu doldurdu. Her şeye yaptığı gibi aynı naziklik ve özeni gösteriyordu ve ben de yokluğumda malikanenin emin ellerde olacağına dair içim rahatladı. Agnes iç işlerle ilgilenirken Callum dış işleri yönetecekti. Yılda birkaç kez Milo ile birlikte işleri kontrol etmek ve rüzgâr santrali inşaatının ilerleyişini denetlemek için geri dönecektim, ama Braeburn benim evim olamazdı. Uzun vadede olmazdı. Lena gibi bana yardım edecek biri olmadan bu kadar uzaktan işi yönetmek çok zor olurdu.

Ve Lena gibi biri asla olmayacaktı, zihnim haykırıyordu.

Başka hiç kimse hayatımı bu kadar verimli bir şekilde bir arada tutamazdı. Başka hiç kimse benim saçmalıklarımla aynı şekilde başa çıkamazdı. Başka hiç kimsenin gülümsemesi midemi altüst edip kalbimi göğsüme çarpacak kadar etkileyemezdi. Onun yokluğunun bana verdiği pişmanlık duygusunu bir kenara ittim. Onu düşünmenin bir anlamı yoktu, çünkü artık her şey farklıydı.

"Aman Tanrım," dedi Agnes. "Bu çirkin şeyi hatırlıyorum."

Tam o anda arkamı döndüm ve onun korkunç bir ekose ceketle dolaptan sendeleyerek çıktığını gördüm. Ceket parlak kırmızı, yeşil ve altın rengindeydi ve omuzlarında aşırı dolgun vatkalar vardı.

"Bazen Noel yemeğinde bunu giyerdi," dedim, aniden aklıma gelen bir anı ile. Bu beni gülümsetti. "Büyükannem hep şikayet ederdi. *Yüksek sesle.*"

“Çünkü dedem kanepeye benziyormuş. Eminim bunu buraya saklayan da o’dur.”

“Büyükannem muhtemelen onu yakmamızı isterdi.”

Agnes başını eğdi. "Belki de saklamalıyız ve kış için Bonnie'ye küçük bir battaniye yaptırmalıyız."

"Mmm... onu giydirmek mi, Agnes?" dedim, istemeden gülerek. "Bana evcil hayvan gibi geliyor."

Agnes homurdandı. “Sadece o küçük şeyin bahçemizde dolaşırken üşümesini istemiyorum.”

"Eğer burada takılmakta bu kadar ısrarcıysa, belki de sahiplerine onu evlat edinmek için ulaşmalısın."

"O bir evcil hayvan *değil*," dedi somurtarak, ama yüzünde hafif bir gülümseme yakaladım.

Sırıttım. Elim telefonuma uzanmak, Lena’ya Bonnie’yle ilgili bu son gelişmeyi mesaj atmak için kaşınıyordu, ama sonra neden yapamayacağımı hatırladım ve gülümsemem kayboldu. Bu tür şeyleri onunla paylaşmak istememem ne kadar sürerdi acaba?

İşime geri döndüm, büyükbabamın eşyalarının bulunduğu çekmeceyi karıştırdım. En sevdiği kol düğmelerinin ikisini de buldum — geyik başlı olanları ve Kelt düğüm desenli olanları — ve cebime koydum. Onlar benimle birlikte Houston’a döneceklerdi.

"Peki ya tüm bu resimler?" diye sordu Agnes, duvarlardaki kalın çerçeveleri tek tek inceleyerek. Büyükbabam ve büyükannem malikanede. Çocukluğumdaki halim. Omzunda av tüfeği olan büyükbabam.

"Onları sakla lütfen," dedim. "Büyük olanlar depoya gidebilir." Komodinin yanına yürüdüm ve büyükannemle büyükbabamın düğün günündeki çerçeveli fotoğrafını aldım. "Bunu yanımda götüreceğim."

"Bence bu çok güzel bir fikir," dedi Agnes.

Eğildim, komodinin çekmecesini açtım ve nefesim kesildi. Bana bakan, üzerinde dedemin tanıdık, neredeyse okunaksız el yazısıyla yazılmış adımın yazılı olduğu kapalı bir zarftı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Agnes.

Ellerim titreyerek zarfı çıkardım. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Agnes zarfı incelemek için yanıma geldi ve başını salladı. “Hiçbir fikrim yok. Sana bir mektup bırakacağından bana hiç bahsetmedi. Bahsetseydi, çoktan sana verirdim.”

Başımı salladım, büyükbabamın en sevdiği koltuğa oturup zarfa bakakaldım.

"Seni ısırmaz," dedi Agnes bir süre sonra yumuşak bir sesle.

Haklıydı. Başparmağımı ismimin üzerinde gezdirdim, sonra zarfı yırttım ve büyükbabamın el yazısıyla dolu bir kağıt çıkardım. “Tarihi neredeyse üç yıl öncesine ait,” dedim.

“Bu, büyükbabanın vasiyetini yazdırdığı zaman mı?” Başımı

salladım ve yazdıklarını gözden geçirdim.

Sevgili Weston,

Eğer bunu okuyorsan, ben çoktan ölmüşümdür ve sen evlenmiş olabilirsin ya da olmayabilirsin. Ve bu yüzden bana kızgın olabilirsin ya da olmayabilirsin.

Bütün vücudumu saran titremeye rağmen, istemeden de olsa güldüm.

Başımı kaldırdığımda Agnes'in beni merakla değil, endişeyle yakından izlediğini gördüm.

“Vasiyeti açıklıyor,” dedim, aniden yükselen duygular yüzünden boğazım düğümlenmişti.

Agnes bana yumuşak, anlayışlı bir bakış attı. Yanıma geldi, elini omzuma koydu ve sıkıca tuttu. "Dolabı daha sonra bitirebilirim. Sen biraz mektupla ilgilenmeye ne dersin?"

"Teşekkürler," diye fısıldadım ve gözlerimi tekrar sayfaya indirdim.

Sadece şunu bil ki, mirasını alabilmen için evliliği bir şart koşarken niyetim tamamen iyiydi. Vasiyetime bu maddeyi ekledim çünkü senin için endişeleniyorum.

Neden endişeleniyordu ki? Bunu yazdığı sırada ben Houston’da yerleşmiştim. Kincaid Energy hiç bu kadar başarılı olmamıştı…

Tüm başarılarına rağmen, diye devam etti, *ne kadar yalnız*

olduğunu görebiliyorum. Oh.

Başarı gelir geçer. Para gelir geçer. Ama hayatındaki insanlar, seni gerçekten önemseyenler ve karşılığında senin için gerçekten önemli olanlar... Çabalarını onlara harcamalısın, evlat. Hayatımın en büyük mutluluğu, büyükannenin yanımda olmasıydı. O olmasaydı, olduğum adamın yarısı bile olamazdım, bunu biliyorum. O, içimdeki en iyi yanları ortaya çıkardı; bana bu toplulukta iyi, güçlü ve kalıcı bir şey inşa etmem için bir neden verdi, çünkü onun mutlu olması ve kendini güvende hissetmesi için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olmasını istiyordum. Büyükannem günlerimi dolu dolu yaşattı ve benim en çok istediğim şey, senin de aynı mutluluğu yaşamanı sağlamaktı.

Yutkundum.

Aşk fikrine bu kadar dirençli olmanı görmek beni üzdü. Anne babanın boşanmasıyla başa çıkmak ve Narissa ile yaşadıklarının yarattığı tahribatın herkesi alaycı hale getirmeye yeteceğini biliyorum, ama umarım sonunda aşkın yine de riske değer olduğunu anlarsın. İşte bu yüzden vasiyete bu hükmü ekledim. Kalbimde biliyorum ki, en çok ihtiyacın olan şey, yanında durup sana tutkulu aşkın bir ömür boyu sürmeye devam edebileceğini ve bir çifti daha güçlü hale getirebileceğini kanıtlayacak doğru kadın.

Yüzümü buruşturdum. Tutkulu aşkın nasıl işlediğini çok iyi biliyordum. Gördüğüm kadarıyla, hiçbir şeyi daha güçlü hale getirmiyordu. Her şey bittiğinde acıyı daha da artırıyordu.

Doğru kadından bahsetmişken, büyükbaba

yazmış. Oh oh.

Sevimli asistanınla birçok kez telefonda konuştum ve onun karakterini net bir şekilde anladığımı düşünüyorum. Burnunun dibindeki en iyi şeyi fark etmek için zaman ayırmamış gibi göründüğüne göre, bir ihtiyarın seni zorlamasını suçlayamazsın. O akıllı ve yetenekli, ama daha da önemlisi, güç ve nezaketi nadir ve özel bir şekilde dengeliyor.

Bütün bunları nasıl fark etmişti?

Ayrıca, o dünyada gerçekten güvendiğin tek kadın.

Gözlerim o kelimelerin üzerinde tekrar tekrar dolaştı, parmaklarım mektubun kenarlarını ezdi. *Dünyadaki tek kadın*... Bu doğruydu. Çok, çok doğruydu. Ama artık değil.

Değil mi?

Okumaya devam ettim.

Eğer aceleyle evlenmek zorunda kalırsan, sanırım seçeceğin kadın o olacak. Ve belki evlendiğinde, senin için hep istediğim mutluluğa giden yolu nihayet net bir şekilde göreceksin. Elbette, ben ölmeden önce tüm bunları kendi başına çözme ihtimalin her zaman var. Eğer böyle bir şey olursa, bu mektubu yırtıp vasiyetimden bu maddeyi çıkaracağım. Ama senin inatçılığınla benim hayatım arasında bir yarış olursa, ben senin inatçılığına bahis oynarım. O yüzden lütfen bu yaşlı adamı, konuyu zorlamak için kendi inatçılığını da katmış olduğu için affet.

Seni seviyorum, oğlum.

Gözlerimin arkasında bir baskı hissettim ve çenemin titremesini engellemek için yanağımı ısırdım.

Ve rica ederim.

Gözlerimden yaşlar süzülürken gülümsedim.

Not: Elbette mirası Jasper'a bırakmazdım. Ama bunun seni harekete geçireceğini biliyordum ve haklıydım, değil mi?

Büyükbabamın o son satırı yazarken kıkırdadığını neredeyse duyabiliyordum. Yaşlı herif.

Mektubu zarfa geri koyarken, ellerimin titrediğini fark edince şaşırdım. Onun sözleri beni gerçekten şaşkına çevirmişti. Bir an sonra, içimden derin bir hıçkırık yükselirken, o zarfı elimde ezip duruyordum. Bir hıçkırık daha geldiğinde kendimi tutamadım ve bir de baktım ki, gözyaşları yüzümden akıyordu. En son ne zaman ağladığımı bile hatırlayamıyordum.

Onun vefatının korkunç haberini aldığımda bile

ağlamamıştım. Cenazesinde de ağlamamıştım.

Ama şimdi kayıp duygusu beni alt üst etmişti. Mektup, bir bakıma onunla son konuşmamdı. Mektubu okumak, bana her zaman ne kadar sevildiğimi ve önemsendiğimi hissettirdiğini hatırlattı ve bu, onun artık aramızda olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığımda daha da acı vericiydi. Artık ona danışmak ya da destek istemek için ona başvuramayacaktım. Daha da kötüsü, onun benim için mükemmel olduğuna o kadar emin olduğu kadını, yakında eski karım olacak kadını kaybetmiştim.

Lena hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmişti. Her ne kadar ikimiz de bunu istemiş olsak da, büyükbabama karşı başarısız olduğumu düşünmeden edemiyordum. Onun düşündüğü gibi bir adam değildim ve bu, göğsümde boş ve acı veren bir delik açmıştı.

27

LENA

I duygularımdan kaçan türde bir insan olacağımı hiç düşünmemiştim, ama Tess Montana'ya gelip onun evinde kalmamı önerdiğinde, teklifini hemen kabul etmiştim. İskoçya'dan ve Houston'dan uzaklaşmak, kafamdan uzaklaşmak... tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Ama şimdi buraya geldiğimde, Braeburn'daki malikaneden kaçıp doğrudan Montana'daki bir çiftliğe geldiğimi fark ettim ve burada olmak, bana o funda kaplı tepelerde geride bıraktığım her şeyi hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Tepelerin üzerinde doğan güneş, rüzgarda yankılanan sığırların böğürtüsü, hatta bir hayvanın boyunduruğundaki çanın tınlaması bile bana Lochbrae'yi hatırlatıyordu.

Verandada otururken, çoktan soğumuş kahvemi avuçlarımın arasında tutarak iç geçirdim. Düşüncelerimin Highlands'a kaymasına engel olmaya çalıştım, ama elimde değildi. Tek yapabildiğim, kaleyi ve şeytani midillimi ne kadar özlediğimi düşünmekti.

Ve Weston'ı.

En çok da Weston'ı.

Yutkundum. Düşünmemeye en çok çalıştığım kişi oydu ve bu yüzden de unutması en zor olan da oydu.

"Tamam," dedi Tess, arkamdan verandaya çıkarak. Elini beline koymuş, sanki çözülmesi gereken bir matematik problemiymişim gibi bana bakıyordu. "Dışarı çıkıyoruz."

"Dışarı çıkmak istemiyorum," dedim. Jöleye dönüşene kadar burada, verandada oturmak istiyordum. Bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Günler mi? Belki haftalar mı?

"Biliyorum," dedi Tess. "Ama seni burada bırakırsam çürümeye başlayacaksın ve seni buraya davet etmemin sebebi bu değildi. Yeniden enerji toplamanı istedim. Sıfırlanmanı. Ve bunu cenin pozisyonunda yapamazsın."

“Fetal pozisyonda değilim,” diye itiraz ettim.

"Henüz değil," dedi Tess, "ve öyle kalmasını planlıyorum." "Kalk" anlamında kollarını salladı. "Hadi, gidelim. Şehre gidip güzel bir kahve içelim. Cole'un yanmış kahve telvesine daha fazla dayanamıyorum."

“Hey!” nişanlısı içeriden seslendi. “Bunu duydum!”

"Seni seviyorum tatlım," dedi Tess omzunun üzerinden. "Ama damak tadın karton gibi. İyi bir kafeine ihtiyacım var."

Cole kapıya geldi, 1,80 metre boyunda, gülümseyen bir kovboy. "Kahvemi sevdiğini söylemiştin."

"Yalan söyledim," dedi Tess, ona gülümsayarak. "Ama *seni* seviyorum."

“Sanırım bununla yetineceğim.” Başını eğip bana baktı. “Onun sana emir vermesine izin verme, Lena.”

Tess burnunu çektirdi. “İkinci sınıftan beri ona emir veriyorum. Bu şimdi değişmeyecek.”

Ayağa kalktım ve bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Tess kolumdan tuttu ve beni verandanın merdivenlerinden aşağı, arabasına doğru yarı sürükleyerek götürdü. Tess bizi Oats and Goats adında bir yere götürdü ve orada en iyi bal ve tarçınlı yulaf sütü latte'nin olduğunu ısrarla söyledi. Böyle bir içeceği takdir edecek havada olup olmadığımı bilmiyordum, ama Tess'in beni tezgaha doğru çekmesine izin verdim.

Küçük bir kuyruk vardı ve korkutucu derecede yavaş ilerliyordu. Önümüzdeki adam nihayet içeceklerini alıp gitmek üzereyken, neredeyse sevinç çığlığı atacaktım. Ama o adam arkasını döndüğü anda ağzım açık kaldı.

Gözleri bana takıldı, sendeleyerek dururken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bardaklarında buzlar tıkırdadı. "Lena?"

"Merhaba Derek," dedim, bu isim bende rahatsız edici bir nostalji dalgası uyandırdı. Aniden, arkanı dönüp kapıdan çıkarsam ne kadar korkunç olurdu diye merak ettim. Kahve dükkanlarında eski sevgililerin ortaya çıkmasının nesi bu kadar tuhaftı ki?

"Buradasın," dedi, başını sallayarak. "Yani, geri mi döndün?"

"Sadece geçici olarak," diye açıkladım, boğucu bir gariplik bizi sarmıştı. "Beni

ziyarete geldi!" diye araya girdi Tess.

"Doğru," dedi Derek. "Evet, tabii ki."

"Neyse," dedi Tess, tezgâhı işaret ederek, "Ben şu içecekleri sipariş edeceğim. Siz ikiniz... devam edin ya da ne yapıyorsanız onu yapın." Siparişlerimizi vermek için tezgâha doğru giderken, Derek'in arkasından bana özür diler gibi omuz silkti.

Onu öldürecektim. Ama önce, son sevgilimi özlerken, ilk sevgilimle yeniden karşılaşmanın üstesinden gelmem gerekiyordu. Belki de Houston'da kalıp, kendi ağırlığım kadar beignet yemeliydim, ama o zaman Narissa'ya tekrar rastlama ihtimalim vardı.

“Natalie ile yeni bir bebeğiniz olduğunu gördüm,” dedim, aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek. “Tebrikler!”

"Şey, teşekkürler," dedi. "Evet, artık... kesinlikle ev doldu." Biraz güldü, bana bakarken sesi boş geliyordu, sıraya engel olmamak için kenara çekilirken yüzündeki ifade değişti. "Üzgünüm, Lena."

"Ne için?" dedim.

“Ben sadece… Yıllardır sana bir özür borçluydum,” dedi iç çekerek. “Ama o zamanlar bunu söyleyecek cesaretim yoktu.”

"Derek," diye başladım, göğsümde eski bir acı yanıyordu. Anıların parıltılarını geri püskürttüm. "O kazayı kasten sen yapmadın."

"Hayır, biliyorum." Kaşları daha da çatıldı. "Ama sonrasında kendimi çok suçlu hissettim, özellikle de yaralarının ne kadar ciddi olduğunu, her zaman planladığın gibi çocuk sahibi olamayacağını anladığımda." Elindeki içeceği o kadar sıkı sıktı ki plastik bir patlama sesi çıkardı. "O benim hatamdı. Bunu senden aldım ve sana her baktığımda kendimi suçlu hissettim. Bu yüzden uzaklaştım."

“Bu yüzden benden ayrıldın mı?” dedim, bu itiraf karşısında şaşkınlık içinde. Onu tutup sarsarak bu anın gerçek olduğundan emin olmak istedim. “Çocuk sahibi olamadığım için değil, *senin* hatan olduğunu düşündüğün için mi?”

O başını salladı. “Elbette. Sorunu aşmak için seninle birlikte çaba sarf etmek yerine ondan kaçmak benim için korkakça bir davranıştı, ama ben sana gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilmeyen, aptal ve suçluluk duygusuyla boğulmuş bir çocuktum, bu yüzden yalan söyledim. Seni asla incitmek istemedim, ama kendim için acı çekmemekle o kadar meşguldüm ki, söylediklerimi yeterince düşünmedim.”

Ben de sessizce başımı salladım. “Teşekkür ederim,” dedim. “Ne olursa olsun, kazadan dolayı seni suçlamıyorum.” Kaza, ne kadar korkunç olursa olsun, sadece bir *kazaydı*. “O yüzden kendini suçlamayı bırakmalısın.”

Ağzının köşesi kıvrıldı ve başını salladı. “Deneyeceğim. Görüşürüz, Lena?”

“Evet, görüşürüz.”

Sanki bir anıya bakıyormuşum gibi, kapıdan çıkmasını izledim. Ama en azından bu anı, dün olduğundan biraz daha az acıtıyordu. Tess elinde içkilerle yanıma geldi. “O da neydi öyle?”

"Hadi buradan gidelim," dedim, kafam hâlâ dönüyordu. "Bunu sindirmem lazım." Ve sosyal medyada yer alacak başka bir kamuya açık konuşma riskine girmek istemiyordum.

Dışarı çıktık, arabayı bırakıp yakındaki bir parka doğru yola çıktık. Yürüyüşe başladık, çakıl yollarda dolaşırken içeceğimi yudumladım — ki çok lezzetliydi — ve Derek’in söylediklerini zihnimde tekrar tekrar canlandırdım.

“Bunu seviyor musun, yoksa nefret mi ediyorsun, anlayamıyorum,” dedi Tess, latte’mle ilgili olarak. “Alnın tamamen kırışmış.”

“Üzgünüm,” dedim, yüzümü gevşeterek. “Çok fazla düşünüyorum.” Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve o konuşmayı tekrar gözden geçirdim. Hayatımın yarısını lanet bir yalan yüzünden kendimi yetersiz hissederek mi geçirmiştim?

“Orada neyi düşünüyorsun?” diye sordu Tess.

Derek’in söylediklerini anlattım.

"Lise öğrencisiydin," dedi Tess, bana biraz perspektif kazandırmaya çalışarak. "Büyük bir travma yaşamıştın, doktorlar sana bebek meselesini patlatmışlardı ve sonra erkek arkadaşın da bunu söyledikten sonra ortadan kaybolmuştu. Başka nasıl tepki verebilirdin ki?"

“O zaman üniversitede de bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir mi sence?” diye sordum. “Beckett’in beni çocuk sahibi olamadığım için reddettiğini düşünmekle haksız mıydım?”

"Hayır," dedi Tess, içkisini uzun bir yudumla içip yüzünü buruşturarak. "Bence Beckett'in seni terk etmesinin sebebi tam da bu, çünkü o bir pislikti."

Bunu o kadar doğal bir şekilde söylemesi, her şeye rağmen beni güldürdü.

“Ama Beckett’i unut,” dedi, durup elimi sıktı. Bardağındaki buğudan dolayı eli soğuktu. “Çünkü o önemli değil. Burada önemli olan, kendi çocuğun olmamasının sevilmeyeceğin anlamına geldiği fikrini bırakman. Bu doğru değil, Lena. Ve kendine bu baskıyı yapmayı bırakmalısın. Sen bozuk ya da eksik değilsin, ve eğer biri sana aksini söylerse, onu bana gönder, bir daha ortalarda görünmemesini sağlarım.” Gülmemi zor tuttum. “Sen de herkes gibi sevgiyi hak ediyorsun, ve çocuk sahibi olabilme yeteneğinin bununla hiçbir ilgisi yok.”

Başımı salladım, içimde bir duygu balonu şişiyordu. “Sence Weston’la yanlış mı yaptım?” diye sordum, sesim daha kısık çıkmıştı. Daha belirsiz.

“Bence bunu bütün gün tartışabiliriz,” dedi Tess, “ama bunu gerçekten öğrenmenin tek bir yolu var. Onunla konuşmalı ve çocuk sahibi olamamanın bir sorun olup olmadığını sormalısın...”

“...yoksa yine varsayımlarda mı bulunuyordum?”

Tess başını salladı.

Ona hüzünlü, solgun bir gülümseme attım. “Bunun için yeterince cesur olduğumdan emin değilim.”

28

WESTON

I cebimde büyükbabamın mektubu ile ana caddeden aşağı doğru yürüdüm ve avukatlık bürosunun önünde durdum. Kapıda *"Drummond & Kerr"* yazıyordu
kapıda altın harflerle yazıyordu.

Burada ne işim olduğunu

bilmiyordum. Tam olarak değil.

Ama cevaplar istiyordum ve dünyada en çok konuşmak istediğim adam öldüğü için bunları başka nereden alabileceğimi bilmiyordum.

İçeri girdim, ön oda boştu.

"Hemen geliyorum!" diye sert bir ses duyuldu. Yaklaşık otuz saniye sonra, elinde bir fincan çay olan kısa boylu, kel bir adam ortaya çıktı.

"Ah, Weston," dedi. "Seni görmek ne güzel, evlat."

"Bay Drummond," diye cevapladım. O, büyükbabamın vasiyetini hazırlayan avukattı.

"Bana Craig de demiştim." Beni masasına doğru eliyle çağırdı. "Bir şey ister misin? Bir fincan çay?"

"Hayır, hayır," dedim, ofisi geçerek.

Craig deri koltuğuna çöktü. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Önemli bir işin var gibi görünüyorsun."

Cebimden mektubu çıkardım. Başka ne yapacağımı, nasıl açıklayacağımı bilemedim, bu yüzden mektubu ona uzattım. Craig gözlüklerini burnunun ucuna kaydırdı, sonra okumaya başladı. “Ah, evet,” dedi sadece.

“O zaman doğru mu?” dedim. “Büyükbaba, mülkü Jasper’a vereceği konusunda sadece blöf mü yapıyordu? Bütün bu vasiyet saçmalığı... hepsi beni Lena’ya olan hislerimle yüzleşmeye zorlamak için miydi?”

“Hepsi saçmalık değildi. Ama bana, otuz gün içinde evlenemezsen bir yedek plan olup olmadığını soruyorsan…” Tekrar ayağa kalktı, odayı geçip bir dosya dolabının kilidini açtı. İçini karıştırdı ve mühürlü bir zarf çıkardı. Bana uzattı. “Büyükbaban bunu da hazırlatmıştı. Gördüğün şey aslında nihai belge değildi. Bu, vasiyetinin son haliydi.”

Zarfı açtım.

“Bu belge, mirası hiçbir koşul olmadan doğrudan sana veriyor. Eğer otuz gün içinde evlenmemiş olsaydın ve Jasper mirası talep etmeye çalışsaydı, ben de bu versiyonu ortaya çıkarırdım.”

“Sadece mi?” dedim, çenem sıkıldı. Bu süreçte basit olan hiçbir şey yoktu.

“Neyse ki iş o noktaya gelmedi,” dedi Craig, biraz eğlenmiş bir şekilde. “Ve festival gününe kadar, Pete’in sana sevinçle baktığını, planının işe yaradığı için heyecanlandığını söylerdim. Şimdi ise, muhtemelen aşağıya bakıp, elindeki iyi şeyi fark edemeyen aptal torunları hakkında söyleniyordur.”

Derin bir nefes aldım. “Eğer onun lanet olası müdahalesi olmasaydı, bu karmaşanın içinde olmazdım!”

Craig iç geçirdi. “Bak evlat, büyükbabanla ben uzun zamandır arkadaştık. Ve biliyorum ki tek istediği senin için en iyisiydi. Bu şekilde davranmanın gözlerini açmanı ve seni gerçekten mutlu edebilecek birine ulaşmanı sağlayacağına inanıyordu.”

Çenemi sıkarak başımı salladım. “Eğer bir şey öğrendiysem, o da aşkın insanı asla gerçekten mutlu etmeyeceğidir.”

“O genç kadının senden uzaklaşmasına izin verirsen, hayır,” dedi Craig.

“Kendimi korumaya hakkım var,” dedim, ensemde bir karıncalanma hissederek. Neden herkes benden daha iyi bildiğini sanıyordu ki? “Lena’yı sevdiğim gibi… bu sonunda felakete yol açardı. Birini o kadar çok… o kadar tutkuyla sevmek… bu tehlikelidir.”

"Ne saçmalık," dedi tanıdık bir ses. Jo arka odadan kafasını kapıdan uzattı.

Ona gözlerimi kırptım. Burada ne işi vardı ki?

Odaya girip Craig’in arkasına geçti. Ellerini Craig’in omuzlarına koydu ve ben ilk kez Craig’in arkasındaki duvardaki çerçeveli fotoğrafları fark ettim. Jo’nun çoğu fotoğrafta yer alıyordu. “Sanırım karımla tanıştınız?” dedi Craig.

"Oh, tanıştık," diye onu temin ettim.

"Şey, başkalarının işine karışmayı alışkanlık haline getirmem," dedi Jo. Buna

burun kıvırdım.

"Tamam, belki de karışırım," diye düzeltti. "Ama sadece iyi bir neden

varsa." "Ve bunun iyi bir neden olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim.

"Aslında öyle. Çünkü hayatında bu kadar inatçı ve dik başlı bir şekilde devam edersen, başına gelecek tüm güzel şeyleri mahvedeceksin. İki dürüst, onurlu insan birbirini sevdiğinde, aşkın fazlası diye bir şey yoktur," dedi Jo, Craig'in omzunu sıkarak. "Sorun *aşk* değil. Sorun, ilgili kişilerin bencil olması durumunda ortaya çıkar; tek bildikleri şey bencilce sevmektir. Bu tür bir aşk yıkıcı olabilir, ama bu tüm aşkların öyle olduğu anlamına gelmez.”

“Gördüğüm kadarıyla öyle,” dedim. “Her zaman güven sorunları yaratır ve güven olmadan üzerine inşa edilecek ne kalır ki?”

"Bu, duyduğum en büyük yalan."

Jo'ya kaşlarımı çattım.

"Senin dedelerin ve ninelerin hayatımda gördüğüm en birbirine deli gibi aşık çiftti," dedi Jo.

Ona gözlerimi kırptım.

"Büyükannenin öldüğü güne kadar evliliklerindeki aşk hiç sönmedi. Aşkları onları daha iyi ve daha güçlü yaptı. Tutkulu aşk işte budur."

Ağzımı açtım ama kendimi duraklatırken buldum. Onların birbirlerini ne kadar sevdiklerini gerçekten hiç düşünmemiştim. Onları düşündüğümde, genellikle *beni* ne kadar sevdiklerini, bana ne kadar düşkün olduklarını ve beni ne kadar desteklediklerini düşünürdüm. Ama o sevgi ve destek, birliktelikten doğmuştu. *Kendi* ilişkilerinin gücü, tutkusu ve derinliğinin bir ürünüydü.

"Demek istediğim, böyle bir aşk bulduğunda, aklı başında hiçbir erkek onu öylece kaçırmaz. Ya da…" Jo anlamlı bir şekilde ekledi, "dünyanın öbür ucuna uçup gitmesine izin vermez."

Haklıydı. Belki Narissa ya da kendi ailemle işler yolunda gitmemişti, ama bu, derin, tutkulu, karmaşık bir aşk için mücadele etmeye değmeyeceği anlamına gelmezdi. Eğer dedemle ninemin paylaştığı gibi bir aşka sahip olabilseydim, belki de ondan korkmam gerekmezdi. Ama önce, duygularımın derinliğini kabullenmem gerekiyordu. Lena'ya olan tutkuma teslim olmam gerekiyordu.

Büyükannem ve büyükbabam hayatlarının sonuna kadar böyle sevmişlerdi ve ben de en azından benzer bir şey için mücadele etmezsem, onların anısına büyük bir saygısızlık etmiş olurdum. Topuklarımı döndüm, önümdeki yol netleşince içimden bir adrenalin dalgası geçti.

"Nereye gidiyorsun?" Jo arkamdan seslendi.

Kapının eşiğinde durup, omzumun üzerinden ona ve Craig'e minnettar bir gülümseme attım. "Özür dilemem gerekiyor."

29

LENA

“ "Eve iş teslimatı sipariş etmeyi bıraktığını sanıyordum," dedi Cole, verandadan bir paket getirerek. Paketi Tess'e uzattı.

mutfak masasına oturduk ve daha sonra planladığımız abur cubur ve film maratonu için kurabiye hamurunu açıyorduk.

"Sipariş ettim," dedi. "Artık her şey salona geliyor." Tess eğlenmiş bir şekilde gözlerime baktı. "Sığırlar karton kutuları yemeye çalışıp duruyor, estetik malzemelerimi yapış yapış yapıyorlar."

"Bonnie'nin yapacağı bir şeye benziyor," dedim, ama ne dediğimi fark edince yüzümdeki gülümseme bir anda kayboldu.

Tess, Cole’dan paketi alırken sempatiyle ağzının köşesini seğirdi. Pakete bir göz attı ve kaşlarını çattı. “Tatlım,” dedi ve paketi bana uzattı, “bu Lena için.”

"Bana mı?" Tess'in evine kim paket gönderiyordu ki?

“Bilemiyorum,” diye itiraf etti Cole, sandalyesinin arkasına yaslanarak. “Görünüşe göre buzağılarından biri paketin üzerine basmış olabilir.”

"Neden verandada sığırlar var?" diye şikayet etti Tess.

"Her yerde sığırlar var." Cole eğilip Tess'in başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Bir çiftçiye aşık oldun, hatırladın mı?"

“Ama onların kapalı tutulması gerekiyordu. Bunu konuşmuştuk.” “Evet, ama bazen küçüklere kaçıyor,” diye alay etti.

Bonnie'yi, Lochbrae'ye sızışını tekrar düşünmeden edemedim ve midemin derinliklerinde acı verici bir ağrı yükseldi. Tess ve Cole'un birbirlerine bakışları da mide bulandırıcı derecede sevimliydi. Odama çekilip kendime acımak için izin istemek istedim, ama gözlerim sonunda çamurlu bir toynak izinin altında kalan el yazısı lekesini yakaladığında, nefesim kesildi.

Aman Tanrım.

Bu Weston’ın berbat el yazısıydı. Lochbrae’deki yemek odasında, eski festival evraklarını incelerken o gün onunla dalga geçtiğim aynı el yazısı. Bir şekilde kendimi duvara sıkışmış, onun kokusunu içime çekerek bulmuştum. Anı o kadar güçlüydü ki, her zaman kullandığı o baş döndürücü parfümün kokusunu alabileceğime yemin ederdim.

Tess sonunda bana baktı. "Ne oldu?"

"Weston'dan," diye mırıldandım, ne yapacağımı bilemeden. Paketi masanın üzerine koyarken elim titriyordu.

"Şaka mı yapıyorsun!" dedi Tess. "Montana'da olduğunu nereden biliyordu ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sosyal medyadan olabilir."

“Peki ev adresimizi nasıl buldu?” diye sordu Cole, çenesini ovuşturarak.

Ben mizahsız bir kahkaha attım. Bu, endişelerimin en küçüğüydü. “Muhtemelen bekarlığa veda partisini düzenlerken doldurduğu bir evrakta yazıyordu. Ya da, bilmiyorum, belki bir dedektif tutmuştur. Adamın müthiş bir serveti var. Birini bulmak isterse, bu pek de zor olmaz.”

“Tüyler ürpertici,” dedi Tess. Cole onaylayarak homurdandı. “Aç şunu!”

“Hayır,” dedim ve paketi kenara ittim. Tess onu bana geri itti. “İçinde ne varsa istemiyorum.”

“Ne olduğunu görmeden nasıl istediğini bilebilirsin ki?”

“Çünkü ondan hiçbir şey istemiyorum,” diye ısrar ettim, içimde mahkeme binasının merdivenlerinde hissettiğim aynı ateş yeniden alevleniyordu. Bu benim temiz bir kopuşum olacaktı, ki İskoçya’dan son kez uçağa bindiğimden beri midemin guruldamaya ve guruldamaya devam etmesi nedeniyle, itiraf etmeliyim ki o kadar da temiz bir kopuş değildi. Weston’dan gelen paketler peşimden gelmeye başlarsa nasıl devam edebilirdim ki?

“Belki de bu konuda Lena’ya danışmalıyız, ne dersin?” dedi Cole, Tess’in başının üstüne burnunu sürterek. “Meraklı olduğunu biliyorum...”

"Meraklıyım!" dedi Tess, yüzü heyecanla parlayarak. "O adamın bu kadar yolu aşıp ne göndermiş olabileceğini bilmek istiyorum."

“Belki de boşanma evrakları yüzündendir,” dedim, ama sesimin kendimden bile emin gelmediğini fark ettim. Açıkçası, bunun için henüz çok erkendi. Braeburn'daki mahkemeyle her şeyi yeni halletmiştik. Boşanma sürecini çok aceleye getirmek, vasiyetnamenin şartlarıyla ilgili daha fazla soruna yol açabilirdi. Jasper'ın çirkin yüzünü tekrar göstermesi, ihtiyacımız olan son şeydi. Ama belki de Weston, artık fiziksel *ve* yasal olarak ayrı yollara gidebileceğimizden emindi.

“Mmm, sanmıyorum,” dedi Tess. “Bu, doğrudan bir avukatın ofisinden gelmez miydi? Bu, doğrudan Weston’dan gelmiş gibi görünüyor.”

Kabarcıklı zarfa bakarak iç geçirdim. "Açmam gerek, değil mi?" "Bence

gerçekten açmalısın," diye onayladı Tess.

Cole başını salladı, ona sevgiyle baktıktan sonra tezgâhtan kendine bir bardak su doldurmak için hareket etti. “Arkadaşlarının baskısına boyun eğmek zorunda değilsin, Lena.”

"Onu baskı altına almıyorum," diye itiraz etti Tess. "Onu duyarsızlaştırma terapisinde destekliyorum." Tess'in bakışları tekrar bana doğru kaydı. "Şaka bir yana, eğer onu arka bahçedeki yakma yığınına atıp ateşe vermek istersen, bunu da desteklerim."

"Bunu yapacağını biliyorum," dedim ve zarfı ona doğru ittim. "Neden açıp bana ne kadar hazırlıklı olmam gerektiğini söylemiyorsun?"

Tess, paketi yırtıp içindekilere bakarken sevinçini gizlemeye çalıştı. “Bu…” Kaşları seğirdi, sonra yüzünde şaşkınlık belirdi. “Bu bir anahtar.” Anahtarı paketten çıkarıp bana uzattı.

Metal anahtar avucumda soğuktu. Sade bir altın anahtarlıkta asılıydı. Bu ne için lan?

"Oh, bekle!" dedi Tess. "Bir de not var." Notu çıkardığında, masanın üzerine bir uçak bileti düştü.

"New Orleans'a bilet mi?" dedim, ona bakarak.

"Birinci sınıf," dedi Tess, mektubu açarken ıslık çalarak. "Bunu okuyamıyorum. Onun el yazısı nasıl bir doktorunkinden daha kötü olabilir ki?"

"Bir bakayım," dedim, merakım galip gelmişti. Tess'ten notu aldım ve Weston'ın el yazısını inceledim. "Sevgili Lena," diye okudum. "Umarım bu paket seni iyi bulur."

Tess burun kıvırdı. "Sence o, seni kaç kez çiğ kurabiye hamuru yemekten alıkoymak zorunda kaldığımı biliyor mu? Sen iyi değilsin."

Onu susturdum. “İçinde New Orleans’a birinci sınıf bir bilet bulacaksın—orayı her zaman ziyaret etmek istediğini biliyorum. Ayrıca Kincaid Energy’nin şehir merkezinde tuttuğu executive süitin anahtarları da var.”

Tess’in kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Masaya doğru eğildi. “Executive süit! Paris’teki yer gibi bir şey mi olacak?” Ona bir bakış attım. “Tamam, *tamam*, okumaya devam et.”

“Süit önümüzdeki birkaç ay boyunca senin olacak,” diye okudum, “tüm olanaklar dahil. Temizlik ve çamaşırlarınla ilgilenmek için oda servisi gelecek. Market alışverişi resepsiyondan sipariş edilebilir. Spor salonu, sauna ve havuz var. Kısacası, dinlenmek için ihtiyacın olan her şey. Ve hayır, bu ücretli iznin bir parçası değil. Bunu, daha önce sana hiç izin vermediğim tüm tatilleri telafi etmek için bir tatil olarak düşün.”

Yutkundum.

Tess sandalyesine yaslandı, parmaklarıyla dudaklarını tıklattı. “Hepsi bu kadar mı?”

Başımı salladım. “Ve iyi bir başlangıç yapman için, Café Du Monde’dan beş yüz beignetlik bir hediye çeki bulacaksın. Beignetlerinin efsanevi olduğu konusunda bana garanti verildi.”

“*Beş yüz* mü?” Tess ve Cole aynı anda haykırdı. Tess hediye çeki için elini uzattı. Ben de ona uzattım.

“Şu pudralı küçük çöreklerden mi bahsediyoruz?” diye sordu Cole.

Tess başını salladı, kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki sanki yüz gerdirme ameliyatı geçirmiş gibi görünüyordu. “Tamam, adam gerçekten senin gözüne girmeye çalışıyor. Beignet’in senin kalbine giden yol olduğunu biliyor.”

Yanak içimi ısırdım, beni High Street’teki fırına götürüp, beignet olmadığı için telafi etmek amacıyla pudralı donut aldığı o anı hatırladım. Dikkat ettiğini takdir ediyordum, ama yine de tek merak ettiğim şey, bunu *neden* yaptığıydı. Aramızdaki ilişkiyi bitirmiştik. Onun bir yıllık ücretli iznini ve kabul edersem yüksek lisans eğitimimi ödeme teklifini —aslında ısrarını— kabul etmiştim. Ondan tatil ve beignet istemiyordum.

Ona zaten borçlu olduğumdan daha fazla borçlu hissetmek

istemiyordum. Gözlerim doldu. *Lanet olsun, Weston!*

“Oh hayır,” dedi Tess, ben yanaklarımı silerken hediye çeki masanın üzerine koydu. Birkaç damla gözyaşı akmıştı, ama bunlar hayal kırıklığının gözyaşlarıydı. Öfkenin gözyaşları. “Ağlama!” diye devam etti, ayağa kalkıp beni kendine çekerek ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı. “O buna değmez.”

"Beş yüz beignet," dedim, yüzümü onun gömleğine dayayarak. "O, her şeyi düzeltecek rakamın bu olduğunu düşünüyor." Onun gözünde benim değerim buydu. Kendimi ondan çekip, gözyaşlarımı silerek, dalgalar halinde içimi kaplayan öfkeyi yuttum. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, sanki 'al, madem bu kadar seviyorsun, işte sana kızarmış hamurdan yapılmış kabarık toplar' diyor gibi. Bu... *bah*!" Gözlerimi ovuşturdum. "New Orleans'a gitmeyi hep istemiş miydim? Evet! Bunu onun parasıyla mı yapmak istiyorum? Hayatta olmaz!"

Tess havaya yumruğunu kaldırdı. “Aynen öyle. Sen güçlü ve bağımsızsın ve kendi uçak biletlerini kendin alabilirsin!”

“Ve kendi beignetlerimi de!”

“Tabii ki yapabilirsin!” dedi

Tess.

"Sanırım işe dönmem için iyi bir zaman," dedi Cole, ahıra doğru yola çıkarken ikimize de el sallayarak.

Telefonumu çıkarıp Nancy’nin numarasını aradım. “Ne

yapıyorsun?”

“Kincaid Energy’yi arayıp geziyi iptal etmelerini söyleyeceğim.” Muhtemelen her şeyi ayarlayan Nancy’ydi, bu yüzden ona kibarca Weston’a birinci sınıf biletini güneşin parlamadığı bir yere tıkabileceğini söylemesini isteyecektim.

"Merhaba, Weston Kincaid'in hattına ulaştınız, sizi kime bağlayayım..."

"Nancy, ben Lena," dedim, sözünü keserek.

“Lena!” dedi Nancy, sesimden duyduğu heyecanı gizleyemeden. “Tatil nasıl gidiyor? Yüksek lisans okulundan haber aldın mı? Ah, bir saniye. Arnie az önce asansörden çıktı.” Cevap vermek için ağzımı açtım ama o, “Onunla ilgilenmem gerek. Seni Weston’a bağlayayım,” dedi.

“Hayır, dur! Yapma...” Telefon bip sesi çıkardı, sonra tıklandı,

sonra... “Alo?”

O boğuk sesi tanıdım. O tınıyı. İçimde bir şeyleri harekete geçirdi, beni titretmeye başladı. Weston'la konuşamazdım! Panik içinde telefonu kapattım, telefonuma bakarak, sanki maraton koşmuş gibi nefes alıp veriyordum. Tess'e baktım.

“Ne oldu?”

“Weston’a bağlamadan önce ağzımı açmama bile izin vermedi.” Tess

yüzünü buruşturdu. “Ugh.”

Telefonum elimde titremeye başladı. “Oh, lanet olsun!” Cihazı odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsüne zar zor direndim. “Geri arıyor.” Aramayı reddettim ve onu doğrudan sesli mesaja yönlendirdim. Tess koltuğunun kenarında kıvrılmış, gergin görünüyordu. Ama bunu cevaplamamın imkanı yoktu.

Ne kadar garip ve utanç verici! Üstelik, en son istediğim şey onunla yine tartışmaya girmekti. Sesli mesaj çıkmayınca rahat bir nefes aldım. Belki mesajı almıştı.

Ama telefonumu yere koyduğum anda, bir kısa mesaj geldi. Midem düğümlendi. Oymuş.

Paketimi aldın mı? diye yazmıştı. Cevap

vermek için telefonumu elime aldım. *Evet.*

İstemiyorsan New Orleans'a gitmek zorunda değilsin. Sadece hoşuna gider diye düşündüm.

Tess, mesajı ona okurken mırıldandı. "Buna ne cevap verebilirsin ki?"

Sesi sempatik geliyordu. Belki biraz da kararsız. Ama ben değildim. Aslında, Weston'ın bu kadar sinir bozucu derecede mantıklı konuşması beni daha da kızdırdı, çünkü sanki duygularımla oynuyormuş gibi hissettim. Bir an önce bana güvenemeyeceğini, benim de o korkunç eski sevgilisinden farksız olduğumu söyleyen adam, bir an sonra beni hayallerimin tatiline göndermeye çalışıyordu. Benim gerçekte kim olduğumu bilmediğini iddia ediyordu, ama belki de ben de onu tanımıyordum. Karşımda kiminle uğraştığımı anlamak imkansız hale geliyordu — beni dışlayan huysuz CEO mu, yoksa beni karısı olarak adlandıran ve bunu içtenlikle söyleyen adam mı?

Sinirim tavan yapmıştı, ama tüm bunları onun anlayacağı şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

Telefon yine titredi. *Hayatta hoşuna giden şeylerin olmasını istiyorum.*

Bu beni büyümden kurtardı. *Neden?*

Çünkü mutlu olmanı istiyorum, Lena.

Alaycı bir şekilde başımı salladım. *Neden bir sahtekar ve yalancının mutluluğunu bu kadar önemsiyorsun, bilmiyorum.*

Konuşma balonları birkaç kez belirdi ve kayboldu. Belki de sonunda onu şaşkına çevirmiştim.

Bunları hiç söylememeliydim, diye sonunda cevap verdi. *Ve eğer aramama cevap verirsen, sana tüm bunları yüz yüze anlatırım.*

Mesaj da olur.

Ciddiyim Lena. Çizgiyi aştım. Kızgındım, öfkemi dışa vuruyordum. Bunu hak etmedin.

Haklısın, dedim. *Hak etmemiştim.*

Bu yüzden telafi etmeye çalışıyorum. Sana davranışımdan dolayı ne kadar üzgün olduğumu göstermek için.

Weston, dünyadaki tüm lanet beignet'leri bana alsan bile, hiçbir şey değişmez, diye yazdım. Bazı farkındalıklar biraz geç geldi. Çünkü Weston yine, affımı ya da sevgimi ya da peşinde olduğu her neyse onu parayla satın alabileceğini varsayıyordu. Ama bu işe yaramayacaktı. Bir daha asla, çok fazla, çok sert ya da çok derinden sevmemek için elinden geleni yapan bir erkeğe güvenmeyecektim. Benim için bir yük haline geldiğim anda beni terk edeceğini kanıtlamıştı. Hiçbir zaman sarsılmayan, istikrarlı ve şiddetli bir sevgiyi hak ediyordum. Benim her parçamı isteyen birini hak ediyordum — dağınık, kusurlu parçalarımı bile. Özellikle de onları.

Weston Kincaid beni sadece eğlenmek için

istiyordu. Ama ben ömür boyu sevilmeyi hak

ediyordum.

Lena, diye cevapladı. *Konuşabilir miyiz? Lütfen. Yüz yüze.*

Bana kalırsa, söylenecek başka bir şey kalmamıştı. *Hoşça kal, Weston*, yazdım. Ve o son mesajı gönderdikten sonra, onu engelledim.

30

WESTON

“ "Pete bunu görse çok sevinirdi," dedi Callum, Kincaid Energy'nin “Muhtemelen ilerlemeyi kendi gözleriyle görmek için her sabah buraya gelmanırdı.”

P

“Yok,” diye gülümsemeye benzer bir şey yaptım, “o doğrudan oraya gider ve işin tam ortasına dalardı.” Callum onaylayarak mırıldandı, ben de ne kadar ilerleme kaydettiğimi düşündüm. Fizibilite çalışmaları tamamlanmış, çevre planlaması sonuçlandırılmış ve temeller atılmıştı. Şimdi gemiler oradaydı, rüzgar türbinlerinin temellerini deniz tabanına sabitliyorlardı.

Telefonumu kaldırıp bir fotoğraf çektim. *Tık*.

İlk aklıma gelen, fotoğrafı Lena'ya göndermekti. Sonra fotoğrafın siber uzayda, teslim edilmeden kalacağını hatırladım. Göğsüm sıkıştı ve yanaklarımı bir ürperti sararken telefonumu cebime koydum.

Son aylarda projenin kaydettiği ilerlemeden gurur duymam gerektiğini bilsem de, tüm bu başarıya eşlik eden boş bir acı vardı. İşler tıkırında gidiyordu, ama tek hissedebildiğim Lena'nın yokluğuyken bu başarıları kutlamakta zorlanıyordum. Hala Lochbrae'de ona ait izler vardı: banyoda bıraktığı banyo malzemeleri,

aceleyle çıkarken yatağının başucuna bıraktığı kitap. Bazen odasının önünden geçerken, hala parfümünün kokusunu alabileceğime yemin ederdim.

Agnes, birden fazla kez onun eşyalarını toplamayı teklif etmişti. Her şeyi kutulara koyup Houston'a göndereceğini söylemişti.

Ama ben defalarca reddettim.

Buna henüz hazır değildim. Hâlâ buradaymış gibi hissettiren son küçük şeylerden vazgeçmeye hazır değildim. Çünkü hayatımın her parçası, o olmadan zaten daha boştu. Lochbrae ürkütücü bir sessizlikle yankılanıyordu, kasabada yürüyüşler iç karartıcıydı ve soğuk, giydiğim kat kat giysilere rağmen bir şekilde daha da soğuktu, kemiklerime kadar işliyordu.

Daha önce hiç bu tür bir yalnızlık yaşamamıştım ve elimi tutup yanımda bu zorluklarla yüzleşecek o olmadan hayatımı nasıl idare edeceğimi bulmaya çalışıyordum...

Şimdi ne yaptığımı anladım.

Yaptığım tüm hataları.

"Burada iyi iş çıkardın, Weston," dedi Callum. "Bundan şüphe etme."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." İyi iş çıkarmıştım, ama daha iyisini yapmam gerekiyordu. Büyükbabamın olabileceğime inandığı adam olmam gerekiyordu. Lena'ya layık bir adam olmam gerekiyordu.

Ayrı kaldığımız süre boyunca kesinlikle çaba göstermiştim. Kendime bir terapist bulmuş ve ailemle geçirdiğim hayatın ilişkiler ve aşk konusundaki görüşlerimi nasıl şekillendirdiğini ve bunun Narissa ile olan ilişkime nasıl yansıdığını keşfetmeye başlamıştım. Bu konunun ne kadar az araştırılmış ve yetersiz finanse edilmiş olduğunu öğrendikten sonra, kadınların üreme sağlığı ve kısırlık alanına büyük miktarda finansal yatırım yapmıştım. Şu anda sağladığım paranın Lena'nın durumuna hiçbir faydası olmayacağını biliyordum, ama aynı zamanda, beni düşünmekten bile nefret etse bile, bunun değerli bir amaç olduğunu kabul edeceğini de biliyordum.

En önemlisi, Lena'nın ayrılık tartışmamızın ortasında bana bağırarak söylediği sözleri kalbime kazımıştım. *İşler biraz karmaşıklaşır karmaşıklaşmaz, sen kaçıyorsun*.

Haklıydı ve ben artık öyle bir adam olmak istemiyordum. Bu yüzden PR ekibinin tavsiyesine karşı gelerek, sonunda cesaretimi toplayıp Narissa ile oturup aramızdaki ilişkinin bu şekilde sona ermesinden dolayı özür diledim. Nişanı o şekilde bozarak onu incitmiştim ve bunu hiç kabul etmediğim için, o incinme hiç iyileşme şansı bulamamıştı; bu yüzden de bana saldırmaya devam ediyordu. Şu anda aramızın *iyi* olduğunu söyleyemem, ama en azından daha iyi. O karmaşadaki payımı kabul ettim ve sanırım bu, öfkesini biraz yatıştırdı. En azından öyle umuyordum. Halkla ilişkiler ekibi, Lena'nın sosyal medyaya geri dönmesi halinde olası tepkiler konusunda beni çoktan uyarmıştı.

Ama kendimin en iyi hali olmaya çalışmak için yaptığım onca şeye rağmen, bunların hiçbirinin Lena ile ilişkimi sihirli bir şekilde düzeltmeyeceğini biliyordum. Bunun için daha kişisel bir yaklaşım gerekiyordu. Başımı Callum'a doğru eğdim. "Sence insanlar yeterince çalışırlarsa ikinci bir şans elde ederler mi?"

"Hayatımdaki her şey paramparça olurken büyükbaban bana bir şans verdi," dedi Callum. "Yani, evet, sanırım birinin yeterince çaba gösterip daha iyiye doğru değişmeye kararlıysa ve yardım isteyeceği doğru insanları seçerse, belki bir şans daha elde edebileceğine inanıyorum."

Onun sözlerine sarılırken dudaklarımın köşesinde gerçek bir gülümseme belirdi. Son birkaç aydır Callum, tıpkı büyükbabam gibi güvendiğim biri haline gelmişti. Huysuz görünen ve genellikle tek heceli kelimelerle konuşan bir adam için, tavsiye verme konusunda şaşırtıcı derecede bilgiliydi.

Büyükbabamın hayallerinin gerçeğe dönüştüğünü görünce, Lena'ya değiştiğimi gösterebilmeyi umut edebilirdim sadece. Onu uzaklaşmasına izin veren aynı adam olmadığımı kanıtlayabilmeyi. Hayır, onu uzaklaştıran.

"Burası çok soğuk." Callum saatine baktı. "Geç kalmayacak mısın? Zamanını boşa harcadığın için seni asla affetmeyeceğini biliyorsun."

Başımı salladım, nefesim önümde buharlaşıyordu. "Bunu bilmiyor muyum sanki."

~

Gazete binasına girdiğimde kapının üzerindeki zil çınladı. Burası neredeyse boştu, ama o genç kadın hariç...

Lena ve ben büyükbabamın cenaze töreniyle ilgili bilgileri vermek için uğradığımızda resepsiyondaydı. Bu sefer dizlerini göğsüne çekmiş, telefonunda gezinirken altındaki sandalye yavaşça dönüyordu.

Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. Gözleri kısaca yukarı kaydı. "Jo, o burada!" diye bağırdı, yerinden kıpırdamadan. "Onu geri göndermemi ister misin?"

Koridordaki bir kapı açıldı ve Jo başını dışarı çıkarıp beni kendisine doğru el salladı. Ofise doğru ilerledim ve o arkamızdan kapıyı kapatırken yanından geçip gittim.

"Otur," dedi, masasının diğer tarafındaki boş sandalyeyi işaret ederken kendisi de döner sandalyesine oturdu.

Sandalyeye oturdum. Aramızda bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Arkasındaki duvarda yerel etkinliklerin çerçeveli fotoğrafları, gazete kupürleri ve "*Son teslim tarihi her zaman göründüğünden daha yakındır*" yazan bir tabela vardı. Yan tarafta, Jo ve kocasının daha fazla çerçeveli fotoğrafının, gazetecilikle ilgili kitapların ve eski gazete yığınlarının bulunduğu bir kitaplık vardı. Ağzımın köşesinde beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Yerel gazeteyi kasabanın en meraklı insanından daha iyi kim yönetebilir ki?

Jo karşımdaki sandalyeye oturdu ve parmaklarını dizüstü bilgisayarının klavyesi üzerinde gezdirdi. "Sakıncası yoksa, konuşurken not alacağım, olur mu?"

"Tabii, elbette," dedim. "Ve tekrar, bunu yaptığın için teşekkürler."

"Pete'in en sevdiği torunu röportaj yapmak istediğini söylediğinde," dedi, ince kaşlarını kaldırarak, "meraklanmamak elde mi?"

Boğazımı temizledim, birdenbire o delici bakışların hedefinde olmak beni biraz gerginleştirmişti. Sözlerimin, sadece kasaba gazetesinde de olsa, kaydedileceğini, saklanacağını, ölümsüzleşeceğini bilmek biraz ürkütücüydü. Meslek hayatım boyunca onlarca röportaja katılmıştım, ama hiçbiri bu kadar önemli olmamıştı.

Bu, sevdiğim kadınla ikinci bir şans elde etmek için son umudumdu. Ve tüm bunları kağıda dökmek, sanki dünyaya en hassas noktamı ifşa ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Lena'ya normal yollardan ulaşmak için yaptığım tüm çabalarım engellere takıldı — yani tüm sosyal medya hesaplarında engellendim

—ve ona mesajla gönderdiğim her şeye yorum yapmadan geri dönmüştü. Lena'ya ulaşmak için *bir şeyler* denemeliydim. "Nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyorum."

Jo sandalyesinde kıpırdadı ve rahat bir pozisyon aldı. “Anladığım kadarıyla, burada yapmaya koyulduğun şeyi başardın. Büyükbabanın mirasını güvence altına aldın, başarılı bir festival düzenledin ve kasabanın desteğiyle yeni Kincaid Energy rüzgâr santralinin temelini attın. Yine de, işinin büyük kısmı hâlâ yurtdışında olmasına rağmen Braeburn’da kalmaya karar verdin.” Jo bana merakla baktı. “O halde, sanırım ilk sorum şu: Neden bu adımı atmaya karar verdin?”

“Şey,” dedim, ellerinin klavyenin üzerinde durmasını izlerken. “Son zamanlarda mirasın benim için ne anlama geldiğini *ve* büyükbabam için ne anlama geldiğini çok düşündüm. Ve bu inançları onurlandırmanın yollarını arıyordum.”

Jo başını salladı, bakışları her bir mikro ifademi kayda alıyordu. “Sence miras Pete için ne anlama geliyordu?”

Ellerimi ovuşturarak, “Bence bağlantı anlamına geliyordu.”

“Bağ mı?” dedi Jo, yazmayı bırakarak. “Kan bağı gibi mi?”

Başımı salladım. “Bazen. Ama her zaman değil. Büyürken annemle babam boşandı ve ev hayatım oldukça zorlaştı.” Bu, hayatımın nasıl olduğunu üstü kapalı bir şekilde anlatıyordu ama o ayrıntılara ihtiyacı yoktu. “Büyükbabam ve büyükannem, mutlu olduğumdan ve destek gördüğümden emin olmak için gerçekten devreye girdiler. Braeburn’daki evi, hayatımın geri kalanı çok öngörülemezken ihtiyacım olan güvenli, istikrarlı bir alan haline geldi. Kendimi rahat hissedebileceğim ve sevildiğimi bilebileceğim bir yer. Ama buradaki en mutlu anılarımın çoğu, dedemin Highland Macera Kampı’ndan geliyor. Bugün hâlâ en yakın olduğum arkadaşlarımı o kampta buldum. O kamp sayesinde sadece mirasımla değil, kendimle de bağlantı kurdum. Ve son zamanlarda fark ettim ki, belki de buna ihtiyacı olan sadece *ben* değildim. Büyükannem ve büyükbabam yıllar boyunca birçok insana destek, istikrar, kendini keşfetme ve bağ kurma imkanı sağlayan bir yer sundular. Ve bence bu, büyükbabamın gelecek nesillere aktarmak istediği mirastı.”

“Toplulukla bağ kurmak mı?” dedi Jo.

“Aynen öyle,” dedim. “Bence büyükbabamın o deneyimlerden almamı istediği ders, ailenin mutlaka doğduğunuz aile olmak zorunda olmadığı, aksine sizin için orada olan insanlardan oluştuğu idi.” Düşüncelerim, büyükbabamın kaybına rağmen Lochbrae’yi ayakta tutmama yardım eden Agnes ve Callum’a, son yaz festivalini bu kadar başarılı kılan festival komitesine ve hatta sayısız kez dünyamı bir arada tutan Lena’ya kaydı. Büyükbabam, bir şekilde tüm bu insanları hayatıma sokmuştu ve ona teşekkür etme ve onu ne kadar sevdiğimi söyleme şansım bir daha olmayacağı düşüncesi göğsümü sızlattı. “Büyükbabamın bana verdiği en büyük hediye, Braeburn ve buradaki insanlarla olan bağımdı.”

Jo yumuşakça gülümsedi. “Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir derler, ama ben bunun her yaş için geçerli olduğunu düşünmüşümdür. Bazen gençken o köye ihtiyaç duyarsın. Bazen yirmi yaşında kendini ararken o köye gerçekten ihtiyacın olduğunu fark edersin. Ve bazen de en çok yaşlılık yıllarında o köye ihtiyaç duyarsın.”

Kafamı sallayarak onayladım. “Bu yüzden bana bu kadar çok şey veren bu topluma borcumu ödemek istiyorum.”

Jo başını eğdi. “Geri vermek sana göre ne anlama geliyor?”

“Bunun bir kısmı, rüzgâr santralinden elde edilen kârı kasaba ile paylaşmak,” dedim, not alması için ona tekrar bir ara verdim. “Altyapı geliştirmeyi destekleyen bir vakıf kuracağım. Kincaid Energy bunu yönetecek, ancak kasabadaki insanlara ve küçük işletmelere fayda sağlamak için fonları oylamak ve gerektiği gibi tahsis etmek yerel üyelerden oluşan bir komitenin görevi olacak.”

“Ben… vay canına,” dedi Jo, bir an ne diyeceğini bilemeden. Başını salladı. “Bu pek çok hayatı değiştirecek.”

“Umarım öyle olur,” dedim. “Büyükbabam da bunu isterdi.”

Benim istediğim. Braeburn’a kalıcı olarak taşınmaya karar vermek, uzun zamandır verdiğim en kolay kararlardan biriydi. Malikanemi korumak, Lochbrae’yi Jasper’ın sinsi ellerinden uzak tutmak için evlilik kadar zorlu engelleri aşmıştım ve tüm bunlardan sonra, beni şekillendiren bu yeri ve insanları şimdi terk etmenin onlara haksızlık olacağını biliyordum.

“Kârı paylaşmanın, karşılığını verme şeklinin *bir parçası* olduğunu söylemiştin,” dedi Jo. “Diğer kısmı ne?”

Sinirlerim yeniden gerildi. Rüzgâr santrali vakfından bahsetmek kolaydı, ama geri kalanı... Gerçekte ne hissettiğimi açıkça ifade etmeyi öğrenmemin çoktan zamanının geldiğini bilerek korkularımı bir kenara ittim. Lena ile birlikte olmak ve sonra onu kaybetmek, bu hayatı yalnız yaşamak istemediğimi fark etmemi sağlamıştı. Çok derinden hissetmekten korkmak istemiyordum. Bağ kurmak istiyordum. Bir aile istiyordum. Kendimi tamamen kaptırarak sevmek istiyordum. “Derslere katılacağım ve koruyucu ebeveyn olmak için kayıt yaptıracağım.”

Jo'nun kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bu... çok büyük bir adım," dedi. "Ve büyük bir sorumluluk."

"O sorumluluğu istiyorum," dedim kesin bir sesle. Lena'nın çocuk sahibi olamamasını ve ne kadar anne olmak istediğini uzun uzun düşünmüştüm ve dışarıda muhtemelen en az onun kadar bir aile isteyen çocuklar olduğunu fark ettim. Bağlantı, destek ve sevgiye özlem duyan çocuklar... Ve ben burada, Lochbrae'de harcayabileceğimden daha fazla paraya ve doldurabileceğimden daha fazla alana sahiptim.

“Sence büyükbaban bu konuda ne hissederdi?” diye sordu Jo.

Bu, kendime de sorduğum bir soruydu ve büyükbabamın beni destekleyeceği sonucuna varmıştım. Hatta muhtemelen omzuma bir el atıp, herkese yetecek kadar sevgi olduğunu söylerdi.

“Weston?” dedi Jo, beni teşvik ederek.

“Lochbrae’nin gençlerin güvenli bir alan bulabileceği bir yer olarak kalacağı mirasa yatırım yapmayı seçtiğimi bilse, bununla gurur duyardı. Burası, büyürken kendimi her zaman en güvende hissettiğim yerdi ve buna ihtiyacı olan diğer çocuklara da bunu sağlamak istiyorum. Ve… biyolojinin mirasla aynı şey olmadığını fark ettim.”

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Jo.

"Aile, sevmeyi seçtiğin insanlardır," dedim, yazması için bir ara verdim. Büyükbabamın benden beklediği adam olmak için biyolojik çocuklarım olması gerekmiyordu. "Etrafında olmasını seçtiğin insanlar." Yani,

bakım altındaki çocuklar benimle birkaç ay ya da birkaç yıl kalsınlar, Lochbrae'de her zaman bir yuvaları olacaktı.

"Bunların hepsi çok takdire şayan, Weston," dedi Jo, duraklayarak, "ama aynı zamanda yönetmesi gereken bir şirketi olan bir adam için çok fazla iş gibi de geliyor."

"Öyle olacak," diye onayladım. "Ama Lochbrae'yi en çok ihtiyacı olan insanlarla, güvenlik, destek ve sevgiye muhtaç çocuklarla paylaşmak… bu, Kincaid Energy'nin gelecekte ne tür bir yenilenebilir enerji projesi planladığına bakılmaksızın çok daha önemli. Büyükbabamın da buna katılıacağını biliyorum ve hayatımın bu yeni bölümünde bana yol gösterecek birini bulursam, onun daha da gurur duyacağını düşünüyorum."

Jo bana ışıltılı bir gülümseme attı. "Sanırım doğru kişi olmalı, değil mi?"

"Evet," dedim. "Her seferinde kahvemi mükemmel yapan biri. Kötü bir günün ardından beni nasıl neşelendireceğini bilen biri. Dünyamı aydınlatan biri." Jo yazarken dudaklarımı yaladım, boğazımın düğümlenmesini engellemeye çalışarak. "Bu, tamamen *güvendiğim* bir kişi. Büyükbabam ve büyükannemin yerini benimle birlikte dolduracağına güvenebileceğim tek kişi. Tüm kalbimle sevdiğim biri."

"Bu kişiye tek bir şey söyleyebilseydin," diye sordu Jo yumuşak bir sesle, "bu ne olurdu?"

"Şöyle derdim…" Sesim boğuklaştı. "Eğer bana bir şans daha verirse, yüz yüze özür dileme fırsatı istiyorum derdim."

Jo, dizüstü bilgisayarını hafif bir *sesle* kapattı ve röportajı sonlandırdı. Derin bir nefes aldım. İçimi bir rahatlama kapladı, röportaj bittiği için değil, bunu yapmaya cesaret edebildiğim için.

"Bunu gün sonuna kadar yazdırtıracağım," dedi Jo.

Ayağa kalktım. "Nereye göndereceğimi biliyor

musun?"

Jo masasından bir not defteri aldı. "Houston'daki adresi, Ohio'daki ailesinin evi ve Montana'daki Tess'in çiftliği var. Bunca yere basılı kopyaları postayla göndereceğim. Ve emin olmak için, ona e-posta yoluyla makalenin bağlantısını da göndereceğim."

"Tamam, bu…" Kaşlarımı çattım. Yeterli miydi?

"Merak etme," dedi Jo, elimi sıkarak. "Bu sözler ona ulaşacaktır."

Ama yanıt tamamen Lena'ya bağlıydı. Ve bu konuda pek emin değildim, ama denemek zorundaydım. İşler zorlaştığında ve karmaşıklaştığında kaçmakla suçlanıyordum. Şimdi önerdiğim şey, her ikisinin de eşit ölçüde bir karışımı ve çok daha fazlasıydı; bu bir sonraki adım konusunda ne kadar gergin olsam da, o olsun ya da olmasın ilerlemeye hazırdım, ama gerçekten onunla birlikte olmasını umuyordum.

31

LENA

W*Ne halt ediyorum ben?*

Lochbrae'ye giden yola saptığımda tüm vücudum titriyordu ve derin bir nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye, titrememi durdurmaya çalıştım. Sinirlerim karnımda kaynıyordu. Sinirler, panik ve o kadar çok endişe ki, kusacak sandım. Ve orada, o iğrenç, panik dolu karışımın içinde, en ufak bir umut kabarcığı dönüyordu.

Saçma, hayali bir umut.

Neden kendime bunu yapıyorum?

Tess, Jo'nun makalesi Montana'daki evine geldiğinde bana aynı şeyi sormuştu. Weston, kendimi yeniden parçalamaya değer miydi? Dünyanın öbür ucuna uçmaya değer miydi?

Makaleyi, onun sözlerini defalarca okudum, ta ki kağıdın kenarları yıpranmaya ve katladığım yerden ufalanmaya başlayana kadar. *O, tamamen* güvendiğim *bir insan... Tüm kalbimle sevdiğim biri.*

Özür dilemek istediğini söyleyen biri. Weston Kincaid'in hayatıma geri girmek için ne yapması gerektiğini gerçekten bilip bilmediğini öğrenmek istediğimi inkar edemezdim.

Boğazıma bir duygu yumağı takılmıştı, gözlerim tanıdık bir baskıyla mücadele ediyordu, midem de aynı şekilde kıpır kıpırdı. Şatonun önüne geldiğimde, o tanıdık, heybetli bina her zamankinden daha ürkütücü görünüyordu. Ayrılmadan önce Tess'e nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Weston'ın bu kadar yolu gelmeye değer olup olmadığını bilmiyordum. Değişip değişmediğini gerçekten bilmiyordum. Sözler sadece sözdü. Herkes güzel şeyler söyleyip bunları yazıya dökebilirdi. Kiralık arabamda oturmuş, motor çalışır haldeyken bile cevabı hala bilmiyordum.

Ama öğrenmek istiyordum. Çünkü burada kalacağını, kalıcı olarak kalacağını söylemişti.

Kendini bu topluluğa adıyordu.

İhtiyacı olan çocuklara evini açıyordu.

Eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman o artık kalbimi kıran aynı adam değildi. Artık değil. Artık o, daha iyisini yapmaya çalışan biriydi. Ve bu yüzden buradaydım. Çünkü içimden bir ses, onu dinleyene kadar asla huzur bulamayacağımı söylüyordu. Hayatımı, onun gerçekten değişip değişmediğini merak ederek geçirecektim ve mutluluk şansımı kaçırmış olacaktım. Bu, yaşamak istediğim bir gerçeklik değildi.

Yani buraya gelmemin tek amacı buydu. Ona kendi tarafını anlatması için bir fırsat vermek, ve eğer söylediklerini beğenmezsem, eğer gördüğüm tek şey aylar önce terk ettiğim o duygusal olarak gelişmemiş adamsa, o zaman arkanı dönüp gidecektim.

Kendi kendime başımı salladım ve motoru kapattım. Araba durdu ve o çalkantılı rahatsızlık geri döndü. Elimi karnıma bastırdım. “Bunu yapabilirsin,” dedim, o tanıdık kulelere bakarak. “Sadece arabadan in.”

İnledim ve başımı koltuk başlığına yasladım. Şu anda Tess'in moral verici sözlerine gerçekten ihtiyacım vardı, ama Montana'da saat sabahın dördüydü. Benimle gelmeyi teklif etmişti, ama ben yalan söyleyip ona bir şey olmayacağını söylemiştim.

Gerginliğimi biraz olsun atmak için direksiyonu sıkıca kavradım, ama bunun yerine gerginliğim daha da arttı.

Belki de hazır değildim. Belki

de asla hazır olamayacaktım.

Elim anahtara uzandı. Arabayı geri çevirip Deerhound'a dönsem mi?

Çatırtı. Güm. Çınlama.

Bu da neydi böyle...

Başımı çevirip yolcu camından dışarı baktım, ama sadece dağınık bir yele gördüm. Bir saniye sonra, devasa bir çift at dişi belirdi, yan aynaya yapıştı ve plastik kasayı çiğnemeye başladı.

Panik içinde camı indirdim. "Bonnie, hayır!" diye bağırdım.

Çatırtı. Çatırtı.

"Onu çiğnemeyi kes!"

O da yanıt olarak kişnedi, o at dudakları benimle alay ediyordu. Ona öfkeyle baktım. Hayır, hayatta olmaz, şeytani midilli! Sürücü kapısını tekmeleyerek açtım ve dışarı çıktım, arabanın etrafından dolaşarak yolcu tarafına geçtim.

"Oradan uzak dur," diye tıslayarak onu kovaladım. "Bu kiralık bir araba."

Küçük tehdit, sanki Weston orada durup bunu kendisi söylüyormuş gibi kafamda yankılandı. Dudaklarımı kıvıran geçici gülümsemeyi engelleyemedim. Bonnie çabalarını yeniledi, dişleriyle plastiği tırmaladı, bana onu yularından yakalayıp uzaklaştırmaktan başka seçenek bırakmadı.

"Neden böyle davranıyorsun?" diye homurdandım. "Otlayabileceğin kocaman otlaklar var."

Kalenin devasa ön kapıları açıldı ve Weston dışarı çıktı. Onu görünce nefesim kesildi; kot pantolon ve lacivert uzun kollu tişört giymişti, koyu renk saçları sanki gergin parmaklarıyla taramış gibi dağınıktı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve daha önce olmayan bir boşluk hissi veriyordu, ama yine de etkileyiciydi.

Bu, dünyadaki en güzel

manzaraydı. Ve en kötüsü.

Kalbim göğüs kafesime acı verici bir şekilde çarpıyordu, tüm vücudum aramızdaki mesafeyi kapatıp onun güçlü kollarına gömülmek için can atıyordu.

Aynı zamanda, arkanı dönüp tepelere doğru kaçmak da istiyordum.

Kararımı veremeden, Milo Weston'ın yanına geldi, benim gelişime heyecanla havladı ve Bonnie ileri atıldı, beni onların yönüne doğru sürükledi. Kıçımın üstüne düşmeden onu bıraktım, ama o beni Weston'a doğru yarı yola kadar çekmişti bile. Merdivenlerden indi ve durduğunda, ona dokunabilecek kadar yakındı.

Ben öyle yapmadım; ellerimi sıkıca yanımda tutarak, içimde duyguların kaosu dönerken nefes nefeseydim. “Görünüşe göre hâlâ baş belası,” dedim, sadece gerginliği azaltmak için.

"Her zamankinden daha kötü," diye onayladı. Bakışları üzerimde yukarı aşağı dolaştı, sanki önce nereye bakacağını bilemiyormuş gibi. Sanki her an bir duman bulutu içinde yok olacağımı düşünüyormuş gibi.

Benim gözlerim de onun üzerinde dolaştı, o yeşil gözleri inceledim, aniden her bir renk tonunu ezberlemek için can atıyordum.

"Geldin," dedi sonunda, sesi boğuktu. Bonnie ve Milo etrafımızda koşturup bizi birbirimize yaklaştırdılar.

"Geldim," dedim, bakışlarının yoğunluğuna kapılmadan önce gözlerimi ondan ayırdım.

"Geleceğinden emin değildim."

"Ben de emin değildim," diye itiraf ettim. "Hâlâ neden burada olduğumu tam olarak bilmiyorum."

"Konuşmak istediğin için, umarım? Benim istediğim de bu." Eli bana uzanmak için hareket etti, ama ben içime döndüm, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"O zaman konuş," dedim. "Bana burada ne işim

olduğunu söyle." "Makaleyi okudun mu?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Buraya yerleşiyorsun, hayatları değiştiriyorsun, bu kasaba için... harika şeyler yapıyorsun."

“Ve sen yanımda olsaydın, bunlar daha da harika olurdu,” diye ısrar etti.

Dudaklarımı yaladım. “Ne olarak? Senin evinde yaşayan asistanın olarak mı? Çünkü artık o rolle ilgilenmiyorum.”

"İhtiyacım olan o değil," dedi, sesinde bir hırıltı vardı. "Sana ihtiyacım var. Asistanım olduğun için değil, karım olduğun için değil, *sen olduğun* için. Sen benim ruh ikizimsin."

İnanamama hissi boğazıma kadar yükseldi. Bir kahkaha olarak dışarı çıktı. “Eğer gerçekten senin insanın olsaydım, festivalden sonra beni asla uzaklaştırmazdın.”

Yüzü düştü. “Bunun için özür dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok, Lena.” Yine elini uzattı, ama ben geri çekildim.

“Ne için özür dilediğini gerçekten bildiğinden emin değilim.”

“Artık biliyorum,” diye söz verdi. “O zaman bilmiyordum, sana New Orleans’taki süitin anahtarlarını gönderdiğimde. Özür dilemem gereken tek şeyin, duygularını incitmiş olmam olduğunu sanıyordum. O gece sana sert davranmış olmam. Ama artık daha iyi biliyorum. Özür dilemem gereken asıl şey o değildi.”

“O zaman ne?” diye sordum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki boğazımın dibinde hissedebiliyordum.

“Senden özür dilemem gerekiyor çünkü seni sevmekten *korkuyordum*,” dedi. “Duygularımın derinliğinden ve annemle babamın birbirlerine yaptıkları gibi incinmekten korkuyordum. Tıbbi geçmişinle ilgili mahremiyet hakkın vardı elbette—ama benden önemli bir şeyi sakladığını duymak benim için şok oldu çünkü bu, seni hayatıma ne kadar tamamen soktuğumu, benimle ilgili her şeyi ne kadar iyi bildiğini fark etmemi sağladı. Ve bu beni paniğe kapılmaya yetti. İlişkiden uzaklaşmak, seni tamamen sevmekten ne kadar korktuğumla yüzleşmekten daha kolaydı. O korku beni en kötü halime dönüştürdü. Kendinin en savunmasız yanını paylaştığında, sana hak ettiğin anlayışı ve desteği vermek yerine, seni hayal kırıklığına uğrattım.”

Yutkundum, çenemin titremesini engellemek için dişlerimi sıktım. O beni hayal kırıklığına *uğratmıştı*, oysa tek istediğim onun bunu anlamasıydı. Bunu düzeltmek için beni yeterince istemesi.

“Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim,” diye devam etti, “ve hak ettiğin şekilde seni sevmeme izin vermediğim için. Dahası, tüm bunları çözmem için

benim tüm bunları çözmem için beklemek zorunda kalman için özür dilerim.”

Birkaç damla gözyaşı süzüldü. Onları sildim. Weston yine bana uzandı, dirseğimden tuttu. Bu sefer beni kendine çekmesine izin verdim.

"Kalbim hâlâ senin için atıyor, Lena. O kalp sadece sana ait

olacak." "Bana güvenmiyorsan bu nasıl olabilir?"

“Sana güveniyorum,” dedi, ellerini yüzüme koyarak. “Yıllardır, hayatımda güvenebileceğim birkaç kişiden birisin. Korkuyordum, savunmacıydım ve tam bir pisliktim, bu yüzden gözlerimi kapatmıştım ama artık duygularımdan saklanmayacağım. Sana güveniyorum, seni seviyorum ve tek istediğim, sana verdiğim acıyı telafi etme şansı. Artık sana layık biri olmaya çalışıyorum. Hak ettiğin kadar güçlü ve derin bir şekilde seni sevebilecek biri. Sence bunu benimle tekrar isteyebilir misin?”

Titrememi bastırmaya çalışarak dudaklarımı sıkıca kapattım ve başımı salladım. Bunu gerçekten istiyordum. “Evet,” diye fısıldadım.

Alnını alnıma dayadı. “Sana eksik, değersiz ya da mükemmel olmaktan uzakmışsın gibi hissettirdiğim için çok üzgünüm. Çünkü sen öylesin, Lena. Sen mükemmelsin. Benim için. Lochbrae için. Burada seninle kurmak istediğim hayat için.”

“Yani çocuk sahibi olamamak,” dedim, bir an tereddüt ederek. “Sen… bununla… sorun yok mu?”

“*Seni* seviyorum, Lena,” dedi, sözleri yanağıma sıcak bir dokunuş gibi geldi. Kalbim onun için atıyordu, kanım onun dokunuşuna şarkı söylüyordu. “Ve nasıl olursa olsun, seninle bir gelecek istiyorum. Eğer sen, Milo ve Bonnie benim tüm ailemseniz, benim için sorun yok. Eğer çocuk istiyorsan, bir yolunu buluruz çünkü bu senin için önemli ve senin için önemli olan şeyler benim için de önemlidir. Eğer annelik senin hayalinse, o zaman senin bunu gerçekleştirmen için elimden geleni yapmaktan başka bir şey istemem. Çocuk doğurup doğurmamak benim için önemli değil.”

Dudakları benimkilerin yakınında duruyordu, ama benim hala soracaklarım vardı. “Makalede koruyucu aile olmakla ilgili söylediklerinde ciddi miydin?”

Gözlerime bakabilmek için biraz geri çekildi. “Evet. Eğer bu senin ilgini çekiyorsa, bunu konuşabiliriz. Bence harika bir anne olursun ve ben senin yarın kadar iyi bir ebeveyn olmayı umabilirim.”

“Ve biyolojik olarak senin olmayan çocukları yetiştirmek senin için sorun olmaz mı?”

“Hiç de değil, tabii tüm bu süreç boyunca sen yanımda olursan. Çünkü dünyada en çok değer verdiğin insanlarla çevrili değilsen, mirasın ne önemi var ki?”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım, kollarına daha da gömülerek. “Ve tüm bu Bonnie meselesini de konuşuruz.”

Sanki ona dünyadaki en güzel hediyeyi vermişim gibi bana gülümsedi. “Bu, bana bir şans daha vereceğin anlamına mı geliyor?”

“Sanırım öyle,” dedim.

“Güzel,” diye fısıldadı. “Hayatımın geri kalanını, her gün bir önceki günden daha çok seni severek geçireceğime söz veriyorum.”

“Sözünü tutmanı bekleyeceğim.” Onun sıcak kucaklamasına kendimi bıraktım; affetme, rahatlama ve arzu duyguları aynı anda içimi doldurdu. Elini uzattı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü kendine doğru çevirdi. Parmak uçlarımda yükselerek aramızdaki mesafeyi kapattım ve tam o anda, Bonnie ile Milo bahçede koştururken, kalenin önünde onu öptüm. Aniden Weston benden ayrıldı ve beni kucakladı. Çığlık attım ve kollarımı boynuna doladım. “Ne yapıyorsun?”

Bana şeytani bir gülümseme attı ve kapıya doğru yöneldi. "Sanırım gelinimi eşikten geçirme vaktim çoktan geldi."

Gözlerimi devirdim, kirpiklerime gözyaşları yapışmıştı, ona sarıldığımda kalbim kontrolsüz bir şekilde atıyordu. Ön salonda, ondan yayılan tüm sevgi ve şefkat beni alt üst etti.

"Karım ilk olarak nereye gitmek ister?"

"Beni yatak odana yeniden tanıtmaya ne dersin?" dedim.

"Yatak od*amız*," diye düzeltti ve hiç vakit kaybetmeden bizi merdivenlerden yukarı taşıdı. Beni yere indirip arkamızdan kapıyı kapattığında, sanki

içimde her şeyi yutan, söndürülmeyi bekleyen bir ateş varmış gibi hissettim.

“Dokun bana,” diye yalvardım, o da öyle yaptı, yavaşça giysilerimi çıkarıp beni yatağa doğru itti. Kendi giysilerini çıkarırken, yatağının hemen yanındaki komodinde evlilik yüzüğümü gördüm.

"Seni bekliyordu," dedi, benim onu fark ettiğimi fark edince, sesi boğuktu. Yumuşak öğleden sonra ışığında çıplak ve muhteşem duran ona bir an baktım ve o anda, kendimi hiç bu kadar evimde hissetmediğimi fark ettim.

Weston'a geri dönmüştüm.

Benim Weston'ım.

Hayatımın geri kalanında kalbimi emanet edebileceğim adam. Yüzüğü alıp ona uzattım ve parmağıma takması için elimi hafifçe salladım.

"Ait olduğu yere geri döndü," dedi Weston, ellerimizi birleştirip beni yatağa doğru itti.

Vücudumun aşağısına doğru öpücükler yağdırırken, içimde zaten alev alev yanan ateşi daha da körükleyen yumuşak izler bırakırken, onun sıcak ağırlığını memnuniyetle karşıladım. Yüzünde son derece memnun bir gülümsemeyle cildimi yavaşça okşadı, yokluğunda yalnız kalmış kıvrımlarımı yeniden keşfetti. Bir elim onun koyu renkli saçlarında, dili göbek deliğimin üzerinde dans ederken ona baktığımda, bacaklarımın arasında bir ağrı hissetmeye başladım.

İhtiyacım, ateşe benzin dökülmüş gibi hızla yoğunlaştı ve sonunda dudaklarını klitorisime değdirdiğinde, neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Weston tepkimeye hafifçe güldü. "Beni özledin mi?"

"Kibirlenme," dedim, kalçalarımı çenesine doğru sürterek. Bu hissi hissedince inledim, kirpiklerim titredi. İçimdeki bu arzuyu onun çözmesini istedim.

Yine ona ait olmak istedim.

Weston bacaklarımın arasına geri döndü ve orayı iyice keşfetmeye başladı. Parmaklarım çaresizce saçlarına dolandı ve hafifçe çektim, o da klitorisime yapıştı, ciddiyetle yalayıp emmeye başladı. Aklım boşaldı. Ne düşünüyorsam, ne söylemek üzereysem, hepsi kayboldu, yerini nabız gibi atan, çarpan, zonklayan bir ihtiyaç aldı. Başımı yastığa bastırdım, sırtımı yataktan kaldırarak onun adını inledim.

Orgazm beklediğimden daha çabuk geldi, tüm vücudumda bir karıncalanma bıraktı. Uzuvlarım yatakta kemiksiz gibiydi. Yatağın içine batıp gidebilirdim. Weston vücuduma tırmandı, ben nefes nefese kalırken göğüslerimi öperek ilerledi. Beni yukarıdan kucakladı, zevkin artçı sarsıntılarının tadını çıkarırken ağırlığı beni yerde tuttu.

Bu güzel sersemlik geçmeye başladığında, aramızdan elimi uzatıp onun penisine dokundum. Daha fazlasını istiyordum. O da bu hissi hissedince inledi ve bana daha iyi erişebilmem için yanına döndü.

"Ne istediğini söyle," diye fısıldadı, gözlerime bakarak.

"Doldurulmak," dedim. "Sadece *seni* istiyorum."

"Ben seni *daha çok* istiyorum," dedi, bana öpüşmek için eğilerek.

Alt dudağımı ısırdım, sözlerine gülümsedim. "Mümkün değil."

"Evet," diye şakacı bir şekilde homurdandı. "Benimle tartışma, kadın."

"Alış buna, kocacığım," diye cevap verdim ve onu tekrar üstüme çektim. Uyluklarımın arasında sertleşmiş penisinin girişime bastırdığını hissedebiliyordum. "Bunu ömür boyu yaşayacaksın."

"Ve sabırsızlanıyorum," dedi, tek bir hızlı hareketle sıcaklığıma dalarak.

Bu gerginlikle gözlerim neredeyse geriye devrildi. *Tanrım, bunu özlemişim*.

Weston hareket ederken homurdandı ve beni kulağına inlememe neden olan bir ritim buldu. İtme hareketlerini klitorisimi parmaklarıyla okşamakla değiştirerek içimdeki o çılgınlığı yeniden uyandırdı. Sıcaklık, ihtiyaç ve arzu, bir lastik bant gibi omurgamın etrafında dolanıyordu.

Her itiş onu daha da sıkı büküyordu.

Adımı fısıldadığı her seferinde ateş daha da alevleniyordu.

"Siktir!" diye bağırdım, ikinci bir orgazm içimden geçip giderken kaskatı kesildim. Sert. O kadar patlayıcıydı ki, tek yapabildiğim kalçalarımı ona doğru kaldırmak ve başımı bulanıklaştıran mutluluğun son damlasını bile yakalamaktı. Weston bir an sonra boşaldı, birkaç koordinasyonsuz itiş daha yaparken inledi.

Sonunda kollarımın arasına yerleşip nefesini boynuma sıcak bir şekilde üflediğinde, bu sefer bunun sonsuza kadar süreceğini anladım. Ben onundum, o da benimdi ve ihtiyacımız olan tek şey buydu: birbirimiz, Milo, Callum, Agnes ve Braeburn'daki harika insanlar.

Ve tabii, belki Bonnie bile.

Mükemmel derecede kusurlu küçük ailemiz.

32

LENA

4 Ay Sonra

"Şu anda araba yolundan geliyorlar!" Agnes, kalenin içinden bir yerden haykırdı. Sesinde heyecan açıkça hissediliyordu. "Oda tamamen düzenlendi," diye ekledi, Weston ve benim oturduğumuz yemek odasına başını uzatırken biraz nefes nefese.

"Teşekkürler, Agnes." Weston minnettar bir şekilde ona döndü. "Hazırlıklarımızda bize gerçekten çok yardımcı oldun. Sen olmasaydın ne yapardık bilmiyorum."

"Çok teşekkür ederiz," diye katıldım. Haftalardır, Weston rüzgar santrali toplantılarıyla meşgulken ve ben okul işleriyle boğulmuşken, o şatoyu baştan aşağı temizliyor, mobilyaları düzenliyor, oyuncakları ve kitapları bizim için kutulardan çıkarıyordu. "Tüm bu küçük dokunuşlar, Lochbrae'yi her zamankinden daha ev gibi hissettirdi."

"Ah, neyse..." Agnes, yanakları kızarırken teşekkürlerimizi eliyle savuşturdu.

"Ve burası hiç bu kadar güzel kokmamıştı," diye ekledi Weston, derin bir nefes alarak. "Bu senin meşhur sarımsak ve frenk soğanı..."

“Çörekler!” diye bağırdı Agnes, gözleri dramatik bir şekilde açıldı. Topuklarını döndürüp mutfağa doğru koştu.

Weston, masanın diğer ucundaki gözlerime bakarken dudaklarını seğirdi. Yüzünde, hem neşe hem de belirsizliği bir arada barındıran bir gülümseme yavaşça belirdi. “Sanırım biraz gergin.”

“Bu büyük bir değişiklik,” dedim. Bu düşüncenin ağırlığı karnımda bir karıncalanma hissi yarattı. Bu, endişeli bir beklenti, heyecan ve en ufak bir korku karışımıydı. İyi bir koruyucu anne olabilir miydim? Bu düşünceyi bir kenara ittim. “Lochbrae’de en son ne zaman bir çocuk vardı?”

Weston başını salladı. "Büyükbabamın kampı sona erdiğinden beri yok."

“Aynen öyle.” Ders kitabımı kapattım ve bir kenara koydum. “O sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyor,” dedim, ki bunu anlıyordum. Son haftalarda kendimi okula vererek gerginliğimle mücadele etmiştim. Sonunda hayallerimdeki yüksek lisans programına girmiştim—Weston’la birlikte Lochbrae’de kalmamı sağlayan çevrimiçi bir program.

Okul işlerim ve koruyucu aile kurslarımızı bitirmemiz arasında, kaledeki kitap sayısı patlamıştı. Weston, *gerçekten* koruyucu ebeveyn olmadan önce olabildiğince çok şey okumakta ısrar etmişti ve travma odaklı bakım ve koruyucu aile sistemi ile ilgili kitaplara dalmıştı. Travma kitapları, kendi çocukluğu açısından ona şaşırtıcı derecede göz açıcı olmuştu.

"Bence *neredeyse* mükemmelliği hedeflemeliyiz," dedi Weston. "Böylece gelişmek için alanımız olur."

Sözlerine hafifçe gülümsedim, midemdeki kargaşa bir an için yatıştı. "Bence bunu başarabiliriz."

"Çünkü bu işte birlikteyiz," dedi, ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Bu çok tatlıydı ve elimi tuttuğunda, beni kollarına çekmesine izin verdim. "Birlikte *her şeyi* başarabiliriz," diye söz verdi, dudaklarıma hafifçe öpücük kondurdu ve işte o anda bu koruyucu annelik işinde başarılı olacağımı anladım. Weston yanımdaydı ve başarısız olmama izin vermeyecekti.

Beline sarıldım. “Sen de gerginsin, değil mi? Sanki ağzımı çok açarsam, içimden bir sürü kelebek uçup gidecekmiş gibi hissediyorum.”

O gülümsedi. “Çocuk muhtemelen buna bayılırdı. Ve evet, çok korkuyorum. Ama aynı zamanda heyecanlıyım. Ve kendimi… *hazır hissediyorum*.” Sanki kendini ikna edercesine başını salladı. “Çünkü bu bir sonraki adımı seninle atıyorum ve bu süreci atlatacağımıza güveniyorum. İyi zamanlarda.”

“Ve zor zamanlarda da,” diye ekledim. “Mesela yatma vaktini

konuşurken.” “Ödevleri yaparken.”

"Sebzelerini yemek gibi. Unutma, Brüksel lahanası yok."

“Aynen öyle,” dedi Weston, sırıtarak. “Dosyada başka ne yazıyordu? Scotch pie seviyor. Brüksel lahanası onun baş belası. Ve büyüyünce futbolcu olmak istiyor.”

"Kim istemez ki?" diye takıldım. Dosyayı birkaç hafta önce almıştık ve bütün bir akşamı onu inceleyerek, bu karmaşık küçük hayatı bir araya getirmeye çalışarak geçirmiştik. Bir çocuğun altı kısa yıl içinde bu kadar çok sarsıntı yaşaması yürek burkucuydu, ama Weston ve ben, burasının ona hoş geldin, istenen ve güvende olduğunu hissettirecek yer olacağına kararlıydık.

Agnes yine ortaya çıktı, bitkin bir halde. “Scones’ları kurtardım!” diye duyurdu ve masanın ortasına, çeşitli hamur işleriyle dolu süslü bir tabak koydu.

"Harika kokuyorlar," dedim, karnım guruldarken. Beignet bağımlılığımı yavaş yavaş çöreklerle, özellikle de Agnes'in vişneli ve çikolatalı tarifiyle değiştiriyordum.

"Seçenekler olsun istedim," dedi. "En çok hangisini seveceğinden emin değildim. Oh!" Ellerini çırptı. "Reçel ve kremayı unuttum!" Tam o sırada ön salondan bir kapı çalma sesi yankılandığında, yine dışarı koştu.

"Geldi," dedim, kalbim hızla atarken. Kapının diğer tarafındaki küçük yüzü hayal ettim, kaleye bakarken, merak ve heyecanla ağzı açık kalmış halde.

Belki biraz da heyecan?

Küçük kızın bu yeni sayfa için heyecanlı olmasını umuyordum. Bizimle tanışmak için heyecanlı olmasını. Weston ve benim kurduğumuz bu ailenin bir parçası olarak zaman geçirmek için heyecanlı olmasını.

"Hazır mısın?" diye sordu Weston, elini bana uzatarak.

"Hazırım," dedim, parmaklarımızı birbirine kenetleyerek.

Birlikte koridordan yürüdük ve kahkahalar eşliğinde devasa ön kapıyı açtık. Koyu kırmızı tulum ve bot giymiş küçük bir kız çimlere uzanmış, Milo kuyruğunu sallayarak şakacı bir şekilde yüzünü yalarken kıkırdıyordu.

"Milo!" dedi Weston, onu uzaklaştırmaya çalışarak. Ama Milo, kuyruğunu çılgınca sallamaktan başka kıpırdamadı ve küçük kız sevinçle çığlık attı.

Genç bir sosyal hizmet uzmanı, garaj yolunda durmuş, bu manzarayı sevgiyle

izliyordu. "Merhaba Maeve," diye seslendim.

O da parlak bir gülümsemeyle dönüp ellerimizi tuttu. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Koruyucu ebeveyn olmak için geçirdiğimiz süreç boyunca Maeve ile iletişim halindeydik. Lochbrae'ye birkaç kez gelmiş, evin bir çocuk için hazır olduğundan emin olmuştu. "Bu da Aisling," dedi, şu anda yerde yuvarlanıp Milo ile oynayan küçük kızı işaret ederek. "Buraya geldiğimizde oldukça temizdi. Şimdi pek öyle değil."

Weston'ın dudakları seğirdi ve kalçasıyla bana hafifçe vurdu. "Bana Bonnie ile ilk karşılaşmanı hatırlatıyor," diye mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bana saldırmıştı.”

“Sen de öyle ısrar ediyorsun.”

“Aisling,” diye seslendi Maeve. “Gel de merhaba de.”

Küçük kız başını kısa bir süre kaldırdı. “Merhaba!” Milo, görmezden gelinince havladı ve kızın dikkatini tekrar üzerine çekti.

“Görünüşe göre burada bir köpek sever var,” dedim.

"Her türlü hayvanı sever," diye onayladı Maeve.

“Bu iyi,” dedi Weston. “Çünkü bizde de birkaç tane var.”

Aisling ayağa kalktı, sarı at kuyruğu yana kaymıştı. Çillerle kaplı yanakları kızarmıştı, kulelere bakıyordu. “Burasının bir kale olduğunu biliyor musun?”

"Evet," dedi Weston. "Daha önce hiç kaleye girdin mi?" Aisling

başını salladı.

"Burası yaşayacağın yer," dedi Maeve. "Ve bunlar Weston ve Lena. Onlarla kalmakla ilgili konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Aisling, birdenbire biraz tereddüt ederek Maeve'nin yanına koştu ve pantolonunun paçasını tuttu. "Çok büyük."

Onun seviyesine yaklaşmak için çömelmiştim. “Gerçekten çok büyük. Ve bunun korkutucu olabileceğini biliyorum. Ama iç kısmının çok rahat olduğunu söz veriyorum. İçeri girip odanı görmek ister misin?” diye sordum, elimi uzatarak.

Aisling utangaçça başını salladı, elini uzattı ve minik avucunu benimkine koyduğunda kalbim eridi. “Kendi odam mı olacak?” diye sordu, ben ayağa kalkarken bana bakarak.

“Elbette,” dedi Weston. Kapıya doğru döndük, ama bahçede bir çınlama sesi yankılandı.

"Olamaz," diye inledim ve tam o anda dönüp Bonnie'nin evin köşesinden koşarak geldiğini gördüm.

"Bir midilli!" diye bağırdı Aisling heyecanla. "Bir midillin var!"

"O Bonnie," dedi Weston. "Muhtemelen sana merhaba demeye geliyor."

Bonnie koşarak yaklaşırken, Milo havlayarak onu karşıladı. Aisling, midilliyi selamlamak için elimi bırakıp, yelesini okşadı ve Bonnie ona burnunu sürterken, Milo ile Aisling'in ilgisini çekmek için yarışırken güldü.

Kıkırdamalar yeniden başladığında başımı salladım. "Şeytan midillinin onu bu kadar çabuk kendine hayran bıraktığına inanamıyorum," diye fısıldadım.

Weston güldü. “Belki Aisling bir at fısıldayıcısı çıkar ve Bonnie’yi sonunda uslu durmaya ikna eder.”

"Tanrım, umarım öyle olur," diye alay ettim. "Yoksa itaat eğitimi almayı ciddi olarak düşünmemiz gerekecek."

Weston güldü.

Ama önümüzde oynanan sahneyi izlerken, her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu düşünmeden edemedim. Geleceğimi hayal ederken her zaman gözümün önüne getirdiklerim bu olmayabilir, ama umduğum her şeyden çok daha iyiydi.

33

WESTON

“ eni çalıştıracağını bilseydim,” dedi Locke, ahşap bankın bir tarafını çakıl yoldan ateş çukuruna doğru taşırken, “ben
farklı bir pantolon giyerdim.”

Ben, büyükbabamın anısına özel olarak oyulmuş olan bankın diğer ucunu kaldırırken burnumdan soludum. Bank daha yeni gelmişti ve işçilerin onu indirmesine izin vermek yerine, onu yerleştiren kişi ben olmak istedim. Üstüne üstlük, Locke'un tasarımcı kot pantolonunun paçalarının çamurda sürüklendiğini izlemek de cabasıydı. Büyükbabam buna çok gülerdi. “Uğrayıp kampı kurmamıza yardım et” ne demek sanıyordun?”

"Bilmiyorum," dedi Locke gülerek. "Kurdele keseceğiz falan sandım."

"O gelecek hafta. Hem sana lastik çizme teklif etmiştim. Sen reddettin." Bir akşam Lena'ya dönüp büyükbabamın Highland Macera Kampı'nı yeniden başlatmak istediğimi söylediğimde, cevabında hiç tereddüt olmamıştı. Elimi tuttu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sıkıca sıktı ve "Aisling çok fazla arkadaş edinecek" dedi.

Ve işte böylece, gerçekten yapmaya başladık.

Yaz tatili başlamadan ve çocuklar gelmeye başlamadan önce araziyi düzenlemek için zamanla yarışıyorduk. Yerel bir

müteahhit ekibinin yardımıyla, geceleme kampları için yeni kulübeler inşa ettirmeyi başardım ve yepyeni bir etkinlik merkezi kurdum. Lena, yönetim, etkinlik planlayıcıları, destek personeli ve gerekli danışmanları işe almaya odaklanmıştı ve yaz için birçok yerel genci istihdam etmişti. Artık kampın açılışına bir hafta kalmıştı ve Locke ile Alistair, açılış gününden önce mülkü kontrol etmek için gelmişti.

"Neden bu şeyler gittikçe ağırlaşıyor?" diye homurdandı Locke, bankın kendi tarafını kaldırırken.

"Belki de yaşlandıkça güçsüzleşiyorsundur," diye takıldım. "Çocukken bundan daha fazlasını taşırdığımızdan eminim."

"Selam, Weston!" Aisling, tulum ve botlarıyla yanımızdan koşarak geçti; sarı saçları iki eşit örgüye toplanmıştı.

"Örgülerinde ustalaştın mı, yoksa bu Lena'nın eseri mi?" diye sordu Locke, arkasından bakarak.

"Hâlâ at kuyruğunu yapmayı öğrenmeye çalışıyorum," dedim, Milo'nun heyecanla havlayarak Aisling'in peşinden koşmasını izlerken. Bonnie, onlar kır çiçeklerinin arasından koşarken arkada kalarak kişnedi.

"Sanırım hepimiz Alistair gibi saçları olan sihirbazlar olamayız."

“Hey, o benden çok daha fazla pratik yaptı. Ama ben de gittikçe gelişiyorum.” Doğrusu, saç şekillendirme becerim berbat sayılırdı, ama en iyi yatmadan önce hikâye anlatan kişi olduğum söylenmişti ve hâlâ bu konuyu Lena’ya karşı koz olarak kullanıyordum.

Bonnie yanımıza yaklaşınca Locke aniden durdu ve yüksek sesle kişneyerek neredeyse yoluna çıkmak üzere olduğumuzu bize bildirdi. “Bu üçlü ne de ilginç bir üçlü,” dedi Locke, bu manzaraya gülerek.

Katılmamak elde değildi. Hayatımda bunun eksik olduğunu fark etmemiştim, ama artık buna sahip olduğuma göre — o kıkırdamalar ve o saf, katıksız neşe — bir daha asla onsuz kalmak istemedim. Aisling'in enerjisi ortamı doldurmasaydı Lochbrae çok sessiz ve boş olurdu.

Çamurlu patikada ilerlemeye devam ettik ve Callum'un müteahhide kazdırdığı yepyeni ateş çukuru alanına geldik. Etrafı, bir dizi ahşap bank ve arazinin çevresinden toplanan eski porsuk ağacı kütükleriyle çevriliydi.

"Bence müteahhitten bu alanın geri kalanını çakılla doldurmasını istemelisin," dedim Alistair'e vardığımızda. "Bu, yağmur yağdığında her şeyin çok çamurlu olmasını engeller."

"Katılıyorum," dedim, Locke ve ben bankı güm diye yere bırakırken. Locke, nefesini hırıldayarak alırken ellerini beline koydu.

"Senin için biraz ağır mı?" diye Alistair alay etti.

Locke ona parmak işareti yaptı. Alistair, bankı yerleştirmeye yardım ederken sırıtıyordu ve bu hoş bir manzaraydı. Geçen hafta geldiğinde kötü görünüyordu, ama Lochbrae'de kaldığı süre içinde göz altındaki halkalar biraz solmaya başlamıştı ve umarım burada olmak ona medya avcılarından bir nefes alma fırsatı vermiştir. Şirketinin onu içine soktuğu mevcut dava konusundaki endişelerini tamamen ortadan kaldıramazdım, ama ona ve kızına kaçabilecekleri güvenli bir yer sunabilirdim. Kısa bir süreliğine de olsa.

"Kenna nereye gitti?" diye sordu Locke, etrafına bakınarak.

Alistair tepenin ötesini işaret etti. “Agnes onu sığır ahırına götürdü. Arran’ı tekrar görmek istemiş.”

Locke başını salladı ve banklardan birine çöktü. “Hiç bu kadar popüler bir inek görmemiştim.”

“Onu ben doğurdum,” diye hatırlattım onlara.

Locke abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Bunu bize en az on iki kez anlattın.”

"Bir düzine mi?" Alistair burun kıvırdı. "Yüz de olsa az. En az üç akşam üst üste akşam yemeğinde bu konu konuşuldu."

“İkinizden hanginiz en son ne zaman bir ineği dünyaya getirdi?” diye karşılık verdim, dudaklarım seğirerek. O geceden hâlâ son derece gurur duyuyordum ve hayır, bu konuyu onlara sonsuza kadar hatırlatmaya devam edecektim.

"Kenna'nın ahırda olduğunu mu söyledin?" diye sordu Aisling, koşarak yanımıza geldi.

Başımı salladım. Alistair ve Kenna geldiği andan itibaren küçük kıza çok düşkün olmuştu ve Kenna da bu daha büyük ve daha bilge yeni arkadaşının peşinden dolaşmaktan çok mutluydu. Görünüşe göre Aisling,

abla rolünü üstlenmişti ve kızın yaptığı her şey onu derinden meraklandırıyordu.

"Tamam, ben de ahıra gidiyorum!" diye bağırdı ve koşarak uzaklaştı. "Kenna'ya topladığım çiçekleri göstermek istiyorum!"

"Bonnie'nin hayvanları kışkırtmasına izin verme," diye seslendim arkasından, bunun boşuna olduğunu bilsem de.

Locke ayağa kalktı ve yeni inşa edilmiş kulübelere bakakaldı. “Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi görünüyor. Öyle değil mi?”

"Evet," dedi Alistair, yüzünde içten ve *geniş* bir gülümsemeyle.

"Orijinal kampı olabildiğince yeniden inşa etmeye çalıştım," dedim. "Lena, büyükbabamın ofisinden bir sürü fotoğraf çıkardı ve ben de onları müteahhitlere verdim."

"Kim düşünürdü ki tekrar burada olacağımızı?" dedi Locke, kendi kendine gülerek. "Bunca zaman sonra her şeyin başladığı yere geri döndük."

"Highland Macera Kampı'nı yeniden başlatanın *bu* adam olacağını kim tahmin edebilirdi?" dedi Alistair, şakacı bir şekilde bana dirsek attı. "Hatırladığım kadarıyla, sen ateşi bile yakamazdın."

"Doğru!" diye araya girdi Locke.

Ben alaycı bir şekilde güldüm.

"Odunlarım ıslaktı." "Her

seferinde mi?" diye alay etti

Locke.

Gözlerimi kısarak baktım. "Evet."

Alistair başını salladı. "Sadece beceriksiz olduğunu kabul et."

“En azından kocaman bir koyun boku yığınının üzerine oturmadım,” dedim, yüzümde alaycı bir gülümseme belirirken gözlerimi Locke’a çevirdim. “Bence kampın ortasına Shite Butt’ın onuruna bir heykel dikmeli.”

"Bu gerçekten harika bir fikir." Alistair kolunu omuzlarıma attı. "Kampçılar her sabah koyun tanrılarına saygılarını sunabilir, iyi şans dileyebilir ve iyi Highland çocuklarını Shite Butt olarak bilinen korkunç yaratıklara dönüştüren büyük bok yığınlarından kurtulmak için dua edebilirler."

Başımı geriye attım ve ciğerlerim yanana kadar güldüm. Bir sonraki nefesim hırıltılıydı.

"İkiniz de pisliksiniz," dedi Locke. "Bunu biliyor musunuz?" Ama Alistair ve benim kahkahalara boğulduğumuzu görünce uzun süre kendini tutamadı ve bir de baktım ki, üçümüz de kıkırdayıp gözlerimizin köşelerinden yaşları siliyorduk.

O an beni ciddiye aldı, anılar ve nostalji göğsümü büyükbabamı özlemle dolduran bir sıcaklıkla doldurdu. Göğüs kafesimi ovuşturdum.

"İyi misin?" diye sordu Locke.

"Hâlâ onun öldüğüne inanamıyorum," dedim, sesim alçaktı. "Bu acının bir gün geçeceğini bilmiyorum."

Alistair iç geçirdi. "Gitmesi gerektiğini sanmıyorum. Bence bu acı, onu ne kadar özleyeceğimizi bize hatırlatmak için orada olmalı."

"Ve bizim için yaptığı her şeye ne kadar minnettar olduğumuzu," dedi Locke. "Bizi bir araya getirdi ve bize tüm bu harika anıları ve deneyimleri yaşattı." Başını yana eğdi. "Şaka bir yana, kampın ortasına bir heykel dikeceksek, o heykelin Pete'in olması daha iyi olur."

"Çizmeleri ve tüvit ceketiyle," diye ekledi Alistair.

Locke başını salladı. “Yanında da senin büyükannen olsun.”

"Bence bu harika bir fikir," dedim, sesim biraz boğulmuş bir şekilde.

"Belki yaz sonunda açılışını yapabiliriz?" diye önerdi Alistair.

“İkiniz de kampın kapanış kutlamaları için geri dönecek misiniz?” diye sordum, bu fikir hoşuma gitmişti. Her şeyin tam bir döngü halinde tamamlandığını hissettim.

İkisi de gülümsedi. "Kaçırmayız," dedi Locke, bir anda havlamalar duyuldu, ardından neşeli bir çığlık ve Aisling'in "Hayır, Bonnie! Kötü Bonnie!" diye bağırması geldi.

Sevgiyle başımı sallayarak güldüm. “O lanet midilli bir isyan başlatmadan önce gidip ne olduğunu baksak iyi olur.”

Bonnie'nin sığır ahırında ne tür bir felaket yarattığını ortaya çıkarmak için birlikte tepeye doğru yola çıktık. Yürürken, en iyi iki arkadaşımın yanımda olmasına ve kendime ait mükemmel bir küçük ailem olmasına ne kadar minnettar olduğumu fark ettim. Ama bundan da öte, büyükbabamın beni Lochbrae'de büyütmesine ve burasını gerçekten evim gibi hissetmem için gereken vahşi, dağınık, tutkulu sevgiyi bana öğretmesine minnettardım.

Sığır ahırı gözükmeye başladığında, Lena da ortaya çıktı; sevinç çığlıkları ve Bonnie'nin kişnemelerini araştırmak için yola çıkmış, şimdiden anne görevini yerine getiriyordu. Omzunun üzerinden bir göz attı ve tepeye çıktığımızı görünce gülümsedi.

"Selam kocacığım," diye seslendi bana.

"Selam karıcığım," dedim, o kelimenin sesiyle içim ısındı. *Karıcığım*. Mesafeyi hızla kapatarak geleceğime doğru adım attım.

"Bu karmaşada bana yardım etmeye mi geldin?" diye sordu.

"Her zaman," dedim. Ve o ellerimizi birbirine kenetlediğinde, sonsuza dek sürecek hayatımın geri kalan her gününü, kurduğumuz bu dağınık, güzel hayatı hak ettiğimden emin olmak için mutlu bir şekilde geçireceğimi biliyordum.

EVLENDİĞİM HURJANIN SONU

BRAEBURN CLIFFS 1. KİTAP

Evlendiğim Huysuz Adam, 11 Haziran

2026 Yattığım Huysuz Adam, 23

Temmuz 2026

Sıkışıp Kaldığım Huysuz, 3 Eylül 2026

Not: Milyarderlerin yer aldığı romantik komedi filmlerini seviyor musunuz? Sayfayı çevirerek özel bir ücretsiz kitap teklifi ve ***The Grump I Slept With, You've Got Me*** ile ***How to Survive Your Boss*** kitaplarından özel alıntılara göz atın.

ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

Kahramanlarınızın seksi, huysuz ve karşı konulmaz olmasını sever misiniz? Ve yavaş yavaş gelişen bir hikaye, sevimli yan karakterler ve gerçekten hak edilmiş bir "Sonsuza Dek Mutlu" sonunu?
O zaman *Her Billionaire Boss'u* seveceksiniz!

Onun e-posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ milyarder kitabınızı alın: https://leslienorthbooks.com/sign-up-for-free-book/

TEŞEKKÜR EDERİM!

Kitabımı satın aldığınız için çok teşekkür ederim. Okuyucularıma ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade etmek benim için zor. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı unutmayın. Yorumlar bir yazarın başarısı için çok önemlidir ve zaman ayırıp kitabı yorumlarsanız çok sevinirim. Sizden haber almak çok hoşuma gider!

Bana şu adreslerden ulaşabilirsiniz:

YAZARIN GÜNÜNÜ GÜZELLEYİN

Sizin gibi okuyuculardan gelen harika yorumları okumaktan daha güzel bir şey yok, ama bu sadece yüzümü güldürmekten ibaret değil. Bağımsız bir yazar olarak, büyük bir New York yayınevinin finansal gücü ya da Oprah'ın kitap kulübüne girebilecek kadar nüfuzum yok. Sahip olduğum tek şey, pek de gizli olmayan silahım olan sizler, benim harika okuyucularım!

Bu kitabı beğendiyseniz, kısa bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Sadece BURAYA TIKLAYIN ya da kitabın sonunda Amazon tarafından istenildiğinde bir yorum bırakın. Alternatif olarak, Amazon'daki bu kitabın ürün sayfasına gidin ve orada bir yorum bırakın — MÜŞTERİ YORUMU YAZ bağlantısını arayın.

Uzunluğu ne olursa olsun (kısa da olur!), yorumunuz bu serinin büyümesi ve diğer harika okuyucuların eline geçmesi için ihtiyaç duyduğu görünürlüğü sağlamasına yardımcı olacaktır. Ayrıca, nazik yorumlarınızı okumak genellikle günümün en önemli anıdır, bu yüzden lütfen bu kitapta en çok neyi sevdiğinizi bana mutlaka bildirin.

LESLIE HAKKINDA

Leslie North, romantik komediler ve çağdaş aşk romanlarını ustaca (hatta oldukça otoriter bir şekilde) kaleme alan gizemli bir yazarın USA Today En Çok Satanlar listesindeki takma adıdır. Anonimlik perdesi, özellikle sizi utandıracak o ateşli, baş döndürücü sahnelerde en çılgın yaratıcılığını ortaya çıkarmasına olanak tanır.

Aslında, kurgusal kişiliği Leslie North'u, günlük hayatındaki kendisinden daha çok sevdiğini itiraf ediyor! En çok satan kitapları, güçlü karakterleriyle, özellikle de alfa patronlara meydan okumaktan çekinmeyen sert ve alaycı kahramanlarıyla tanınıyor. Peki ya mizahı? Etrafınızdaki insanları ani kahkaha patlamalarına karşı uyarmanız gerekecek diyelim.

Leslie'nin romantizmle olan ilişkisi, yerel kütüphanesinde köşeleri kıvrılmış bir romantik romana rastladığında başladı. Kısa süre sonra yazmaya başladı ve dedikleri gibi, gerisi komik ve iç açıcı bir hikaye oldu. Şu anda, İngiliz sahilinde şirin bir kulübede yaşıyor ve isimlerinden de anlaşılacağı gibi yaramaz olan iki Dalmaçyalı köpeği George ve Fergie ile uzun, keyifli yürüyüşler yapıyor.

Okuyucularının geri bildirimlerine bayılıyor, bu yüzden söyleyecek bir şeyiniz varsa çekinmeyin, ona ulaşın ve gününü güzelleştirin!

Leslie North'un bir sonraki kitabını bulmak için LeslieNorthBooks.com adresini ziyaret edin.
Not: Ön izlemeler, hediyeler, ARC teklifleri, eğlenceli ekstralar ve huysuz milyarderlerin bolca fotoğrafını görmek ister misiniz? Facebook sayfama katılın!

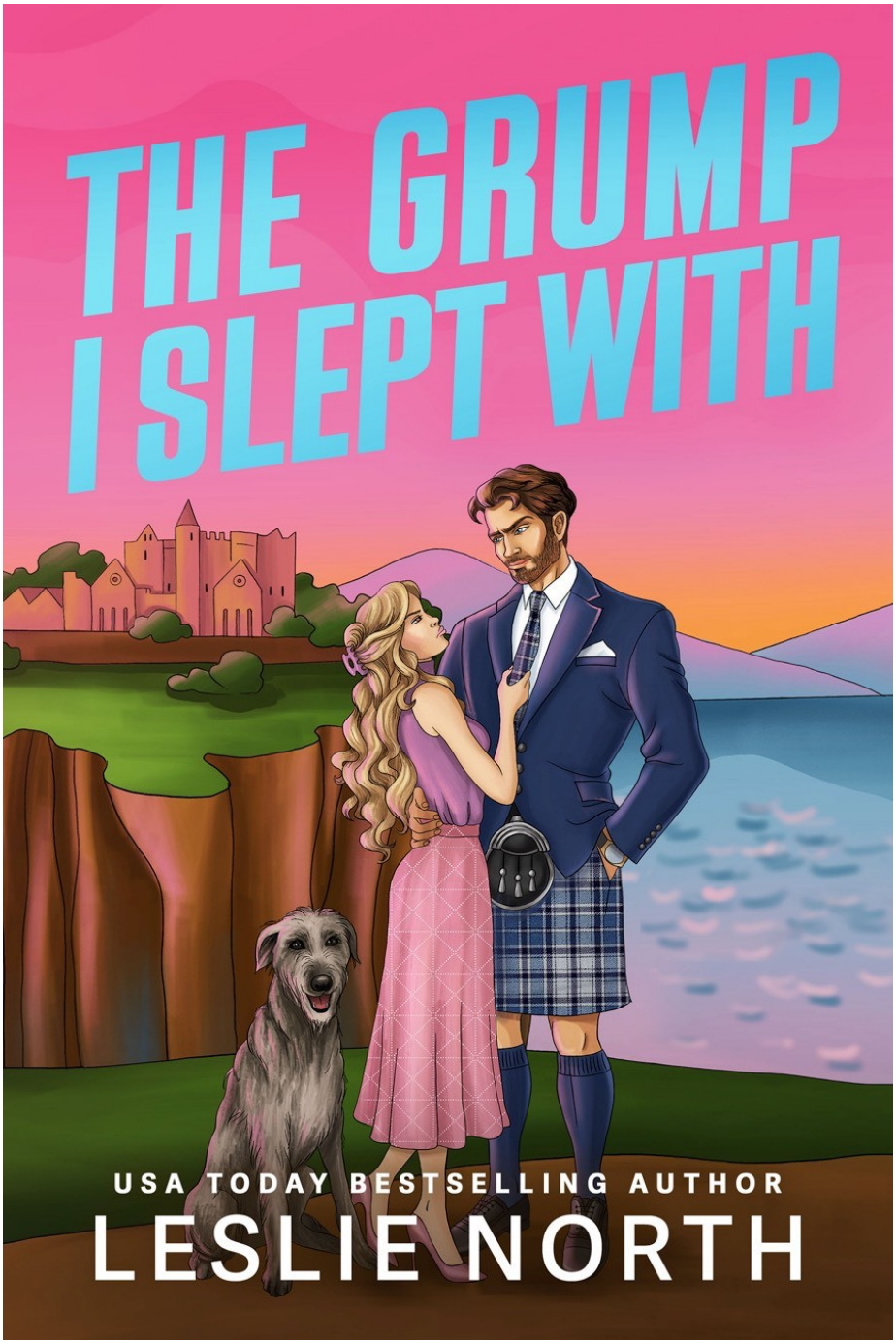

***The Hating Game* ile *Knocked Up*'ın karışımı — huysuz bir İskoç milyarder, sahte bir ilişki ve çok rahatsız edici bir çift pembe çizgi.**

Sadece bir gecelik bir ilişki olacaktı.

Gladyatör fantezisinden çıkıp yatağıma girmiş gibi görünen, kibirli, çekilmez bir İskoç ile, alkolün etkisiyle yapılan pervasız bir hata.

Söz yok. Bağ yok. Gelecek yok.

Sonra iki küçük pembe çizgi dünyamı alt üst etti.

Şimdi, milyarder müteahhit, profesyonel baş belası ve doğmamış çocuğumun babası Locke Fraser şehre geri döndü. Ve benim için değil. Eskiden evim dediğim küçük arsa için büyük planları var; beş yıldızlı, ultra lüks bir butik otel inşa etmek için geçmişimi yerle bir etmek.

Kesinlikle olmaz.

Ancak babamın planladığı daha da kötü bir ihanet var: Mülkü, yerine ruh emici bir fabrika kurmak isteyen bir şirkete satmak.

Birdenbire Locke'un oteli daha az kötü bir seçenek gibi

görünmeye başladı. Ve onun bunu bilmesinden nefret

ediyorum.

Locke'un, sinir bozucu derecede kendinden emin cazibesiyle sunduğu çözüm

devreye giriyor: Sahte bir ilişki yaşayacağız.

Mutlu bir çift gibi davranacağız.

Babamı otelin daha az kötü bir seçenek

olduğuna ikna edelim. Araziyi kurtaralım.

Basit. Stratejik. Kesinlikle duyguların işin içinde olmadığı bir plan.

Tek bir bakışıyla beni eritebilen, ama bir sonraki anda boğazını sıkmak istememe neden olan bir adamı sevdiğimi taklit etmek, tehlikeli derecede ikna edici oluyor.

Ve bu oyunu ne kadar uzun süre oynarsak, sınırlar o kadar bulanıklaşıyor.

Locke beni mi istiyor...

yoksa sadece ayaklarımın altındaki araziyi mi istiyor?

Ve bunu öğrenmek için kalbimi riske atacak kadar önemsemeye ne zaman başladım?

***The Grump I Slept With* kitabını hemen alın**
23 Temmuz 2026'da satışta
www.LeslieNorthBooks.com

ALINTI

Birinci

Bölüm Isla

“Beni yargılamayın!” diye bağırdım pencereden koyunlara doğru; o sırada, ancak ne yaptığını bilen birinin çıkabileceği bir hızda sürüyordum. Bu Highland yolları benim başımın belasıydı. Fazla virajlı, fazla çamurluydular; çok fazla gizli viraj vardı; kenarlarında dik hendekler ve tarlalar uzanıyordu; tepeciklerden bana bakan koyunlar, beni ve sürüş becerilerimi eleştiriyorlardı. “Çimlerinizi yiyin de kendi işinize bakın.”

Arkadaşlarımın yemin yenileme töreni başlamadan önce, son dakikada acil yedek fotoğrafçı olarak görevlendirilmiş olarak, bir sonraki kasabaya gidip yeni bir hafıza kartıyla geri dönmeye kararlı, bir hız canavarı gibi sürerken bir sürü koyunun yanından hızla geçerken, Glenby yolunda beni bekleyen hiçbir engel olmaması için dua ettim.

Ayağımı gaza bastım ve Lottie adını verdiğim küçük, ikinci el Toyota'mı daha da hızlandırdım. Yolun bir virajını döndüm ve dünyadaki en kötü manzarayı gördüğümde küfrettim: karşıdan gelen bir arabanın farları.

"Ugh!" diye inledim ve hızımı iyice düşürdüm. Önümdeki SUV de yavaşladı. Yol, ikimizden sadece birinin geçebileceği genişlikteydi ve her iki yanında da dik bir hendek vardı. Normalde yol vermeyi tereddüt etmezdim, ama dün gece yağmur yağmıştı ve hendeklerin şu anki hali hoşuma gitmiyordu. En son ihtiyacım olan şey, Lottie'nin çamura saplanmasıydı.

Lena ve Weston'ı hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi asla affetmezdim. Braeburn'a taşındıklarından beri o kadar yakınlaşmıştık ki, onları sadece

onları sadece bir yıldır tanıdığımı inanmak zordu. Sanki hayatım boyunca benim onursal ablam ve ağabeyimmişler gibi geliyordu. Bu yüzden, etkinlik mekanına birkaç saat erken girip fotoğrafçılarının duşta kayıp acil servise götürüldüğünü öğrendiğimde, fotoğrafçı rolünü üstlenmek için gönüllü olmaktan çekinmedim. Sorun şu ki, Braeburn'da elektronik mağazası yoktu ve elimdeki hafıza kartları doluydu.

SUV'ye farlarımı yakıp söndürdüm. Araç, hendeğe girip sorunsuzca geri çıkabilecek kadar büyüktü. Hatta, ben sıkışırsam *beni* oradan çıkarabilecek türden bir araçtı. "Hadi ama dostum," diye mırıldandım, gözlerim gösterge panelindeki saate kaydı. "Kıpırda artık."

SUV kıpırdamadı. Bunun yerine, bana farlarını yakıp söndürdü.

Kaşlarımı çatarak geriye doğru sıçradım. "Hayır, hayır. Bana farlarını yakma."

Kornaya bir kez bastım. Hafif bir tıkırtıydı. Müstehcen bir şey değildi. Sadece *"hey, bırak geçeyim*" demek için yeterliydi, ama kenara çekmek yerine, SUV'nin kornası çaldı, uzun, yüksek ve son derece sinir bozucu bir şekilde.

"Dalga mı geçiyorsun?" Derin bir nefes aldım, Lottie'yi park konumuna getirip kapıyı açtım. Diğer sürücüyle aynı anda arabadan indim. O koyu renkli camların arkasından bana dik dik bakan Cruella de Vil gibi birini hayal etmiştim. Ama karşımda bir erkek vardı. Omuzları bir futbol oyuncusu gibi olan, çok uzun boylu bir adam. Bunu anlayabiliyordum çünkü Bay Sinir Bozucu baştan aşağı dar kesim lacivert bir takım elbise giymişti. Üzerine çok, *çok* yakışmıştı. Görünüşünü tamamlamak için bir çift aviator güneş gözlüğü takmıştı ve ayakkabıları ciladan parlıyordu.

Hayret. Bu tür absürt bir çekicilik, bir taşra yoluna yakışmazdı. Bu adam, *GQ* ya da *Men's Health* dergisinin kapağına ya da Lena'nın beni bağımlısı yaptığı o korkunç *Hearts of the Highlands* dizisinin başrolüne yakışırdı. Yüzündeki somurtkan ifade bile çekiciydi—tabii *bana* yönelik olmasaydı çok daha çekici olurdu.

Bir anlık şaşkınlığımı üzerimden attım. "Affedersiniz?" diye seslendim. "Kenara çekip geçmeme izin verir misiniz?"

"Ben de size aynı şeyi soracaktım," dedi kalın İskoç aksanıyla, kolunu geri çekip saatine bakarken. "Gitmem gereken bir yer var."

Peki ya sen, Lord Poshpants, senin gitmen gereken bir yer yok mu? “Çılgınca,” dedim. “İkimizin de gitmesi gereken bir yer var. Ve ben kesinlikle geç kalamam. Ayrıca, ilk soran bendim.”

"Buraya ilk gelenin ben olduğumdan eminim," diye itiraz etti. "Bu durumda bana yol verme hakkı sana ait."

"Nereye? Bu yolun bu kısmına mı? Buraya ilk sen gelmedin; aynı anda geldik."

"Bak, seninle tartışacak vaktim yok," dedi sert bir sesle. "Acelem var. Kenara çek de geçebileyim."

Kollarımı kavuşturdum. *“Sen* kenara çek,” dedim. Tanrım, adam benden en az on yaş büyük olmalıydı—en az otuz beş yaşında. Biraz sabır öğrenmek için yeterince yaşlı değil miydi? “Arabam çamura saplanacak.”

O, omzunun üzerinden şık Bentley'ine işaret ederek alaycı bir şekilde güldü. "Bu araba yepyeni. Onu isteyerek hendeğe sürmeyeceğim."

“Şu arabanın lastiklerine bir bak!” diye tartıştım, ellerimi çılgınca sallayarak. Sinir bozucu ve kibirli bir araba olsa da, yine de devasa bir araçtı. “Kenara çekip sonra tekrar yola çıkabilirsin, sorun değil. Üstelik geçmek için *o* kadar da fazla yere ihtiyacım yok. Kendine koca bir dağı ayıran senin gibi değilim.”

“Peki, çöp yığınından alınmış bir şeyi sürmediğim için özür dilerim.”

“Arabama çöp mü diyorsun?” Biraz kırılmıştım. Kabul etmeliyim ki Lottie pek iyi durumda değildi, ama sağlam ve güvenilirdi—ve bana kalırsa, Lord Poshpants o süslü arabasını alıp bir kenara atabilirdi. Tercihen hendeğe. “Şu aşırı telafi edici orta yaş krizini bir kenara bırak da çekil yolumdan, lanet olsun!”

Bana doğru yürüdü ve bir an nefesim kesildi. Aslında onun bu kadar çekici olması beni sinirlendiriyordu. Tanrısal bir çene hattı. Kısa kesilmiş sakal. Tam kıvamında dağınık saçlar. Ve o güneş gözlüklerini çıkardığında, kendimi alnımda bir delik açacakmış gibi yanan bir çift gri göze bakarken buldum. “Eğer aracını manevra edemiyorsan, söyle de ben kendim yapayım.”

"Buradan geri geri çıkabilecek kadar yetenekliyim, Lord Poshpants, ama ne derler bilirsin: önce hanımlar. Yoksa bunu sana

?" Burun delikleri genişledi.

"Lord ne?"

Tepede bir sıra koyun belirdi, bir grup meraklı gibi bize bakıyorlardı. Poshpants onlara kaşlarını kaldırdı. “Oh bak,” dedim. “Yedek. Belki senin için arabayı onlar hareket ettirebilir.”

Çenesi gerildi. “Muhtemelen bir sürü koyunla anlaşmak, Toyota Terörü ve tekerlekli o gürültülü teneke kutuyla anlaşmaktan daha kolay olur.”

Tanrım! O kadar çekici *ve* o kadar sinir bozucu olamazdı. Bu, dünyanın doğal düzenine aykırıydı. Tam boyuma çıktım, ama yine de onun 1,80'den uzun boyuna kıyasla sönük kalıyordum.

“Peki, Bentley Boy, gösterişli şeyler hakkında ne derler bilirsin.” Onu baştan aşağı dikkatlice süzdüm. “Kaputun altında bir şey eksik. O eksik beygir gücünü telafi etmek için.”

Sinirlenerek homurdandı ve geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. “Hadi artık işine bak,” diye homurdandı. “Senin yol kenarı dramına katlanacak vaktim yok.”

"Ben de şu anda senin şişirilmiş egonla uğraşacak vaktim yok." O hafıza kartlarına, daha dün gibi ihtiyacım vardı. "Acelem var."

“Acelen olabilir, ama yine de yoluma çıkıyorsun,” dedi, somurtarak.

Yumruklarımı sıktım, boynumda hırçınlık kaşıntısı hissettim. “Züppe, Bentley’ini başka bir yere çekmek için yaklaşık iki saniyen var, yoksa arabanı Glenby’ye götüreceğim.”

“Sen mi? Bunun direksiyonuna mı geçeceksin?” diye alay etti. “Şaka yapıyor olmalısın. Ben daha çok... ugh!” Bir koyun tepenin yamacından aşağı fırlayıp, süslü mokaseninin bağcıklarını koparacak kadar yakına geldiğinde geriye sıçradı. Onu kovaladı, ama sonra başka bir koyun tepenin yamacından aşağı koştu, sonra bir tane daha, etrafımızda sürü halinde dolaşmaya başladılar. Bir de baktım ki, tepeden akın akın geliyorlar, bazıları diğer otlağa geçiyor, bazıları ise yolun ortasında dolaşıp duruyor.

"Lanet olsun!" Poshpants tükürdü. "Her yerdeler!"

Onun, kendisini kemiren meraklı koyunları eliyle kovuşturmasını izlerken yanağımı ısırdım. Koyunlar beni de incelemeye geldiler, ama benim süslü İtalyan ayakkabı bağcıklarım yoktu; yıpranmış spor ayakkabılarımdan ziyade, Lottie'nin lastiklerinin yanında büyüyen çim tutamlarıyla daha çok ilgileniyor gibiydiler. "Gördün mü, oyalanırsan başına gelen budur," dedim. Poshpants'ın zamanımı boşa harcadığı için kızgın mıydım? Evet. Koyunların bu deneyimi onun için daha da çekilmez hale getirmesinden gizlice memnun muydum? O da evet.

Gözlerini kısarak, neredeyse tıslar gibi konuştu. "Boş boş vakit geçirmiyordum. *Sen* zorluk çıkarıyordun."

"Eh, artık sadece benimle uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Umarım şimdi koyunlarla tartışmaktan keyif alırsın. Belki senin kendine özgü cazibene daha duyarlı olurlar."

Bir başka koyun sürüsü tepeden aşağı koşarak SUV'sini çevrelediğinde ağzı açık kaldı.

"Gidin," diye bağırdı, onları kovalayarak. "Gidin buradan! *Argh*!" Kollarını sallayıp deli gibi bağırarak, onları yoldan korkutup kaçırmaya çalıştı. Koyunlardan biri, yüksek sesle ve hiç aldırış etmeden meledi.

"Sanırım pislik kelimesine tepki vermiyorlar," diye bağırdım.

Başını bana doğru çevirdi. "Arkalarından git ve onları tepeye geri kov, yoksa ikimiz de buradan çıkamayız."

"Bu güzel bağ kurma deneyimini senden almak istemem."

Kızgın bir şekilde baktı. "Bu kadar sinir bozucu *ve* işe yaramaz olabilmen gerçekten şaşırtıcı."

"Burası İskoçya," dedim, sırf onu kızdırmak için koyunlardan birinin kafasını okşayarak. Elbette buradan çıkmam gerekiyordu, ama Poshpants'ı biraz daha kızdırmak için bu oyunun bir iki dakika daha devam etmesine izin vermek kesinlikle buna değerdi. Lena ve Weston bunu anlayacaktı. Bazen evren beklenmedik şekillerde yardım ederdi. "Koyunlar olur. Sadece akışına bırakmalısın."

“Yardım etmeyeceksen neden gidip arabayı hendeğe sürmeyi denemiyorsun?” diye tersledi.

“Ve bu beceriksizlik ustalık dersini kaçırayım mı?” diye karşılık verdim.

Aniden sırtın tepesinde bir adam belirdi. Tulum ve çizme giymişti ve ben doğmadan çok önce bu işe girmiş bir çiftçi gibi görünüyordu.

“Bu koyunlar senin mi?” Poshpants, bağırmak ve koyunları kovalamaktan yorgun düşmüş bir halde ona seslendi.

Çiftçi gözlerini kırptı. "Evet."

"Onları buradan çıkarabilir

misin?"

"Ne kadar çabuk geçebilirlerse o kadar çabuk geçerler," dedi adam, ellerini ceplerine sokarak.

Ben sırıttım. "Gördün mü, artık öfke krizini kesebilirsin."

"İstediğin zaman yardım edebilirdin," diye Poshpants dişlerini sıkarak bana karşılık verdi, "çünkü ikimizin de bu durumda kalmasının sebebi sensin."

"Sanırım 'koyun-durum' demek istedin." Poshpants cinayet işleyecekmiş gibi görünüyordu. "Ayrıca, sıcak kişiliğinle yerlileri kendine hayran bırakarak tek başına harika bir iş çıkarıyorsun."

Koyunlardan biri pantolonunu kemirmeye başlayınca, o da içinden küfretti.

"Hey, belki de doğru tonu kullanmıyorsun," dedim. "*Mee demeni* denedin mi?"

Yüzü o kadar kızardı ki bir an için alev alacağını sandım, sonra dönüp çiftçiye doğru yürüdü, yoluna çıkan koyunları itip kakarken cüzdanını çıkardı. “Ne kadar?” diye sordu.

"Ne için ne kadar?" diye sordu çiftçi.

"Sürünü toplayıp koyunlarını şuraya geçirmek için ne kadar?" Poshpants başparmağıyla işaret etti. "Gitmem gereken bir yer var ve hayvanların yolu tıkıyor."

Çiftçi öfkelendi. “Koyunlarım istedikleri yere geçerler!” Poshpants’ın tavrından ve parayla satın alınabileceği varsayımından hiç hoşlanmadığı belliydi.

Çizmeleriyle tepenin yamacından aşağı yürüdü, keskin bir ıslık çaldı ve yepyeni bir koyun sürüsü setten aşağı akın etti. Çiftçi sürüsünü kasten o değerli Bentley'in yanına götürdü ve koyunlar yepyeni arabanın her yerine toprak sıçratırken ben gülmekten neredeyse ikiye katlandım.

Telefonumu çıkarıp Lena’ya mesaj attım. *Glenby’ye giderken biraz geciktim. Birkaç koyunun yolu geçmesini bekliyorum. Ama olabildiğince çabuk geliyorum.*

Sadece dikkatli sür. Döndüğünde fotoğraf çekmek için bolca zamanın olacak, diye yanıtladı Lena.

Bunu söylediği için minnettardım, ama töreni kaçırmamın onu ve Weston'ı çok üzeceğini biliyordum. Oraya varacaktım. Ne pahasına olursa olsun.

Çat!

Poshpants bağırdığı anda başımı kaldırdım. Koyunlardan biri arabadan sıçrayan çamuru üzerine atmıştı. Kollarını iki yana açmış, ağzı açık bir şekilde takım elbisesine bakıyordu.

"İşte buna gerçek zamanlı karma deriz," dedim, çiftçi sürüsünü diğer setin yukarısına götürürken. Poshpants öfkeli bir canavar gibi homurdanıp nefes nefese kalmıştı. "Yüzünü ıskalamaları ne yazık. Asıl örtülmesi gereken yer orası."

Son koyun da yoldan çekilirken, bana ve SUV'sine bakıp göz gezdirdi. Eskiden tertemiz olan araç, artık gübre yığınından sürüklenmiş gibi görünüyordu.

"Artık çamurlanmasından endişelenmene gerek yok," dedim, kendini beğenmiş bir şekilde. "O zaman neden kenara çekip ikimiz de yolumuza devam etmiyoruz?"

O benimle tekrar tartışamadan dönüp direksiyona geçtim. İki kez kornaya bastım ve Poshpants arkasındaki SUV'nin kapısını

.

Arabayı çalıştırdı ve hendeğe çekti, Lottie'nin zar zor geçebileceği kadar yer bırakarak.

Geçerken pencereden el salladım ve yüzündeki öfkeyi keyifle izlerken ona en alaycı gülümsememi attım. Tanrım, koyunları hiç bu kadar sevmemiştim.

The Grump I Slept With **kitabını alın**
23 Temmuz 2026'da satışta
www.LeslieNorthBooks.com

You've Got Me

ÖZET

***The Hating Game* ile *The Fine Print'in* birleşimi gibi bir kitap... Napa şarap bölgesi'nde geçen, sahte bir ilişki, düşmanlıktan aşka dönüşen gerilim ve kurallara uymayı reddeden bir milyarderin hikayesi.**

Dante Ossani için çalışmak planlarımın bir parçası değildi.

Milyarder bağ sahibi. Mirasçı. Konsantrasyonumu bozmak için tasarlanmış özel dikim takım elbisesiyle yürüyen bir ego. Standartları imkansız, tavırları sinir bozucu—ve ne yazık ki, kariyerimi kurtarmak için son şansım o.

Eski sevgilim sadece kalbimi kırmakla kalmadı. Şarap blog yazarı olarak itibarımı da yerle bir etti. Şimdi bunu geri kazanmanın tek yolu, Ossani markası için göz alıcı bir şarap yaratmak; bu süreçte eski sevgilimin yeni girişimini de ezip geçecek bir şarap.

Sorun ne mi? Dante ve ben rakip şaraplar gibi çatışıyoruz. Her keskin söz beni öfkelendiriyor… ve aramızdaki kimyayı fazlasıyla fark etmeme neden oluyor. Buraya itibarımı düzeltmek için gelmiştim, kalbimi kıpır kıpır eden bir milyarderle hakaret alışverişinde bulunmak için değil.

Sonra Dante affedilemez bir şey yapıyor. Ve son derece çekici.

Çocuk gibi davranan eski sevgilimin önünde benim erkek

arkadaşımmış gibi davranıyor.

Aniden Napa, bizim bir ilişki yaşadığımızı sanır ve bu yalan, el ele tutuşmaya, yavaş danslara ve Toskana'ya bir geziye dönüşür.

Hepsi sahte. Elbette. Ta

ki öyle olmaktan çıkana

kadar.

Çünkü bazen nefret ile arzu arasındaki çizgi sandığınızdan daha incedir ve bu çizgiyi aşmak her şeyi değiştirir.

"*You've Got Me*" kitabınızı hemen alın

14 Ocak 2027'de satışa sunulacak
www.LeslieNorthBooks.com

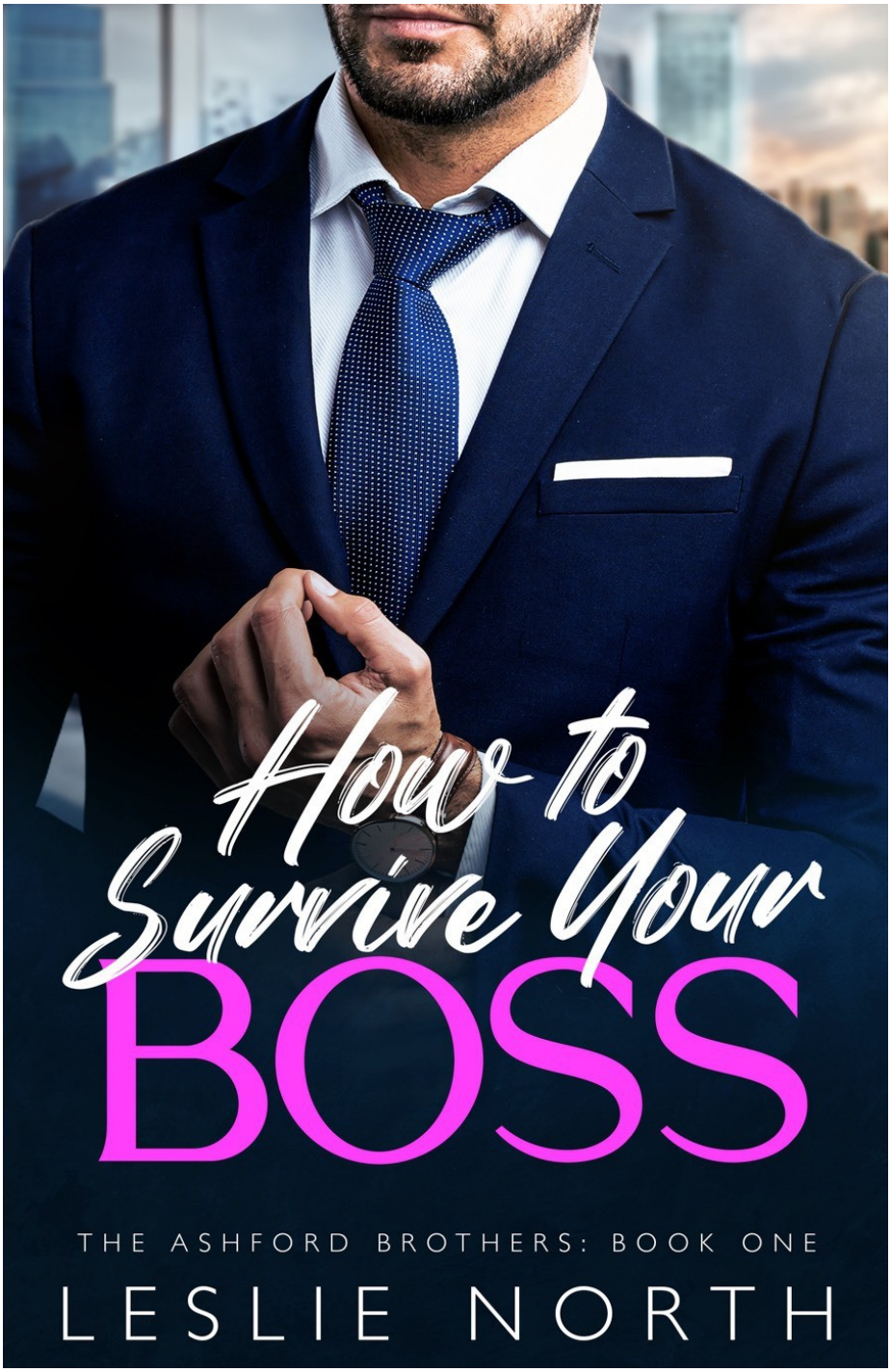

ÖZET

The Hating Game **ile** ***The Proposal*****'ın karışımı gibi bir hikaye... Bir gecelik bir ilişki yaşadığınız huysuz milyarder, lüks jet imparatorluğunu yönetiyor, sizi profesyonelce ekip ortadan kayboluyor ve ardından 40.000 fit yükseklikte bir PR kabusuna dönüşüyor.**

Aylar önce, Harrison Ashford ile ateşli bir tek gecelik ilişki yaşadım. CEO. Takım elbiseli bir günah. İnsanlık için tehlike.

Ayrıca? Yaşayan en huysuz adam. Kızgın bakışlar, damlayan alaycılık ve bir tuğla duvar kadar duygusal bir adam düşünün.

Beni o kadar sert bir şekilde ortadan kayboldu ki, nabzımı kontrol etmek zorunda kaldım.

Sonra bir havaalanı salonunda tekrar karşılaştık — tam da Amerika'nın sevgilisi ve dünyanın en sevilen pop yıldızı Scarlett Rush'ı kötüleyerek viral olduğu sırada.

Şimdi o bir numaralı halk düşmanı, hayranları intikam peşinde ve özel jet şirketi para kaybediyor.

Ve o, bunu düzeltmem için beni işe almak istiyor.

Ben bir kriz halkla ilişkiler uzmanıyım, milyarderlerle uğraşan biri değilim. Tanrı kompleksine sahip, neşeye kin besleyen, tüm kurallarımı çiğnememe neden olduktan sonra ortadan kaybolan huysuz bir jet moguluna bakıcılık yapmak, beş yıllık planımda *yok*.

Yine de, para çok cazip. Jetler özel. Peki ya iş? Geçici. Profesyonel

davranabilirim.

Her özel jet yolculuğunda ve gece geç saatlerdeki strateji toplantılarında

yaşanan gerginliği görmezden gelebilirim. Beni terk eden adama kesinlikle

aşık olmayacağım.

...Değil mi?

How to Survive Your Boss **(The Ashford Brothers Book One) kitabını**
www.LeslieNorthBooks.com

adresinden alın.

Birinci Bölüm: Gwen

Kariyerim tam bir felakete sadece on sekiz dakika kalmıştı.

İşte bu yüzden uçakla seyahat etmekten nefret ediyorum. Terminale adımımı attığım anda, tamamen kontrolüm dışındaki güçlerin insafına kalıyorum ve bu benim için kişisel cehennemim. Seyahat öncesinde *her şeyi* doğru yapabilir, seyahat programımı dakikasına kadar titizlikle planlayabilirim, ama üç eyalet ötedeki kötü hava koşulları her şeyi mahvedebilir.

Şu anda Terminal 1'den Terminal 4'e doğru koşarken tam da bu oluyordu. Çünkü tabii ki aktarmalı uçağım havalimanının tam diğer ucundaydı ve beni buraya getiren uçak geç kalmıştı. Her zamanki gibi, ölümcül görünen ama spor ayakkabı kadar rahat topuklu ayakkabılar giyiyordum, bu yüzden göğsüme sıkıca tuttuğum pütürlü el çantam dışında, hız için biçilmiş kaftandım.

Diğer yolcuları atlatırken biraz terlediğimi hissettim. Vegas'a giden uçağın ilk yarısını terimi silip kendime çeki düzen vererek geçirecektim, böylece bir sonraki toplantım için düzgün görünecektim. Hata payı çok az olacak şekilde arka arkaya iki müşteri görüşmesi ayarlamam benim hatam mıydı?

Tamam, evet, benim hatamdı. Ama ilki, bir sözleşmeyi imzalatmak için Denver'a hızlı bir seyahat olmuştu — girip çıkılan, hiç kafa yormaya gerek olmayan bir toplantı. Uçak rötar yapmasaydı, planım kusursuz olacaktı. İşte bu yüzden uçmaktan nefret ediyorum.

Yine de tam da uçuyordum; bir atlet gibi yolcuların arasından zikzaklar çizerek, sıçrayarak ve kıvrılarak ilerliyordum. Sevimli bir yaşlı çiftin üzerine düşmekten kıl payı kurtuldum, bu yüzden onlara özür dilemek için döndüm, hala geriye doğru koşuyordum. Gülümsediler ve anlayışla el salladılar, bu da bana muhtemelen tam bir deli gibi göründüğümü fark ettirdi.

Ama umurumda değildi; tek umursadığım şey o lanet uçağı kaçırmamaktı.

Tüm karar vericilerin toplantıya katılması planlanmıştı, bu da benim en iyi performansımı sergilemem gerektiği anlamına geliyordu. Hayatım için koşmaya başlayana kadar, şık lacivert eteğim ve krem rengi bluzumla tam bir profesyonel gibi görünüyordum. Bu seyahatte firmayı tek başıma temsil ediyordum, bu da benim için büyük bir mesleki başarıydı. Alan, güçlü geçmiş performansıma rağmen yeteneklerime nadiren güveniyordu. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Uçağın rötar yapması benim kontrolüm dışında bir durumdu, ama bunun bir önemi yoktu. Patronumun tek ilgilendiği şey yeni müşteriler kazanmaktı.

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım.

Kahretsin. Zamanım daralıyordu.

Duvardaki terminal haritasına bakılırsa, hala birkaç kilometre yolum vardı. Koşarken gözlerimi kısarak haritaya baktım ve hızımı artırdım, ta ki...

GÜM.

Sanki bir tuğla duvara çarpmış gibiydim. Tabii ki tuğla duvarlar pahalı parfüm kokmaz ve bu kadar sıcak olmazdı. Bir anlığına, geriye doğru sendelemeden önce çok sağlam, çok erkeksi bir göğse yapıştım.

Çarpışmamızdan hemen sonra göğsüme sıçrayan soğuk sıvı, beni çığlık attıracak kadar şok ediciydi.

"Ne oluyor?" Birkaç adım geri çekildim ve ıslak kumaşı cildimden çektim.

"*Gwen*?"

Uçağa binme şansımı mahveden kişiye baktım ve donakaldım.

Sanki serbest düşüşteymişim gibi midem bir anda boşaldı.

"Bu... sen..." Şok ve öfke içimde kabarmaya başlarken, zar zor bu kelimeleri çıkardım.

En çılgın rüyalarımda bile Harrison Ashford'u bir daha göreceğimi düşünmemiştim, ama işte oradaydı, özel dikim bir takım elbise ve parlak mavi kravatıyla üzerimde dikiliyor, sanki Ferragamo loafer'ını bir sakız topuna saplamış gibi bakıyordu.

"Benim. Ama seni göreceğimi beklemiyordum," dedi alaycı bir tonla, bu da onun da benim kadar sinirli olduğunu açıkça gösteriyordu. "Kesinlikle hepsini değil."

Göğsümü işaret etti ve aşağıya baktığımda, üzerime döktüğü her neyse, bluzumu şeffaf hale getirmiş olduğunu gördüm; eskiden görünmez olan pembe sütyenim artık tüm havaalanının gözü önünde sergileniyordu.

Harika, gerçekten harika. Uçağıma yetişebilsem bile, artık toplantıyı sanki bahar tatili ıslak tişört yarışmasından çıkmış gibi görünerek yönetmek zorunda kalacaktım. Ve o pislik henüz özür dilememişti bile!

*As*lında, bana resmen kızgın görünüyordu.

Benim o berbat şansım, "bana resmen kızgın" görünüşünün ona inanılmaz derecede yakışmasıydı. Tabii ki, *çoğu* şeyin ona yakıştığını zaten biliyordum. Bu, gülünç ve haksız bir şekilde yakışıklı olmanın bir parçasıydı.

Genelde uzun boylu, esmer ve yakışıklı erkeklerden hoşlanırdım, ama Harrison'da normal ayarlarımı devre dışı bırakan bir şey vardı. Uzun boylu olması onun lehineydi, ama açık tenliydi, şu anda mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş açık renkli saçları vardı, ama ben onu tam bir yatak başı modunda da görmüştüm. Ve gözleri... gerçek gibi görünmeyen, rüya gibi, berrak yeşil gözleriydi.

Hâlâ onlara yakından ve samimi bir şekilde bakarken, nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ettiğimi hatırlıyorum.

Sonunun böyle olacağını bilseydim, onun gibi bir felaketle *asla* işime bulaşmazdım.

"Jetliner Jackass'ın hatası için özür dilemeyi reddetmesi hiç de şaşırtıcı değil," dedim ona öfkeyle, ıslak kumaşı hala cildimden uzak tutarak. "Senin tarzın bu, değil mi?"

"Oh, lütfen," diye iç geçirdi. "Sakın bana o lanet Scarlet Rush hayranlarından biri olduğunu söyleme."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Hey, senin gerçek yüzünü ortaya çıkaran herkesi desteklerim." Dünyanın en seksi pop yıldızıyla olan kavgası, son zamanlarda bir okyanus kadar kötü basına maruz kalmasına neden olmuştu ve bu, karmik açıdan son derece tatmin ediciydi.

“Gerçek ben mi?” Harrison, bana doğru yarım adım atarak, üzerime eğildi. “Benim nasıl biri olduğumu hiç bilmiyorsun.”

“İnan bana, istediğimden fazlasını zaten biliyorum. Parmaklarımı şıklatıp seni tamamen unutmak ister*dim*,” diye karşılık verdim, ona dik dik bakarak yerimden kıpırdamadan. “Ama ortadan kaybolmak gibi sihirbazlık numaralarında iyi olduğunu kesin olarak biliyorum. İşleri gizemli tutmayı seviyorsun, ha?”

“Sen ise sevmiyorsun.” Şeffaf bluzuma doğru başını salladı.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve göğsümü örtmek için el çantamı önüme tuttum. “Bu bedava gösteri yüzde yüz senin suçun!”

“Terminalde kurtlardan kaçıyormuş gibi koşan ben değildim,” dedi.

“Şey, çoğumuzun emrinde bir uçak filosu yok. Bu arada, neden buradasın ki, bizim gibi fakirlerle birlikte sefalet çekiyorsun?” Özel lüks jet şirketinin CEO’sunun ticari uçakla uçmak için bir nedeni olabileceğini hayal bile edemezdim.

Gülmesini zor tuttu. “Sadece geçiyorum. Sen nereye gidiyorsun?”

"Senin sayende, hiçbir yere." Ona öfkeyle baktım. "Aktarmam gecikti ve Vegas'a giden uçağıma yetişmeye çalışıyordum."

“Kaçırmadın,” diye cevapladı rahat bir tavırla. “Uçuş rötar yaptı.”

“Hayır, gecikmedi,” diye ona ters bir şekilde cevap verdim ve durduğumuz yerin arkasındaki duvardaki ekrana işaret ettim. “O…”

"Rötar yaptı," diye sözümü tamamladı. "Bol bol vaktin var."

Gözlerimi kısarak kalkış ekranını okudum. “Dur, bunu nereden bildin?”

“Bilmek benim işim.”

Onun sarsılmaz kesinliği neredeyse yatıştırıcıydı ve bir an için, bu adamın gerçekten iyi biri olduğuna inandığım zamanlara geri döndüm. Evet, bir şeyleri çözme konusunda yeteneği vardı, mesela geceleri beyaz gürültüye ihtiyacım olduğunu ve sabah kahveme gerçek şeker koymam gerektiğini bilmesi gibi — yapay olan değil.

Tanımaya başladığımı sandığım Harrison Ashford, anlayışlı ve düşünceli biriydi. Ne yazık ki, şimdi karşımda duran, içkisini döken pislik haline gelmişti.

Birkaç ay önce tanıştığım adam, bir illüzyondan başka bir şey değildi.

"Eh, fazladan otuz dakikam olsa bile, senin sayende mahvolmuş durumdayım," dedim.

"Eh, bence bu görünüm daha çok striptizciye benziyor," dedi gözleri vücudumu tararken. "Bu parlak pembe bir *tercih*."

"Ve göreceğin tek şey bu," dedim. Çantamı göğsüme daha sıkı sıkı bastırdım. "Lanet olsun, ne yapacağıma karar vermem lazım. Duty-free dükkanından aldığım 'I heart California' tişörtüyle toplantıya gidemem ya."

Onun küstahlığına öfkelenerek uzaklaşmaya başladım. “Hayatın güzel olsun Harrison. Benimkinden uzak dur.”

“Şifre 4313,” diye seslendi Harrison

arkamdan. Dönüp ona öfkeyle baktım.

“Anlamadım?”

“Terminal B’de gizli bir birinci sınıf bekleme salonu var, kapına giderken önünden geçeceksin. Cinnabon’un yanındaki koridorun sonunda. Kapısı opak, tabelası yok. Tuş takımındaki şifre 4313, bu sana salona tam erişim sağlayacak ve daha da önemlisi, bluzunu kurutup ütüleyecek bir konsiyerj de olacak.”

Bana yardım etmek için gerçekten bir şeyler yaptığına şaşırmıştım.

"Şey, teşekkür ederim?"

Harrison kravatını düzeltti. “En azından bunu yapabilirim. Senin gibi insanlar alabilecekleri tüm desteğe ihtiyaç duyarlar.”

“Benim gibi insanlar…” diye kekeledim ve ona doğru fırladım. *“Bu* ne demek?”

"Çılgın," dedi açıkladı, eliyle yukarı ve aşağı vücudumu vücudumu “Dağınık. Düzensiz.”

*“Dal*ga mı geçiyorsun?” diye bağırdım, bu yüzden yoldan geçen birkaç kişi durup bizi izlemeye başladı. “Bunların hiçbiri benim suçum değil!”

O kıkırdadı, bu da beni daha da kızdırdı. “Hangimiz terminali kuduz bir velociraptor gibi alt üst ediyordu, hmm?”

“Yeter artık, teşekkürümü geri alıyorum,” diye öfkelendim. “Ve yerine ‘siktir git, Harrison’ diyorum.”

Başını eğdi ve bana göz kırptı. “Bana uyar. İyi yolculuklar.”

Özel jetinin okyanusa düşmesini umduğumu söylemek istedim... ama zaten yeterince olay çıkarmıştım. Onun içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarmasına izin vermem hoşuma gitmedi. Normalde duygularımı kontrol altında tutabilirdim. Halkla ilişkiler işim soğukkanlılık ve aklıselim olmayı gerektiriyordu ve işimde *çok başarılıydım*. Geçmişimden gelen bu hayaletin beni daha fazla sarsmasına izin vermeyecektim.

"Her neyse," dedim. "Peşine düşen Rushies'lerle iyi şanslar. Onlar kadar kin tutan başka bir hayran kitlesi yok, o yüzden *uzun* bir süre bir numaralı düşman olacağını bekle."

Şarkıcının en popüler şarkılarından biri olan "Enemy Number One"a yaptığım atıfı anladığını sanmıyorum. O kadın olağanüstü intikam şarkıları yazabiliyordu.

"Scarlet Rush ve yardakçıları konusunda endişelenmiyorum," diye yanıtladı. "O iş halledildi."

Yüzüne karşı güldüm. “Yandaşları mı? Kendine dikkat etsen iyi olur. Böyle konuştuğun duyulursa, bu onları daha da kızdırır. Ve duyduğum kadarıyla, onlarla zaten başın belada. Önce uçağını mahvettin, sonra tüm hayran kitlesini aşağıladın. *Berbat bir durum*.”

Bana sert bir bakış atarken yüzü sertleşti. “Dediğim gibi, bu iş hallediliyor.”

Bir PR şirketi tutacak kadar akıllı olup olmadığını sormamak için dilimi ısırdım, çünkü kesinlikle buna ihtiyacı vardı. Rushies'lerle nasıl başa çıkması *gerektiğine* dair bir sürü fikrim vardı, ama ona fikrimi paylaşmak istemezdim.

“Senin hakkında çok yanılmışım,” diye mırıldandım,

yarı kendime yarı ona. Harrison bana doğru yaklaştı.

“Nasıl yani?”

Birkaç saniye boyunca sessizce birbirimize dik dik baktık.

“Aspen’de tanıştığım kişi bir maskeydi. Komik olan ise, benim de şüphelerim olmasıydı. Senin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.”

Yüzünde beliren mikro ifadenin verdiği izlenime göre, onun hassas bir noktasına dokunduğuma yemin edebilirdim.

How to Survive Your Boss **(The Ashford Brothers Book One) kitabını**
www.LeslieNorthBooks.com

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk z-lib.gs z-lib.fm go-to-library.sk

Resmi Telegram kanalı

Z-Access

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library